

Giới thiệu Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!

Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!! của tác giả JuneHoang là câu chuyện về cuộc sống và tình yêu của cô giành cho anh, đôi lúc nhẹ nhàng nhưng đầy lãng mạn...

Câu chuyện là những lần gặp nhau, những lời đối thoại giữa hai người bạn họ kể từ lần gặp đầu tiên. Có lẽ vì những vẻ đẹp của anh đã làm cho cô phải theo đuổi, đôi lúc chàng trai cũng không thể hiểu được lý do nhưng liệu tình yêu có cần phải giải thích ???

Liệu câu chuyện giữa hai người có thể kết thúc tốt đẹp hay đó chỉ là những cảm giác ban đầu của một người con gái ???

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi thừa nhận tôi không có chút nào giống một đứa con gái cả. Nhưng biết sao được, từ lúc hai tuổi tôi đã chơi chung với mấy đứa con trai trong khu rồi, suốt ngày chơi mấy trò bạo lực, đâm ra tôi cũng là người khá là "cá tính". Tôi lại không có mẹ, không có chị em gái gì, do đó mấy thứ như là búp bê, trò chơi đồ hàng đều bị vứt sang một bên không thèm ngó ngang đến. Có gì phải lo lắng chứ? Tôi chỉ có tích cách giống con trai thôi chứ tôi là girl 100%. Hưng lại nói mấy mớ là xu hướng giới tính tôi bình thường, chứ không anh sẽ thấy có lỗi với ba tôi lắm. Thiên Hưng chính là anh trai kết nghĩa của tôi, là một người rất quan trọng đối với tôi. Các bạn đừng vội hiểu lầm, quan trọng ở đây là một người thân, người bạn tôi rất rất yêu quý. Hưng chính là một trong những người bạn chơi chung với tôi từ nhỏ, cũng là một trong những nhân tố ảnh hưởng đến tính cách của tôi. Tôi phải gọi Hưng là anh, tuy hai chúng tôi bằng tuổi nhau nhưng anh ta sinh trước một tháng nên khi kết nghĩa tôi phải chịu cảnh làm em gái. Làm em thì sao chứ? Cái tốt chính là sẽ có một người sẽ phải lo lắng chăm sóc cho tôi. Điều đó đối với một đứa thiếu hơi ấm gia đình như tôi là rất đáng quý.

Lúc năm tuổi tôi đã muốn học võ, nhưng chỉ là được người khác dạy sơ sơ vài thế võ tự vệ thôi, nhưng cũng đủ để khoa trương với đám bạn ở trường. Vì thế các bạn đều nghĩ tôi là con người hung dữ, ưa bạo lực. Nhưng tôi nào có phải đâu, tôi chỉ là thích... khoe võ mà thôi. Đã thế tôi cũng làm du côn cho họ xem. Tôi cũng bày đặt làm đầu gấu giống như người ta. Chỉ có điều sau một thời gian tôi bị vài người nào đó quản lý không cho tôi phá phách bày trò nữa, nhưng vài người nào đó không bao gồm ba tôi.

*****

-Vũ ơi, khiêng mấy cái ghế lên đi!

Hừ!!!Tôi có thể không giống một đứa con gái. Nhưng làm ơn cũng đừng xem tôi là con trai chứ? Sao lại giao cho tôi khiêng bàn ghế? Con trai lớp này chết đâu hết rồi?

Mà nghĩ lại nếu để cái đám "đàn bà" đó làm thì tôi "tự xử" đi cho đỡ mất thời gian. Mấy đứa con trai lớp tôi cũng không phải là đám công tử được hầu hạ từ nhỏ hay gì cả, tụi nó chỉ là mấy tên mê học đến quên ăn quên ngủ, không quan tâm đến hoạt động ngoại khóa của trường, không thể dục thể thao, sức yếu như sên. Nhưng một khi đã bước vào cái lớp này, lại gặp một lớp trưởng tuyệt vời như tôi thì các bạn ấy cũng sẽ phải thay đổi thôi. Tôi còn nhớ nguyên năm lớp 10 vừa rồi, tôi dùng tất cả mọi biện pháp thương lượng hòa bình, ngon ngọt khuyến khích, tận lực khuyến khích,... và hầu hết là cưỡng ép đe dọa để buộc cả lớp cả nam lẫn nữ tham gia các hoạt động của trường, vì thế chúng tôi vẫn hay được tuyên dương là lớp tích cực. Nhưng thật sự để thuyết phục được cái bọn yêu sách còn hơn yêu mạng này đi tập thể thao đúng là là tổn hại sức khỏe và tinh thần của tôi biết bao nhiêu. Cũng vì vậy độ kiên nhẫn của tôi cũng tăng đáng kể. Không biết là tốt hay xấu nữa.

Nhiệm vụ của tôi là phải khiêng ghế để lên bàn để cho đám con gái quét sàn, sau lại đem ghế dời xuống, sắp xếp lại cho ngay ngắn. Cũng có mấy đứa làm chung nên không mệt cho lắm. Trường tôi mỗi khi sắp tới khai giảng sẽ sắp xếp cho các lớp một buổi tổng vệ sinh phòng học. Và thế nào cũng sẽ có vài tên lười biếng ngủ ở nhà hoặc vẫn còn trên đường đi du lịch đâu đó, về quê chưa lên,... đủ các thứ lý do. Sau này tụi nó sẽ phải "tổng vệ sinh sân trường", bao gồm nhổ cỏ, chà rửa các bồn cây, dọn dẹp phòng tin học, phòng nghe nhìn, phòng âm nhạc,... còn cực hơn vệ sinh lớp gấp mấy lần.

Sau một hồi hi hục lau lau chùi chùi, phòng học cũng tương đối gọi là... nhìn được thì chúng tôi bắt đầu thu dọn đi về. Tôi lên phòng giám thị báo cáo rồi cũng bước ra ngoài, Hưng từ đâu chạy đến kéo tôi đi. Nhà tôi đến trường cũng không phải gần. Hằng ngày, Hưng đích thân chờ tôi đi học, còn không thì bắt xe bus về nhà. Được một cái là từ trạm xe bus về nhà đi bộ chỉ tốn năm, sáu phút đồng hồ. Tuy vậy, nhưng phần lớn vẫn là Hưng đưa đi. Anh không cho tôi đi một mình, sợ nguy hiểm. Đúng là lo xa quá! Nhưng nói thật là tôi thấy rất ấm áp, có người quan tâm vẫn hơn mà đúng không? Đòi này tôi quen được một người tốt như thế thì đúng là ông trời vẫn không bạc bẽo với mình. Hưng rất quan tâm tôi, luôn lo lắng cho tôi. Khi tôi đau khổ nhất vẫn là Hưng ở bên tôi. Ai không biết còn tưởng lầm chúng tôi là một cặp. Có đôi khi tôi nghĩ chúng tôi mà là người yêu thì thật tốt biết mấy, vì chúng tôi là người hiểu rõ đối phương nhất. Nhưng đòi quả thật đâu có đơn giản thế, tôi thích một người khác, Hưng cũng thích một cô gái khác. Dù sao tình bạn của chúng tôi không gì có thể thay thế được cả. Nó giống như tình thân vậy. Ấm áp và bền vững.

Đang định leo lên xe về thì tôi bỗng thấy một người. Hắn vừa đi ra từ phòng thủ quỹ, trên tay còn cầm mấy bộ đồng phục trường. Phòng thủ quỹ trường tôi nằm gần nhà để xe, tôi liếc mắt là liền nhìn thấy. Người này có thể vừa nhập học. Cũng tốt, tôi hơi giương khóe miệng nhìn hắn ta. Sao lúc nào cũng cáu kỉnh thế nhỉ?

Tôi có gặp hắn vài lần trước đây, dù chỉ là đứng nhìn từ xa, chưa từng gặp mặt chính thức, chưa từng nói chuyện với nhau. Hắn căn bản không biết tôi là

ai. Tôi cũng không biết hắn tên gì, nhà ở đâu. Chỉ là vô tình khuôn mặt hắn khắc sâu vào đầu ngay từ lần gặp đầu, sau chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Khi tôi đem chuyện này kể cho Hưng. Anh cứ nhìn tôi mà cười tủm tỉm, xoa đầu tôi. Khi tôi vẫn chưa hiểu được anh nghĩ gì thì Hưng lại liên tục bảo “rất tốt, rất tốt” khiến tôi càng thấy mơ hồ hơn.

Hưng lại nói đó là do tôi bị trúng tiếng sét ái tình, tương tự như trường hợp của anh vậy. Nghe xong đáp án muốn đồ cả mồ hôi hột. Tôi-Dinh Hà Vũ và tiếng sét ái tình: đây là hai khái niệm liên quan nhau sao? Sao có thể xảy ra chứ? Tôi có thể bị trúng tiếng sét ái tình sao? Chắc chắn là thần Cupid đang đùa giỡn với tôi mà. Sao chuyện này có thể xảy ra trên cái con người thiếu hormone nữ như tôi chứ? Mong là chuyện này sẽ kết thúc sớm, vì tôi không muốn tiếp tục tương tự một người cáu kỉnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đã sáu năm rồi tôi chưa có về nước. Từ khi ba tôi lấy vợ khác thì tôi chẳng còn muốn sống ở căn nhà đó nữa. Ba tôi cũng chẳng ngại ngần gì tống đưa con trai là tôi đây qua nước ngoài. Tôi thật sự mong mình nhanh một chút trưởng thành, tôi sẽ không phải nhìn sắc mặt ba tôi để mà sống nữa. Ba là một người đàn ông gia trưởng, ở đâu cũng cho mình là nhất. Ông lại là một người lẳng nhăng, kể cả khi đã có vợ con rồi nhưng vẫn suốt ngày kiêu ngạo, qua đêm bên ngoài. Tôi nhiều đêm chứng kiến mẹ tôi lên lút khóc trong nhà vệ sinh mỗi khi buổi tối ba không về nhà hoặc khiến trách mẹ vì một điều gì đó. Sau đó mẹ lại tươi cười như không mà ôm tôi ngủ, nhưng đôi mắt đỏ hoe của mẹ chính là bằng chứng tốt nhất. Mẹ cũng không biết, khi bà đang say giấc, sẽ thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nấc nhẹ, và nước mắt sẽ chảy ra trong vô thức.

Tôi sống chết cũng không đồng ý về nhà. Có lẽ ba cũng không muốn ngày nào cha con gặp nhau cũng đối đầu, đồng ý mua cho tôi một căn hộ gần trường mà tôi sắp học và một chiếc xe đạp loại tốt. Căn hộ không lớn lắm, nhưng đầy đủ, yên tĩnh, rất thích hợp với tôi. Kể ra thì tôi là một người khó tính, lại không yêu thích sự ồn ào. Tôi thường ở nhà lên mạng thay vì theo đám bạn đi chơi hay dự tiệc. Tôi ngủ nướng trong khi đám bạn cùng lớp kéo nhau đi dã ngoại. Tôi xem ti vi trong khi đám bạn đến rạp chiếu. Tôi chính là không thích ở cùng nhiều người. Đây là thói quen của tôi, vì thế tôi cũng không có bạn bè gì. Cùng lắm chỉ là mấy đứa ngồi gần trong lớp lâu lâu cũng nói một hai câu gì đó. Tính tôi không phải kiêu ngạo gì, nhưng cũng chẳng phải là kiểu dễ hòa đồng. Lúc đầu cũng có vài người làm quen nói chuyện nhưng về sau thấy tôi nhàm chán cũng chẳng thêm đụng chạm gì nữa. Tôi cũng chẳng thiết tha níu kéo gì.

Sắp tới tôi sẽ vào học trường Thiên Hòa. Trường này nghe nói cũng khá tốt, là trường tư. Tôi cũng chẳng quan tâm mình học trường, miễn không thất học là được rồi, không phải sao? Nhưng mà thật không hiểu sao ông ta lại tìm cách đưa tôi vào lớp chọn của trường. Lớp này toàn những học sinh thi tuyển, có điểm thi nằm trong top 40. Tôi không chắc rằng thực lực của tôi liệu có đạt đến trình độ đó không. Nếu không chẳng lẽ phải đứng chót sao? Nhưng tôi biết tôi không thể tiếp tục kháng nghị với ba nữa. Tôi biết chuyện dọn ra ngoài ở là giới hạn cuối cùng. Tôi không thể đưa ra yêu cầu nào nữa. Đã vậy chuyện tôi học thế nào chính là chuyện của tôi. Ngoài ra, tôi còn có một đặc điểm đó chính là siêu cấp lười biếng, không biết lần này nhập học có gì mới không đây? Nhưng trước mắt là lười đến hết muốn đi đâu rồi.

*****

Hôm nay trường yêu cầu học sinh lên nhận lớp và thầy cô chủ nhiệm mới trước khi năm học bắt đầu, đồng thời nghe sinh hoạt một số nội quy. Sau khi nghe thầy hiệu trưởng sinh hoạt xong, tôi đang định đi vào lớp thì thấy bóng dáng của một người con trai. Thế là tôi đứng đó, đứng yên không nhúc nhích mãi một lúc, sau đó:

-Này, Vũ, em đang nhìn gì thế? Ngơ ngẩn thế kia? Ma nhập à? Hay ngắm được anh nào rồi?

Đúng là giật cả mình. Đang ngồi tập trung thì bị Hưng vỗ vai một cái muốn té ghế đã vậy còn oang oang cái miệng nữa. Thật là, chị đây đang làm chính sự mà giữa đường sao lại nhảy ra con kì đà thế này. Mà thật ra cái chuyện mà tôi đang làm cũng không có gì quan trọng cho lắm. Nhưng đúng là tôi đang ngắm trai thật. Cái này thì không oan uổng gì. May là mấy đứa bạn tôi không có ở đây nếu không tôi đã bị tụi nó kéo ra tra khảo, đâu được thành thoi như bây giờ. Đúng như những gì tôi đã nghĩ, người đó nhập học tại trường mình. Hiện giờ hắn vẫn đứng ở trước phòng giáo viên chờ giáo viên chủ nhiệm dẫn về lớp. Tôi đang định xem hắn học lớp nào để sau này còn tìm. Bỗng tự nhiên giọng của cô thủ quỹ vang lên trên loa thông báo của trường yêu cầu các lớp trưởng xuống phòng tài vụ để nhận phù hiệu và nấy thứ văn phòng phẩm. Thế là đành phải lui thủ bước đi trong tiếc nuối khi không biết hắn sẽ học lớp nào. Tự dưng có cánh tay quàng qua vai tôi kéo tôi lại. Là Hưng, này giờ quên mất anh ta vẫn đang đứng đây.

-Sao thế? Làm gì như người mất hồn vậy? -Hưng hỏi tôi

-Không có gì. Giờ em phải lên phòng tài vụ. Tránh đường nào. Nhanh lên nào.

Tôi hất cái tay trên vai mình ra rồi chuồn đi mất. Đi được một đoạn khá xa quay lại thì thấy anh vẫn đang đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng không đổi về phía tôi mà ngẩn ngơ nhìn nơi nào đó. Tôi dò theo ánh mắt của anh thì thấy bóng dáng của “người nào đó” liền hiểu ra, che khóe miệng đang cười mà quay đầu đi không nhìn lại thêm lần nào nữa. Cứ để Hưng ngây ngẩn trong thế giới của mình thêm chút nữa đi. Tôi tung tắn đi về phía khu vực phòng tài vụ, vẫn không quên liếc nhìn bóng dáng của hắn đang đứng cách đó vài bước rồi mới đi vào. Tự nhiên thấy mình hơi bị háo sắc hay sao ấy. Cứ nhìn người ta hoài như vậy. Mà thôi kệ đi, mình mê trai thôi chứ có mê gái đâu mà sợ. Tôi chính là con gái 100% ấy. Chỉ là về phân tích cách, thôi khỏi bàn

cãi đi. Nói ra chỉ tỏ làm đau lòng người.

Đợi đến khi tôi xong việc tôi sẽ đi tìm hẳn xem hẳn học lớp nào, chủ nhiệm là ai. Sau đó sẽ mua chuộc một người trong lớp đó làm giám điệp để điều tra con người của hẳn, sở thích, tích cách, nơi ở, tên phụ huynh. Hình như cái cuối cùng không cần thiết thì phải? thôi kệ, càng nhiều người càng tốt, “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Đôi khi quen biết với bậc phụ mẫu lại có nhiều ích lợi hơn. Hắc hắc..., cứ chờ đó!

*****

Chờ ở ngoài phòng giáo viên từ này đến giờ cũng khoảng 20', tôi mới gặp được cô Hồng. Cô Minh Hồng là cô chủ nhiệm của tôi. Cô đã ngoài 50, đeo kính có gọng màu đỏ sậm, khá nghiêm khắc nhưng nói chuyện khá nhẹ nhàng. Sau đó cô chỉ hỏi vài câu rồi lại bảo tôi đứng đó chờ cô. Suýt tí nữa không nhìn được chữ thể rồi. Tôi đứng đó được một lát thì quyết định tự lên lớp trước. Hôm trước tôi lên trường trình diện thì cũng tự tìm xem lớp mình nằm ở đâu. Tôi học 11A1, ở dãy A, lầu 3, phòng ngoài cùng. Sau khi lên được trên lầu, nhìn vào lớp mới của mình thì thấy cái lớp ồn như cái chợ vậy. Cứ tưởng lớp chọn của trường thì phải ngoan ngoãn, im lặng và "mọt sách" chứ. Sao không giống trong tưởng tượng của tôi chút nào. Hay là đi nhầm tầng. Không đúng, tầng cao nhất rồi mà. Nhầm phòng sao? Cũng không đúng, bảng tên lớp ghi rõ là 11A1 mà. Nếu tôi không nhầm lẫn gì thì chắc chắn là mấy người này vào nhầm phòng học. Hoặc chỉ còn một cách để lý giải đó chính là lớp này đúng là lớp mới của tôi. Đối với người thích yên tĩnh như tôi thì mấy người này quá ư là ồn ào. Phải chi trao đổi bài học thì không nói. Đằng này họ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Tôi lẳng lặng đứng đó chờ cô giáo chủ nhiệm về lớp. Cứ tự tiện mà xông vào thể nào cũng sẽ bị xem là người ngoài hành tinh. Tôi không muốn chơi nổi. Vậy nên tôi đứng đợi tiếp. Nhưng mấy đứa ngồi trong lớp vẫn ngồi tám say sưa, không thèm chú ý đến người vẫn đi qua đi lại trước hành lang là tôi đây. Nhập tâm đến thế cơ à. Hoàn toàn không xem tôi ra gì sao chứ? Đáng giận!

Nhưng mà thôi, vậy cũng tốt. Tôi đỡ phải bị hỏi linh ta linh tinh gì đó. Hình như có người đang đi về phía này thì phải.. Tóc ngắn, tướng đi khá ngênh ngang như con trai, nhưng tôi biết đó là con gái. Không phải là nhờ cái gì đó gọi là trực giác tôi mới biết cô ta là con gái mà là đồng phục nữ trường này vốn là vậy, lại còn là xanh đen dài đến đầu gối, nhìn khá đơn giản nhưng dễ thương. Cô ta cũng không rời mắt khỏi tôi bất kì giây nào làm tôi nghi ngờ từ khi nào mình có sức hút như đến như vậy. Nhưng cái biểu cảm kì lạ trên mặt cô ta vẫn duy trì cho đến khi đứng trước mặt tôi rồi biến mất:

-Cậu là học sinh mới?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

-Cậu là học sinh mới?

Cô ta mở miệng hỏi nhưng trong giọng nói nhẹ nhàng đều là khẳng định. Tôi cũng không muốn nói gì, chỉ gật đầu có lệ. Thế nhưng ánh mắt của cô ta vẫn nhìn chăm chăm tôi không chút kiêng dè gì cả. Tự nhiên có cái cảm giác mình là con cừu nhỏ trước mặt sói. Đang lúc khó chịu thì lại nghe cô ta mở miệng hỏi:

-Tôi là lớp trưởng của lớp này. Tạm thời thì cô chủ nhiệm mình vẫn còn đang họp. Bây giờ cậu vào lớp ngồi trước đi.

Nói rồi cô ta đi vào trước còn tôi theo sau. Sau khi để cái cặp xuống bàn cuối lớp, tôi ngồi xuống. Cuối cùng cũng không phải đứng nữa. Tôi phải ngồi kể cái cô lớp trưởng gì đó vì chỉ còn chỗ này trống. Mỗi lớp chỉ sắp xếp đủ bạn cho học sinh lớp đó ngồi, nên không còn bàn nào khác. Tôi cố tình phớt thờ nhưng ánh mắt xung quanh, gục đầu xuống bàn nghỉ một chút. Cuối cùng cũng được ngồi xuống. Nhưng chưa được bao lâu thì:

Rầm..ầm...!!!

Tôi trực tiếp ngẩng đầu lên thì thấy cái người nào đó đang cầm cây thước đưa qua đưa lại trong không trung, nhẹ nhàng lượn xung quanh các bàn học. Chỉ thấy mấy cái chợ lúc này toàn bộ đã giải tán, ngồi im phăng phắc. Đúng là lớp trưởng có khác nha! Ai cũng phải nể. lại thấy tên nhóc nào đó đứng dậy khỏi chỗ, dọn sạch sách vở trên bàn rồi lại lấy khăn tay lau qua mặt bàn một lượt. Tiếp theo tên đó lại lấy một quyển tập lại gần chỗ của cô lớp trưởng gì đó quạt quạt cho đỡ nóng. Cô ta cũng chẳng khách khí đặt mông ngồi lên cái bàn tên kia đã chuẩn bị. Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn mà chẳng hiểu gì cả. nhưng nhìn thái độ những người xung quanh thì có lẽ chuyện này rất bình thường. Đây là chuyện quái gì vậy? Chế độ mẫu hệ à?

Lại thấy một con nhỏ khác lấy chai nước trong cặp ra đưa cho “nữ vương” uống giải khát, một tên khác lại đưa gói bánh quy đang ăn dở đưa ra, “nữ vương” cũng không từ chối sự phục vụ. Tôi cũng đang cố gắng tập thích nghi với hình ảnh này. Có thể sau này sẽ thường gặp cảnh này đây.

-Vũ ơi, lớp trưởng cao quý ơi!

-Hehe, bạn Vũ yêu quý ơi!

-Lớp trưởng đại nhân à!

.....

Thật là khủng khiếp, cứ như là đang nịnh hót chủ vậy. Có gì mà phải dùng cái giọng điệu nhào nhệch với mấy ánh mắt hình trái tim để mà nhìn cô ta chăm chăm vậy chứ? Mẹ ơi, rợn cả người, da gà của tôi toàn bộ đã nổi hết lên rồi. Đã vậy con nhỏ kia còn đưa tay ra hiệu cho cả đám im lặng, cầm cái bánh cuối cùng từ tốn ăn xong, tiếp nhận tờ khăn giấy từ tay một con nhỏ ngồi bên cạnh lau miệng, lau tay xong, quăng tờ khăn giấy nhàu nát sang một bên. Tên nhóc nào đó lại chạy đến nhặt tờ giấy đó lên vừa bỏ vào thùng rác vừa nói: "Phải có ý thức bảo vệ môi trường." Tôi quả thật muốn xỉu.

*****

Lúc tôi lên phòng tài vụ thi có gặp vài giáo viên đang ở đó có việc. Trong đó, có một cô tên Nguyễn Lam, giáo viên dạy lịch sử của lớp tôi năm ngoái. Gần đây tụi lớp khác có tin đồn rằng cô và thầy Dương Minh dạy hóa học lớp tôi năm nay đang "âm thầm" quen nhau. Đây cũng một trong những chủ đề đang "hot" trên

facebook của lớp tôi. Không có thông tin chính xác nhưng có mấy học sinh khẳng định rằng có mấy lần khi đi trên đường gặp một đôi rất giống thầy Minh và cô Lam tay trong tay tình tứ với nhau. Có câu: Không có lửa làm sao có khói. Chúng tôi đều tin rằng hai người sẽ kết hôn sớm và đi nghỉ tuần trăng mật, lớp tôi có thể nghỉ vài tiết hóa. Trước mắt chính là thời gian chờ đợi. Nhưng hôm nay tôi lại nghe rằng thầy đã dẫn cô về ra mắt với cha mẹ thứ bảy vừa rồi. Chính miệng cô Lam nói với mấy cô khác đang ở trong phòng và tôi đứng bên nghe lỏm được. Xem ra hai người này tiến triển khá nhanh đấy. Lúc đầu có tin thầy cô quen nhau thì nghe nói hai người bắt đầu tìm hiểu từ trước khi chúng tôi thi học kì 2 lớp 10. Chẳng lẽ đã sắp cưới rồi sao?

Tôi về lớp thì thấy hán đang đứng trước lớp mình. Thì ra là học sinh mới của lớp ta. Nếu thế thì đỡ tốn công biết mấy. Mà tôi cũng không vội nói nhiều với hán, phải báo tin "hot" cho lớp nghe đã. Cũng như thường lệ tụi nó lại hết sức nịnh bợ tôi để nắm bắt thông tin mới. Tôi chính là loa phát thanh của lớp đó mà. Hay nói thẳng ra tôi là đũa nhiễu chuyện nhất lớp. Mà lớp 11A1 này mang tiếng là lớp chọn nhưng mà còn nhiều chuyện hơn cả lớp thường nữa. Hưng lại thường nói là do có một đứa lớp trưởng như tôi.

Thế là tôi là lớp trưởng tôi đây đã tận tâm tận lực hào phóng kể cho anh em bạn bè những chuyện mà hôm nay đã tận tai nghe được. Đương nhiên là vẫn có thêm thắt một tí cho câu chuyện thêm sinh động. Đôi lúc cũng không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía hán đang ngồi, thấy lông mày lúc nào cũng nhíu chặt với cái mặt cứ hăm hăm, có vẻ bất mãn lắm. Không sao! Hoàn toàn thông cảm được. Người mới nên vẫn chưa nắm rõ được tình hình "sinh hoạt vui chơi" của lớp tôi nên thấy kì dị. Đợi lát nữa nói chuyện với hán sau vậy. Đợi còn dài chán!

Đang ngồi nói không ngừng thì tai nghe thấy tên Giang ngồi cạnh cửa lớp thông báo rằng cô Hồng về lớp. Thế là tôi vội vã nhảy xuống khỏi cái bàn. Đùa chứ bị bắt khi đang ngồi trên bàn học là sẽ bị phạt viết kiểm điểm chứ chẳng chơi. Tôi chạy lại chỗ ngồi, những người khác cũng nhanh chóng giải tán. Lớp lại trở về sự im lặng vốn có, ngay cả tiếng ruồi bay vo ve cũng nghe thấy rõ ràng. Đợi cô vừa bước vào tôi lập tức hô đứng, cả lớp đồng loạt đứng lên, ngoan chưa từng thấy. Cô Hồng chắc cũng không nghĩ rằng tụi tôi nhiều chuyện như vậy. Dù sao cô cũng mới gặp lớp có vài lần. Còn cô Ngân chủ nhiệm lớp tôi năm ngoái đã sớm lĩnh hội, còn lôi kéo cả cô vào ngồi bàn "tình hình kinh tế" nữa.

Trong khi các thầy cô dạy các môn khác vẫn tưởng 11A1 là một lớp "con ngoan trò giỏi". Đúng là "trong sáng ngoài tối" mà.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

-Năm nay, lớp chúng ta có học sinh mới. Bạn tên là Hoàng Bảo Kiến Kha. Kha vừa mới từ Mỹ về nước. Có gì các em phải giúp đỡ cho bạn.

Cô Hồng giới thiệu hán với cả lớp, sau đó là một tràng vỗ tay thật dài. Thế nhưng hán vẫn kiêu kì, chẳng chịu nói gì, chỉ gật đầu chào cho có lệ rồi nghe lời cô về chỗ ngồi. Tôi hơi nhíu mày nhìn hán, phát hiện hán chẳng chú ý đến ai, cũng chẳng chú ý đến tôi. Có hai khả năng: một chính là hán quá cao ngạo không coi ai ra gì, hai là sống quá nội tâm. Tôi thấy có vẻ khả năng thứ hai đúng hơn. Vì tôi có thể thấy hán luôn rất cô đơn. Có thể là do cảm giác, hoặc do tôi cũng lúc trước tôi cũng từng vậy nên hiểu được. Tôi nghĩ nghĩ rồi lấy cây bút khều khều hán. Hán có vẻ hơi khó chịu quay qua nhìn tôi chăm chăm. Tự nhiên tôi thấy á khẩu không nói gì được mà ngồi cười ngây ngô. Hán hơi nhếch khoé miệng rồi lại quay đầu lại không thèm nhìn tôi nữa. Đây là thái độ gì vậy chứ? Chẳng lẽ tôi đoán sai, hán chính là thuộc khả năng thứ nhất: kiêu ngạo không coi ai ra gì sao? Nếu vậy có lẽ chuyện này không dễ như tôi nghĩ rồi. Người như hán ánh mắt rất cao có chịu nhìn đến tôi không? Chắc chắn không rồi. Có lẽ người ta thích mấy cô bé xinh như người mẫu. Đợi nào để ý tới tôi chứ? Tôi bất mãn không thèm nhìn hán nữa. Và thế là bỏ luôn cái suy nghĩ ra chơi dẫn hán đi tham quan trường. Hừ!!!

Sự thật chứng minh dù tôi có bỏ ý nghĩ dẫn hán đi vài vòng quanh trường học hay không đều không quan trọng vì hán-cái tên đáng ghét kia đang nằm dài ra bàn mà ngủ. Thiếu ngủ lắm à? Tối qua thức khuya ăn trộm chác? Đã vậy khi lấy tay khều vai hán còn bị hán xua như xua ruồi muỗi nữa. Chẳng lẽ ngủ thật rồi à? Thôi thì ngủ đi.

Tôi không còn gì để nói nữa... Sao tôi lại thích người này chứ?

*****

Lần đầu tiên tôi gặp hắn cách đây không lâu. Hôm đó, tôi hẹn với Diễm và Thảo đi chơi. Ba đứa hẹn nhau ở trước quán trà sữa. Tôi đến sớm nên đứng trước cửa quán chờ. Đang đứng tự kỉ một mình, bỗng dưng liếc mắt về một hướng nào đó. Tôi nhìn thấy một người con trai đang ở phần đường đối diện, đang ngồi trên ghế sau của chiếc xe đạp, mắt đắm chiều nhìn về một điểm nào đó không rõ. Hắn không phải là đẹp trai lắm hay thuộc dạng nổi bật gì, mà có thể nói là rất dễ nhìn, rất nam tính, rất mạnh mẽ. Nếu so ra thì còn không bằng Hưng. Nhưng không hiểu sao hắn có thể thu hút ánh mắt của tôi đến vài phút đồng hồ. Phút chốc tôi có cảm giác như là từ người của hắn tỏa ra những tia nắng ấm áp dịu dàng. Ngu ngơ một hồi mới tự gõ vào đầu mình mấy cái, chắc là trời hôm nay nắng quá nên ảnh hưởng đến đầu óc của mình. Khi tôi đã hoàn toàn trấn tĩnh thì không kiềm được liếc mắt lại phía đó lần nữa. Mấy tia nắng ấm áp không thấy đâu nữa, như tôi nói là trong “phút chốc”, vì quả thật là hắn không có vẻ gì dịu dàng thân thiện, nhưng toát ra sự cô đơn rất mơ hồ. Làm tôi nghĩ có khi mình nhìn nhầm. Sau đó tôi vẫn chưa xác định rõ ràng thì Diễm đã đến và kéo tôi vào trong quán. Tôi còn quay đầu nhìn hắn lần cuối cùng, chỉ thấy người ta đã quay lưng về phía mình, leo lên xe chậm chậm đạp đi mất. Trong lòng lúc đó tự nhiên dâng lên cảm giác kì lạ khó tả. Không rõ nó là gì nhưng nó đến nhanh và đi cũng nhanh.

Sau đó tôi còn gặp hắn ở đó vài lần, nhưng cũng không lần nào tới bắt chuyện cả. Cảm giác kì lạ đó cũng ngày càng gia tăng. Tôi có thể đứng đó ngây ngốc nhìn một người xa lạ cả nửa tiếng đồng hồ, khi người ta đã chạy xe đi vẫn còn ngơ ngác. Trong phút chốc đó tôi lại cảm thấy một sự quen thuộc trong quá khứ..... đã qua đi từ rất lâu rồi.

*****

Hôm nay là ngày khai giảng, tôi định đi lên đầu hàng lấy ghế xuống dưới ngồi thì:

-Kha, ở đây nè.

Cô bạn lớp trưởng không kiêng dè hồ lớn, nhất thời ai cũng quay lại nhìn cô ta nhưng cô ta không hề ngại ngùng mà cứ tiếp tục vẫy vẫy tay với tôi. Tiếp đó ai cũng chuyển hướng quay sang nhìn tôi. Ngại thật!!

Hết cách, tôi bước lại chỗ cô ta, ngồi xuống cái ghế đã được chuẩn bị. Cô ta lại ríu rít hỏi:

-Nè, sao đi trễ vậy?

Tôi cũng không muốn bị nói là người bất lịch sự nên ậm ừ trả lời là dậy trễ cho qua. Thực tế là tôi đi từ sớm nhưng giữa đường xe đạp của tôi bị thùng bánh phải đi vá lại. Đúng là quá xui xẻo.

-Ăn sáng chưa. Tôi với cậu cùng đi ăn.

Cho xin đi. Lúc nãy ở nhà đã ăn nhiều lắm rồi. Giờ mà ăn nữa thì bẽ bụng mất thôi. Thế là tôi bảo ăn rồi. Nhưng cô ta vẫn cứ luyên thuyên đủ điều.

-Nghe nói cậu đi du học nên Mĩ hả? Bên đó thế nào? Trường học chắc đẹp lắm phải không? Có nhiều người đẹp không?

-Bên đó mỗi ngày cậu ăn gì? Nghe nói bên đó ăn sáng toàn bánh mì sandwich với bơ chắc ngán lắm nhì?...

-Chương trình học bên đó thế nào? Chắc cũng giống Việt Nam thôi nhì? Mấy cái hằng đẳng thức với hàm số lượng giác gì đó?

-Nè, cậu sao ít nói thế hả? Nói nhiều một chút sẽ chết hả?

...

-Hai em kia, trong giờ chào cờ mà cứ nói chuyện là sao hả? Lễ kết thúc lên phòng giám thị cho tôi.-thầy giám thị nói

-Được rồi, hôm nay em mới đi học lần đầu cô tha, không ghi tên trong sổ kỉ luật trường, nhưng phải nhớ không được nói chuyện nữa. Em bị thầy giám thị bắt trong giờ chào cờ nên cũng không thể không bị phạt. Về chép phạt nội quy trường 5 lần tiết sau nộp cho cô.-giáo viên chủ nhiệm nói

-Xin lỗi nha. Tôi không cố ý làm cậu bị phạt đâu. Nhưng mà cậu đừng lo, có tôi bị phạt chung với cậu nè. Tôi còn phải chép phạt gấp đôi cậu nữa đó.-con nhỏ đáng ghét đó nói.

....T.T...Sáng ra đường chắc hắn quên xem ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nhập học ở trường mới cũng đã được một tuần rồi. Giờ giấc sinh hoạt cũng đã làm quen không có gì đáng ngại cả. Lớp học mới cũng không có gì gọi là

khó hòa nhập cho lắm, cho dù quả thật nhiều lần lắm lúc rất ồn ào, nhưng tôi vẫn còn chịu được. Duy nhất có một điều tôi thấy rất phiền phức, đó chính là:

-Hi, đến rồi à? Đến sớm thế? Có ăn sáng chưa? Có cần tôi giúp đi mua đồ ăn không hả? Có muốn đi chung với tôi không?

Cứ mỗi sáng là lại có một đợt như vậy. Vào giờ ra chơi thì:

-Kha ơi, đi căn tin với tụi này không? Đang định làm gì thế? Đừng nói là ngủ nữa đó nha? Hồi này nguyên một tiết văn cậu đã ngủ rồi đó? Dậy đi!!!

Cuối cùng là giờ ra về:

-Nè, về chung không. Nhà cậu ở đâu? Có xa lắm không? Không biết có tiện đường với nhà tôi không? Nếu tiện thì chờ tôi về luôn đi.

Tôi dắt cái xe máy ra, leo lên, chạy thẳng, để lại cái người mỗi ngày đều làm phiền tôi mấy đợt đứng lại đó một mình. Cuối cùng cũng được yên tĩnh. Thật hạnh phúc!

Ngày đầu tiên nhập học thì không nói làm gì. Kể từ ngày khai giảng cô lớp trưởng tên Vũ này đã bắt đầu quấy rầy tôi mọi lúc. Tuy rằng cô có dặn giúp đỡ tôi một chút nhưng hình như cô lớp trưởng này hơi bị nhiệt tình cũng hơi bị quá mức rồi đó. Tôi thấy rất khó chịu, vẫn còn chưa tính sổ chuyện vì cô ta mà tôi bị chép phạt đây.

Tôi còn nhớ hôm đó phải mất 2 tiếng đồng hồ chỉ để chép nội quy trường nộp cho cô. Ngồi vào bàn vừa chép vừa rủa người nào đó. Cũng tự an ủi mình là dù sao con nhỏ đó phải chép phạt gấp đôi mình. Chắc chắn sẽ còn thảm hơn cả mình.

*****

Tôi có một vấn đề lớn, rất lớn. Đó chính là tôi rất rất thích một người. Mà người đó lại rất rất rất đáng ghét. Sao cứ mỗi lần tôi sợ hấn cô đơn nên quan tâm một chút thì lại bày ra bộ mặt ghét bỏ bất cần? Không phải ai tôi cũng quan tâm đâu nha.

Mỗi lần bắt chuyện với hấn cũng không nói được quá năm câu, không phải tôi không đủ kiên nhẫn mà là hấn lười phải nghe tôi nói, mặc dù độ kiên nhẫn tự chủ của tôi cũng được xem là khá cao. Nhưng mỗi lần nói chuyện tôi thật sự muốn nện cả đồng sách vào đầu hấn. Tôi có vô tình gì đặc tôi với hấn đâu cơ chứ, chỉ trừ cái lần vào ngày khai giảng thôi mà. Với tính cách của hấn chắc hấn sẽ không phải là người thù dai chứ. Không lẽ hấn đúng là người như vậy sao?

-Vũ, Vũ...

-Hả hả...Gì vậy?

Thằng Sang ngồi bàn trên chỉ chỉ tay lên phía trên bảng, chỉ thấy cô Hồng mặt không có tia gì thân thiện nhìn chằm chằm mình. Mới giật mình nhận ra mình thất thần từ nãy tới giờ, không để ý tới ai. Cô gọi mấy lần vẫn không có phản ứng. Tôi lúng túng đứng lên, cào cào mái tóc ngắn ngắn, cười hi hi. Thoáng thấy sắc mặt cô khế dịu đi một chút tôi mới cẩn thận hỏi lại:

-Cô gọi em có gì không cô?

Cô nhìn chằm chằm tôi một lúc mới từ từ mở miệng nói:

-Tuần rồi có vi phạm gì? Có ai không thuộc bài không? Trường có hoạt động gì mới em cứ phổ biến cho lớp đi.

-Dạ...

Tôi cố ý kéo dài chữ dài, làm cho giọng mình ngọt ngào nhất có thể. Cô có vẻ hài lòng, không có ý kiến gì. Nhưng tôi có thể thấy một vài người khe khẽ rùng mình. Tôi thầm cười như điên trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm một học sinh ngoan hiền, một lớp trưởng gương mẫu, bắt đầu báo cáo với cô.

Sau khi tôi báo với cô rằng tên Sang có ngày đi học trễ thì cậu ta quay phắt xuống nhìn tôi đầy oán giận. Gì chứ? Tôi có nói sai sao? Kết quả là cô Hồng phạt Sang phải lau bảng một tuần. Đây chính là quy định lớp tôi. Thế nên giờ ra chơi cậu ta cứ cằn nhằn bên tai tôi suốt. Phiền chết đi được. Tôi vốn là người «công tư phân minh» đấy.

Do thế nên cả tuần cậu ta cứ bắt tôi phải lau bảng chung. Nói là vì tôi nên cậu ta mới phải trực. Hừ!!! Toàn là lấy cớ. Cậu ta vốn chỉ muốn tôi cùng chịu khổ chung. Và vì vậy lại phát sinh ra một vấn đề khác với một người bạn khác của tôi, Diễm.

-Vũ, bà cứ để ông tự làm đi. Ông đi trễ có phải tại Vũ đâu.

-Nè, tui có bắt bà làm đâu mà bà thắc mắc. Vũ với tui là bạn thân đó. Có câu bạn bè «có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia mà»

-Hừ, bà kệ ông đi. Vũ bà đi với tui.

-Không, bà phải giúp tôi.

-Buông tay bà ra. Vũ phải đi với tôi.

-Hừ ! Đi vệ sinh cũng phải đi theo bầy sao?

-Kệ tui tui.

-Phụ nữ là sinh vật sống bầy đàn mà.

Cặp đôi này đúng là oan gia mà!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

-Vũ ơi, giúp anh đi mà !

-.....

-Vũ-chớp mắt tròn xoe.

-.....

-Vũ.....-vẫn tiếp tục

-Anh có ngồi yên không. Em đang làm việc quan trọng.

-Em thì làm được cái gì quan trọng chứ...-nhìn thấy ánh mắt của tôi thì im luôn

-.....

-Buồn quá, cô chủ mày không thèm để ý đến tao kìa. Tao sắp bị bỏ rơi rồi. Cô chủ mày có niềm vui mới thì coi thường người anh này.-tự trình diễn tiết mục « tự kỉ với con gấu bông của tôi »

-Từ nhỏ đến lớn tao đều quan tâm lo lắng cho nó. Giờ nó lại « vong ân bội nghĩa » với tao.-vẫn tiếp tục tự kỷ

-.....

-Hàng ngày tao đều đưa nó đi học, chiều lại đưa về tận nhà. Giờ lại đá tao qua một bên. Mày nói xem tao có đáng thương không.-người nào đó vẫn tiếp tục.

-.....-Tôi thật bất hạnh mà. Tôi mới là người đáng thương đây nè.

-Thôi được rồi.

Cuối cùng cũng vẫn phải thỏa hiệp. Ngày mai tôi phải đưa anh đi mua quà sinh nhật cho « người đó ». Chẳng biết anh ta sẽ tỏ tình với con người ta như thế nào nữa. Dù sao cuối cùng ông anh đầu gối của tôi cũng chịu nói ra rồi. Tôi còn tưởng đến khi ra trường anh còn chưa chịu bày tỏ nữa chứ. Không biết điều gì đã thúc đẩy anh tiến thêm một bước vậy nhì. Chẳng lẽ đã gặp phải tình địch rồi?

*****

Tôi phải tốn cả buổi sáng hôm nay để theo ông anh kết nghĩa đi mua quà. Bản thân tôi cũng chọn cái áo len để tặng và vài thứ « linh tinh » khác. Rồi ngồi cả buổi trời ngẩn ngơ nhìn cái thứ "linh tinh" đó.

-Em làm gì mà cứ cười một mình vậy?

Hà ? Tôi có cười sao?

-Nhớ đến anh nào vậy hả? Thơ thần từ nãy đến giờ ? Em xem anh là không khí hả ?

-À, không có gì ?-Chẳng lẽ nói rằng mình đang nhớ trai sao ? Không được. Không thể làm chuyện mất hình tượng như vậy được.

-Thật sao?-Tên này vẫn thật đa nghi.

-Ừ.-Tôi gật đầu thật mạnh.

-Không thích nói thì thôi.-Thế là Hưng lại tiếp tục ngồi nhìn chăm chăm vào hộp quà được gói màu xanh lá, cười ngu ngơ. Tuy tôi không biết lúc này tôi ngồi cười có bao nhiêu ngu ngốc nhưng chắc không khác bản mặt của tên này là mấy đâu. Hi hi.

Tôi có mua mấy quyển sách mới, lại thấy cái áo khoác màu đỏ rất đẹp nên vợ luôn đề mang về nhà. Dù sao cũng có người bỏ tiền, đại gì không mua. Không ai làm không công cho ai bao giờ. Tôi với Hưng tuy thân thì thân thiết, nhưng cũng phải có gì đó để xem như « có qua có lại » chứ.

Tôi lại thấy có một cái nón đen khá là đẹp nên quyết định tha nó về nhà với lý do là « thích ». Nhưng tôi thấy lý do này có vẻ khó tin vì dù sao cái nón này vốn là kiểu của nam. Tôi không thích màu đen, cũng không phải là người theo phong cách tomboy. Tôi còn nhớ Hưng đã dùng ánh mắt kiểu gì để nhìn tôi khi tôi khi tôi lôi nó ra quỳ tính tiền. Rồi sau đó lại nằng nặc đòi trả bằng tiền của mình. Cứ nhìn như tôi là người sao Hỏa vậy. Rồi sau đó lại có biểu tình như « đã hiểu » và trực tiếp lấy tay vò đầu tôi thành cái tổ quạ.

Tôi muốn đem cái nón tặng cho hắn. Tuy không có đáng bao nhiêu tiền, nhưng thật sự nếu tặng thì không biết phải dùng có gì. Chẳng lẽ cứ đưa người ta mà không giải thích gì. Chắc chắn Kha cũng sẽ không nhận đâu. Lúc đó chỉ có rước nhục. Mà chẳng lẽ cứ nói thẳng ra là thích người ta sao? Nếu không thì cứ ném cái hộp vào người hắn rồi « cao chạy xa bay » đi. Không sợ bị trả lại.

Tôi đang định vào nhà kiếm giấy gói cái nón lại thì suýt nữa vấp phải cái chân của ai đó. Suýt nữa quên ông anh mình vẫn còn đang ở đây. Mà còn đang tự kiêu với cái gương nhỏ của tôi nữa chứ. Chẳng lẽ đạo này học nhiều quá nên điên rồi. -_- !!

Thôi kệ đi. Tôi gói lại vậy. Giờ phải lo cái « của nợ » này trước đã.

*****

-Nè, cầm lấy đi.

Sau khi vò đầu bứt tai, đi đi lại lại một hồi, phân vân giữa đi hay ở, tôi quyết định mặt dày đi tặng quà cho hắn. Nhân lúc ra về, hắn ra nhà xe lấy xe về thì tôi dứt khoát ném cái gói quà vào người hắn để rồi thực hiện tiếp phần tiếp theo của kế hoạch : chạy. Mọi thứ đều theo kế hoạch, chỉ có một vấn đề duy nhất đó là tôi tuy chân dài nhưng chung quy là vẫn không dài bằng chân của người ta. Điều đó chỉ dẫn đến một kết quả : tôi bị túm đầu lại. Hắn chẳng hiểu gì, đem cái gói nhỏ đó đựng đưa trước mặt tôi như trên người, rồi mới lạnh lùng hỏi tôi:

-Cái này là sao ?

-À.....

-Cầm lại.

-Không, cái này là tôi tặng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

-Cái này là sao ?

-À.....

-Cầm lại.

-Không, cái này là tôi tặng cậu. Cứ đem về đi.

-Sao tự nhiên lại tặng tôi quà. Đây là ý gì? Hơn nữa, tôi cũng không tùy tiện nhận đồ của người khác. Mang về.

Tôi vẫn không chịu đưa tay ra nhận lại. Biết là sẽ bị hỏi cung thế này nên tôi mới ra tay « bỏ của chạy lấy người » trước, nhưng xui xẻo bị túm lại. Bỗng thấy quần hết sức.

-Có cầm lại không.- giọng hắn đã có phần tức giận

-Nè, tôi đã tặng quà cho cậu rồi. Chẳng lẽ giờ lấy lại rất là kì cục đó. Cậu làm ơn nhận đi cho tôi vui. Xem như là quà tặng cho học sinh mới đi.

-Tôi chưa bao giờ thấy cái vụ này cả. Tôi không cần đâu. Trả cậu. Cảm ơn.-hắn mang quà nhét vào tay tôi rồi leo lên xe định chạy. Tôi vội nói:

-Được rồi, cái này là do tôi mua tặng cậu đó.-một lần nữa đem món quà bỏ vào rổ xe đạp của hắn trong khi hắn chưa kịp phản ứng.

-Sao lại muốn tặng quà cho tôi.-hắn nhúm mày

-Tại tui thích cậu đó được không?-không hiểu tại sao tự nhiên tôi lại có dũng khí mà nói ra câu đó trước mặt người ta. Nói xong tôi thật muốn độn thổ mà, liếc nhìn hắn tôi thấy hắn ngạc nhiên đến há hốc mồm nhìn tôi không nói được câu nào. Nhìn mặt hắn tôi thật rất muốn cười, sao mà khuôn mặt ngơ ngác đó lại dễ thương quá vậy chứ. Nhưng ngẫm lại thấy tình hình mình cũng chẳng vui về gì cho cam nên lật đật ném lại một câu rồi chạy trốn :

-Vạy nha. Về trước đi.

Tôi chạy một quãng xa, quay đầu thấy Kha không đuổi theo mới ngừng lại ổn định hơi thở. Bây giờ mới phát giác hai má của mình đã nóng ran hết cả rồi, không rõ là vì ngại hay vì mệt nữa. Có lẽ bây giờ nhìn tôi chật vật lắm nhỉ. Trên đầu dính mấy cái lá nữa, giày cũng tụt cả dây. Bỗng thấy có chiếc xe máy chạy tới bên cạnh, ngẩng đầu lên mới thấy là Hưng, anh nhìn tôi huyết sáo đầy tán thưởng rồi mới hỏi, khuôn mặt hết sức đều :

-Chạy vui không?

Tôi thề lúc đó tôi muốn đâm một, à không mấy chục cái vào cái bản mặt đó. Chọc lúc nào không chọc lại chọc vào lúc này. Nhìn khuôn mặt như đang xem kịch vui của Hưng là tôi biết này giờ anh đã nhìn thấy hết chuyện của tôi và Kha rồi. Cảm giác muốn độn thổ lại đến lần nữa. Tôi rầu rĩ leo lên xe cho Hưng chờ về, không nói thêm một câu gì nữa. Nhục mặt như vậy cũng đủ lắm rồi. Nhưng «cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng », người nào đó không chịu nổi im lặng đã không biết sống chết mà lên tiếng :

-Thời này « cộc đi tìm trâu cũng thật nhiều quá »-còn thở dài nữa chứ. Tôi liến nhéo anh một cái rồi đau làm anh suýt đảo tay lái tông thẳng vào cột điện. Khi xe ổn định lại tôi mới phản bác lại:

-Còn đỡ hơn « trâu cứ ngồi chờ cộc đến tìm » đấy.

-Này, anh của em cũng đang chờ cơ hội bày tỏ đấy chứ.

-Nhưng anh vẫn chậm hơn em một bước rồi. Không cần nói nhiều nữa. Kiếm gì ăn đi.

Xe vẫn chạy đều. Chúng tôi cũng không nói với nhau tiếng nào nữa.

*****

Mở giấy gói ra, bên trong là một cái nón kết đen, khá đơn giản, có viền trắng và một chữ K thật lớn màu xanh dương ở giữa. Nhìn có vẻ không đáng bao nhiêu tiền. Tôi cũng không phải thấy ngại cho lắm. Nhưng vẫn có cảm giác kì lạ. Tự nhiên lại có đứa con gái nhảy ra nói thích bạn, trong khi mới biết nhau chưa đến một tháng, mới học chung có hai tuần mà thôi. Thật không rõ là thật hay là đùa nữa. Tôi vẫn có cảm giác không thật sao sao đấy. Mặc dù nhìn cô ta có vẻ không đùa nhưng mà... Tại sao chứ ?

Tôi cũng không biết phải làm gì với món quà này nữa. Đợi thi cũng kì, cô ta sẽ tưởng bỏ, mà vứt đi cũng kì, dù sao người ta cũng tặng cho mình. Phân vân một hồi cũng quyết định cất nó vào trong học tủ. Sau đó mang giấy gói gì đó cho hết vào bao rác. Xong xuôi tôi mang tập lý ra ngồi xem. Buổi sáng thầy dạy có nhiều chỗ tôi vẫn chưa theo kịp, trong khi mấy đứa khác vẫn tỉnh bơ. Đúng là lớp chọn, học thật sự rất giỏi. Cứ đà này tôi sợ mình cuối tháng sẽ phải đội sổ mất.

Lúc này ba vừa mới gọi điện cho tôi hỏi tình hình. Ông có nói tôi nếu nhăm học không được thì sẽ mượn người dạy thêm cho tôi. Tôi không ngại ngần từ chối. Tôi không muốn phải tốn thêm thời gian, cũng không muốn nhờ ông. Tôi muốn tự lập, đôi khi tôi đã nghĩ đến việc đi làm thêm để tự kiếm tiền tiêu xài. Nhưng khổ nỗi, vừa mới về nước không lâu, không quen biết nhiều người, không biết phải đi đâu tìm việc. Hơn nữa, tôi sợ con người tôi làm lì, ít nói người ta không muốn mượn. đành phải tiếp tục kiếp sống ăn bám thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8

-Sao cậu không mang cái nón tôi tặng cho cậu vậy hả ?

-Sao tôi phải đội chứ ?

-Tôi đã tặng cho cậu mà.

-Thì sao?

Ghét nhất là kiểu bắt cần đời của hắn đó. Tôi muốn điên lên mà không làm gì được cả. Trời ạ ! Đúng là cái đồ đáng ghét! Đáng ghét ! Đáng ghét ! Đáng ghét !

-Kiến Kha.

-Gì ?

-Cậu có thích tôi không ?

Tôi vừa dứt lời thì tên đó quay qua nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là sinh vật lạ. Tôi lại nhận ra mình đã nói mà không suy nghĩ lần nữa,

-Không thích cũng không sao. Tôi thích là được rồi. Tôi nói cho cậu biết : tôi-Đình Hà Vũ từ giờ sẽ chính thức theo đuổi cậu-Hoàng Bảo Kiến Kha.

Tôi nói rồi lại chạy đi mất. Lại một lần nữa tỏ tình xong lại bỏ người ta mà chạy. Đã vậy, sau khi đã chạy một đoạn tôi lại cảm thấy cần phải nhấn mạnh lần nữa. Thế là xoay người lại và hét to :

-Nhớ đó. Tôi sẽ theo đuổi cậu.....

Quay lưng chạy luôn, lần này là chạy thiệt. Tôi không cần để ý là có bao nhiêu con người đang nhìn. Tôi một lòng muốn nhanh chóng biến khỏi đây. Qua một cái cây bàng lớn, tôi nhanh chóng lúi ra sau đứng dựa vào. Chỉ thấy Hưng đang đứng đó há hốc mồm nhìn tôi, vẻ mặt như không thể tin nổi. Mặt tôi nóng ran, chắc hẳn là đã đỏ hết cả rồi. Tại sao lần nào tôi cũng lời nói đi trước suy nghĩ chứ, đã vậy tại sao lần nào cũng để ông anh này của tôi bất gặp chứ. Bây giờ quả thật muốn về nhà nằm trùm mền ba ngày ba đêm không ra khỏi nhà, tách biệt với bên ngoài.

-Nè, dù sao em cũng là con gái. Đã tỏ tình trước rồi còn đòi đeo đuổi người ta nữa. Da mặt dày quá rồi hả? Ít nhiều cũng phải bị động một chút chứ. Mất giá quá.

-Hừ. Mất giá kệ em. Còn đỡ hơn anh, cứ chờ người ta đến thả là mình tự chủ động.-lè lưỡi với anh rồi nghênh ngang đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho đỡ....đỏ.

*****

Tôi không nghĩ là Hà Vũ lại có thể thẳng thắn mà nói với tôi như vậy. Ngày hôm qua tôi còn tưởng là nói giỡn. Không ngờ hôm nay cô ta lại thẳng thắn mà nói sẽ theo đuổi tôi. Nếu bây giờ thời gian quay trở lại chắc chắn tôi sẽ hét vào mặt cô ta và hỏi cô ta có bị điên hay không. Nhưng lúc đó tôi chỉ đứng cỳn như trời trồng vì sốc. Tại sao một đứa con gái lại có thể mặt dày đến mức đó chứ ? Tôi vốn ghét mấy đứa con gái chủ động như vậy. Ở Mỹ tuy chuyện như vậy là bình thường nhưng tôi vẫn không thể ưa nổi. Tôi tưởng ở đây con gái sẽ ngoan hiền hơn, không ngờ lại gặp Hà Vũ. Tôi cũng đâu phải đẹp trai lắm đâu chứ, tại sao lại gặp chuyện này.

.....

Không hiểu từ lúc nào tôi lại vô thức đạp xe đến đây...

Lúc tôi còn nhỏ, mẹ tôi đã dẫn tôi đến đây nhiều lần, rất nhiều lần...

Nơi này luôn cho tôi cảm giác thanh thản và bình yên, như khi ngồi trong lòng mẹ...

Ngồi hỏi mẹ những câu hỏi ngây thơ và non nớt.....

Nhưng mẹ luôn luôn trả lời.....

-Mẹ, tại sao ban đêm không có mặt trời?

-Tại ban ngày mặt trời đã thức làm việc cả ngày rồi nên tối phải về nhà nghỉ ngơi con à.

-Vậy tại sao ba làm việc ban ngày rồi cả đêm cũng không về nhà mẹ ?

.....

-Mẹ, sao cái cây này to quá vậy?

-Tại nó đã sống lâu năm rồi. Cây non rồi cũng sẽ lớn lên, và con người ai cũng lớn lên. Sau này bé Kha của mẹ cũng sẽ cao lớn hơn bây giờ cho xem, cao hơn cả mẹ nữa.

- Vậy con có cao hơn cái cây này không hả mẹ?

.....

- Mẹ, sao ba không đi chơi với mẹ con mình ?

- Ba con bận làm việc, không có thời gian chơi với mình, con phải thông cảm cho ba.

- Dạ. Bé Kha thương ba. Bé Kha sẽ không giận ba.

- Ừm. Con phải nhớ: Không được giận ba con, con phải thông cảm cho ông ấy.

.....

Khẽ tựa lưng vào thân cây của ngày nào. Nó vẫn to lớn và vững chãi như xưa. Có chăng là đã già và cằn cỗi hơn một chút.

- Mẹ, bé Kha của mẹ đã lớn rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hôm nay tiết đầu của buổi sáng là tiết Toán. Thầy Hà vừa vào đã lớp đã bảo chúng tôi lấy giấy ra làm bài kiểm tra lượng giác. Chính là kiểm tra 15' đột xuất không báo trước. May là tối hôm qua tôi đã có ôn một ít. Nhưng mấy đứa khác thì đứa được đứa không. Có đứa quên công thức, có đứa lại nhớ công thức nhưng không biết cách làm. Tôi làm bài cũng tạm được. Nhớ lúc đó, thấy Kha ngồi bên cạnh viết sai đề bài, định kêu người ta sửa lại mấy lần nhưng người ta cứ bơ mình. Tôi hết gỗ viết, gõ bàn, đến đá chân hần, dù vậy hần vẫn không thêm đề ý đến tôi. Ngẫu nhiên trong lúc viết có nhìn sang tôi một chút nhưng lại khinh thường dời mắt đi ngay. Đến lúc chỉ còn lại 3 phút cuối cùng tôi mới bỏ cuộc và tiếp tục làm bài của mình. Tôi không làm kịp bài cuối cùng, tuy nhiên nó cũng chỉ có 1 điểm nên tôi không lo lắng gì nhiều. Chỉ là có điều làm tôi lo hơn:

- Sao lúc này tôi gọi cậu không nghe?

- Cậu gọi lúc nào mà tôi không biết?

Chắc chắn là hần giả bộ. Vì nụ cười gian xảo trên môi đã bán đứng hần. Tôi tự dung cảm thấy mình mất 1 điểm đó là oan uổng.

- Tại tôi thấy cậu chép sai đề bài. Định kêu cậu sửa lại thôi. Không có gì to tát hết.

- .....-đôi phương im lặng

- Đây, là chỗ này. Đề ghi là -3 cậu lại ghi là 3.

- .....-vẫn im lặng

- Câu đó cũng chỉ có 5 điểm thôi mà. Nếu mấy câu kia cậu làm đúng chắc cũng trên trung bình đó. Không sao.

- Sao cậu không nói tôi biết sớm?

Tôi không có nói với cậu nói sao? Là ai không thêm đề ý đến tôi chứ? Ta hận! Ta hận! Ta hận! Tên nhóc đáng ghét!

Khoan đã, hình như điện thoại mình đang rung thì phải. Tôi lục ba lô tìm cái điện thoại di động của mình. Cái này là Hưng dẫn tôi đi mua. (Nhưng dĩ nhiên là tiền của ba tôi cho) Không biết giờ này ai lại gọi điện thoại cho mình chứ?

.....

Khi tôi nhìn đến số điện thoại thì...

Có một cảm giác lướt qua, thật nhanh, thật nhanh...

Nhanh đến nỗi chỉ chớp lát biến mất không còn chút dấu vết...

Sau đó là bối rối, là bấn loạn...

Là nhớ, hay là tiếc nuối...

Tôi không biết...

Chỉ biết hiện giờ trong tim đang rất không yên ổn...

.....

Điện thoại vẫn cứ rung lên từng hồi. Tôi không ấn nút tắt, cũng không ấn trả lời. Tôi ngồi nhìn màn hình vẫn liên tiếp sáng rồi tắt. Nếu bất máy tôi không biết mình phải nói gì. Cứ xem như mình bận việc không thể nghe máy vậy.

Liệu bản thân mình có còn nhớ hay không?

*****

Sao thế?

Con nhỏ này lúc này vẫn còn nói chuyện sao giờ lại im lặng thế chứ. Không lẽ là giận tôi. Tôi chỉ là lúc này lo tập trung làm bài nên không muốn để ý đến bất cứ thứ gì. Cứ tưởng Hà Vũ hỏi bài nên không để ý đến cô ta. Không ngờ người ta muốn nhắc nhở mình. Mà cũng phải, người ta học giỏi như vậy cần gì hỏi bài mình chứ.

Nhưng mà thái độ bây giờ của Hà Vũ thật sự rất kì quặc. Tự dưng cứ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, hình như có người đang gọi thì phải. Cô ta không bắt máy. Khuôn mặt có vẻ dăm chiêu, không biết đang nghĩ về điều gì nữa. Tôi muốn gọi, sau đó lại thôi vì nghĩ có lẽ không nên xen vào chuyện của người khác. Một lúc sau, tôi mới thấy màn hình tắt hẳn, Hà Vũ lại bỏ đi động vào cặp và mang sách vở ra học. Nhưng có thể dễ dàng thấy được bắt đầu từ lúc đó hồn của cô ta đã rời khỏi đây mà bay đến nơi nào rồi. Dáng vẻ lơ đãng, có vẻ buồn buồn, không còn vui vẻ như buổi sáng nữa. Nhưng tôi chắc chắn đó không phải là do kiểm tra không được. Máy lần Vũ bị thầy cô nhắc nhở, song sau đó vẫn không thể tập trung được vào bài học.

Và sau đó, cả ngày hôm nay trừ lúc học trong lớp ra thì tôi không thấy mặt của Hà Vũ nữa. Và dĩ nhiên điều đó đồng nghĩa với việc cả ngày tôi không bị làm phiền. Tuy vậy tôi không thấy vui, mà ngược lại thấy lo lắng. Dù gì thì đó cũng là bạn cùng bàn với mình, mà lại là người duy nhất chịu chơi với tôi ở đây. Tôi cũng không thể không quan tâm đến người ta một chút.

Đỉnh chính lại một chút, không phải là tôi bị cô lập ở đây. Mà tôi quá trầm tính, không thích ồn ào, không có chủ đề chung với mọi người nên cùng những người khác trong lớp có nói chuyện cũng là vài câu qua loa cho có. Hà Vũ, cái người mà mấy ngày trước đó đòi theo đuổi tôi ấy, tuy khiến tôi có khó chịu thật nhưng không thể không công nhận, cô ta là người bạn rất tốt. Vì tuy bị tôi bơ hoài nhưng vẫn không giận. Mà đối với những người khác Hà Vũ cũng đối xử rất nhiệt tình nên rất được lòng mọi người, đặc biệt là thầy cô. Hai người chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Một người thật thân thiện hòa đồng lại dễ chịu, một người lại trầm tính ít nói, và hay khó chịu. Tại sao Đỉnh Hà Vũ lại thích tôi?

Tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phương trình lượng giác gì chứ? Thật sự tôi không thấy học những thứ này sẽ giúp gì được cho mình cả. Nhưng thế thì đã sao chứ? Vẫn phải học.

Tôi thấy rất nhức đầu. Tại sao mình không thông minh bằng người ta chứ. Ngồi kẻ Hà Vũ học giỏi như vậy, tôi quả thật có chút tủi thân. Công nhận cô ta thật sự rất thông minh, nổi bật hơn bất cứ ai trong lớp, không hổ danh là học sinh giỏi nhất khối năm ngoái. Điều này tôi cũng chỉ nghe mấy đứa trong lớp bàn tán gần đây thôi. Quả thật lúc đó tôi thấy rất ngạc nhiên, nhưng xem xét lại thì không thấy có cái gì là không đúng cả.

Ngắm lại bản thân mình đúng là chẳng bằng ai. Tôi nghĩ cả đứa hạng chót trong lớp tôi cũng không bằng. Vì người ta có hạng chót đi nữa cũng vẫn là học sinh giỏi. Tôi không cần phải nằm trong top 10 gì gì đó, nhưng ít ra cũng phải cho đẳng hoàng một chút. Mà hiện nay xem ra điều này cũng rất khó.

Có vài lần Hà Vũ nói muốn kèm cho tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại từ chối. Nói thẳng ra là đối với người cách đây không lâu còn đứng giữa sân trường này mà tỏ tình với tôi thì phải nói, từ lúc đó ấn tượng của tôi đối với con nhỏ này rất không tốt, không thấy quá chán ghét nhưng cũng không ưa cho nổi. Mẫu người tôi thích không phải là một đứa con gái “mặt dày chủ động” như vậy, cũng không thích một đứa con gái hung dữ như vậy. Tại sao tôi lại nói cô ta hung dữ sao?

-Học hành mà sao cứ ngồi im như đang dự giờ là sao? Phải giờ tay phát biểu chứ?- giọng của Hà Vũ vang lên ở bàn trên

-À thì...tui...-giọng một đứa con trai lí nhí

-Thì, thì cái gì? Ông có biết là nếu ông không có chịu phát biểu thường xuyên là cuối học kì là không được hạnh kiểm tốt đâu nghe chưa?

-Tại tui...-vẫn nhảy vào họng người ta

-Không có tại, bởi, vì gì ở đây hết. Ông có biết nếu số lần phát biểu của tổ mình quá ít tuần sau sẽ phải trực nhật không hả?

-Tui...tui...

-Không nhiều lời nữa. Cứ vậy đi.-vẫn không cho người ta cơ hội chen vào

-Nè, bà đừng có ngang ngược vậy chứ, thằng này cũng đâu có chịu phát biểu đâu. Sao cứ phải lôi tui ra.

-Gì liên quan tới tui nữa đây.-tên ngồi bên cạnh hăm hè vì tự dưng bị lôi vào.

-Ừ. Cà hai người luôn.

-Nhưng mà, tại sáng giờ tui buồn ngủ chứ bộ. Tui chỉ mới ngồi yên có ba tiết mà bà làm quá vậy hả? Hứ!

-Buồn ngủ hả? Vậy thì đi mà rửa mặt cho tỉnh. Đi đi! Go! Go! Go! Go!- đá thẳng người ta ra ngoài không thương tiếc.

Vậy mới có chuyện để nói!

-Uống nước đi.-đang ngồi suy nghĩ chuyện sáng nay thì một chai nước lạnh được áp vào má tôi làm giật hết cả mình.

-Cám ơn. Bao nhiêu tiền.

-Khỏi cần. Cho cậu mà. Tôi đi đây.-vừa nói xong là chẳng còn thấy bóng dáng con nhỏ đó đâu nữa. Thôi thì cứ cầm trước rồi trả tiền xong vậy. Quả thật mới học thẻ đục xong nên thấy rất khát.

Con nhỏ này thật biết cách lấy lòng người khác! Chỉ là, Đinh Hà Vũ, cậu có thể dịu dàng một chút được không?

*****

-Vũ, em lại đang làm gì nữa vậy?

-Đang làm bài, không thấy sao?

-Làm cái gì thế này? Em bôi cái đồng sách này ra làm gì? Làm gì vậy chứ? Chuyện của anh em mới quan trọng đây nè.

-Sao đây?

-Em không nhớ sao? Ngày mai sinh nhật người ta rồi đó.

-Ừ? Em nhớ? Sao?

-Sao là sao hả?-Hưng vặn lại

-Em cũng mua quà rồi.-tôi vẫn tỉnh bơ, không phát hiện có cái gì lạ.

-Vấn đề không phải là em mà là anh đó.

-Ông anh à? Chẳng phải tôi đã dẫn ông đi mua quà trước cả tuần rồi hay sao?

-Ừ thì... đúng vậy. Nhưng mà anh không nói đến chuyện quà cáp.

-Chẳng lẽ anh đang nói đến sinh lễ.-tôi nhếch môi đầy khinh bỉ nhìn anh.

-Em đang nói bậy bạ cái gì đó.-da mặt của người nào đó vì quá mỏng nên đã đỏ hết cả lên. Ông anh tội nghiệp!

-Thế anh muốn cái gì?-tôi tạm thời ngước đầu ra khỏi đồng sách mà nhìn anh đầy thắc mắc, mặt ai đó lại tiếp tục đỏ lên.

-ANH MUỐN TỔ TÌNH VỚI THẢO? VẬY ĐƯỢC CHƯ?-"thẹn quá hóa giận" chính là thế này. Khi không Hưng lại hét muốn banh nhà. Nhưng mà chỉ có thể thôi sao? Vậy mà cũng làm phiền tôi. Quá đáng!

-Ông anh, có cần em tỏ tình giùm luôn không? Anh chỉ cần nói một tiếng là em đi liền.

Anh trợn mắt lên nhìn tôi rồi rít lên vài chữ qua kẽ răng:

-Em thích người cùng giới anh không quản nhưng đừng có đụng đến người anh thích. Nghe rõ chưa?

-Anh bị điên à? Bà đây là con gái 100%, 100% đó. Tôi cũng có người để thích rồi. Anh đừng có mà đi đặt điều với thiên hạ.

-Biết đâu em chỉ lấy người ta làm bức bình phong để che giấu cho con người đồi bại bên trong của mình. Nhưng mà em yên tâm, dù có thế nào anh cũng vẫn là anh trai của em. Anh sẽ luôn luôn bảo vệ cho em.-vỗ vai tôi.

Cảm động thật, tôi đang nghĩ có nên nặn thêm vài giọt nước mắt cho hợp với hoàn cảnh hiện tại không đây. Kết quả sau khi suy nghĩ là:

-Biến- đập thẳng người ta ra ngoài cửa. Sau vẫn nhân từ lại ôm thêm mớ sách đem tặng cho Hưng đem về nghiên cứu. Đó đều là tiểu thuyết ngôn tình, tình cảm gì đó của tôi mua những năm gần đây. Và lý do tôi đọc chúng, xin mạn phép không nói. Đó là một khoảng thời gian “con trẻ ngây ngô” trước kia của tôi, sau đó là việc hình thành thói quen ở hiện tại. Thỉnh thoảng vẫn mua sách về nhà đọc. Cứ để Hưng đem mấy cuốn đó về tìm hiểu thế nào là lãng mạn vậy.

Thôi phải quay lại với đóng sách lý, hóa bên trong thôi. Còn cả toán nữa chứ? Không biết Kiến Kha thấy mình tốn công như vậy có thấy cảm động không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nè, cho cậu đó.-sáng sớm vừa vào lớp đã thấy cô ta bay về phía tôi cười nịnh nọt. Sau đó lại đưa cho tôi một xấp giấy gì đó nhìn khá dày. Nhìn sơ qua thì thấy toàn mấy cái công thức toán, chưa gì đã thấy phát chán.

-Cái này là đề cương sao?-tôi không chắc chắn nên hỏi lại.

-Ừ-Hà Vũ trịnh trọng gật đầu.

-Của thầy phát hả?

-Không phải.-con nhỏ đó lắc đầu kèm theo nụ cười tự tin-Là tui tự làm. Cho cậu đó.

-Hả?-tôi ngạc nhiên

-Tôi làm cho riêng cậu đó. Mấy cái này là một số công thức mình đã học, còn có vài cái mình sẽ học sắp tới đây nữa. Tôi còn tìm cho cậu vài dạng bài tập áp dụng. Cậu chỉ cần làm vài bài thì sẽ quen thôi. Ngoài toán ra, còn có lý, hóa nữa đó.-sau khi đợi người kia nói xong thì hồn tôi mới nhập lại.

-Cậu đưa tôi làm gì?-tôi phải làm rõ ràng

-Cái này tôi làm cho cậu? Không đưa cho cậu chứ đưa cho ai? Tôi thấy cậu có vẻ không theo kịp bài cho lắm.

-Cậu có thể làm luôn cho lớp mà.-tôi ngại ngùng nói

-Không rành.-cô ta đáp với giọng có vẻ hơi mất hứng. Gì mà không rành chứ. Chẳng phải chỉ cần photo ra là xong rồi sao?

-Nói chung là cậu cứ cầm lấy.-cô ta đem xấp giấy nhét vào tay tôi. Tôi định thần hỏi lại:

-Sao phải làm vậy?

-Tại vì tui thích cậu.-Hà Vũ tự tin mà mỉm cười trả lời.-Tôi cũng đã bảo là tôi phải theo đuổi cậu mà, phải không? Không lẽ cậu quên rồi?-câu cuối cùng hơi thấp giọng mang hàm ý đe dọa. Nhưng điều đó dĩ nhiên không làm tôi sợ.

-Đừng như vậy nữa.-tôi suy nghĩ một chút rồi nói. Khuôn mặt của người kia rõ trầm xuống, nhưng vẫn không mất đi nụ cười.

-Tại sao?-tuy vậy nhưng giọng nói của Hà Vũ nếu để ý kỹ sẽ có vài phần run rẩy.

-Tôi sẽ không thích cậu đâu. Đừng làm chuyện phí công.-giọng tôi vẫn vang lên đều đều.

-Sao cậu có thể chắc chắn là cậu sẽ không thích tôi chứ?-cô ta vẫn không chịu thua.

-Chỉ vì một điều: cậu không phải là mẫu người của tôi.-tôi vẫn lạnh lùng đáp lại

-Chỉ có vậy thôi sao? Có phải mẫu người trong lòng hay không không quan trọng, quan trọng là cảm giác. Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ thích một người như cậu.-cô ta chậm rãi ngồi xuống ghế bên cạnh tôi- Đôi khi cậu sẽ thích một người trái ngược hoàn toàn với hình mẫu lý tưởng mà mình xây dựng nên. Điều đó có ai nói trước được chứ. Có khi vẫn sẽ tốt hơn nhiều.-Cậu sau cùng rất nhỏ, tôi không hiểu Hà Vũ đang nói với tôi hay chính bản thân mình. Nhưng trực giác mách bảo tôi người này có tâm sự. Tôi im lặng, sau một lúc thấy người kia xoay qua, nụ cười đã khôi phục:

-Thế cậu thích mẫu người nào?

-Chắc chắn là không hung dữ như cậu.-tôi quay mặt đi chỗ khác.

-Hừ? Tôi hung dữ chỗ nào chứ?-cô ta bĩu môi, lúc đó:

-Lớp trưởng, tụi A2 kiểm chuyện với lớp mình kìa. Ra đây nhanh.-Sang, tên ngồi bàn trên từ ngoài chạy vào la lên.

-Cái gì? Chờ đó. Ta ra ngay. Bọn này láo thật.-cô ta hùng hổ xắn tay áo bước ra ngoài. Cứ thế mà đi mất dạng. Tôi mở đề cương ra xem, công thức khá đầy đủ, bài tập cũng rất nhiều, và rất ngắn. Trang cuối cùng còn có tờ giấy note màu vàng:"Có gì không hiểu cứ hỏi tôi. Tôi sẽ chỉ cho cậu@@".

Nhìn ra ngoài cửa, thấp thoáng thấy bóng con nhóc nào đó đang đứng ở ngoài tranh cãi với người ta, mặt đỏ lên vì tức, tôi chợt mỉm cười.

*****

Hừ, cái đám lớp 11A2. Ngang nhiên lại dám gây sự với lớp tôi.

Từ hồi lớp 10 mới vào trường, lớp tôi và 11A1 đã không có gì gọi là hòa thuận với nhau cả. Tuy chúng tôi đều là những người có thành tích cao nhất đợt thi tuyển năm đó, nhưng mỗi khối chỉ có một lớp chọn, đó dĩ nhiên là lớp tôi. Hơn nữa có vài cá nhân của hai lớp có xích mích riêng với nhau nên cũng lôi kéo theo cả tập thể mang thù hận. Cũng vì thế hai lớp cạnh tranh với nhau về mọi mặt, từ học tập, kỉ luật đến phong trào.

Hôm nay chỉ vì xô xát nhỏ mà dẫn đến cãi nhau một trận lớn. May mà lớp trưởng bên kia đứng ra khuyên nên cũng không đến nỗi đánh nhau.

Chung quy cũng là vì trai đẹp mà thôi. Cho phép tôi không nói rõ ràng hơn lý do của toàn bộ đồng hồ loạn này.

Đã vậy khi xuống cầu thang lại bị té trật chân, tay có hơi trầy trụa. Diễm phải điu tôi về lớp. Thế là có một số người trong lớp nghĩ đây là hậu quả của chuyện vừa rồi, trong đó có cả Kiến Kha. Thấy hắn nhìn nhìn tôi rồi nhếch miệng cười, tôi điên cả người. Vừa mới được đỡ ngồi xuống ghế đã nghe giọng hắn trên chộc:

-Bị đánh đến nỗi này à?

-Tôi bị té. Được chưa?-tôi gắt lên

Hắn nhún vai tỏ vẻ "sao cũng được", sau đó tập trung vào việc khác, đồng nghĩa với việc hắn không tin tôi. Cũng không trách, ai mà tin cho được khi bạn vừa đi cãi lộn về với bộ dạng thế này chứ?

Tôi đành phải lôi sách vở ra học. Lấy điện thoại nhắn một tin qua cho Hưng báo giờ về qua lớp đỡ tôi ra. Chân như thế này thì về thế nào được chứ?

Vừa đứng reng chuông, Hưng đã có mặt ở cửa lớp. Tôi cũng chưa về ngay. Hôm nay là sinh nhật "người ấy" của anh mà. Chúng tôi phải đi ăn chung với nhau một bữa. Khi đi qua chỗ bàn của Thảo, tôi phát hiện cậu ấy có điểm bất thường, ánh mắt như có chút ghen tỵ nhìn tôi đang được Hưng công. Và tôi hoàn toàn biết điều đó là do đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Minh Thảo là bạn của tôi hồi tiểu học. Sau khi chúng tôi lên cấp hai Thảo chuyển nhà và sau đó không lâu chúng tôi cũng mất liên lạc. Lên cấp ba chúng tôi lại gặp nhau một lần nữa, tại lớp này.

Nếu nói Diễm đẹp theo kiểu khả ái dễ thương, pha chút tình nghịch, phải nói là Thảo đẹp theo kiểu dịu dàng nữ tính. Cậu ấy quả thật rất hiền lành,

không bao giờ nói nặng lời. Cha mẹ của Thảo là giáo viên nên giáo dục hai chị em cậu ấy rất tốt. Tôi thấy việc Hưng thích một cô gái như thế này không có gì không được cả. Ngược lại tôi hoàn toàn ủng hộ. Tôi biết cô nàng này thích người ta lâu rồi nhưng chưa bao giờ để lộ ra, kể cả người bạn thân là tôi đây. Nhưng nhìn sơ thì tôi có thể đoán ra. Có phải rất tài hay không? Minh Thảo dĩ nhiên sẽ không bao giờ chủ động đi tỏ tình, tôi chắc chắn thế, vì mặt người ta không dày bằng mặt của tôi. Nói thật tôi đã từng rất bất mãn với hai người này, cứ giậm chân tại chỗ như vậy. Người ta nói: người ngoài cuộc sẽ sáng suốt hơn người trong cuộc. Hưng và Thảo luôn nghĩ mình đang đơn phương một mình. Thật ra người đơn phương mới chính là bản thân tôi đây nè. Ai sẽ hiểu cho tôi?

Tên đáng ghét đó, không những không cảm ơn tôi mà ngược lại còn xia xối tôi nữa, đã vậy còn thẳng thừng từ chối nữa chứ. Tôi khiến người ta thấy ghét như vậy sao? Tôi có bao giờ là gì hấn ta đâu chứ. Còn nói tôi hung dữ? À, mà hình như là đúng thật. Hầu như ai cũng nói như vậy, nhưng cũng đừng lấy đó làm lý do từ chối chứ. Đúng là công sức cả đêm qua thật uống phí. Người ta cơ bản là không cảm kích mình, xem mình là người rảnh rỗi không có gì làm.

-Nè.-Hưng nhỏ giọng kêu tôi.

-Cái gì?-đang bực mình nên giọng tôi nghe có vẻ gắt gỏng

-Làm gì dữ vậy?-Hưng thì thầm nói với tôi

-À, cũng không có gì. Đau chân nên bực mình.-tôi trả lời qua loa

-Lát nữa lúc ăn xong rồi em mượn có rú mấy người kia đi về trước giúp anh nha. Please!

-Anh muốn có thời gian ở riêng với người ta chứ gì? Cũng được, nhưng nhớ có trách nhiệm một chút, đưa con người ta về nhà sớm giùm, đừng để cha mẹ người ta phải lo.

-Ừ. Em cứ yên tâm. Hehehe....

-Mà khoan, vậy ai đưa em về?-tôi sực nhớ

-Kêu thằng Sang chở về. Nó không chịu em cứ xử nó.-Hưng hùng hổ nói. Trong khi, cái bộ dáng này của tôi thì xử ai được chứ?

Anh à, xem như em chỉ giúp anh đến đây thôi đây. Những gì còn lại anh phải tự lo. Năm nay không thành công .....năm sau làm lại vậy.

*****

-Nè, sao hôm qua rú tui đi rồi lại chuồn về vậy hả? Nếu không có cậu thì tui này còn được đi hát karaoke nữa đó.-vừa vào lớp Sang đã chặn đầu tôi lại

-Phải đó. Bà có ý phá tui này phải không?-Diễm chặn đầu còn lại

Oan quá đi. Tôi cũng đâu có được chơi đâu chứ.

-Bộ hai người không thấy hả?-tôi làm ra vẻ thần bí

-Thấy cái gì?-quả nhiên dò trúng đài

-Ra đây.-tôi kéo cả hai ra ngoài cửa lớp-Thấy chưa?-chỉ về cặp đôi nào đó đang ngồi ngoài ghé đá gần phòng nghe nhìn.

Thấy cả hai há hốc mồm ra mà nhìn, tôi cảm thấy rất đắc ý.

-Hai người đó quen...quen nhau?-Diễm như không thể tin được

-Tui có nhìn lầm không-Sang lấy tay dụi dụi mắt rồi nhìn lại

-Tui đã bỏ lỡ chuyện gì à?

Sang và Diễm vẫn ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Riêng tôi mỉm cười nhìn về phía hai người họ vẫn đang nói chuyện.

Hưng là tốt lắm!

*****

-Vũ à, đi giúp tui đi mà. Thương bà lắm lắm đó

-Không. Tự đi mà đưa.

Thật bực mình! Tôi đang ngồi nói chuyện với Kiến Kha thì Diễm lại nhảy vào. Khó khăn lắm người ta mới chịu nói chuyện với tôi, mà còn là chủ động nữa. Hấn đang muốn hỏi tôi mấy bài toán khó lúc sáng chưa hiểu. Diễm ngồi nói đủ thứ chuyện, nhưng đều chung một chủ đề là trai đẹp trong trường.

Tôi thấy hẳn rõ ràng là mất kiên nhẫn, nhưng không thể bịt miệng con nhỏ này lại được. Sau khi nói nhăng nói cuội mất mười phút mới chịu vào đề. Thì ra nó đang “thăm thương trọng nhớ” ông anh nào đó lớp 12A2 của trường. Mỗi một hồi mới biết là đối tượng là Đăng Vinh. Anh Vinh là Bí thư Ban chấp hành Đoàn trường, hơn nữa còn nổi tiếng vì là tay bóng rổ rất cừ. Người này đối với tôi cũng không xa lạ gì. Tôi cũng rất thích đánh môn này mà. Không những hay gặp trong phòng Đoàn còn hay gặp trên sân bóng rổ. Thế là tôi cũng nhanh chóng ngồi bàn về thành tích của Đăng Vinh, còn bàn về khuôn mặt, mái tóc, vóc dáng của người ta nữa. Một hồi nhìn lại mới thấy Kiến Kha đã bỏ đi từ hồi nào rồi. Người gì vậy chứ? Mà trước mặt hẳn tôi lại thần nhiên bàn về đứa con trai khác, đã vậy còn nói về body nữa chứ, có phải tôi lại mất điểm nữa rồi hay không? Thật tệ quá!

-Nè, rốt cuộc bà có chịu giúp tôi không hả? Nói gì đi. giúp tui đi mà. Xin bà luôn đó. Bà giúp Hưng mà không chịu giúp tui.

À, quên cái của nợ này nữa.

Thế là giờ nghỉ trưa tôi phải đem theo cái bao thư màu hường xuống dưới canteen tìm người có liên quan. Còn Diễm vẫn lẳng lặng bám theo phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tôi chờ hoài vẫn không thấy Hà Vũ đâu cả. Còn khoảng 15 phút nữa là vào học. Vậy mà không thấy bóng dáng đâu cả. Đến Hoàng Diễm, người bạn lúc nãy nói chuyện chung với Hà Vũ lúc nãy cũng về lớp từ lâu rồi. Tôi cũng không có hứng thú đi ra ngoài tìm người ta. Nhưng buổi sáng thầy có dặn là ngày mai sẽ làm bài kiểm tra về dạng bài tập hôm nay đã ôn. Tôi vẫn chưa nắm vững cách làm bài. Tôi lo sẽ không làm bài được, còn Hà Vũ lúc đó đã vỗ ngực nói sẽ giúp tôi và thế là biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu.

Còn sắc mặt của Hoàng Diễm gì đó xem ra cũng không tốt lành gì. Nãy giờ vẫn cứ liên tiếp trút giận lên Minh Sang ngồi bàn trên. Nghe đâu hai người đó còn nói:

-Bà tức gì chứ?-Sang nói và lấy tay chặn cái người vẫn đang đánh mình.

-Hừ!-đổi lại chỉ là cái hừ lạnh

-Sao chứ? Vũ đâu rồi? Sao không thấy?-Sang hỏi lại

-Đã bị từ chối rồi còn bị cướp mất bạn nữa. Bực mình quá.-Diễm bịt tai lại hét lên, nhất thời mọi người dừng tất cả hoạt động lại nhìn về phía này, có cả tôi nãy giờ vẫn đang nghe lén, đứng là cũng chẳng quang minh chính đại gì.

-Không có gì đâu. Quên uống thuốc thôi mà. A...-lại bị thụi một cái vào bụng. Hình như bạn của Hà Vũ cũng có khuynh hướng bạo lực thì phải.

-Mà thật ra là có chuyện gì?

-Hừ. Tui hỏi ông có tức không? Lúc nãy...

*****

-Của anh nè.-tôi đưa cái phong thư cho Đăng Vinh. Anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ, bộ dạng này tôi không giống người à?

-Cái này là...-anh ngập ngừng

-Cái gì? Có gì anh cứ nói thẳng.-tôi hơi bực mình nên gắt gỏng với Đăng Vinh. Bị bắt phải làm chuyện mất mặt thế này là tệ lắm rồi.

-Ý anh là cái này là của ...của em hả?-anh yếu ớt hỏi lại

Cái gì chứ? Đỉnh Hà Vũ tôi mà lại làm chuyện như vậy sao? Đỉnh tôi mà biết tui nó không bị shock mới là lạ, thậm chí còn cùng nhau chia buồn với kẻ xấu số bị tui thích nữa. Chuyện tôi thích Kiến Kha vẫn còn nằm trong vòng bí mật, chỉ có mỗi Hưng biết. Còn lúc tôi đứng ở sân trường mà tỏ tình, thật may là không có người quen nhìn thấy. Nếu không thì tôi chẳng còn mặt mũi gặp ai.

-Anh nghĩ gì vậy. Em chỉ đưa thư giùm người ta thôi.-tôi bực bội

-À. Vậy mà anh cứ tưởng em thích anh.-Đăng Vinh thở dài, còn trưng ra bộ mặt buồn bã tiếc nuối nữa kia. Anh thật có tố chất làm diễn viên quá.

-Thật tiếc quá. Đề anh phải thất vọng rồi.-tôi cũng phối hợp đưa ra bộ mặt có lỗi

-Mà bạn của em là ai vậy?-anh khôi phục bộ mặt tươi cười, hỏi lại

Tôi kéo kéo áo anh, chỉ về phía bức tường mà Diễm đang nấp, chỉ lộ ra đôi mắt với cái kính cận màu đen. Thấy chúng tôi nhìn lại ngại ngùng nấp kín. Nhìn cứ như bộ dáng của một thiếu nữ e lệ nhìn người mình yêu. Tôi rùng cả mình: sự thật đôi khi rất tàn nhẫn. Hoàng Diễm mà là cô gái e lệ ngượng ngùng thì ai là chủ của cả một trang bàn về trai đẹp trên

Facebook

chứ?

-Có lẽ phải phụ lòng bạn em rồi.-anh lại thờ dài

-Sao thế. Anh không thích Diễm à?-thật ra thì hai người này đã gặp nhau vài lần trước đây thông qua tôi nên cũng không còn gì lạ.

-Đó không phải là mẫu người của anh. Anh thích những cô bé mạnh mẽ. Hơn nữa anh cũng thích em mà.-Đăng Vinh mang bộ mặt rất nghiêm túc nhưng trong lời nói đều tràn đầy ý cười.

-Tiếc quá. Em có người thích rồi.-tôi cúi đầu xuống, giả bộ làm ra vẻ như là mình có lỗi, nhưng trong lòng lại thầm cười như điên.

-Đành vậy thôi. Anh biết tình cảm không thể cưỡng cầu mà.-anh quay mặt sang chỗ khác, không nhìn tôi nữa, nhưng tôi thấy khóe miệng anh cũng đang cười. Sau đó là một khoảng thinh lặng giữa chúng tôi.

-Má ơi. Hai đứa bây thôi cái trò ấy đi được không. Tội tao nghe mà ớn lạnh cả người. Cái gì mà “tình cảm không thể cưỡng cầu”. Thật buồn nôn muốn chết.-anh bạn vẫn đứng bên cạnh Đăng Vinh này giờ bắt đầu chịu không nổi mà lên tiếng phá vỡ giây phút im lặng đó. Và chúng tôi cùng phá lên cười.

-Anh diễn càng ngày càng giỏi. Có muốn theo nghệ thuật không.-tôi nói sau khi tiếng cười đã ngừng.

-Không đâu. Anh chỉ hứng thú với bóng rổ-anh giờ trái bóng rổ này giờ vẫn cầm lên đưa cho tôi-Có muốn chơi chung với tụi anh không?

Chúng tôi vẫn thường chơi bóng rổ chung. Kể ra thì một đứa con gái lại chơi chung với nguyên một đám con trai cũng có điểm kì cục. Nhưng tại sao tôi phải để ý đến những lời của người khác chứ? Hơn nữa, tôi cũng có mạng đồ thể dục vì chiều có tiết. Chứ mặc váy làm sao chơi được?

-Đội em thay quần áo đã.-anh sau đó khoác vai tôi đi. Hình như tôi quên cái gì đó thì phải. Thôi kệ.

*****

-Rồi sao?-Sang hỏi

-Vũ về lớp, lấy đồ xong vọt đi luôn. Quên cả tôi.

-Mà bà có nghe mấy người đó nói gì không?

-Không. Xa quá. Chỉ thấy anh Vinh nhận xong không nói gì, cất vào túi rồi một lúc sau hai người đó khoác vai nhau đi.-Diễm gục xuống bàn.

Nghe ra thì Hà Vũ đã bỏ bạn mình mà theo trai rồi. Con nhóc này được lắm. Trước nói thích mình mà lại đi chung với người khác. Dù tôi không thích Vũ thì cũng thấy mình giống như đang bị lừa dối vậy.

-Vậy là bà bị từ chối không thương tiếc rồi.-Sang kết luận

-Biết rồi. Khỏi nói-Diễm vẫn không ngước mặt lên

-Vậy bà tính sao?

-Còn sao nữa, đối đối tượng chứ sao?

Trời ạ? Con gái ngày nay ai cũng vậy sao? Còn Hà Vũ thì sao? Có phải sau một thời gian cũng sẽ chán tôi rồi đối đối tượng mới à?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Sau khi chơi bóng rổ xong, chúng tôi ra ghế đá ngồi nghỉ mệt.

- Còn 10 phút nữa là vào học rồi.-một người thông báo

- Uống nước đi.-Đặng Khôi đưa tôi một chai nước tôi nhận lấy và tu ừng ực. Cái khát nhanh chóng biến mất và tinh thần tôi cũng phấn chấn hơn nhiều.

-Mà em hỏi thật: Anh có thích Diễm không?-tôi hỏi

Anh cười cười gồ đầu tôi, lại uống thêm một ngụm nước sau đó mới nói:

-Hiện tại anh không nghĩ đến mấy chuyện này. Hơn nữa sau này anh còn muốn đi du học nước ngoài, chẳng muốn để ai phải chờ đợi mình.

Tôi tròn mắt nhìn, không ngờ anh đã định hướng sẵn con đường cho mình. Trong khi tôi vẫn còn quá mù mịt, không biết nên bước đi như thế nào.

-Vậy còn em, lúc trưa em nói đã có người để thích là thật hả?

Chưa gì mặt tôi đã thấy hơi nóng nóng. Khôi chớp cơ hội đó mà càng chọc ghẹo nhiều hơn, lời kéo thêm mấy người trong đội bóng nhập cuộc:

-Oa, không ngờ em cũng biết đồ mặt đỏ nha.

-Đúng là tình yêu là thay đổi con người mà.

-Thằng nhóc nào bắt hạnh vậy?

-Mà anh nói: Thích thì thích chứ đừng bao giờ xao lãng việc học đấy nhé.-Đặng Khôi tinh nghịch nhảy mắt với tôi.

-Thôi sắp vào học rồi. Em đi trước đây.

Tôi nói rồi chạy vụt đi. Nghĩ thế nào cũng thấy hành động chạy trốn của mình giống cô bé xấu hổ vậy nhỉ. Ổn lạnh quá.

-Ta về rồi đây.-tôi la lên khi vào lớp học

-Hừ.-chỉ nghe thấy Diễm hừ một tiếng rồi không thèm nhìn tôi nữa.

-Baby, về rồi hả em?-Sang trêu tôi

-Ông chết đi.-hậu quả của tên đó là bị đập một phát vào người.

-Diễm à. Hi hi...-tôi cười

-Sao?-vẫn không nhìn tôi

-Còn buồn hả? Giận tui hả?-tui cần thận hỏi

-Không. Đâu có liên quan gì tới bà. Tại người ta không thích tui thôi.-Diễm nhỏ giọng nói.

-.....

-Tui mới không có cần nha. Ở đây toàn trai đẹp, chẳng lẽ không ai thích tui.-Diễm khi thế bùng bùng quyết tâm nói, nhưng tôi thấy được, cậu ấy vẫn có buồn, chỉ là không nói ra. Cũng phải, Diễm chưa từng chân chính thích một người nào, có thể nói anh Đăng Vinh là mối tình đầu. Việc đó khó tránh khỏi có chút tổn thương. So với bất cứ ai tôi biết, cô nhóc này chính là một người nhạy cảm nhất, có thể là bình thường hay cười cười nói nói nhưng thật sự là luôn giấu kín mọi tâm sự của mình, kể cả với bạn tôi.

-Được rồi.-nhìn cậu ấy như vậy tôi thật không biết nên làm gì hơn.-Bà cũng đừng buồn quá, người ta không thích bà thì thôi. Chẳng lẽ dễ thương như bà mà không ai thích.

-Đúng vậy. Ha ha ha...-một tràng cười ghê rợn vang lên, tôi lạnh cả sống lưng. Người này thật có tố chất đóng phim kinh dị. Có vẻ tôi lo lắng có hơi thừa.

-Được rồi bà, đừng có cười nữa.-tôi vội bịt miệng Diễm lại.-Đến giờ học rồi.

Tôi cũng bước lại chỗ ngồi của mình.

-Xin lỗi nha. Nói giúp cậu mà tôi lại quên.-tôi trưng ra bộ mặt vô cùng hối lỗi nhìn hấn, vậy mà người ta không thèm nhìn tôi nửa giây, lạnh nhạt nói:

-Không sao.

-Vậy ra về cậu có rảnh không? Hay là về nhà cậu đi.-tôi vẫn nhìn hấn nói

Hắn chưa vội trả lời, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút. Thật đáng yêu quá đi. Tôi ngậy ra một hồi thì nghe hắn nhẹ nhàng như có như không trả lời tôi:

-Cũng được.

Thế là tôi vui vẻ suốt giờ học buổi chiều.

*****

-Nè, cậu chờ tôi luôn đi.-Hà Vũ nhìn chiếc xe đạp của tôi chậm rãi nói

-Người bạn gì đó của cậu đâu-tôi nhớ ngày nào cô ta cũng về chung với cậu con trai nào đó học lớp khác. Có vẻ họ rất thân với nhau.

-Hừ. Anh ta có tình yêu thì bỏ luôn đứa em gái này rồi.-cô ta tức giận nói

-Anh em ruột sao?-tôi hỏi lại. Nếu là anh em sao nhìn chẳng giống nhau chút nào?

-Không phải, là anh em kết nghĩa. Chúng tôi cùng ở chung một khu.-cô ta lắc đầu nói. Thiệt là! Thời buổi nào còn có chuyện anh em kết nghĩa chứ? Nghe qua thật buồn cười.

Sau đó, cô ta leo lên yên sau ngồi. Tạm thời chúng tôi không nói gì nữa. Xe từ từ chạy trên đường. Tôi thấy có vài lần không biết vô tình hay cố ý đầu Hà Vũ chạm vào lưng tôi. Sau đó giống như là quyết tâm dựa hẳn vào. Mà tôi cũng không có ý định đẩy ra. Một hồi lại cảm thấy hình như có gì đó uồn ứ lại âm nóng xuyên qua lớp áo sơ mi chạm vào da thịt mình. Cô ta khóc sao? Tại sao?

-Chuyện gì vậy?

-Không có gì? Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?-giọng cô ta nghe vẫn bình thường, không có vẻ như đã khóc.

-Hình như cậu khóc.-tôi hỏi lại

-Có sao?-giọng Hà Vũ có vẻ giật mình.-A, không biết sao tự nhiên lại chảy nước mắt nữa.

Tôi lựa chọn im lặng. Một lúc sau, nghe cô ta nhỏ giọng nói:

-Thật xin lỗi.

Sau đó lại là im lặng. Nhưng là xin lỗi cái gì chứ? Hà Vũ đâu có làm gì tôi. Tôi muốn hỏi nhưng rồi lại thôi. Có đôi lúc không nên nói gì chính là tốt nhất.

Lúc sau, tới nhà, tôi dừng xe lại. Nhưng người ngồi đằng sau hình như không chú ý, vẫn chưa đứng dậy. Tôi phải nhỏ giọng nhắc:"Tới rồi." Cô ta mới chịu ngẩng đầu lên, qua ánh sáng của đèn đường gần đó tôi thấy đôi mắt Vũ vẫn hơi đỏ, nhưng tâm trạng người này nhìn qua vẫn tương đối tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tôi mở cửa dắt xe đạp vào nhà. Hà Vũ leo đèo theo phía sau:

-Sao nhà cậu tối quá vậy. Không có ai ở nhà hả?-cô ta thắc mắc hỏi. Tôi chống cái xe đạp dựa vào trong góc tường, không trả lời, trực tiếp mở cửa vào nhà.

-Nhà này chỉ có mình cậu ở thôi phải không?-cô ta bình tĩnh quan sát một hồi sau đó mở miệng, giọng điệu rất chắc chắn. Tôi có phản ngạc nhiên.

-Sao cậu biết được?

-Tại vì nó rất lạnh.-Hà Vũ chậm rãi nói

-Sao?

-Chỉ là nó rất giống nơi tôi ở.

-Cậu cũng ở một mình?-tôi ngạc nhiên

-Ừ-câu trả lời rất nhẹ nhàng.

-Ba mẹ cậu đâu?

-Ba tôi đang ở nước ngoài.-cô ta nhìn nhìn mấy thứ trên kệ rồi trả lời, giọng điệu tựa như không để ý lắm.

-Còn mẹ?

-Tôi không có mẹ.-Hà Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

Không có mẹ? Nghĩa là sao chứ? Nhìn đi nhìn lại thấy người kia vẫn không có chút gì gọi là đau khổ, mà là sự bình thản đến kì lạ.

Tôi không biết phải nói cái gì nữa. Quan sát Hà Vũ, tôi thấy thái độ cô ta đã hơi khác lạ, nhưng đó không phải đau buồn, tôi chắc chắn. Lúc vẫn đang bối rối thì có người đã lên tiếng đánh vỡ bầu không khí này:

-Thôi, lấy sách vở ra đi. Tôi còn phải về nhà nữa.-giọng nói nhẹ nhàng, có phần bối rối, khuôn mặt không để lộ chút cảm xúc nào. Tôi hoài nghi đây có phải cô gái phiền phức mà mình biết hay không, có lúc tôi không thể hiểu rõ con người này.

Sau đó, Hà Vũ dùng tốc độ ánh sáng để giảng bài lại cho tôi. Quả thật là "học thầy không tày học bạn", tôi thấy rất dễ hiểu, so với thầy dạy trên trường thì tốt hơn nhiều, mặc dù tốc độ hai người tính ra thì cũng không hơn kém nhau là bao.

Hà Vũ đứng dậy tỏ ý muốn về, tôi đang định ra lấy xe đạp thì bị người kia kéo lại:

-Tôi tự mình về là được. Cậu ở nhà xem lại bài tập đi. Ngày mai kiểm tra đó.

Thái độ cô ta xem ra đã tốt hơn rất nhiều, giọng nói cũng nghe có phần dễ chịu hơn. Tôi không còn cách nào khác đành thành thật gật đầu, đưa người ta ra tới cổng rồi khóa cửa lại vào nhà. Cảm thấy con người này thật khó hiểu!

*****

Xin lỗi cậu.

Đã nói rằng tôi thích cậu...

Mà lúc ngồi sau xe cậu lại nhớ đến người khác...

Có phải tôi rất là đáng ghét không?

Nhưng làm ơn đừng vì vậy mà không thừa nhận tình cảm của tôi đối với cậu...

Tôi thích cậu, là thật.

Nhưng người ấy, là hoàng tử trong lòng tôi

Suốt mấy năm qua...

Tôi một lòng thích người đó...

Nhưng tôi hứa, tôi sẽ quên được anh.

Không chỉ vì cậu, mà còn là vì chính tôi...

Tôi tin mình sẽ làm được.

Vì từ lúc gặp cậu,

Tôi ít đau khổ về những gì đã xảy ra.

Từ lúc gặp cậu,

Tôi mới biết thật ra tôi còn có thể rung động vì một người khác.

*****

Buổi sáng trôi qua rất bình thản...

Hà Vũ vẫn cứ tiếp tục lải nhải bên tai tôi về mấy thứ mà cô ta đọc được trên mạng. Tôi vẫn cứ ngồi nửa nghe nửa không, ngáp ngắn ngáp dài, tinh thần ảm đạm. Tôi hôm qua ôn bài tới khuya, sao mà không mệt cho được chứ? Cũng may là trời không phụ lòng người, bài kiểm tra làm rất tốt.

Hình như còn có tin cô Thư dạy hóa của lớp năm ngoái sắp lấy chồng, làm tội nó cứ bàn tán về chuyện này.

Hà Vũ hôm nay lại làm loạn lên muốn tôi đưa cô ta về nhà. Lý do là cái người thường chở cô ta đi đi về về hôm nay lại làm sứ giả hộ tống bạn gái của mình. Dĩ nhiên là tôi không đồng ý. Tôi đâu có rảnh như vậy. Nhưng trình độ đeo bám của cô ta cũng không vừa, làm tôi rất chật vật. Cuối cùng tôi cũng phải thỏa hiệp. Còn Hà Vũ trên đường về vẫn nói không ngừng, đôi khi trút giận lên tôi vì bị ông anh bỏ rơi.

-Cậu biết không? Anh ta vừa mới quen Thảo đã lập tức đá tôi sang một bên. Đúng là quá đáng. Cũng không nghĩ xem ai là người giúp anh ta mua quà, tạo cơ hội cho anh ta. Con người này đúng là “có mới quên cũ” mà.

-.....

-Tên đó chỉ ném cho tôi một câu:”Em tự về đi. Anh có việc quan trọng cần làm” sau đó chạy mất dép. Ai chẳng biết cái việc quan trọng của anh ta là đưa đón “gấu” đi học chứ. Còn bày ra vẻ mặt nghiêm trọng như ta đây đang làm đại sự.

-.....

-Đúng là “trọng sắc khinh bạn”. Sao trước giờ tôi không biết anh ta là con người như vậy nhỉ? Đúng là “có mắt như mù” mà.

Mắng người mà cũng cần phải đụng đến thành ngữ sao chứ?

Sau đó tự dưng lại bắt tôi chờ đi ăn, không chịu về nhà nữa. Tôi vốn định vứt cô ta lại trên đường mà tự mình đi về nhà nhưng nghĩ đi nghĩ lại hình như hôm nay Hà Vũ vẫn có gì đó hơi lạ, khác thường, nên cũng cần rằng cam chịu ghé vào tiệm bán phở ven đường.

Từ lúc vào quán đến giờ, chúng tôi vẫn không nói lời nói, chỉ gọi hai tô phở rồi ngồi im cho đến lúc mang ra, sau đó mạnh ai người đẩy ăn phần của mình. Không khí có vẻ kì dị nhưng cả hai thủy chung không phá vỡ nó.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

-Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?-tôi cuối cùng cũng không chịu nổi mà mở miệng.

-Humm?-cô ta ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi ngờ.

-Cậu đang có chuyện gì?-tôi kiên nhẫn hỏi.

-Đâu có chuyện gì đâu.-cô ta đáp, khuôn mặt có vài phần ngạc nhiên.

-Thật hả?

-.....

Chờ hoài mà người ta không đáp lại, tôi có phần bực bội không thềm để ý nữa, tự mình ăn cho hết tô phở. Tôi không nhìn Hà Vũ nhưng vẫn có thể cảm nhận được động tác của cô ta rõ ràng chậm lại. Quả thật người này đang có vấn đề nhưng không chịu thừa nhận. Mà thôi đi, sao tôi phải quan tâm vấn đề của cô ta cơ chứ? Đúng là mình rảnh rồi thật.

Dĩ nhiên tôi là người ăn xong trước, nhìn Hà Vũ vẫn cứ từ tốn cho từng thìa từng thìa một tôi tự dưng có nỗi xúc động muốn mang cả tô đồ vào miệng cô ta cho nhanh. Tôi giả bộ ho khan, người kia có lẽ đang ngẩng đầu lên nhìn tôi một chút sau đó lại cụp xuống, nhưng cũng đã chịu ăn nhanh hơn một chút. Sau đó cô ta lớn tiếng gọi tính tiền. Dĩ nhiên là của ai người nấy trả.

-Nè, qua nhà cậu ngồi chơi đi.-cô ta vừa ngồi lên yên xe đã mở miệng gọi tôi.

Hết chuyện chơi rồi sao? Tự dưng lại đòi qua nhà tôi làm gì chứ? Trong bụng thì nghĩ thế nhưng vẫn quay xe lại chạy về nhà. Thôi thì cứ thông cảm cho cô ta một lần, dù sao người ta cũng đang có chuyện buồn, không biết nhà có ai chết nữa.(-.!!)

Rẽ vào đường ngõ dẫn vào nhà mình, tôi chợt thấy có bóng ai đó đứng trước cửa nhà. Thoáng thấy kì lạ, tôi chạy nhanh đến, rồi dừng xe bên kia đường, người đó quay mặt lại, là ba. Ba tôi tự dưng đến đây làm gì.

Ông cũng nhận ra tôi đã về, che miệng ho khan một cái, sau đó nhìn tôi chăm chăm, lại tò mò nhìn sau xe tôi. Lúc này tôi bỗng nghe người đằng sau lên tiếng:

-Con chào bác. Bác là...-nhìn tôi

Suýt nữa tôi quên mất cô ta rồi.

-Đây là...-tôi ấp úng chưa kịp trả lời xong thì đã bị người khác cắt ngang

-Chào. Bác là ba của thằng Kha. Con là bạn gái nó hả?-ba tôi giành nói, còn lộ ra vẻ mặt rất hưng phấn dò xét Hà Vũ. Nghĩ gì vậy chứ? Con nhóc này mà là bạn gái của tôi sao? Chẳng lẽ chỉ cần một nam một nữ đi chung với nhau thì chính là người yêu. Lúc tôi còn chưa kịp thanh minh thì người nào đó mặt dày lên tiếng:

-Vâng. Tụi cháu vừa bắt đầu quen nhau không lâu.

Cái quái gì thế? Đang định phản bác thì:

-Tốt, tốt. Đều là người nhà cả. Vào nhà, vào nhà chơi nào.-ba tôi thập phần vui vẻ, nhanh nhẹn mời cô ta vào trong nhà, căn bản còn quên mất đứa con trai là tôi đang đứng ở đây. Cuối cùng thì cũng chịu nói với tôi một câu, nhưng là:

-Thằng nhóc, còn không chịu mở cửa mời ba với bạn gái mày vào.

Tôi từ bỏ ý định giải thích, đành chấp nhận lấy chìa khóa mở cổng lẫn cửa nhà cho hai người họ. Xong rồi mới quay ra ngoài dắt chiếc xe đạp vẫn còn ở bên kia vào trong. Lúc vào nhà, điều đầu tiên tôi thấy là Hà Vũ cùng ba tôi đang ngồi cạnh nhau nói chuyện, bộ dáng vô cùng thân thiết khiến tôi rất ghen tỵ. Tôi thấy dường như họ mới là cha con thật sự, còn tôi chỉ là đứa được nhật ngoài đường về. Lầm lũi bước đến cái sofa bên cạnh ngồi xuống, tôi đưa mắt nhìn hai người họ:

-Thật không ngờ mới có mấy tuần không gặp mà thằng nhóc đã kiếm được bạn gái rồi, còn xinh thế này nữa.

-Dạ. Bác cứ nói quá. Con cũng bình thường thôi ạ.

-Con đừng có ngại, thằng nhóc này coi vậy chứ nhát lắm, lại khô khan nữa. Bác sợ con sẽ bị thiệt thòi. Có gì con cứ nói với bác, bác xử nó giùm con.

-Bác khỏi lo. Con có thể tự giải quyết được.-Hà Vũ quay lại liếc qua tôi một cái rồi nhanh chóng quay lại đối diện với ba tôi.-Bật mí cho bác biết, con có học võ đó nha. Từ lúc 8 tuổi lận đó.-còn nháy mắt với ông nữa.

Tự dưng tôi cảm thấy rung mình. May là mình chưa chọc giận người kia!

-Mà dạo này con học hành sao rồi?-ba tôi nhìn tôi chờ mong.

-Cũng bình thường.-tôi cũng lơ đãng trả lời.

-Sống ở đây thế nào? Có ổn không, nếu không thì cứ dọn về nhà mà sống.-ba vẫn không để tâm sự xa cách của tôi, tiếp tục hỏi han.

-Không cần đâu. Ở đây rất tốt

-Còn chuyện ăn uống?

-Mấy chuyện nhỏ này ba không cần lo đâu.-tôi hơi mất kiên nhẫn, chợt nhìn thấy Vũ đang nhử mày nhìn tôi khó hiểu. Tôi gãi đầu quay mặt đi chỗ khác, đột nhiên nghe tiếng ông thở dài rồi đứng dậy.

-Thôi, con phải về rồi. Tôi về trước đây.-Hà Vũ đứng dậy.

-Về sớm vậy. Không ở lại chơi với thằng Kha nữa à?-ba tôi cũng đứng dậy, giọng có vẻ tiếc nuối. Mới có một chút đã thân vậy rồi sao?

-Dạ thôi. Cũng trễ rồi ạ. Con phải về thôi.

-Vậy để bác kêu thằng Kha đưa con về.-ba tôi nhìn tôi định mở miệng thì cô ta ngăn lại.

-Thôi. Bác cứ ngồi nói chuyện với cậu ấy đi. con tự về là được.

-Nhưng mà, con là con gái, buổi tối ra đường...

-Không sao đâu bác. Bác quên sao, con có võ đó nha.-nói xong còn thật sự biểu diễn và thể võ làm ba tôi bật cười.

-Vậy con về cẩn thận nha.

-Bác yên tâm Kiến Kha tôi về đó nha.-cô ta hướng về phía tôi la lên rồi tung tăng đi bộ về. Nhất thời chỉ còn lại tôi và ba. Không khí có phần gượng gạo.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

-Con bé đó được đó.-ông nháy mắt với tôi.

-Con dính chính lại là cô ta không phải bạn gái con, chỉ là bạn bình thường thôi.-tôi vò đầu đi vào trong.

-Nhưng cô bé đó nói...

-Cô ta bị tâm thần nên nói năng lung tung thôi.-tôi chán nản trả lời

-Tiếc thật. Mà không sao. Ba tin “lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy”.

Gì chứ? Cái gì gọi là “lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy” chứ. Sẽ không có chuyện đó đâu.

Sau khi chúng tôi trở lại ngồi trên ghế, ba tôi mới nghiêm túc hỏi:

-Con thật sự muốn sống một mình sao?

-Đúng. Ở đây cũng đâu có gì không tốt chứ?-tôi bình tĩnh trả lời, nhưng chỉ có tôi biết trong lòng mình không ngừng run rẩy.

-Con thật là. Có nhà lại không chịu về, cứ nhất quyết đòi ở đây. Có gì hay chứ.

-Ở nhà thì có gì tốt chứ? Ở đây mới thật sự yên bình.

-Ý con là sao chứ? Ở nhà không yên bình sao?-ba tôi nhíu mày hỏi

-Hơn nữa con cũng sống một mình quen rồi. Không quen sống với người lạ.

-Người lạ sao? Người đó là mẹ con.-giọng ông đã có phần tức giận.

-Vâng, là mẹ kế.-tôi khinh khỉnh trả lời.

-.....

-Không chỉ bà ta, ngay cả ba đối với tôi cũng chính là người lạ. Ba tưởng tôi chỉ cần lo cho tôi ăn học là tôi sẽ cảm kích sao? Ba tưởng tôi cần những thứ đó sao? Tôi chỉ cần có tình thương của ba mẹ, những thứ đó ba đã từng cho tôi chưa? Mẹ tôi chết mới có nửa năm ba liền cưới người khác vào cửa, không ngần ngại đem tôi tổng qua Mĩ. Ba đã vô trách nhiệm như vậy, tại sao lại để tôi sinh ra là gì?

-.....

-Tại sao ba lại đối xử với mẹ tôi như thế chứ. Bà ấy rất cuộc đã làm điều gì sai?

Tôi nhìn ông, thấy rõ ràng người ông đang run rẩy, miệng mở ra định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là không nói, lựa chọn trầm mặc. Còn tôi, sau khi nhìn bộ dáng của ba, có chút hả hê nhưng vẫn là rất đau lòng. Tôi hiểu rõ bị con mình nói nặng như thế thì cha mẹ nào mà vui nổi chứ. Dù vậy tôi vẫn rất giận. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong suốt sáu năm qua tôi nổi giận, cứ tưởng mình đã mất luôn khả năng này. Thì ra chỉ là đè nén trong lòng mà thôi, đến lúc nào đó con giận sẽ bộc phát.

Tôi cần thời gian để ổn định lại tâm trạng, ba tôi cũng cần sự yên lặng để suy nghĩ. Ba tôi về nhà. Ông chỉ nhắc tôi có rảnh thì về chơi.

*****

Đạo này tôi cứ phải đi xe buýt đến trường thôi. Đôi lúc tôi thấy rất trống trải, giống như chẳng còn ai quan tâm đến mình nữa vậy. Cảm giác cô đơn rất đáng sợ, nó như là liều thuốc ngấm sâu vào tận từng tế bào, như gặm nhấm hết tất cả mọi thứ bên trong cơ thể mình. Tôi rất muốn kiếm một nơi tối tăm nào đó mà thu bản thân mình lại, tách biệt với bên ngoài, một mình. Tuy là vậy sẽ càng cảm thấy bản thân trống rỗng, nhưng sẽ khiến mình không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Lúc nhỏ tôi là người rất cô đơn. Hưng và Đình Mạnh là những người đã chăm sóc cho tôi, kéo tôi ra khỏi cái thế giới nhỏ hẹp của chính mình. Thời gian trôi qua tôi càng ngày càng lệ thuộc hơn về họ. Ngày Đình Mạnh đi du học là lần đầu tiên tôi rơi vào trạng thái mất cân bằng sao bao năm sống quá yên ổn. Suốt cả ngày tôi chỉ biết gọi điện thoại cho anh, dù bản thân chẳng có gì để nói. Hưng đã phải cố gắng rất nhiều để mang cuộc sống của tôi trở lại quỹ đạo. Nhưng chỉ có tôi biết tôi vẫn thường gặp cái cảm giác “bị bỏ lại” ấy hằng đêm, trong những giấc mơ. Có những đêm không ngủ được, tôi ngồi trên giường cả buổi chỉ để ngắm bầu trời đen kịt, trong đầu trống rỗng.

Hiện tại tôi nghĩ căn bệnh của tôi lại tái phát rồi. Tôi sợ ở một mình. Tôi sợ Hưng sẽ bỏ rơi, tôi mặc dù tôi biết anh sẽ không bao giờ làm vậy. Tôi sợ ngày mai khi mình tỉnh lại sẽ không còn ai bên cạnh. Tôi sợ lúc tôi gặp nguy hiểm cũng chẳng có ai để nhờ vả, chẳng có ai giúp đỡ mình...

*****

-Vũ, sao mắt bà thâm quầng hết rồi. Tôi không ngủ hả? -Sang hỏi tôi.

-Ừ. Ê, Sang nè, tan học đi chơi nha. -tôi nói

-Thôi không được. Tôi nay tôi học thêm lý rồi.

-Vậy hả? -tôi hơi buồn, sau đó lại quay sang rủ Diễm nhưng cậu ấy cũng bận việc. Tôi tiếp hỏi thêm mấy người nhưng nếu không bận thì cũng là lười biếng. Thấy Kiến Kha đi vào lớp, tôi như người chết đuối vớ được cọc, chạy đến chỗ hắn.

-Tôi nay cậu rảnh không?

-Lại muốn kêu tôi chở về sao? -hắn lười biếng đáp.

-Không những vậy. Tôi còn muốn đi chơi nữa. -tôi vui vẻ nói

-Nếu là đi chơi thì đây không có hứng thú. Rủ người khác đi. -hắn lạnh nhạt trả lời

-Mấy người kia bận hết rồi. Cậu đi với tôi không được sao? -tôi chớp chớp mắt nhìn hắn, thấy người kia chán ghét nhìn tôi rồi phun ra một chữ “không” phũ phàng.

-Đi đi mà. -tiếp tục nài nỉ

-Không đi. Tôi chỉ muốn ở nhà thôi.

-Đi đi mà. coi như xin cậu đó.

-Cậu làm gì mà cứ dính lấy tôi vậy hả? -hắn đập bàn

Tự dưng tôi thấy khóe mắt mình có phần ươn ướt, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, chỉ không muốn ai biết mình đang khóc. Tự trách bản thân sao bỗng dưng lại yếu đuối ủy mị như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

-Hà Vũ, đợi...

Tôi cố gắng gọi cô ta lại nhưng người kia đã chạy đi mất rồi. Lạ thật! Hình như Hà Vũ khóc thì phải. Chẳng lẽ thật sự có chuyện gì rồi sao?

Nhìn lại thì thấy cả lớp đang nhìn mình bằng ánh mắt xoi mói. Tên Sang ngồi bàn trên quay xuống nhìn tôi một cái rồi hỏi:

-Có chuyện gì vậy? Vũ tự dưng chạy đi đâu thế?

-Tôi cũng không rõ. Đừng có hỏi tôi. -tôi ngồi xuống lấy sách vở ra bàn. Sang chỉ nhìn tôi một chút rồi quay lên, thì thầm gì đó với người bên cạnh.

Tôi trầm mặc nhìn về phía cửa. Con nhóc kia sẽ không sao đấy chứ?

Chỉ vài phút sau người kia quay trở về lớp, khuôn mặt không có biểu hiện gì lạ nhưng tôi nhìn thấy mấy sợi tóc trên trán đã bị ướt dính sát vào da, chắc là

do rửa mặt. Cô ta vẫn cười nói với mấy người bạn. Tôi đợi lúc cô vào lớp thì khẽ thúc vào tay Vũ một cái thật nhẹ, đủ làm Vũ quay sang nhìn:

- Chiều tôi sẽ chờ cậu.

Tôi thấy mắt người kia sáng lên một chút, sau đó nhìn tôi cười tủm tỉm. Lòng tôi cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô gái này đúng ra thì rất dễ thương, chỉ có điều là tính cách quá lấn áp người khác. Hơn nữa cô ta quá giỏi giang thông minh, sẽ làm con trai cảm thấy tự ti. Nghĩ tới nghĩ lui, dù sao chúng tôi cũng không phải là thích hợp. Đôi khi làm bạn vẫn sẽ tốt hơn làm người yêu. Tình cảm cũng chẳng phải thứ bền vững tốt đẹp gì.

Giờ ra chơi, cả lớp ở lại ôn bài kiểm tra. Tôi ngẫu nhiên quay mặt qua một chút, thấy cô nhóc đó nãy giờ vẫn đang ngồi nhìn chăm chăm vào tôi. Bị tôi phát hiện, Hà Vũ luống cuống quay mặt đi, hai má hơi hồng. Tôi khẽ lắc đầu. Cứ đà chắc tôi sẽ bị khiển trách vì làm ảnh hưởng đến việc học của “thiên tài 11A1” mất. Bảo đảm đến lúc đó tôi sẽ bị tẩy chay.

Lại nhìn qua người nào đó, thấy Hà Vũ lại đang nhìn lên tôi. Tôi giả bộ ho khan một tiếng nhưng lần này cô ta kiên quyết không để ý, mặc khuôn mặt đã đỏ bừng, ngoan cố tiếp tục nhìn. Lần này đến lượt tôi cảm thấy ngại, tự động quay sang chỗ khác. Thôi kệ cứ để nhười ta nhìn cho đã đi, cũng chẳng mất miếng thịt nào. Chỉ là, có cần thiết phải lộ liễu như thế không? Tôi thấy có vài người đã bắt đầu chỉ trỏ rồi. Tôi muốn đổ cả mồ hôi hột, khẽ huých tay Vũ. Cô ta liền giật mình đảo mắt nhìn xung quanh, hét lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn. Quay lên hết cho tui. Sang, lên lau bảng đi kìa.

Làm lớp trưởng đúng là có quyền thật. Tôi thấy tên Sang ầm ừ lên lấy khăn lau bảng. Còn những người khác im thin thít, bắt đầu lục đục lôi sách vở ra ngồi đọc. Liếc mắt nhìn quanh thấy không còn ai nói chuyện nữa, cô ta quay sang nhìn tôi cười. Tôi cũng khẽ cười rồi lại tiếp tục xem lại mớ bài tập, đôi khi vẫn cảm nặn được ánh mắt người bên cạnh hướng về mình. Bản thân tự dung có cảm giác vô cùng thành tựu.

*****

Ra về, tôi xách cặp đi đằng trước. Hà Vũ đằng sau đeo ba lô lon ton đi theo sau. Cô ta lúc nào cũng vậy, thích lẻo đẻo đi đằng sau tôi. Khi đã yên vị trên xe, tôi chậm chậm đạp xe. Cũng không biết là đi đâu, chỉ đơn giản là đạp. Hà Vũ cứ mỗi lần ngồi đằng sau tôi là lại im lặng. Hôm nay cô ta còn mạnh bạo hơn, từ lúc ra cổng trường tới giờ là ôm tôi cứng ngắc. Tôi thấy hơi hơi khó chịu, nhưng không nỡ đẩy ra. Được một đoạn, tôi không chịu nổi nữa đành lên tiếng:

- Thả tôi ra được không? Cậu làm tôi ngột quá.

- À. Xin lỗi.-Hà vũ giật mình bỏ tay ra khỏi hông tôi, đôi lại nắm yên xe.

Đừng có nói tôi tuyệt tình. Nhưng quả thật Vũ càng lúc càng bấu chặt vào tôi, làm tôi thấy thật khó chạy xe.

- Nè, tôi hỏi cậu.

- Sao?

- Cậu thật sự thích tôi hay chỉ là nói đùa vậy?

- Tôi không thích đem mấy chuyện tình cảm này ra đùa.- giọng cô ta rất nghiêm túc.

- Tại sao cậu lại thích tôi?

- Thích một người cũng cần phải có lý do sao chứ? - cô ta hỏi lại

- Đối với tôi chính là như thế.

- Vậy thì.... chắc tại cậu đẹp trai đi.- cô ta hơi trầm ngâm

- Tôi không nghĩ tôi đẹp trai đến mức đó.- tôi thành thành thật thật trả lời, không ngờ lại nhận được câu trả lời:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Tôi quả thật suýt nữa tức đến ói máu. Trả lời kiểu gì vậy chứ? Mà câu nói tiếp theo của Vũ làm tôi muốn đá thẳng cô ta khỏi xe đạp:

- Vì vậy cậu cứ yên tâm đi. Cậu vừa không quá đẹp trai lại không phải dạng có tiền, không có gì để sợ tôi lợi dụng cả. Được cái cậu cũng không thông minh, không phải tôi vì tài năng của cậu mà đeo bám. Cũng không cần sợ tôi là người ham mê sắc đẹp.

Đây có thể coi là một lời khen không? Có sao tôi nghe mà rầu muốn chết. Quyết định giả câm giả điếc tiếp tục chạy xe vòng vòng như thằng điên thêm nửa tiếng nữa. Mặc những cơn gió thổi mạnh rít bên tai, tôi vẫn đạp từng vòng, thật thật chậm để cảm nhận cái lạnh rùng mình đó, muốn giúp tâm trí mình thêm thanh tỉnh đôi chút. Càng ngày càng thấy hai chân mình nặng trĩu như đeo chì. Cũng phải thôi, nãy giờ cũng đã đi được khá lâu, trời lạnh, chân thì mỏi. Biết mình chẳng duy trì tình trạng này thêm bao lâu nữa, tìm gấp một cái quán ăn nào đó tấp vào. Đã vậy, cái cô nhóc ngồi đằng sau tôi ại ngu ngơ hỏi sao tôi lại dừng lại.

- Cho xin đi. Tôi không phải là siêu nhân. Đạp xe từ nãy tới giờ không biết mệt sao? Có giỏi thì lát nữa cậu chờ tôi đi. Vũ im lặng bước vào tiệm ăn cơm.

Lúc đi ra, tôi đang định nhảy lên yên thì Hà Vũ lại cản lại :

-Đề tôi chờ đi. Cậu chắc mệt rồi,

Tôi trợn mắt nhìn cô ta. Gì chứ? Chỉ là lúc nãy tôi nói đùa một chút thôi mà. Có cần nghiêm túc tới vậy không ? Hơn nữa nếu con trai mà để con gái chờ thì rất mất mặt. Dẫu sao tôi cũng là một đứa rất sĩ diện.

-Thôi. Cứ đề tôi.

Tôi lại tiếp tục đạp, hai chân cũng đã đỡ hơn rồi. Nhưng được một quãng, Vũ lại đòi xuống, nói tôi về nhà, lại muốn ở một mình.

-Cậu đi một mình ỏn không. Con gái lại ở một mình ngoài đường không an toàn.

-Không sao. Tôi vẫn hay đi chơi hoài mà. Cậu đi đi.

Tôi không biết chuyện gì khiến một người như Hà Vũ trở nên như thế này, hình như cô ta cũng không nói với bất kì ai. Tôi nhìn theo cô ta đến khi khuất bóng hẳn mới thờ dãi đạp xe đi. Tâm trạng nặng nề vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tối qua lúc tôi đang ngồi xem ti vi thì Hưng gọi điện thoại hẹn gặp tôi. Tôi nghĩ thấy ngày mai là chủ nhật không có việc gì làm nên vội đồng ý. Dạo này tôi không có thời gian gặp anh, phần vì việc học, phần cũng vì Hưng đã có người yêu. Tôi thấy ngưỡng mộ Thảo, có bạn trai tốt như vậy. Quen nhau từ nhỏ, tôi hiểu rõ con người của ông anh này: rất quan tâm săn sóc và rất “gà mẹ”. Tôi thường bị anh rầy về việc thường xuyên thức khuya, ngủ nướng, ăn uống không từ tốn như con gái, đi ngoài trời nắng mà không đội nón, trời mưa không mang dù.... May là từ lúc lên cấp 3, tôi cũng đã tự lo cho mình được, không cần đợi nhắc nhở.

Lúc tôi đến quán nước, đã thấy Hưng ngồi đó từ bao giờ. Thấy tôi anh nở nụ cười rất nhẹ nhàng, làm cho tôi cảm thấy rất thoải mái. Tôi mỉm cười bước nhanh về phía anh đang ngồi. Sau đó cầm vội ly nước đặt gần phía mình lên uống sạch. Trời không nóng nhưng tôi tự dưng nổi hừng tháy vì đi xe buýt lại chạy bộ tới đây, cho nên đang rất mệt. Đặt ly nước xuống, thấy Hưng đang nhíu mày nhìn nhìn mình, có lẽ lại muốn nhắc nhở tôi, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì cả. Tôi nghĩ một chút rồi hỏi:

-Hôm nay không đi chung với người yêu mà hẹn em ra đây làm gì? Cãi nhau à?

-Cãi cái đầu em đấy. Chẳng nói được điều gì tốt vậy?

Tôi cười trừ, Hưng chăm chú nhìn tôi một lúc lâu rồi đột ngột hỏi:

-Dạo này thiếu ngủ lắm hả?

Tôi hiểu lý do anh hỏi tôi điều này. Nhưng tôi vẫn không định nói ra.

-Ừ. Dạo này bài tập khá nhiều nên phải thức khuya.

Lý do này cũng không hẳn là giả. Quả thật tuần này có nhiều bài kiểm tra nhưng là không đến mức khiến tôi mất ngủ đến nỗi này. Hai mắt đều thâm đen như là gấu trúc vậy. Mỗi sáng thức dậy nhìn vào gương tự cười nhạo mình.

-Thật sao?-Hưng hỏi lại lần nữa, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, như có như không.

-Ừ.-Tôi quả thật không muốn nói về vấn đề này. Tôi biết anh chắc chắn sẽ không tin, anh không phải thằng ngốc.

-Có phải tại anh không còn thời gian chăm sóc em nữa nên bây giờ em không muốn tâm sự với anh sao? Muốn giữ mọi tâm sự trong lòng?

-.....-tôi tự nhiên không biết nói gì.

-Haizz, đúng là không hiểu nổi em đang nghĩ gì nữa. Có người ở bên cạnh sẵn sàng làm thùng rác cho em trút giận mà cũng không thèm là sao? Hay là em đã có người mới rồi?-đột nhiên Hưng đưa mặt kề sát mặt tôi, ngữ khí mập mờ hỏi:-Phải vậy không?

Không hiểu sao trong đầu lại hiện lên hình bóng của hắn, khuôn mặt tôi nhanh chóng đỏ bừng lên. Tôi chỉ biết rằng, mỗi lúc tôi cô đơn, bản thân mình sẽ

không ngăn được mà nhớ đến Kha. tôi thích hắn nhiều hơn mình đã nghĩ. Hưng lại bật cười:

-Em thật sự thích tên nhóc đó hả?

-Em không đem mấy chuyện này ra đùa.

-Ừ, thì cứ coi là vậy đi. Nhưng còn tên đó thế nào? Có ý gì với em không?

Tôi thờ dài, uống một ngụm nước rồi trả lời:

-Không có. Em của anh tự mình đơn phương thôi.

-Nếu quả thật em thích tên đó thì nên nắm nó cho chắc vào.

-Em có quyền gì mà quản người ta chứ?

Tôi lại thờ dài, chợt thấy Hưng im lặng. Tôi ngược lên thì thấy anh đang nhìn mình suy tư. Tôi thấy hơi ngại:

-Nhìn gì đó?

-Thật sự là em ổn đó chứ?

-.....-đến lượt tôi lại im lặng

-Anh cũng không phải là bỏ rơi em.-Hưng ngập ngừng-Chỉ là, em cũng không còn nhỏ gì nữa. Còn anh, cũng không thể lúc nào cũng ở cạnh em được. Anh...

Tôi vội cắt ngang lời anh. Những điều này làm sao mà tôi không hiểu chứ?

-Em biết. Em cũng không muốn suốt đời làm con nhóc cứ dính lấy anh hoài như vậy. Nhưng em cần thời gian, em không thể thích ứng được. Cảm giác như mình bị bỏ lại, cố tìm mọi cách đuổi theo sau người khác. Em sợ ngày nào đó nổ mất ra, những người bên cạnh mình lần lượt rồi bỏ mình.

-Em biết anh, và mọi người sẽ không bao giờ rời bỏ em mà.....

-Em biết, em luôn biết. Nhưng vẫn là rất sợ.-tôi cảm giác giọng mình run run. Hưng đứng dậy vòng qua bàn đến cạnh tôi, vòng tay ôm lấy tôi.

-Không sao đâu! Có anh, có bạn của em nữa. Mọi người sẽ không bao giờ rời bỏ em. Chỉ có em, em không được rời bỏ mọi người đó. Bọn anh cũng cần em như là em cần bọn anh vậy. Cho nên, đừng lo lắng gì cả. Được không?

Nước mắt rơi xuống má tôi từ khi nào. Tôi không buồn, mà ngược lại cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Hưng đưa tôi về nhà rồi rời đi. Tôi ngược lại cảm thấy thanh thản. Điện thoại đột nhiên có tin nhắn mới, lại là mấy tin cùng lúc:

-Đừng lo gì cả. Tụi này sẽ luôn ở bên bà.-Người gửi: Diễm “mê trai”

-Nè, bạn bè chính là để chia sẻ, quan tâm chăm sóc cho nhau đó. Đừng bao giờ im lặng như vậy nữa. Yêu pà nhiều-Người gửi: Sang “nhiều chiến”

-Lớp trưởng nè, đừng lo lắng gì cả. Dù cho có chuyện gì xảy ra, dù cho trời có sập xuống tụi này cũng chống đỡ giùm pà. Vậy nên không được cảm thấy cô đơn nữa đó nha.-Người gửi: Trí “nghiêm túc”.

Cắt điện thoại vào trong túi. Tôi hướng mặt nhìn về khoảng trời xanh phía trước, gió thổi mát rượi. Tôi biết: Từ bây giờ tôi sẽ không cô đơn nữa.

Kiến Kha, giờ tôi sẽ bắt đầu chính thức theo đuổi cậu!!!

Chờ đó!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngày hôm nay mọi chuyện diễn ra có lẽ rất bình yên, rất trôi chảy...

Nhưng mọi chuyện càng bình yên, càng trôi chảy thì càng làm người ta nhớ đến câu: im lặng trước cơn bão.

Quả thật, chiều hôm đó cô Thư dạy Hóa tự dưng nổi hứng cho làm bài kiểm tra 15' không báo trước, đề thi cho trên trời. Đã vậy, chiều nay vốn dĩ là tiết sửa bài tập nên tôi ý lại không ôn bài. Càng đáng buồn hơn là, cả ngày hôm nay Hà Vũ không nói lời nào với tôi. Thỉnh thoảng tôi có hỏi vài thứ linh tinh thì cô ta chỉ trả lời cho có lệ. Cho nên sẽ không có ai chỉ bài cho tôi.

Nộp bài xong, tôi thở dài. Bài này xem như hỏng rồi. Liếc mắt qua bên phải, thấy Vũ vẫn đang ngồi ngẩn ra ở đó. Bài không biết cô ta có làm được không. Mà này giờ Vũ đang lả, vào trạng thái mơ mơ màng màng. Chẳng lẽ vẫn đang buồn?

Nghĩ đến đó, tôi lấy cây bút bi chạm nhẹ vào tay người kia. Một lần, không có phản ứng, hai lần, không phản ứng, ba lần, chẳng để ý. Tôi bực mình đập bàn một cái thật mạnh, nguyên một lớp quay lại nhìn mình, tên Sang bàn trên chép miệng nói:

-Cậu đừng giận, còn có nhiều cơ hội gỡ điểm mà. Máy bài sau làm tốt là được.

Đây không phải là vấn đề điểm số được chứ? Tôi ảo não thu tay, liếc sang bên cạnh thấy Hà Vũ nhìn mình với ánh mắt dò xét, tôi thật sự rất buồn bực. Gục đầu xuống bàn, tôi định ngủ một giấc thì cảm thấy ai đó đang nắm tay mình kéo kéo. Tôi ngẩng đầu lên, thấy Vũ nhìn tôi, ánh mắt hình như đang thương hại mình, tôi đang định mở miệng mắng người thì cô ta đã vội nói:

-Sao thế? Cậu làm bài không được à?

Không phải vấn đề đó được không? Tôi rầu rĩ trả lời:

-Không có gì. Để tôi đi ngủ.

Khoan đã. Cậu đừng có buồn. Đừng lo mà. Tôi sẽ giúp cậu ôn bài.

Hình như tình thế đảo ngược thì phải? Tôi đang định an ủi cô ta cơ mà. Sao lại trở thành người ta an ủi mình thế này? Tôi lắc đầu, nhìn cô ta một chút, không có gì bất thường.

-Dạo này cậu bị sao vậy?

Hà Vũ ngạc nhiên nhìn tôi, vẻ như không hiểu gì.

-Cậu rất lạ.

Cô ta vẻ mặt hơi mất tự nhiên, đưa tay vuốt mấy sợi tóc mái lòa xòa trên trán qua một bên, quay mặt sang hướng khác, vài giây sau mới nhẹ nhàng hỏi:

-Thấy rõ vậy sao?

Tôi gật đầu. Hà Vũ ngược lại mỉm cười, cười rất tươi, làm tôi ngây ngẩn một hồi.

-Tôi có thể cho rằng cậu đang quan tâm tôi không?

Tôi gật mình, nhìn lại khuôn mặt đang tươi cười như hoa kia. Tôi giờ tay cốc vào đầu cô ta một cái. Người kia la lên một tiếng, trừng mắt hung dữ nhìn tôi. Dĩ nhiên là tôi không sợ, tiếp tục cốc cho cô ta thêm mấy cái. Vũ cũng xông vào đánh lại tôi, sau đó cười ha ha rất hả hê. Tôi tròn mắt nhìn một hồi, cũng lắc đầu bật cười. Nhất thời nhìn lại, thấy mình lại trở thành trung tâm của mọi người lần hai.

Rầm...rầm...

-Nhìn gì mà nhìn, làm chuyện của mấy người đi.-Hà Vũ dừng lại thì tất cả mọi người cũng đã quay mặt đi, còn có vài người len lén nhìn về phía này, bị cô ta trừng mắt vội giả ngu quay lên. Cô gái này đúng là làm cho người ta hoảng sợ mà. Tôi tự dưng cảm thấy ai đó kéo áo mình:

-Lát chờ tui đi chơi nha.

-Không- chân tôi tới giờ vẫn còn nhúc

-Pleaseeeeeee. Đi đi mà. Nha.

Cô ta kéo dài giọng khiến tui rùng cả mình, lại thấy Sang hình như càng ngày càng nhích lỗ tai kề sát bàn chúng tôi. Lớp này quả đúng là nhiều chuyện mà! Cả con trai lẫn con gái.

-Đi đi mà.-người kia vẫn lải nhải bên tai tôi

-Muốn đi chơi hà người yêu. Để tôi chờ cho. Đưa đón trọn gói luôn.-Sang quay xuống

Bốp!

Cô nhóc không nói gì lấy cuốn sách đập thẳng vào mặt tên vô duyên đó. Trong lòng tôi âm thầm hả hê.

-Biển.-cô ta rít qua kẽ răng

-Người yêu, sao em nhẫn tâm với anh quá vậy?

-Đừng có cản trở chuyện tốt của tui. Quay lên.

Sang âm ức quay lên. Còn Vũ quay qua nhìn tôi đổi thái độ nhanh chóng:

-Đi đi nha.

-.....

-Đi với tui đi. Tui đang buồn lắm. Tôi muốn đi với cậu. Nếu không tôi rất cô đơn...

-.....-quả thật con người ai cũng tò mò. Tôi cũng vậy.

-Nha, nha.-dùng vẻ mặt cún con nhìn tôi. Sao lại dễ thương thế kia chứ?

Tôi biết con nhóc này sẽ không cho người ta cơ hội để từ chối. Nhất là người hiền lành như tôi làm sao có thể phản kháng được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

-Ê, cậu tính trốn đây à? Chạy trước ra đây làm gì?

-Hừ. Kệ tôi.

-Cậu quản làm cái gì?

-Tôi cứ thích quản đấy! Làm gì được nhau.

Chúng tôi đứng đầu mắt một hồi. Tôi bắt đầu thấy chán và quay mặt đi, chậm chậm dắt chiếc xe đạp ra cổng. Tôi nghe tiếng cô nhóc nào đó khúc khích cười phía đằng sau. Tôi khẽ thở dài rồi cũng mỉm cười. Hà Vũ vừa đi vừa ngâm nga một ca khúc nào đó mà tôi nghe không rõ. Khi chúng tôi đi tới cổng trường, Vũ giành phần leo lên xe trước. TỰ DUNG thấy nặng, tôi quay đầu lại nhìn thấy cô ta ngồi chễm chệ trên xe tôi liềm lườm một cái, thấy người kia vẫn cười hi hi, căn bản là không sợ mình. Tôi chán nản leo lên yên đang định phóng đi thì tự dưng:

-Khoan, hai người đi đâu?-Là Diễm

Tôi gọi cô nhóc ngồi đằng sau. Hà Vũ lại tiếp tục cười, nhìn ba người đằng trước rồi mới mở miệng nói:

-Mấy người đi đâu đây?

-Tìm bà đó.-Diễm lên tiếng, hai người còn lại gật đầu phụ họa theo.

-Tìm tui hả? Hi hi. Tìm tui làm gì?

-Còn nói nữa hả? Đã nói là hôm nay đi chơi mà.-Sang cất giọng

-Hả? Có sao?-người nào đó giả ngu.

Rốt cuộc là chuyện gì đây chứ? Tại sao giữa đường lại gặp cướp?

-Cậu có cần xuống xe không?-tôi hỏi nhỏ

-Không. Tôi phải đi với cậu.-ngang bướng thật.

Tôi co quắp khoe miệng, tình hình gì đây chứ? Bây giờ liệu trốn có được không? Đang rối rắm thì Vũ đã lên tiếng:

-Mai đi. Bây giờ tôi bận rồi. Pleasee...

-Bà thì bận gì chứ? Sao bà lại đi cùng cậu ta mà hông đi chung với tui. Cái đồ “mê trai bỏ bạn”. Nè, rốt cuộc cậu đã bỏ bùa gì cho bạn tôi hả?-Diễm chỉ mặt tôi mà hét. Tôi đỏ mặt, sao lại bị kéo vào chứ?

-Không muốn. Tôi phải đi với Kiến Kha.-Hà Vũ ngồi sau xe cũng hét ầm lên, có mấy người xung quanh tò mò nhìn về phía này, có người còn che miệng cười tủm tỉm. Tôi thấy mặt mình nóng lên, không phải vì ngại, mà là vì bức. Có cần thiết phải nói vậy không, đã vậy còn la to lên, sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao? Còn có... tại sao phải ôm tôi.

Tôi chợt dạ nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy hông mình sống chết không chịu buông. Thật sự trực tiếp đem tôi làm trò cười cho thiên hạ mà. Tôi đau khổ ngẫm nghĩ, đem hai cái tay đang dính trên người mình kéo ra. Thấy người kia kiên quyết không thả, tôi bức bối giật mạnh một cái, nghe tiếng kêu đau nhỏ xíu phía sau. Tôi quay lại nhìn, Hà Vũ đưa khuôn mặt về tỳ khuất lên nhìn tôi. Tôi không buồn quan tâm, bảo cô ta xuống xe, người kia cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn leo xuống, tôi lập tức đạp xe đi, khi đi qua khúc cua có quay đầu lại nhìn, Vũ đang quay mặt lại nên không rõ biểu tình nhưng còn mấy

người kia ai cũng lộ rõ vẻ căng thẳng. Tự dưng thấy bản thân mình hơi quá đáng. Tôi đang tức giận gì chứ? Có lẽ tôi đang tức giận vì Hà Vũ đang làm cho người khác hiểu lầm về mối quan hệ của hai người chúng tôi. Tôi cự ki không muốn như vậy. Tôi chỉ muốn làm bạn bè. Ngay cả việc Hà Vũ thích tôi, tôi cũng không muốn để bất kì ai biết đến. Cảm giác thật không thoải mái!

Tạm thời bỏ những chuyện này ra khỏi đầu, tôi chạy nhanh về phía nơi đó.....

*****

Đợi đến khi Kha đã đi khỏi, sắc mặt mọi người ở đây đột nhiên trầm xuống, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận.

-Hai người như vậy là sao?-Diễm chất vấn tôi

-.....

-Hà Vũ, bà đang nghĩ gì vậy, nói cho tui biết đi. Sao dạo này chuyện gì bà cũng giấu tui. Bà còn có coi tui là bạn không? Tụi mình đã chơi chung bao lâu rồi, chẳng lẽ bà vẫn không tin tưởng tui.-Sang lay mạnh vai tôi.

-Xin lỗi.-tôi lí nhí trong họng

-Chuyện vừa qua bà đã im lặng với tụi này rồi. Bà cảm thấy khó chịu, tại sao không nói ra? Bạn bè để làm gì?-Trí im lặng này giờ cũng lên tiếng

-Tui...tại tui...

-Còn chuyện của bà với thằng Kha là sao? Hồi sáng tôi thấy bà rủ nó đi chơi tôi đã thấy rất lạ rồi. Tại sao bà không muốn đi với tụi này mà muốn đi với nó. Chẳng lẽ bà “có mối nói cũ”, muốn bỏ tụi này hả?

-Xin lỗi. Tui không phải ý đó. Tôi không muốn ba người phải lo lắng cho tôi. Tôi muốn tự mình vượt qua, tui không muốn làm phiền mọi người. Tôi không thể cứ bắt mọi người cứ phải suốt ngày phải ở bên cạnh tôi canh chừng

-Tôi biết ba người sẽ không bao giờ bỏ tôi. Tôi cũng biết Hưng sẽ không bao giờ bỏ tôi, nhưng tôi lại cảm thấy rất lo lắng, rất khó chịu.

-Bà là bạn của tui tui. Nếu để bà cô đơn thì mấy đứa tui cũng thật vô dụng rồi. Tui biết bà có thể tự mình vượt qua, nhưng dù sao cũng phải để tui giúp bà. Nếu không thì không xứng làm bạn của bà.-Diễm bước tới ôm tôi.

-Dù sao bây giờ tui cũng đã ổn rồi đúng không. Sớm muộn gì tôi cũng phải tập tự lập, đâu phải ai cũng ở bên mình mãi mãi. Cả Hưng, cả mấy người đó, sau này lập gia đình, có việc làm chẳng lẽ lúc nào tôi cũng kè kè theo mấy người. Tôi cũng không còn là đứa nhỏ nữa. Cũng không nên dựa dẫm vào Hưng, vào người khác nữa.

-Ừ.-Diễm mỉm cười.-Chỉ cần bà nhớ tụi này luôn có mặt mỗi khi bà cần.

-Nhưng đừng có ngày nào cũng gọi đó nha. Tui sợ vợ tương lai của tui sẽ ghen đó nha.-Sang nháy mắt với tôi.

-Ai mà thèm lấy ông chứ.-Diễm liếc qua Sang.

-Biết đâu bắt ngờ. Người ta nói “ghét của nào trời trao của đó. Có khi nào sau này bà lại đòi lấy tui thì sao?-Sang vừa nói xong liền bị Diễm giẫm lên chân một cái, la chí chóe cả lên, ánh mắt oán hận nhìn thủ phạm.

Chúng tôi nhìn nhau bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

-Này, bà đừng tưởng như vậy là xong rồi đấy nhé.-Đang say sưa ăn kem thì bị Diễm lấy muỗng gõ vào đầu. Tôi la làng lên nhào qua đòi trả thù thì bị Sang án ngược trở lại ghế. Hai người này dám hợp sức bắt nạt tôi chứ? Quả đáng thật mà.

-Hừ. Bây giờ chúng ta mới bắt đầu đi vào vấn đề chính.-Diễm buông ly kem ra, giọng hết sức nghiêm túc. Hai đứa con trai cũng ngồi thẳng lưng, chuẩn bị lắng nghe. Tôi đột nhiên thấy khản trương. Tụi này rốt cuộc đang tính làm gì vậy?

-Bà với thằng đó là sao?-Sang vẽ mặt hình sự lên tiếng.

Thằng đó? Ý tụi nó là Kiến Kha sao?

-Thế nào?-Diễm nhìn chăm chăm vào tôi hỏi lại.

-Tui...tui...-tôi ấp úng nói.

-Sao?-cả ba nín thở nhìn tôi.

-Tui...tui thích cậu ta.

Rầm...ầm

Gì vậy? Trời sập à?

Tôi trở mắt nhìn Sang đang an tọa dưới đất, tất cả mọi người trong quán đều đang nhìn về phía này. Có cần phải xúc động như vậy không chứ? Cứ như là vừa nhìn thấy đĩa bay không bằng. Tôi đứng là cười không được mà khóc cũng chẳng xong. Trí cúi xuống lỗi cậu ta ngồi lại đằng hoàng trên ghế. Diễm nhìn tôi cười đầy mờ ám. Trí cúi đầu nhìn ly kem, khóe miệng giương lên. Sang vừa xoa xoa cái mõng vừa đưa về mặt kì dị về phía hai người kia, vô cùng gian xảo.

-Tui biết ngay mà. Thảo nào thấy hai người này có vẻ không bình thường, rất mờ ám.-Sang nháy nháy mắt, hai người kia cũng cười.

Hừ? Mờ ám chỗ nào? Tụi này là vô cùng trong sáng đó được không. Tôi chán ghét nhìn cánh tay Sang đang khoác lên vai mình, không khách khí hất nó xuống, còn tặng kèm quả khuyến mãi. Cậu ta ôm chân la làng la xóm, vậy mà không ai thêm đề ý, mới quay sang rửa xả tôi:

-Nè, bà làm cái quái gì thế? Bị tui nói trúng tim đen rồi chứ gì? Đàn bà con gái hung dữ như bà sau này coi chừng không ai thèm đó.

Tôi bủn môi, khinh bỉ nhìn cậu ta một cái rồi quay đi:

-Tôi không ai thèm đó là chuyện của tôi, dù sao ông cũng không có cửa đâu nghe chưa?

Sang đáp trả cho tôi một cái nhìn khinh thường. Diễm lúc này vội chen vào nói:

-Bà biết hần lâu rồi sao?

Tôi lắc đầu, xúc một muỗng kem bỏ vào miệng nhâm nhi, mặc kệ ba đứa bạn vẫn nhìn mình chăm chú, tôi liền xúc thêm một muỗng lại một muỗng nữa. Mãi đến khi bị một cánh tay chặn lại không cho tôi ăn nữa tôi mới luyến tiếc buông cái muỗng xuống, chậm rãi lắc đầu lần nữa, phun ra mấy chữ:

-Thì tui cũng biết hần đầu năm thôi. Giống mấy người.

Tôi không nghe tụi nó nói gì thêm, nhún vai tiếp tục ăn. Ngay cả khi ăn xong rồi, tôi vẫn còn thấy tụi nó đang ngồi ngẩn người suy nghĩ gì đó. Lạ thật, chuyện tình cảm của tôi thì tụi nó đang ngăn người gì vậy nhỉ? Dù sao thì không nên phá vỡ mạch suy nghĩ của người ta, tôi liền rất có “nhân đạo” mà chuẩn ra khỏi quán. Còn về phần tiền kem thì...

Vâng, tôi thừa nhận tôi không phải là người xấu, nhưng tôi cũng chả phải người tốt.

*****

Những tuần này là khoảng thời gian thi đua trước ngày 20-11. Tôi vừa mới từ phòng Đoàn hợp về, sau khi nghe phổ biến các hoạt động mới chào mừng Ngày Nhà giáo. Tôi thông thả đi vào nhà vệ sinh rửa mặt xong rồi mới từ tốn về lớp. Vừa đến đầu dãy là nghe tiếng ồn ào của tụi nó, mặc dù phòng chúng tôi nằm tận cuối dãy. Tôi nhủ mảy mước ào bên trong, vẫn không chịu im lặng, khỏi cần nghĩ nhiều liền trực tiếp cầm lấy cây thước ở trên bàn

Giáo viên:

Rầm...Rầm...Rầm...

Cả đám ngơ ngác nhìn tôi, cô vừa mới bước vào lớp cũng ngơ ngác nhìn tôi, tôi cũng ngơ ngác nhìn cô, vẻ mặt “ngây thơ vô số tội”. Tôi gượng gạo cười một cái, quay sang ngọt ngào chào cô. Cô không nói gì lại bàn ngồi xuống bảo tôi báo cáo. Sau khi nói sơ về tình hình tuần qua, tôi cũng bắt đầu vào công việc quan trọng: Thông báo các hoạt động. Hôi khỏe Phù Đồng gồm các môn thể thao khác nhau. Mỗi môn cần một số lượng người đăng ký nhất định, ngày thi còn chưa báo trước, nhưng sẽ bắt đầu thi tất cả các môn từ tuần sau trở đi. Việc cần phải làm bây giờ chính là lập danh sách những bạn tham gia. Tôi liệt kê từng môn cho cả lớp rồi xem ai đăng ký môn nào lập tức nhờ thư ký ghi lại.

Tôi cũng có nhìn hấn một chút, nhưng người kia vốn không muốn để ý tới tôi. Tôi suy nghĩ cũng không hiểu sao hôm đó hấn lại nổi cáu, bỏ tôi đi trước. Thật sự là không hiểu nổi. Tại sao chứ? Là ngại sao? Không giống. Là chán ghét, là khó chịu thì đúng hơn. Vì tôi sao, rất chán ghét tôi sao?

-Bây giờ còn môn bóng chuyền nữ với bóng đá nam là chưa đủ người thôi. Mọi người về nhà cân nhắc xem có muốn tham gia không nhé.-tôi nói

Nói là nói như vậy thôi. Chứ tôi biết đời nào tụi nó chịu tự giác chứ. Vì vậy tôi lia đôi mắt của mình lùng sục khắp ngõ ngách của phòng học để tìm “con mồi”. Vài đứa thấy tôi nhìn thì lập tức cúi đầu xuống giả bộ đang học bài. Đứng là làm chuyện vô ích mà. Làm sao mà thoát được?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

-Cậu sao vậy? Sáng giờ có vẻ buồn bực.-Hà Vũ ra về bám theo sau tôi hỏi lung tung. Tôi liếc mắt khinh thường, còn không phải tại cô ta sao? Từ sáng giờ mấy người bạn thân của cô ta cứ nhìn chằm chằm tôi bằng con mắt mờ ám. Thật khó chịu! Chắc chắn con nhỏ này đã nói cái gì đó với mấy người kia rồi. Chắc chắn là vậy. Không thèm nhìn người kia tôi liền quay lưng bước thẳng. Phát hiện không còn ai đi theo mình nữa, tôi âm thầm vui mừng trong lòng, hải lòng ra lấy xe chạy về, không có bất kì trở ngại nào.

Nhưng khi về tới nhà tôi lại gặp ba mình, đứng trước cổng. Có lẽ cũng đã chờ được một lúc. Tôi nhắm mắt bước xuống xe, vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, không xua đuổi cũng không chào đón. Ba tôi, ông cũng không nói nhiều, chỉ dặn dò một số việc, cả hai cứ đứng tần ngần ở đó một lúc. Cả hai ấn ý không nhắc gì đến lần gặp trước, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trước khi về, ông có đưa cho tôi một cái điện thoại di động mới. Cái cũ của tôi đã bị hư lâu rồi, nhưng vì tôi thấy bản thân cũng không cần liên lạc với ai, bạn bè chẳng có bao nhiêu người, nên cũng không mua cái mới làm gì cho tốn tiền. Nhưng ba đã đưa cho tôi thì cũng không thể mở miệng ra mà từ chối được.

Buổi tối, nằm trên giường ngủ nghịch cái di động mới. Đây cũng không phải là loại mới nhất, cũng chẳng phải là loại mắc tiền gì, nhưng là rất nhiều tính năng. Có thể nói là hơn hẳn cái cũ, nhưng trong danh bạ, ngoài số di động và số điện thoại nhà của ba tôi thì chẳng còn bất cứ cái tên nào nữa. Hơi ngán ngẫm, tôi đặt cái điện thoại lên bàn, sau đó bước vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi thay đồ đi ngủ. Trong đầu lóe lên ý nghĩ có lẽ nên cho con nhóc phiền phức ấy số điện thoại của tôi, có gì thì sau này liên lạc cũng tiện hơn. Nhưng nghĩ đến sau này có lẽ sẽ bị quấy rầy dài dài lại cảm thấy hơi phân vân. Cuối cùng vẫn là dẹp chuyện đó sang một bên rồi tiến vào giấc ngủ.

*****

-Nè, Kiến Kha. Tôi nói cậu nghe cái này?

-Gi?-hấn lười biếng đáp

-À, đội đá banh nam vẫn còn đang thiếu người đó.-tôi cười toe toét dụ dỗ “con mồi thứ tư” của mình.

-Thì sao?-hấn vẫn thờ ơ trả lời, vẻ như không quan tâm bất cứ chuyện gì.

-Cậu học cũng mấy tháng ở đây rồi. nhưng mà cậu chưa bao giờ tham gia vào bất cứ hoạt động nào của lớp. Cậu phải có tinh thần tập thể chứ?

-.....

-Nói gì đi.

-Không thích. Không muốn tham gia.

-Tại sao chứ?

-Không biết đá banh.-hấn lơ đãng trả lời, mắt muốn cắm vào cả cuốn sách.

-Cũng đâu có ai trong lớp này đá được đâu. Tụi này phải tự tập đó. Cậu không biết tôi sẽ chỉ cho cậu. Tham gia đi mà.

-Cậu kêu đũa khác tham gia không được sao?-hắn nhìn tôi

-Cậu tham gia thì sẽ chết à?-tôi tức quá hỏi ngược lại

-Ừ.-hắn trả lời làm tôi quả thật muốn học máu chết.

-Nè, cậu không được như vậy.

-Theo tôi biết thì đây là chuyện tự nguyện cơ mà.-hắn chăm chọc tôi

-Ừ...thì đúng là như vậy, nhưng mà tôi...

-Vậy thì khỏi cần nói gì nữa cả. Cứ vậy đi. Đừng có làm phiền tôi nữa. tôi bận lắm. Cậu cứ kiếm đũa khác mà rủ rê. Thế nhé. Tạm biệt.

Hắn nói một lèo tự biên tự diễn rồi đá tôi đi không thương tiếc. Nhưng mà tôi không tin là tôi không có cách thuyết phục được tên đáng ghét đó.

Hứ! Cứ chờ mà xem đi!

*****

-Cậu có chịu biến không thì bảo?-hắn tức giận hét lên, trong khi tôi thì cứ "ngây thơ" mà nhìn chăm chăm người ta không kiêng dè gì.

-Đường này của cậu chắc?-tôi khinh bỉ liếc người kia một cái

-Thì không phải của tôi. Nhưng mà cậu bám theo tôi.-hắn bực mình lườm một cái

-Con mắt nào của tôi nhìn thấy tôi đi theo cậu?

-Cả hai mắt.-Kiến Kha chỉ vào mắt mình mà nói

-Vậy là mắt cậu có vấn đề rồi á!-tôi bủi môi khinh thường

-Cứ cho là vậy đi. Thế cậu giải thích cho tôi. Cậu đứng trước nhà vệ sinh nam làm gì. Chẳng lẽ mắt tôi kém đến nỗi nhìn nhầm nhà vệ sinh từ chữ "nữ" thành chữ "nam" sao?

-Tôi hóng mát.-tôi hơi chột dạ trả lời

-Hóng mát? Ở trước cửa toilet?

-Cậu cảm được à?Còn cậu nữa. Nếu cần vào thì lẹ lên đi. Đừng có đứng đây mất thời gian lắm-tôi liếc mắt khinh bỉ lần nữa.

-Cậu biến đi cho tôi nhờ.-người nào đó hét lên.

Xem cậu còn chịu được đến khi nào

*****

Cậu làm ơn đừng có đi theo tôi nữa.

-Cũng được, chỉ cần cậu đồng ý tham gia đội bóng.

-Không bao giờ.

-Vậy thì thôi. Chúng ta đi tiếp nào.

Tôi cười toe toét đi theo sau hắn. Người nào đó đầu bốc khói hùng hổ tiến lên phía trước.

*****

-Bộ cậu không cần về nhà hay sao vậy hả?

-Lâu rồi chưa tới nhà cậu chơi đó.-tôi vô tội ngồi sau yên xe đạp.

-Tôi không chào đón cậu tới nhà tôi.

-Cậu yên tâm, tôi không cần cậu chào đón. Cậu cứ để tôi tự nhiên là được rồi.

-ĐÌNH-HÀ-VŨ. CẬU ĐI CHẾT ĐI-sân trường bỗng vang vọng tên của tôi. Thành công thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

-Nè, thứ sáu này buổi chiều được nghỉ hai tiết cuối, cậu nhớ ở lại tập đá banh nha.-tôi nói với hấn trước khi hấn lập tức chuẩn mất.

-Biết rồi.-hấn lạnh lùng đáp, không thèm liếc tôi dù chỉ một cái, sau đó đi thẳng, tôi cũng không cần thiết đi theo làm gì. Dù sao tôi cũng đã đạt được mục đích của mình rồi. Ngày hôm qua người nào đó đã không chịu được sự đeo bám của tôi đã vội vàng gạt đầu đồng ý gia nhập đội bóng. Thấy chưa? Đã bảo là sẽ không thoát được tôi đâu.

Ha ha ha...

Đợi đến khi ý thức được mình đang làm gì thì đã muộn, mọi người ngoài đường trong xe buýt đang quay lại nhìn tôi chăm chăm. Cũng phải, đang yên lành lại tự dưng ngồi cười như con hăm. Ai ngại cái đầu xuống tránh ánh mắt của mọi người. Đến khi mà thấy tình hình có lẽ đã ổn định, mọi người lại tiếp tục cười nói, tôi lại ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt khó hiểu của thằng nhóc lớp 10 trong Ban chỉ huy Đoàn trường. Tôi trừng mắt nhìn nó, nó mới hoảng hốt quay mặt lên. Chỉ là chuyện rất nhỏ nhoi thôi mà, tại sao chứ?

Haizzzz...

Hung không còn chờ tôi đi học được nữa, phải làm hộ hoa sứ giả cho ai kia rồi, còn tôi phải bơ vơ tự mình đi về bằng xe buýt mỗi ngày. Chừng nào mới có người chờ mình về đây chứ? Tôi ngồi trên xe buồn chán ngắm cảnh, lời điện thoại ra cấm tai nghe để nghe nhạc. Thả tâm hồn mình trôi theo những đám mây trên bầu trời, miệng lầm nhảm nhưng câu hát vu vơ, tôi cảm thấy thật thỏa mãn và chỉ vài phút sau tôi phát hiện...mình đã đi quá trạm T.T. Phải xuống xe bắt chuyến khác về nhà.

*****

-Anh nè, anh biết đường không vậy.

-Con bé này. Em coi thường anh thế, không biết đường mà anh dám dẫn em đi sao?

-Hừ. Ai biết được chứ. Lỡ anh dẫn em đi lạc rồi sao?

-Hừ. Em không tin thì thôi. Tự mình tìm đường về đi.

-Thôi mà. Em xin lỗi. Em tin anh, được chưa? Anh xem chúng ta tới chưa vậy?

-Ừa? Chỗ này sao lạ quá vậy? Hình như mình đã đi quá trạm rồi thì phải?

-Vậy là sao bây giờ hả anh? Mình lạc rồi à?

-Con bé ngốc! Xuống xe bắt xe khác là được rồi. Lạc gì mà lạc. Đi thôi nhóc.

*****

-Nè, đi thôi.-vừa mới thu dọn sách vở đã bị kéo đi rồi. con nhỏ này ăn gì mà khỏe thế không biết. Hà Vũ vừa lôi tôi đi vừa luyên thuyên không ngừng. Tôi cũng chẳng còn tâm trí nào để nghe. Nói thật, tôi không ghét đá banh, rất thích nữa là đằng khác. Chỉ là tôi rất không thích bị người khác áp đặt, cảm giác thật khó chịu dù mình có thích hay không đi nữa. Hồi còn ở bên Mỹ, đây là môn thể thao duy nhất mà tôi tham gia, hơn nữa huấn luyện viên cũng nói tôi rất có năng khiếu ở môn này. Tuy nhiên từ hồi về VN cũng chưa có dịp được đến trái banh.

-Nè, cậu nói thật đi, đá đá banh bao giờ chưa?-ánh mắt Hà Vũ nghiêm túc, không có lấy nửa tia đùa giỡn, tôi cũng không muốn phiền phức mới nhắm mắt trả lời qua loa cho có:

-Có. Đã từng vào sân.

-Vậy thì tốt. Cậu chắc chắn hiểu biết luật rồi. Không cần phải nói nhiều nữa. Điều quan trọng là kỹ thuật chơi thôi.

Hà Vũ kéo tôi vào giữa sân, mấy người khác đã đứng đó đợi sẵn. Tôi hơi ngại ngùng không dám nhìn thẳng mọi người, đành đánh mắt nhìn cái khung thành. Sau đó nghe giọng cô ta nói:

-Đáng lẽ chúng ta phải giữ lại đội hình năm ngoái, vì các bạn năm ngoái đã có kinh nghiệm rồi. Nhưng mà, có hai bạn không có thời gian để tham gia, nên nhiều nhất cũng chỉ có thể ngồi dự bị. Thay vào đó Kiến Kha và Long sẽ vào đá. Thời gian chúng ta không có nhiều, nên yêu cầu mọi người nghiêm túc mà luyện tập, cầm mà chơi giờ đây thun, nghe rõ chưa?

-Rõ.-bốn tên còn lại đồng thanh, tôi dĩ nhiên im lặng đồng ý trong lòng.

-Tôi có nhờ mấy anh lớp trên đề tập chung với mấy bạn, nhưng mà chỉ có thể vào hôm thứ bảy, chủ nhật vì lớp 12 học rất nhiều, rất ít tiết trống. Hôm nay mọi người tự tập trước nha. Tôi dẫn đội bóng rổ qua kia tập. lát nữa tôi mang nước qua.

-Lớp trưởng, mấy anh lớp 12 tập chung với mình là lớp 12A1 hả? Có anh Đăng Vinh không?

-Ừ. Có.-cô ta gật đầu.

-Vậy thì tốt. Anh ấy là cao thủ đó nha.-một người trong đội cảm thán

-Được rồi. Ở đây tập nhé. Đi đây.-nói rồi cô ta dẫn đám con gái đi tập bóng chuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Việc tập luyện cũng không quá khó khăn, mặc dù tôi cảm thấy bản thân mình rất khó giao tiếp với người khác. Cũng khá bất ngờ, lúc ở trong lớp thấy mấy đứa con trai có vẻ yếu ớt, nhưng sự thật là "không nên đánh giá cuốn sách qua bìa". Không ngờ tụi nó cũng thật quá điều luyện đi. Thật sự là làm người ta bất ngờ mà.

-Ngần người gì thế?-một chai nước lạnh đưa tới trước mặt tôi. Là con nhỏ đáng ghét đó. Tôi không nói gì, im lặng gờ tay nhận lấy uống mấy ngụm liền.

-Tập tốt chứ?

-Cũng tạm tạm thôi.-tôi trả lời. Ngoài ý muốn thấy Hà Vũ cười cười, nhìn tôi nói:

-Nghe Sang nói cậu chơi tốt lắm đó. Vậy mà cứ gấu ghề, còn nói với tôi là không biết đá nữa. May mà tôi cũng không phải tầm thường, nếu không thì quả là uống phí nhân tài.

Tôi im lặng nghe cô ta nói, tiếp tục uống nước, nhìn mấy đứa trong đội bóng đang ngồi cười nói vui vẻ với nhau ở phía xa. Vũ nhìn theo ánh mắt của tôi, tự hào nói:

-Cậu đừng có coi thường tụi lớp mình. Xem tụi nó như vậy mà năm ngoái đạt giải nhì của khối đó. Cũng chẳng phải vừa đâu.

Không quá bất ngờ đối với tôi. Mấy đứa này đúng là rất có năng lực đi.

-Haizz. Nhưng mà khổ nhất là khoảng thời gian mới bắt đầu luyện tập. Quả thật tụi này không có ai biết đá, ngay cả luật cũng không nắm được. Vô được bán kết cũng đã là một kì tích rồi.

-.....

-Cậu ráng luyện tập đi, trong lớp cậu đã không tham gia phát biểu thì cố gắng tham gia phong trào. Nếu không cuối năm cũng không được hạnh kiểm tốt.

-Biết rồi.-tôi đáp lại cho có

-Kiến Kha này.-sau một hồi im lặng Hà Vũ bỗng lên tiếng làm tôi giật mình. Khó hiểu quay sang nhìn cô ta, chỉ thấy người kia ngồi nhìn mình mà nhìn về một khoảng không nào đó.

-Tại sao tôi lại thích cậu nhỉ?-cô ta hỏi, mắt nhắm lại mơ màng

Cái này sao lại hỏi tôi chứ? Chẳng phải cô ta là người biết rõ nhất hay sao?

-Tôi nhớ cậu từng hỏi tôi tại sao tôi lại thích cậu. Thực ra tôi cũng không rõ nữa. Tôi không biết mình thích cậu từ lúc nào. Không biết mình thích cậu từ bao giờ.

Tôi im lặng lắng nghe người kia bày tỏ, không biết nên nói gì.

-Nhưng tôi biết rất rõ: tôi với cậu cá tính không hợp nhau. Hai người chúng ta quá khác biệt, dù có thành đôi cũng không thể nào gắn bó lâu dài. Nhưng dù tôi có hiểu rõ điều này đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ngăn được bản thân mình thích cậu. Có thể cậu cho rằng tình cảm của tôi chỉ là nhất thời, chỉ là cảm giác lạ lẫm. Tôi chỉ có thể nói với cậu tôi là thật lòng, nói thật, cậu không phải là mối tình đầu của tôi. Nói cách khác, tôi biết rõ thế nào là thích một người, rất rõ.

Tôi hơi chần chừ, bởi vì cậu nói "cậu không phải mối tình đầu của tôi". Còn có ngữ khí đau thương trong câu nói đó.

-Nhưng mà tôi...-tôi ngập ngừng

-Tôi biết hiện tại cậu không thích tôi. Nhưng mà tương lai ai có thể biết trước được chứ. Biết đâu sau này cậu sẽ thích tôi. Còn nếu cậu vẫn không thích tôi ... thì ít ra tôi đã từng có cố gắng, sẽ không để cho bản thân có cơ hội nuối tiếc điều gì.

Sau đó Hà Vũ không nói gì thêm nữa, chúng tôi im lặng nhìn trời. Lúc gần về, cô ta có nói thêm một câu, giọng điệu nghe bộ rất vui vẻ:

-Tôi thích cậu, tôi đã nói là theo đuổi cậu là sẽ làm tôi cùng. Thời gian tôi cậu sẽ phải chịu đựng nhiều đó.

Bất tri bất giác nhớ tới ngày hôm trước, lại thấy đầu bốc khói.

-Yên tâm. Tôi sẽ không dùng đến tuyệt chiêu đeo bám đó đâu. Cái đó chỉ dùng khi cần thiết thôi. Tôi sẽ cố gắng không làm cậu khó chịu, được chứ?

Tôi ngồi nhìn theo Vũ cho đến khi bóng dáng đó khuất hẳn. Có khi thấy Hà Vũ cũng thật phức tạp, có lúc rất khó hiểu. Nhưng vẫn là một cô gái chân thành và nhiệt huyết. Có lẽ vậy.

Ngước nhìn trời một chút, phát hiện trời đã hơi tối. Nhìn lại đồng hồ thấy đã hơn 6h, vội vàng chạy ra lấy xe đạp về. Chợt lại thấy cái một cái bịch nylon trong rổ xe đạp, là một ổ bánh mì. Ngẫm nghĩ lại những lời Hà Vũ đã nói ban nãy, bỗng thấy rất muốn cười. Cô nhóc này đôi khi cũng rất đáng yêu. Chỉ tiếc là Hà Vũ không phải mẫu người của tôi, nếu không chắc tôi cũng sẽ thích cô ta. Cầm ổ bánh mì lên, vừa dắt xe ra cổng vừa ăn, dù sao cũng không nên phí của giờ làm gì. Trời chuyển lạnh, leo lên xe cố chạy thật nhanh về nhà. Gió thổi bên tai, cả người thấy lạnh hy vọng đạp xe có thể làm cho cơ thể ấm lên một chút. Nhớ lại có những lúc Hà Vũ ngồi sau xe tôi, tuy là yên lặng nhưng cũng không đến nỗi cô đơn như bây giờ. Chắc sẽ tốt hơn nhiều. Đôi khi có người ở bên cạnh mình cũng không tệ. Dù cho cuộc sống sẽ có lúc thật ồn ào, âm ỉ muốn chết. Nhưng còn đỡ hơn là chết vì tịch mịch chứ nhỉ.

Tôi cũng đã sống khép mình quá lâu rồi. Đến hôm nay, khi nhìn lại, mình có được mấy người bạn chứ, có bao nhiêu người thực sự quan tâm đến mình. Có lẽ, có một người bạn sẽ rất tốt. Còn chuyện người yêu...phải xem lại đã.

*****

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Tôi là một con người khó tính, nóng nảy, nhưng ít người biết điều đó. Vì tôi vốn là một người sống cô độc, tách biệt với với thế giới. Từ khi mẹ mất, tôi không còn muốn mở rộng bản thân mình với bất kì người nào, vì tôi không nghĩ còn có ai có thể đối xử tốt với mình như bà ấy, kể cả ba, người thân duy nhất còn lại của tôi trên đời này. Tôi biết và hiểu mọi người xung quanh cũng không phải là không có ai thân thiện dễ gần, chỉ là tôi không muốn tiếp xúc với bất kì ai, bất kì người nào, chỉ muốn ru rú trong cái vỏ ốc xấu xí của riêng mình.

*****

-Cậu làm trò gì đó?-tôi hét lên

-Tôi đâu có làm gì đâu?-Hà Vũ quay sang nhìn tôi khó hiểu

-Còn nói không phải cậu? Thế cái hộp quà này là của ai?-tôi chỉ vào cái hộp quà trong học bàn mình.

-Cái quái gì vậy?-cô ta tò mò nhìn nó

-Chẳng phải là kiệt tác của cậu sao?-tôi nhủ mày. Chẳng lẽ không phải của Hà Vũ. Vậy thì của ai mới được chứ?

-Cậu nghĩ tôi có lấy màu hồng để gói quà không? Sến chết đi được.-cô ta giật cái hộp quà từ tay tôi ra sầm soi, chợt thấy có lá thư rớt xuống đất.-Trời ạ! Còn có lá thư tình màu hồng nữa này. Mau mở ra xem ai viết.

-Cậu có chắc là không phải của cậu?-tôi vẫn còn rất nghi ngờ. Là ai rảnh rỗi bày ra mấy trò này chứ? Không lẽ có người viết thư tình cho mình? Tôi hoài nghi nhìn lá thư rồi nhìn xung quanh lớp học, chỉ thấy tất cả đang quay lại chăm chú nhìn hai chúng tôi, gương mặt tò mò rõ là đang đi hóng chuyện.

-Mở ra coi lệ đi. Cậu không thấy mọi người đang đợi sao?-Rốt cuộc tại sao lại có người như cô ta chứ?

Tôi nhắm mắt xé lá thư ra đọc. Sau khi đọc được mấy câu đầu tiên liền cảm thấy hình như có gì đó không đúng, đọc tiếp tục lại thấy hình như có gì đó nhầm lẫn về giới tính, đọc được một nửa cảm thấy hình như người viết là con trai. Tôi bắt đầu thấy hơi sợ. Đồ mờ mờ cố gắng đọc hết lá thư tôi liền thấy hình như là...

-Cái này không phải là gửi cho tôi. Là gửi cho cậu.-Tôi đề lá thư xuống, lau mồ hôi, lặng lẽ thờ phào, làm lúc này tôi hoảng muốn chết đi được.

-Không thể nào. Rõ ràng nó đặt bên phía bàn của cậu mà.-cô ta tròn mắt nhìn tôi.

-Cuối bức thư có ghi tên người nhận. Cậu tự mình xem đi.-tôi tốt bụng cầm lá thư lên đưa qua. Hà Vũ chần chừ một chút rồi cầm lên đọc. Sau đó thì:

Rầm...ầm...mm

Cả lớp vội vã quay mặt lên bảng. Tôi phải mất vài giây mới hồi phục lại, thì lúc đó đã không thấy người ngồi cạnh mình đâu nữa, cả hộp quà cũng không cánh mà bay. Cả lớp lại ồn ào lần nữa, tên Sang lại quay xuống cầm lá thư lên, lập tức cả đám xúm lại xem.

-Kì này chắc thằng nhỏ bị chinh phục rồi.-một người cảm thán

-Mấy lời này nghe sến súa quá.người khác chen miệng vào

-Mà ông xem đi, rõ ràng là nhỏ hơn chúng ta một tuổi mà xưng anh gọi em ngọt xớt thế này? Có vẻ như là...

-Thôi kệ đi. Bị đánh là đáng. Ai bảo nó thích ai không thích lại thích bà chằn đó chứ?

-Chắc nó muốn bị ngược.

Con nhỏ đó mà cũng có người thích cơ à? Lại còn nhỏ hơn một tuổi. Tinh thần dũng cảm của tên nhóc này rất đáng khâm phục. Còn về phần trí thông minh.....

*****

Lúc tôi đến lớp thằng nhỏ đáng ghét ấy thì không thấy nó đâu, đi tìm thì gặp nó đang mua kem. Lập tức không khách khí bay lại nắm cổ áo của nó.

-Nè, rốt cuộc đây là cái gì hả?-Tôi giơ cái hộp này giờ vẫn đang cầm trên tay quơ qua quơ lại trước mặt nó.

-Gấu bông.-nó cười toe toét trả lời, còn tôi sực nữa học máu. Nó nghĩ sao mà lại đem thứ này đi tặng tôi?

-Ý chị là sao em lại mang mấy thứ này đến lớp chị?

-Em muốn tặng cho chị mà.-nó chớp mắt vô tôi nhìn tôi, làm tự nhiên tôi có cảm giác mình đang bắt nạt người ta.

-Tại sao em lại tặng nó cho chị?

-Em thích chị. Em muốn theo đuổi chị. Chẳng phải con trai muốn theo đuổi con gái là phải tặng quà sao?

Tôi thấy rất quẫn, bây giờ muốn chửi muốn đánh cũng chẳng xong. Người ta sẽ nói là tôi ăn hiếp lớp dưới. Nhưng mà chẳng lẽ cứ để tên nhóc này tiếp tục phá rối.

Đúng đó vì đầu bút tai một hồi, tôi cảm thấy mọi người xung quanh thỉnh thoảng cứ liếc mắt về phía này, cái trường này thật là mắc bệnh “nhiều chuyện” mà. đành phải tìm cách giải quyết cho nhanh để giải tán. Tôi đưa tay xoa đầu thằng bé, ngọt ngào dỗ dành nó:

-Nè, nhóc. Em ngoan ngoan học hành đi, đừng có đến lớp phá chị nữa. Chị bận lắm, không có thời gian giỡn với em đâu.

-Em cũng không có thời gian để giỡn với chị.-nó chu mỏ nhìn tôi

-Vậy thì tốt. Vậy nhé.-tôi đang định chuẩn thì bị nó bắt lại

-Em nói em không có giỡn với chị, em là nghiêm túc. Em thích chị-nói rồi nó nhanh chóng nhét kem vào tay tôi mà chạy biến. Tôi há hốc mồm, hết nhìn que kem lại nhìn cái bóng đang chạy trời chết.

Nhóc à, em đừng có giỡn với tâm hồn mong manh dễ vỡ của chị nữa có được hay không?

Ảo nào lấy que kem xé ra ăn, dù sao không ăn thì cũng thật là lãng phí. Lầm lũi bước về lớp, chợt nhận ra hình như cả lớp đang chờ mình với ánh mắt háo hức.

-Nè. Đi đâu mà giờ mới về đây.-Sang đứng chặn đường tôi.

Liếc nhìn mấy cái mặt gian xảo với cái lá thư màu hồng để trên bàn của Sang, tôi thở dài. Đã biết hết cả rồi mà còn là khó nhau để làm gì chứ?

-Vũ nè, bà có dạy dỗ tên nhóc đó đàng hoàng không?

Tôi trừng mắt nhìn cái người vừa mới hỏi mình, nhìn mặt tôi lưu manh lắm sao?

-Nhìn mặt chưa thỏa mãn là biết chưa là ăn được gì rồi.-một đứa khác không biết sống chết mà tiếp tục lên tiếng.

Câu này nghe có vẻ có nghĩa mờ ám nhỉ? Ôi cái lớp này!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Hey, Kha. Tôi có mang bánh cho cậu nè. Ăn thử đi.-tôi hớn hỏ mang bánh ra khoe trước mặt hắn ta. Vậy mà người kia chỉ nhìn thoáng qua một chút rồi lạnh nhạt nói ra hai chữ “không ăn”, thiếu chút nữa là bùng nguyên hộp bánh đập vô mặt hắn.

-Ăn không thì bảo?

-Không. Cậu tự ăn đi.

-Nhưng mà tôi mang cho cậu.-tôi lần nữa để hộp bánh trước mặt Kha.

-Đã bảo là không. Cậu tự mình ăn đi. Đừng làm phiền tôi.

Tôi bĩu môi. Gì chứ? Cậu không ăn thì thôi. Tôi đem cho người khác. Nghĩ vậy, tôi liền rủ mấy đứa bạn thân xuống ăn:

-Bánh quy bà mua ở đâu vậy?-Sang vừa ăn vừa hỏi

-Sao? Ngon không?-tôi hớn hỏ

-Ăn cũng được nhưng hơi khô, cũng hơi mặn một chút, nướng cũng hơi bị khét.-Diễm đưa ra nhận xét. Hơi bị nhiều cái "hơi" rồi đó.

-Ừ. Đúng rồi đó. Mai mốt bà đừng mua bánh ở chỗ này nữa. Tui biết có tiệm bán bánh ngon lắm.-Sang vẫn tiếp tục “gặm” mấy cái bánh. Tôi không nghĩ ngợi lấy nguyên cái hộp nhựa trống không đập thẳng vào cái mặt nhăm nhở đó.

-Á, bà làm cái gì vậy? Sao đánh tui.

Tôi im lặng không nói gì. Trong lòng tự trả lời một câu:”Vì ông đáng bị đánh.”

*****

-Kiến Kha, đi chơi không?-cô ta rủ tôi lúc tan học

-Đi với ai?

-Dĩ nhiên là với tui rồi.-cô ta cười tí mắt nói

Vài người trong lớp đi qua nghe vậy cười mờ ám nhìn chúng tôi. Thật sự rất mất mặt đi.

-Tôi không đi đâu. Về trước nha.-Nói xong tôi xách cặp đi thẳng, con nhóc vẫn lẻo đẻo đi theo đằng sau.

-Không phải lúc trước tui mình vẫn hay đi chung sao? Sao bây giờ cậu không chịu đi với tôi chứ.-cô ta giương cặp mắt long lanh nhìn tôi.

Được rồi. Là do lúc trước chưa có tai tiếng gì nên tôi mới đi với cậu, còn bây giờ, hầu như cả lớp đều biết cậu thích tôi. Nếu hai người chúng ta còn đi chung với nhau thì tôi có khác gì thừa nhận tôi cũng thích cậu chứ? Tôi không thích tin đồn, càng không muốn làm nhân vật trung tâm cho mấy tin đồn này, dù cho nó có thật đến đâu đi chăng nữa. Tôi không thích bị gán ghép, nhất là với con nhỏ Hà Vũ hung dữ đó.

*****

Tôi ngồi ngắm nghía cái trang sách đã hơn nửa tiếng, không hiểu mình thiếu sót cái gì. Sau một hồi bực bội liền nằm vật ra giường. Sau đó trong lòng tự thắng thắn mà thừa nhận: "Có lẽ nấu ăn không phù hợp với mình.", thắng thắn hơn mà nói thì "tôi có thù với nấu ăn" Sáng giờ đã nướng hết mấy mẻ bánh rồi mà chẳng có mẻ nào ra hồn cả, có khi mặn quá, có khi ngọt quá mức, có khi lại khét lẹt do tôi bỏ quên trong lò nướng. Ngay cả cho con cún nhà hàng xóm ăn mà nó cũng chỉ ăn được một, hai cái thì chạy mất giờ vẫn chưa thấy nó quay lại. Ngắm lại mình đã lớn đến như vậy mà cái nhà bếp chỉ có đúng một công dụng là để nấu mì gói, cảm thấy bản thân thật thất bại.

Cũng không phải là tôi chưa từng thử nấu nướng. Hồi bà Tư, người giúp việc lúc trước của tôi, còn sống ở đây, tôi có vào bếp giúp vài việc linh tinh. Sau đó, được bà Tư tin tưởng tôi liền cầm chảo nấu món đầu tiên. Món đồ mùi vị thế nào tôi không còn nhớ, chỉ nhớ từ lúc đó bà Tư không dám để tôi vào nhà bếp một lần nào nữa, vì nấu thì ăn không được mà ngược lại còn bày ra cái chiến trường cho người khác dọn, mà người khác ở đây thì chắc ai cũng biết rồi đấy. Lúc tôi lên lớp 10, bà phải về quê sống với con cháu, an hưởng tuổi già. Trước khi đi, bà khóc mà nói với tôi, bà không lo lắng tôi gặp chuyện nguy hiểm gì, không lo lắng tôi bệnh tật không ai chăm sóc mà chỉ sợ không ai nấu thức ăn cho tôi, chắc chắn tôi sẽ úp mì gói ăn, vậy thì làm sao đủ chất dinh dưỡng. Lúc đó tôi nghe thấy thì dở khóc dở cười còn bây giờ, tôi cảm thấy bà Tư đúng thật là đoán đâu trúng đó. May là tôi cũng không đến nỗi suy dinh dưỡng, vì tôi cũng không gốc đến nỗi không biết ra ngoài ăn tiệm.

Nói thật, lúc anh Đình Mạnh còn ở đây, tôi chưa từng có ý nghĩa muốn nấu cho anh ấy ăn một bữa. Giờ lại muốn nướng bánh cho Kiến Kha, vậy có phải là tôi quá không công bằng hay không? Thôi kệ đi, đợi tôi "tu thành chính quả", muốn mời anh ấy cũng không có gì khó.

*****

Hôm nay cũng đã là buổi thứ tư tập đá banh rồi. Chúng tôi phối hợp khá tốt, ít ra là không có xảy ra mâu thuẫn. Sau khi đã tập gần một tiếng, tôi nghe một đũa bảo giải lao 15 phút, liền roi sân ra tìm chỗ mát nghỉ ngơi.

-Nè, uống nước trước đã.-vừa mới ngồi xuống đã nghe tiếng cô ta văng vẳng bên tai. Tôi nhận lấy chai nước từ tay người kia, vặn nắp ra uống. Dừng một chút, cô ta lại đưa thêm mẫu khăn giấy để tôi lau mồ hôi, tôi cũng nhanh chóng cầm lấy, lúc lơ đãng liếc mắt nhìn xung quanh thì thấy đám con trai trong đội banh đang tụ tập lại nhìn về phía bên này, về mặt tò mò. Nhận thấy ánh mắt của tôi thì vội vàng quay mặt đi nhìn về phía khác, nhưng vẫn có thể biết được tụi nó đang cười. Tôi tức tối bung chai nước lên tiếp tục uống, nhanh chóng đứng lên bỏ đi mất, trước sự ngạc nhiên của những người khác. Hà Vũ nhanh chóng lên tiếng:

-Cậu đi đâu vậy? Không định tập nữa à?

Tôi quay lại khinh thường nhìn cô ta, sau đó quay đi, nói:

-Tôi muốn đi vệ sinh. Lát quay lại.-Lúc đó tôi còn thấp thoáng thấy những ánh mắt khó hiểu và e ngại của đám con trai, nhưng cũng không chút để ý vẫn tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

-Tôi không cần biết. Hôm nay cậu phải đi với tôi.

-Cậu bớt đi. Đừng có làm phiền tôi nữa.

-Đi mà. Cậu không đi làm sao tôi có tinh thần mà chơi chứ.-tôi tiếp tục nài nỉ hần

-Đừng có vớ vẩn nữa. Tránh ra đi.

-Nè, cậu...

-Cậu có biết mình rất phiền không. Chẳng phải cậu bảo sẽ không làm tôi khó chịu sao? Chẳng lẽ cậu không nhớ?

Hình như tôi có nói thì phải? Có không nhỉ? Nhưng nhìn mặt hần ta như vậy thì chắc là có. Nhưng mà lúc nào nhỉ?

Mà khoan đã, người đâu rồi?

Hắn ta chạy nhanh thật!

*****

- Cậu đi đi mà. Không thì tôi sẽ giận cậu đó.

- Giận luôn đi. Tôi đã nói là không đi.

- Cậu không muốn xem con gái lớp mình chơi bóng rổ hả?

- Không. Chẳng có gì vui cả.

- Cậu không đi thì làm sao biết sẽ không vui.-tôi chống nạnh chặn đường Kiến Kha.

-Đã nói tôi không có hứng thú. Đình Hà Vũ, cậu đang làm tôi khó chịu.-hắn gắt lên

Gì vậy chứ? Chỉ là tôi muốn bảo hắn đi xem mình thi thôi mà.

Dạo này Kiến Kha có vẻ khó tiếp xúc hơn nhiều so với trước kia. Tôi nhớ hắn vốn đâu có cáu gắt với tôi như bây giờ. Không biết hắn đang xảy ra chuyện gì vậy nhỉ.

Tít...tít...tít...

Điện thoại của tôi kêu thì phải? Í? Sao lại...?

-Anh, em nghe nè?

Giọng của anh lúc nào cũng vậy, dịu dàng và ấm áp. Nhưng thật đáng tiếc, bây giờ tôi không có tâm trạng để nói chuyện.

- Cũng vậy thôi, anh à. Còn anh ở bên đó thế nào, chùng nào mới về đây?

-Vậy à?

Giọng anh nghe hơi khó chịu làm tôi chợt thấy mình hơi có lỗi.

-Không phải, làm sao mà em không vui chứ. Em vui muốn khóc rồi đây nè.

-Anh Mạnh này, giờ em có việc bận rồi. Bữa khác nói chuyện nha.-anh có vẻ buồn. Tội lỗi thật.

-Xin lỗi anh.

Có vẻ tôi bị giận rồi.

*****

-Cậu chân ngắn mà chạy nhanh quá nhỉ?-Kiến Kha nhìn mặt tôi chăm chọc

-Chân ngắn đâu mà ngắn. Tôi cao 1m65 đó. Hứ!-tôi lập tức phản bác lại. Không được nói tôi lùn. Chiều cao của tôi đối với nhiều người là một con số đáng mơ ước nha.

-Vẫn thấp hơn tôi nhiều.-hắn nhìn tôi một loạt từ trên xuống dưới, vẻ giễu cợt hiện rõ trong ánh mắt.

Ừ thì hắn cao hơn tôi, nhưng mà tôi cũng không có lùn. Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau à.

-Xuống-hắn đòi về mặt, lạnh lùng nhìn tôi

-Không.-tôi bám chắc cái yên xe đạp không chịu buông.

-Cậu có xuống không thì bảo?-giọng điệu đã có phần đe dọa, nhưng vẫn không tác động được đến con người có ý chí sắt đá như tôi. Sau đó tôi thấy Kiến Kha từ từ giờ tay phải lên cao...

-Á, đau. Cậu làm cái trò gì vậy hả?-Tôi ôm đầu hét lên

-Làm cái gì hả?-hắn từ từ giờ tay lên lần nữa, nhưng mà tôi cũng đâu phải kẻ ngốc, liền rút kinh nghiệm đưa tay cản lại, ai ngờ lúc tôi chưa kịp hạ hê Kiến Kha đã dùng tay còn lại mà cốc đầu tôi thêm mấy cái liền.

-Đau. Cậu còn dám đánh nữa...-tôi lại hét lên

-Hừ. Nói đi. Cậu muốn gì mới chịu buông tha cho tôi.

-Vậy cậu đi xem tôi thi bóng rổ.

-Không đi. Tôi không thích xem. Có gì cậu cứ phải bắt tôi đi mới được chứ?

-Tôi muốn cậu cố vũ cho tôi. Tôi sẽ có tinh thần hơn mà.

-Chẳng phải năm ngoái không có tôi cậu vẫn thi được sao?

-Thì đúng là vậy. Nhưng mà bây giờ thì khác.

-Khác ở chỗ nào?-hắn hỏi lại

-Ờ thì bây giờ... tôi thích cậu... cho nên tôi muốn...-càng về sau tôi càng nói nhỏ

-Muốn sao?-giọng hắn nghe có vẻ châm chọc.

-Cậu phải chịu trách nhiệm chứ? Ai bảo cậu làm cho tôi thích cậu? Để tôi cứ bị phân tâm làm gì chứ? Làm tôi lúc nào cũng nghĩ đến cậu. Tôi không biết, chuyện này chắc chắn là do cậu.

-Tôi đã làm gì đâu. Là do cậu tự thích tôi mà. Có lẽ chúng ta chỉ có thể trách sức hút của tôi quá lớn.-hắn về mặt tình bơ trả lời, miệng tôi méo xệch.

Tôi âm thầm nguyên rủa trong lòng:"Đi chết đi!". Sao những lời nói "động lòng người" của tôi lại bị hắn "bơ" không thương tiếc chứ?

Sao tôi không biết cậu ta tự tin thái quá như vậy chứ? Thật không ngờ nha.

-Vậy...vậy...cậu...-tôi ấp úng lên tiếng

-Được rồi. Hôm đó tôi bận không lên trường được. Nhưng nếu cậu được vào bán kết tôi sẽ đi xem, được chưa?-hắn thờ dãi

-Vậy, được rồi.-đến nước này chỉ còn biết chấp nhận thôi.

-Thế giờ cậu chở tôi đi chơi được không.-tôi giả vờ đáng yêu hỏi, tay vẫn bám chặt yên xe không chịu xuống

Hắn nhìn tôi suy nghĩ một lát sau đó mới chịu thỏa hiệp, bảo tôi xuống để dắt xe ra ngoài cổng. Chúng tôi đi song song nhau, yên lặng. Lòng tôi chợt thấy trống rỗng, chẳng biết phải nên nói gì, làm gì, cứ như một người máy lập trình sẵn bước đi theo hắn. Bao nhiêu dùng cảm lúc này không biết đã trôi đi đâu mất.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sau một hồi lâu, tôi cố gắng điều chỉnh trái tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực. Có trời mới biết lúc này tôi căng thẳng đến cỡ nào. Tôi giả bộ trấn tĩnh, lên tiếng hỏi con người vẫn đang lơ tôi từ nãy đến giờ kia:

-Kha, rốt cuộc gần đây cậu bị sao vậy?

Không biết tôi có nói nhỏ quá hay sao mà không thấy người kia phản ứng, đành hỏi lại một lần nữa nhưng hắn vẫn không có động tĩnh gì cả. Có lẽ là hắn không muốn nói, hoặc vốn dĩ tâm hồn đã bay lên tới tầng mây nào rồi.

-Nè, rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy. Tại sao không trả lời? Tại sao không chịu nói chuyện với tôi chứ?-tôi tiến lên vài bước, đi song song với Kha. Hắn vẫn duy trì sự trầm mặc của mình, không chút để ý gì tới tôi. Tôi cũng không chịu đựng nổi cái loại im lặng này, nhanh chóng vọt lên đằng trước, chắn trước mặt của hắn, tay trái nắm lấy vai hắn không kềm chế được mà hét lớn lên:

-Cậu rốt cuộc có xem tôi là bạn hay không vậy hả?

Kha ngo ngác nhìn tôi, sau một hồi mới định thần lại, nâng tay phải lên nhẹ nhàng gỡ cái tay của tôi nãy giờ vẫn đang siết lấy vai hắn xuống. Tôi cũng không phản đối, đứng yên chờ hắn lên tiếng. Tôi nhìn thẳng vào mặt người kia, hắn bối rối nhìn về hướng khác. Cứ thế vài giây trôi qua, lúc tôi đang định

xông lên đánh người thì rốt cuộc cũng nghe giọng hần nhẹ nhàng nói với mình:

-Đi thôi.-Sau đó tự động leo lên xe trước. Tôi ái ngại quay hướng khác chỉnh lại mái tóc mái trên trán, sau đó cũng leo lên. Xe nặng nề chạy.

Được một lúc, loáng thoáng nghe tiếng hần gọi tên tôi, tôi giật mình vội hỏi lại:

-Gì vậy? Cậu gọi tôi hả?

Hần quay đầu lại nhìn tôi một chút, hình như khuôn mặt có vẻ trầm tư, bộ dáng như muốn nói gì đó, nhưng sau đó quay đi tiếp tục chạy xe, nói:

-Cũng không có gì đâu. Đừng để tâm.

Tôi lặng lẽ thở dài. Hỏi xem như vậy làm sao mà tôi không lo lắng cho được chứ? Kha rốt cuộc là bị làm sao vậy? Tôi thật không biết phải làm gì mới khiến cho hần vui được đây. Chẳng phải vốn dĩ rất tốt hay sao?

*****

Sau khi đã ăn uống no nê, Kha chở tôi vào chạy vào bên công viên gần đó, tìm một cái ghế đá để nghỉ ngơi. Sau đó, mỗi đứa nhanh chóng chiếm một đầu ghế, ở giữa là cái ba lô của tôi và cái cặp của hần.

-Có phải tôi học tệ lắm phải không?

Tôi ngạc nhiên quay qua nhìn hần. Hần không nhìn tôi, mà nhìn về ánh đèn vàng ở cách đó không xa, sau đó khẽ cười một tiếng, có vẻ tự giễu cợt mình, tôi vẫn không hiểu gì cả. Hần lạ thật đấy. Tôi im lặng nhìn hần, đợi hần nói tiếp.

-Có phải tôi rất vô dụng hay không? Chỉ có việc học thôi mà cũng không xong.

-Không có đâu. Cậu học rất được mà. Ai nói cậu vô dụng, ai nói chứ?-"Chỉ là bọn tôi học quá tốt mà thôi", dĩ nhiên câu này tôi không nói ra, tôi thấy không cần thiết phải đả kích hần thêm nữa.

-Là ba tôi nói. Thì ra ba tôi quen với hiệu trưởng trường mình, kết quả kiểm tra của tôi đều được thông báo về nhà hết.

Là vậy sao? Không ngờ là ba hần biết thầy Sơn nha, chắc là bạn bè cũ. Mà thôi, chuyện này không quan trọng. Theo tôi nhớ thì mấy bài kiểm tra gần đây của Kha không tốt lắm thì phải. Chẳng lẽ là bị mắng rồi. Không phải chứ? Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà hần buồn bực hết mấy hôm nay sao? Tôi đang suy nghĩ thì Kha lại lên tiếng:

-Ba muốn tôi đi học thêm. Đã vậy, còn muốn tôi bỏ tham gia mấy môn thể thao nữa.

Sao cơ? Đã tập mấy tuần rồi. Nói bỏ là bỏ được sao? Bác ấy nghĩ gì vậy chứ? Như vậy sao được. Dù sao Kha cũng là trụ cột của đá banh nam lớp tôi mà. Hơn nữa, cậu ta còn tham gia điền kinh nữa, mặc dù cũng vẫn là bị tôi ép thi. Nhưng mà...

-Thế chắc cậu vui lắm? Dù gì thì cậu vốn cũng không muốn thi.-tôi hậm hực nói.

Vừa nói xong thì tôi thấy hần hung tợn quay sang nhìn mình chằm chằm. Gì vậy chứ?

Không phải sao?

-Lúc này hình như cậu nên an ủi tôi thì phải?

-À. Là vậy sao?

Tôi gãi đầu cười trừ, thấy hần như sắp bùng nổ tôi vội vàng nói:

-À đúng đủ rồi. Cậu đừng buồn. Tuy cậu học có tệ thật. Nhưng bây giờ chỉ mới làm có mấy bài kiểm tra thôi mà. Còn thiếu gì cơ hội cho cậu gỡ điểm chứ? Nên đừng lo nữa. Chẳng lẽ ngay cả điểm lên lớp cậu cũng không đủ?

Nói xong quay đầu Sang chưa kịp nhìn đã bị hần kí cho mấy cái vào đầu. Tôi ôm trán xuýt xao, ai oán nhìn thủ phạm. Hần ngay cả liếc tôi cũng không thêm, lạnh nhạt nói:

-Kêu cậu ra đây để an ủi tôi chứ không phải kêu cậu đả kích tôi.

Oan quá ! Tôi nào có đả kích ai đâu. Đây đều là những lời thật lòng mà. Chẳng lẽ bắt tôi phải nịnh bợ hần mới chịu sao?

-Nếu vậy thì cậu không cần phải lo đâu. Chuyện đội bóng tôi sẽ bắt đứa khác vào thay. Cậu cứ tập trung vào việc học của mình đi.-Lần này chắc là được rồi chứ? Oé! Tại sao hần lại nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? Tôi rụt rè hỏi lại :

-Nè, thật ra cậu buồn vì không được tham gia thi đấu hay là vì điểm số vậy?

Hắn liếc nhìn tôi rồi bảo :

-Tất nhiên là vì không được thi đá banh rồi, cậu nghĩ gì vậy ?

Oa! Thế mà ta cứ tưởng... Chẳng lẽ tên này không quan tâm đến chuyện học hành thật sao? Bần lĩnh thật! Nếu mà tôi bị điểm kém ít nhất cũng phải nổi điên ít nhất một tuần đi.

-Nếu vậy thì cậu đừng lo. Cho tôi số điện thoại của ba cậu. Tôi sẽ nói bác ấy cho cậu đi thi, còn chuyện học hành không thành vấn đề. Từ giờ để tôi kèm cho cậu?

Hắn nhìn tôi một lát rồi bảo:

-Như vậy liệu có được không?

Tôi vỗ ngực đảm bảo:

-Cứ yên tâm. Giao bản thân cho tôi. Tôi sẽ không làm cậu thất vọng.-Quay qua nhìn thấy hắn lại như muốn đánh người vội vàng cười cho qua.

-Vậy được rồi. Tôi sẽ cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng mỗi ngày gặp cậu thêm một chút.

Cái gì đây ? Ta đây là đang giúp nhà người đấy nhé!

*****

cu pz ch tôi.

Oan quá ! Tôi nào có đá kích ai đâu. Đây đều là những lời thật lòng mà. Chẳng lẽ bắt tôi phải nịnh bợ hắn mới chịu sao?

-Nếu vậy thì cậu không cần phải lo đâu. Chuyện đội bóng tôi sẽ bắt đưa khác vào thay. Cậu cứ tập trung vào việc học của mình đi.-Lần này chắc là được rồi chứ? Oé! Tại sao hắn lại nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? Tôi rụt rè hỏi lại :

-Nè, thật ra cậu buồn vì không được tham gia thi đấu hay là vì điểm số vậy?

Hắn liếc nhìn tôi rồi bảo :

-Tất nhiên là vì không được thi đá banh rồi, cậu nghĩ gì vậy ?

Oa! Thế mà ta cứ tưởng... Chẳng lẽ tên này không quan tâm đến chuyện học hành thật sao? Bần lĩnh thật! Nếu mà tôi bị điểm kém ít nhất cũng phải nổi điên ít nhất một tuần đi.

-Nếu vậy thì cậu đừng lo. Cho tôi số điện thoại của ba cậu. Tôi sẽ nói bác ấy cho cậu đi thi, còn chuyện học hành không thành vấn đề. Từ giờ để tôi kèm cho cậu?

Hắn nhìn tôi một lát rồi bảo:

-Như vậy liệu có được không?

Tôi vỗ ngực đảm bảo:

-Cứ yên tâm. Giao bản thân cho tôi. Tôi sẽ không làm cậu thất vọng.-Quay qua nhìn thấy hắn lại như muốn đánh người vội vàng cười cho qua.

-Vậy được rồi. Tôi sẽ cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng mỗi ngày gặp cậu thêm một chút.

Cái gì đây ? Ta đây là đang giúp nhà người đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

-Vậy thì, đưa số điện thoại đây?-tôi liếc nhìn hắn

-Số điện thoại gì?-hắn ngơ ngác hỏi lại, thật không biết là ngu thật hay đang giả vờ đây nữa.

-Số điện thoại của ba cậu chứ gì? Cậu có muốn tôi gọi điện không. có thì nhanh lắm.-tôi mất kiên nhẫn giờ tay đánh hắn mấy phát, sau đó lại hùng hổ kéo tay người ta, thời gian là tiền bạc đấy.

Thấy hắn bực bội gạt tay tôi qua một bên, sau đó ngồi ngay ngắn lại trên ghế, lạnh nhạt trả lời:

-Tôi không nhớ.

-Tôi không nghe lầm chứ? Cậu mới nói cái gì ấy nhỉ.-Tôi giả giọng lưu manh, làm bộ chột chột lỗ tai mình, quay sang nhìn hắn. Chẳng lẽ ngay cả số điện thoại của ba mình mà cũng không nhớ sao?

-Đã nói là tôi không nhớ mà. Cậu không tin thì thôi.-hắn nhìn nhìn trời, vẫn lạnh nhạt nói.

Vậy thì thôi. Có cần phải có thái độ như vậy không? Nếu không nhớ số của ba, chắc cũng phải có số của mẹ chứ nhỉ?

-Cậu nhớ số của mẹ không?

-Tôi không có mẹ.

Mặt hắn biến sắc, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói ảm chứa sự tức giận, tôi cũng định là để hắn được bình tĩnh một chút, nhưng rốt cuộc lại tò mò, không sợ chết mà hỏi thêm một câu:

-Đó là lý do cậu ở riêng hả?

Kha quay lại nhìn tôi một hồi lâu, mãi đến khi tôi thấy lạnh hết cả người mới chịu nhìn sang phía khác. Nhất thời, tôi thấy cả người như được giải thoát. Có cần phải nhìn chằm chằm người ta như vậy không, chẳng lẽ hắn nghĩ tôi không biết ngại hay sao?

Hắn yên lặng một hồi. lúc tôi nghĩ hắn sẽ không trả lời thì hắn lại lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng ảm chứa nỗi buồn:

-Ừ. Đúng là như vậy.

Tôi không nói gì, yên lặng chờ đợi.

-Mẹ tôi mất lúc tôi mới 10 tuổi. Sau đó được vài tháng, ba tôi đã vội vàng tống tôi sang Mỹ, sau đó ở bên đó tôi nghe tin ông lấy vợ khác. Có lẽ ông ta sợ tôi phiền phức, làm ảnh hưởng đến gia đình mới của mình.-hắn cười, có vẻ hơi giễu cợt, hơi gượng ép, lời nói ra lạnh lùng mà nhàn nhạt đau khổ. Lúc biết hắn ở riêng, tôi đã nghĩ có lẽ hắn và gia đình không hoà thuận, nhưng tôi không nghĩ đến hai cha con hắn lại có mâu thuẫn như vậy, không ngờ đến hắn sớm đã còn mẹ. Có lẽ chuyện này đã gây tổn thương hắn không ít đi.

-Từ nhỏ tôi đã cảm thấy hình như giữa ba mẹ mình có vấn đề. Họ không bao giờ ngủ chung với nhau, như ba mẹ của các bạn khác. Họ không bao giờ trò chuyện với nhau, đã vậy còn ít khi chạm mặt, có gặp nhau cũng chỉ lướt qua như hai người xa lạ. Ba tôi giống như một công cụ công việc, lúc sáng tôi thức dậy đã không thấy bóng dáng của ông, đều là do mẹ đưa tôi đi học. Tối đến khi tôi mệt mỏi lên giường ngủ ông còn chưa về nhà. Tôi hoài nghi cả tháng trời số lần tôi nhìn thấy ba chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dù tôi chỉ tiếp xúc với ba hắn có một lần nhưng tôi luôn cho rằng bác ấy là người tốt bụng, dễ gần. Không nghĩ tới bác ấy là người như vậy. Tôi quay sang nhìn Kha. Trên mặt hắn vẫn ảm chứa đau khổ, nhưng trong chớp lát hình như tôi thấy mắt hắn có vẻ sáng hơn:

-Từ nhỏ, mẹ đã luôn quan tâm lo lắng cho tôi. Tuy không có ba yêu thương, nhưng tôi luôn có mẹ quan tâm cưng chiều. Trong trí nhớ của tôi, mẹ luôn là người hiền lành, dịu dàng, dù tôi có làm sai cũng không đánh không mắng, chỉ nhẹ nhàng khuyên răn. Tôi đã nghĩ mẹ tôi là người mẹ tốt nhất trên đời này.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng Kha lạnh lùng hẳn đi, hắn quay sang nhìn tôi chằm chằm, làm tôi cảm thấy rợn tóc gáy:

-Sau khi mẹ tôi mất, tôi cảm thấy dường như mình đã hoàn toàn sụp đổ. Đột nhiên, cả thế giới chỉ còn lại mình tôi và người ba "chưa bao giờ quan tâm tới tôi" kia. Cậu có biết lúc đó tôi cô đơn cỡ nào, lạc lõng cỡ nào không?

Thấy hắn đang đau khổ như vậy, tôi lúc nhất thời nói ra một câu:

-Ít ra cậu vẫn đã từng có mẹ.

Sau đó, tôi mới nhận ra trong lúc vô tình tôi đã lỡ nói ra cái gì. Thấy hắn đã bỏ đi về tức giận, lạnh lùng lúc này, mà ngạc nhiên nhìn mình, tôi luống cuống không biết nên giải thích như thế nào. Tôi chỉ cười cho qua, thấy hắn đang mở miệng định hỏi gì đó nhanh chóng đánh trống lảng:

-Được rồi. Đừng để mất thời gian nữa. Vậy bây giờ cậu ở nhà có ghi lại số của ba cậu không?

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó lấy từ trong cặp ra một cái điện thoại di động, thoạt nhìn có vẻ mới. Tôi nhanh chóng hét lên:

-Tên kia, cậu có điện thoại mà dám giấu né. Mau, cho tôi số của cậu đi.

Sau đó, dưới sự cưỡng ép của tôi, hắn về mặt đau khổ nhìn tôi lưu lại vào máy hai số di động, một của hắn, một của ba hắn. Tôi lưu xong liền cầm điện thoại gọi qua số điện thoại của hắn, nói:

-Cái này là số của tôi, lưu lại đi nhé.

Hắn chậm chạp cầm điện thoại lên bấm bấm cái gì đó, sau đó rầu rĩ quăng cái điện thoại lại vào trong cặp. Đây là cái thái độ gì chứ? Làm như trời sắp sập không bằng, tôi bĩu môi, nhét điện thoại vào ba lô của mình, rồi giục hắn chờ tôi ra bến xe để tôi bắt xe buýt về nhà, từ đây về nhà tôi cũng khác xa, cũng không nhớ để người ta phải cực khổ đập xe chờ mình về.

Trời đang bắt đầu lạnh dần rồi! Phải về nhà sớm, phải về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

-Uống nước đi.

Vẫn như mọi khi, giờ nghỉ ngơi sau khi tập bóng Hà Vũ sẽ mang cho tôi một chai nước lạnh, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi:

-Cậu tập xong rồi à?

Cô ta mỉm cười gật đầu, sau đó cũng đưa chai nước của mình lên mở nắp uống.

-Kì này các cậu sẽ thi với lớp A7. Tôi nghe nói tụi nó đá cũng thường thôi, nhưng cũng không nên quá chủ quan.

-Năm ngoái tụi mình thua lớp A2 tại bán kết, cậu biết không, lúc đó cả lớp đều tức lắm. Từ đầu năm lớp 10 đến giờ, lớp tụi mình với lớp đó không đội trời chung, nên chuyện ganh đua nhau là khó tránh khỏi. Cho nên ngoại trừ cố gắng giành giải, tụi thằng Bình còn muốn trả thù năm ngoái bị thua nữa.

Bình là một trong những đứa trong đội banh, là trưởng nhóm. Ngoài ra, còn có Giang, Minh và Tiến. Giang tính cách rất cởi mở, thân thiện, nó nhiều lần mời tôi đi ăn chung với nhóm nhưng chưa bao giờ tôi nhận lời, ấy thế mà tụi nó cũng không giận.

Ngày hôm qua, ba tôi đã gọi điện. Tôi không còn bị cấm thi đá banh, nhưng cảnh cáo là điều khó tránh khỏi. Tôi cũng không có ý kiến gì. Ông dặn tôi phải cố gắng học, Hà Vũ sẽ kèm cho tôi các môn tự nhiên, phương pháp là hai đứa sẽ tự học nhóm riêng với nhau. Nếu có gì không ổn thì sẽ phải sắp xếp lại, mời gia sư dạy riêng cho tôi, một thầy một trò cùng nhau học. Dĩ nhiên chưa đến đường cùng sẽ không dùng cách này. Tôi không biết làm thế nào Hà Vũ thuyết phục được ba, cô nhóc này có vẻ cũng khá dẻo miệng đi. Mà ba tôi xem ra cũng thích Hà Vũ. Ngày đó ngẫu nhiên gặp nhau có một lần, vậy mà ông luôn nhớ kỹ. Có đôi lúc gọi điện hỏi thăm cũng làm như vô tình nhắc đến người ta, dù cho tôi đã nhiều lần khẳng định rằng chúng tôi không phải là loại quan hệ đó, nhưng xem ra chỉ là “gió thoảng qua tai”. Nói không chừng ông đã xem cô ta là con dâu tương lai của mình luôn rồi.

-Làm gì mà thù người ra thế?

Định thần lại thì thấy tay của cô ta đang đặt lên vai tôi, cười cười nhìn tôi. Tôi không nói không rằng gạt cánh tay kia xuống, tiếp tục im lặng uống nước. Để ý thấy Hà Vũ thở dài một cái, sau đó đưa mắt nhìn về phía sân bóng rổ, tôi không đưa mắt nhìn theo. Ở đó có một người con trai, tướng cao ráo, mặt không nhìn thấy rõ nhưng có thể đoán được ngay là anh Đăng Vinh. Đăng Vinh là người thường hay hướng dẫn nhóm tôi luyện tập, nghe nói anh ta là hot boy của trường, nghe nói anh ta chơi thể thao rất giỏi, cũng nghe nói nhà anh ta rất giàu, còn rất nhiều cái “nghe nói” khác. Nhưng nói chung là hình như con người này rất nổi tiếng, là hình mẫu lý tưởng đối với con gái. Ngay cả tôi lúc mới về trường có một hai tuần cũng đã biết đến cái tên đó.

Anh Đăng Vinh lúc này đang đứng trong sân, mấy đứa con gái lớp tôi đang chơi bóng rổ cũng xúm lại, hỏi han cái gì đó. Cái người ngồi cạnh tôi này giờ mặt sáng lên, cũng tự nhiên nổi hứng, nhìn tôi nói một câu:

-Cậu ngồi nghỉ đi nhá. Tôi lại đây coi cái này một chút.

Nói xong quay đầu bỏ chạy.

Tôi ngồi đó, nhìn bóng dáng Hà Vũ chạy lại phía bên Đăng Vinh, vỗ vai anh ta, hai giây sau đó bị người kia vò đầu đến xù lên, cười ha hả. Càng nhìn càng thấy hai người này có vẻ đẹp đôi. Ít nhất là hợp hơn so với tôi và Hà Vũ. Nhìn hai người họ thân thiết như vậy, chẳng lẽ thật sự không có gian tình gì hay sao?

Ở bên kia Bình đã nhanh chóng giục tôi vào sân. Liếc nhìn thấy Hà Vũ và Đăng Vinh cũng đã háo hức tranh nhau quả bóng rổ, tôi chậm chạp đứng dậy, còn luyến tiếc cái ghế đá, nhưng đành phải ra tập trung với mọi người. Hôm nay chính là lớp tôi đá với lớp 10A4, nhưng chỉ là đá chơi thôi, vừa để rèn

luyện, vừa để chỉ dạy đàn em mới vào trường, này giờ chính là nghỉ giữa hiệp. Tuy đám nhóc này là "ma mới" nhưng thật ra trình độ cũng không phải thấp, cũng phải mất nhiều công sức mới có thể thắng được.

Đã xong, người cũng đã mệt mỏi rồi, lại ngại phải học nhóm với Hà Vũ, tôi ra xe nhanh chóng chuồn về trước. Đến khi về nhà, mở điện thoại ra mới thấy có ba cuộc gọi nhờ, đều là của "Nhỏ đáng ghét" đó. Ngay sau đó, điện thoại lại vang lên, tôi nhanh chóng hít một hơi thật sâu rồi bấm nút trả lời.

-À, thì... tại...

-tôi đồ mồ hôi, sao lại liên quan tới phụ huynh ở đây nữa?

-.....

-.....

Cứ thế, tôi im lặng để mặc "Nhỏ đáng ghét" điên cuồng chửi bới mình qua điện thoại, dù sao người tốn tiền không phải mình là được. Tôi cũng không muốn im lặng, nhưng là không có cơ hội để chen miệng vào nói.

Tóm lại, nội dung đáng lưu ý của cuộc gọi trên chỉ gói gọn trong một câu: Hôm nay vẫn phải học nhóm. Một lát nữa, cô ta sẽ qua nhà tìm tôi tính sổ. Tôi có nên bỏ nhà đi trốn hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

-A1 cố lên..

-A1 vô địch... Fighting!!!!

-A1 is the best....Cố lên mấy đứa...

Nhưng la lớn nhất vẫn là con nhỏ đáng ghét đó:

-Kiến Kha cố lên, tôi yêu cậuuuuuuu!!!!!!!

Ở một bên, tụi lớp tôi đang hò hét cổ vũ âm trời, làm mọi người trong sân ai cũng hiếu kỳ nhìn về phía này. Người kéo đến càng ngày càng đông, mà mấy đứa trong sân đá càng ngày càng đi xuống. Đây là trận thứ ba của lớp tôi, nếu trận này thắng, chúng tôi sẽ được vào chung kết khối 11. Hai trận tương đối dễ dàng, khó ăn nhất vẫn là lớp 11A2, đối thủ của chúng tôi hiện giờ. Lớp 11A2 năm ngoái giành giải nhì bóng đá nam của khối, và dĩ nhiên lớp tôi năm ngoái chính là đứng thứ ba.

Tỉ số bây giờ đang là 3-3, chúng tôi đều đang rất căng thẳng. Đối phương xem chừng cũng không hơn gì. Còn có 5 phút nữa là kết thúc, nhưng hai bên vẫn đang hoà nhau. Không chừng lát nữa sẽ phải đá tiếp hiệp phụ. Mà cả hai bên xem ra đã mệt lắm rồi. Trận đấu diễn ra vào buổi chiều, lúc tan học. Vốn đã học cả ngày vô cùng mệt mỏi lại phải ở lại thi đấu, quả thật khó mà duy trì thêm lâu hơn nữa.

-Kha, bóng đến.

Lúc tôi còn đang nghĩ ngợi lung tung thì thỉnh linh nghe tiếng của Huy Bình gọi, giật mình nhận ra bóng đã lăn tới chân mình. Tôi không kịp suy nghĩ gì cả ngay lập tức dẫn bóng về phía khung thành đối phương. May thay lúc đó phòng thủ cũng không gắt, phần lớn ở bên kia sân, chỉ còn mình thủ môn A2 và tôi một chọi một. Tôi chưa kịp chuẩn bị gì đã vồ lao tới, nhanh chóng sút bóng, nín thở theo dõi. Chỉ thấy, anh chàng thủ môn bất trượt, bóng lệch sang một hướng khác, đồng thời, lệch ra khỏi khung thành. Tiếng than thở tiếc nuối nhanh chóng vang lên. Tôi cảm thấy tức tối, không dễ gì mới có cơ hội mà lại bị tôi làm hỏng. Lúc đó, tự dưng có người đứng bên cạnh vỗ vai tôi, nhìn qua, thì ra là Giang, cậu ta nói:

-Đừng căng thẳng quá. Mình vẫn chưa thua mà.

Ngoài sân bỗng có ai đó la lên:

-Kiến Kha. Cậu làm được mà. Bình tĩnh. Tự tin lên. Tôi biết cậu làm được.

Không có thời gian để ý xem đó là ai hét, mà tôi nghĩ chẳng tốn bao nhiêu công sức để đoán ra. Ít nhất lúc này tôi đã ổn định hơn rất nhiều. Một lúc sau, chúng tôi rốt cuộc có cơ hội trở mình. Vào lúc gần cuối giờ, cuối cùng tôi cũng đã ghi được bàn thắng thứ tư cho đội. Có lẽ thủ môn 11A2 không tập trung, chủ quan cho rằng sắp hết giờ nên bóng tới không kịp xoay sở, kết quả chỉ có thể nhìn nó bay ngang qua vai mình.

Gần như sau đó chỉ vài giây, lớp tôi đã ủa vào chiếm sân. Nhìn mấy khuôn mặt của đối thủ, có lẽ chính là không phục, có ai ngờ được lúc gần hết giờ bóng lại vào lưới chứ. Hà Vũ không nói không rằng chạy lại đưa nước cho tôi uống, tôi cũng theo thói quen nhận lấy, lại làm cho mấy đứa xung quanh ò lên, trầm trồ, xì xào, nhất thời làm cho tôi cảm thấy không tự nhiên. Cứ như là bọn tôi có gian tình không bằng. Nhưng điều tôi không ngờ tới lúc đó là, Hà Vũ đột nhiên ôm tôi, nhất thời một tiếng "ồ" nữa vang lên, sau đó cảm thấy có gì đó lướt qua má mình, hơi ẩm ẩm, và rất nhanh. Tôi như muốn đứng hình, chết tại chỗ. Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay của lớp tôi, còn có mấy tiếng hét đầy phấn khích. Đến khi tôi nhận ra Hà Vũ vừa mới làm gì, thì đã nhanh chóng đẩy mạnh cô ta sang một bên, chui ra khỏi đám người tìm đường thoát thân, bỏ lại những tiếng xì xào sau lưng.

Không thể tin được. Hà Vũ vừa mới hôn tôi. Mà lại là ở giữa sân trường, ngay tại trước mắt cả lớp như vậy. Cô ta nghĩ cái gì vậy chứ? Sao lại có thể làm ra loại chuyện như vậy được?

Thế là, dù mới thi xong còn rất mệt nhưng tôi bất chấp chạy ra lấy xe về. Bỏ luôn cam kết nếu thắng thì sẽ đi ăn mừng với nhóm. Bây giờ còn lo ăn uống gì nữa chứ?

Về đến nhà, lấy di động ra xem thì thấy có một cuộc gọi nhờ, không ngoài dự đoán là của Hà Vũ. Ngoài ra còn có tin nhắn: "Xin lỗi vì đã làm cậu khó chịu." Tôi không nhắn lại, cũng không biết nói gì, ngồi ngẩn người nhìn điện thoại. Tiếp đó một tin nhắn khác đến, vài phút sau là một tin nhắn khác nữa. Đến cái thứ tư tôi mới chịu cầm lên điện thoại, mở từng tin đọc.

"Kiến Kha à! Tôi xin lỗi mà. Tôi không muốn làm cậu tức giận đâu"

"Không phải cậu giận thật đó chứ. Đừng nhỏ mọn như vậy mà. Pleaseeeee"

"Đừng giận nữa mà. T.T"

Thật hết cách! Nếu tôi không trả lời chắc cô ta sẽ tiếp tục nhắn nữa. đành phải soạn một tin nhắn cực kì ngắn gọn súc tích, nhanh chóng gửi đi, ngay sau đó liền tắt nguồn, ném điện thoại lên bàn, mang quần áo đi tắm.

*****

Chờ mãi mòn mỏi cuộc cũng chờ được tin nhắn trả lời của hấn:

"Được rồi. Tôi không giận"

Vậy là hấn không giận mình nữa phải không? Cứ cho là thế đi. Vậy tại sao gọi điện lại nghe tổng đài nói máy bận chứ? Gọi thêm vài lần nữa vẫn vậy. Không phải đang trốn tôi đấy chứ? Tôi có ăn thịt hấn đâu. Chuyện buổi chiều chỉ là do xúc động nhất thời thôi chứ bộ.

Tên nhỏ mọn! Lại đi so đo với con gái! Hừ! Tên ngu ngốc! Tên đáng ghét! Tên khó ưa! Ta nguyện rửa mi. Dám không để ý tới ta sao?

Con nhỏ Hoàng Diễm chết tiệt. Tất cả là tại bà. Tại sao bà lại đi kích thích tui làm mấy chuyện vớ vẩn này? Mà tại sao tui lại điên khùng mà nghe lời bà chứ? Ngày mai bà sẽ biết tay tui! Tui hận bà, Nguyễn Hoàng Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

-Nè, tui chỉ muốn tốt cho bà thôi mà.-Diễm vừa ôm đầu vừa chạy vừa la hét

-Tốt, tốt cái đầu bà.-tôi hét lên, tay cầm theo cây thước gỗ đuổi theo.

-Dù sao thì tui cũng chỉ có khuyên bà thôi mà, chứ đâu có phải tui cầm dao dí vào cổ bà bắt bà làm theo. Làm sao bà lại trách tui.

-Hừ. Nếu mà bà không rí rả bên tai tôi suốt buổi thì tôi có hành động thiếu suy nghĩ như vậy không chứ hả?-tôi vừa nói vừa sẵn tiện quơ nguyên cây thước vào mông con nhỏ.

-Nè, nè, nè. Đừng có động tay động chân nha. Cái gì gọi là thiếu suy nghĩ chứ hả? Tui cảm thấy đó là một hành động vô cùng đáng yêu, mang tính chiếm hữu tuyệt đối, đánh dấu chủ quyền của mình. Bạphải làm như vậy, mới có thể để cho mọi người biết hấn là của bà, như vậy mới không có cô nào ngấm tới. Hahaha. Ui da. Đừng đánh mà. Đau...

Con nhỏ này. Nó đọc truyện ngôn tình, tôi cũng đọc, người khác cũng đọc, tại sao nó lại khác người như vậy chứ? Cái gì là chiếm hữu, cái gì gọi là đánh dấu chủ quyền chứ? Tôi nào có phải mèo đâu?

Đang định quát thêm cho con bé loi nhoi này mấy cái nữa thì Diễm đột nhiên phát bệnh gì đó, cười man rợ. Tôi run rẩy, chẳng lẽ bị đánh tới hông rồi, đang định hỏi thăm thì nó lại nháy mắt ra hiệu với tôi, sau đó kè vào lỗ tai tôi nói nhỏ "Bạch mã hoàng tử của bà tới rồi kìa", rồi chạy biến. Tôi quay đầu lại, thì ra là Kiến Kha đã tới. Nhưng mà hắn làm gì đạt tới trình độ "Bạch mã hoàng tử" chứ.

-Kiến Kha?

Tôi nuốt nước miếng, thử gọi hắn một tiếng, tự dưng rùng mình, có cảm giác như cả lớp đang yên lặng nhìn về phía chúng tôi xem kịch vui. May là Kha không nhảy cảm như tôi, hắn tùy ý đề cập xuống ghế và quay qua hỏi tôi:

-Sao?

-Cậu có giận tôi không?

Hắn nhìn tôi, hơi nhíu mày hỏi:

-Tôi qua cậu có nhận được tin nhắn của tôi không?

-Có-tôi mừng rỡ trả lời

-Vậy giờ còn hỏi làm gì nữa? Rảnh quá không có gì làm à?

-Có thật là cậu không giận. Nếu không thì tại sao sau đó tôi gọi cho cậu lại không được?

-Điện thoại hết pin thôi. Đừng nghĩ nhiều.

Hết pin? Hết pin cái đầu cậu! Có quý mới tin. Làm gì trùng hợp như vậy? Tên chết bầm!

Tôi âm thầm rủa xả trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cùoi nịnh nọt:

-Vậy thì tốt. Làm tôi cứ lo mãi. Vậy thì thôi. Chúng ta nói đến chuyện khác nhé.

Hắn quay mặt sang, hỏi "Chuyện gì?", tôi thâm cùoi cợt.

-Tuy là ngày hôm qua xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng đúng lịch là thứ hai, ba, năm, bảy cậu phải chở tôi qua nhà cậu học nhóm, vừa vặn hôm qua là thứ năm, cậu lại chạy mất tiêu. Hôm nay phải học bù, cậu đừng mong thoát lần nữa.

Nói xong tôi hài lòng thấy vẻ mặt của người kia đen thui, còn có vẻ phẫn nộ nhưng cuối cùng vẫn không dám nói gì. Thật là hả lòng hả dạ quá đi mất!

*****

-Có muốn ăn kem không?

-Không-hắn lạnh nhạt trả lời.

-Nhưng tôi muốn ăn.

-Kệ cậu.

-.....

-Kiến Kha, tôi muốn uống trà sữa.

-Ừ. Uống đi.-Hắn giơ chai nước ra đằng sau đưa cho tôi.

-Tôi muốn uống trà sữa cơ mà.

-Tôi đâu có cấm cậu uống-hắn tỉnh bơ nói lại, tôi nổi điên hét lên

-Ít ra thì cậu cũng phải dừng xe lại chứ. Như thế tôi mới có thể đi mua được.

Kít... Hắn phanh xe lại, quay đầu nhìn tôi hỏi:

-Cậu có thể xuống, nếu muốn đi bộ.

Tôi trợn mắt hung hăng nhìn tên đáng ghét đó, hắn thản nhiên đối mặt, đã vậy còn nhìn tôi với cìn mắt thách thức. Mắt đối mắt, mặt đối mặt một lúc, thẳng cho đến khi tôi phát hiện nhiệt độ trên mặt mình đang từ từ tăng lên mới ngại ngừng chuyển hướng. Không còn cách nào khác là tiếp tục ngoan ngoãn ngồi im trên xe. Hắn không nể tình mà cười lớn, tôi càng thấy má mình nóng hơn nữa, sau đó nghe tiếng hắn nói:

-Đình Hà Vũ, thì ra cậu còn biết đồ mặt cơ đấy. Vậy mà ngày hôm qua dám đứng giữa sân trường mà hôn tôi? Thật không hiểu nổi cậu.

-Cậu im đi. Tôi chính là bị người ta xúi giục, nếu không tôi sẽ không bao giờ làm mấy cái chuyện vô vị đó. Thật là...

Kha nhìn tôi, nhướn mày đầy thách thức, sau đó hơi đưa mặt mình lại gần mặt tôi một chút.

-Thế đó hả? Cậu cho đó là chuyện vô vị sao? Thật vậy sao?-sau đó lại đưa mặt gần hơn nữa, môi hắn cơ hồ sắp dán vào tôi, cảm giác mặt mình như lò nung vậy, nhưng mắt vẫn cứ cương quyết mở to trừng người ta. Hắn khẽ cười một tiếng, đưa tay gỡ đầu tôi một cái, thở dài:

-Hà Vũ. Tại sao cậu lại thích tôi chứ?

Tôi vuốt lại mớ tóc ngắn của mình, nhỏ giọng nói:

-Tôi không biết. Tôi thật sự không biết nữa. Cậu đừng có hỏi tôi.

-Tôi nghĩ chúng ta làm bạn có khi sẽ hợp hơn. Cậu có thấy vậy không?

-Tại sao chứ?-tôi nhìn hắn chằm chằm. Hắn nhìn tôi một chút, rồi thở dài:

-Cậu có khi nào nghĩ đến không? Tính cách tự mình không hợp, có quen nhau rồi cũng sẽ chia tay.

-Cậu không thử làm sao biết được chứ? Có phải cậu ghét tôi, thấy tôi rất phiền, cảm thấy rất khó chịu hay không? Cậu nói thẳng ra đi.

Kha đặt tay trên vai tôi, nhẹ nhàng trấn an:

-Không có. Tôi rất quý cậu. Tôi rất thích làm bạn với cậu, nhưng chỉ làm bạn mà thôi. Tôi nói thật, Hà Vũ: Cậu không phải là mẫu người của tôi. Tôi sẽ không thích cậu.

-Không liên quan. Tôi đã nói rồi, tương lai không đoán trước được. Biết đâu ngày nào đó cậu sẽ thích tôi thì sao, nên tôi vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi cậu. Tôi sẽ không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào, sẽ không để bản thân mình hối tiếc.

Khi nói những lời này, lòng tôi tràn ngập sự quyết tâm cùng tự tin. Người kia thấy thế cũng chỉ lặn nữa thở dài, vuốt vuốt mặt rồi ngồi lên yên xe.

Xe tiếp tục chạy...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

-A1 vô địch! A1 chiến thắng!

-A1 vô địch!

-Hà Vũ, bà tuyệt lắm.

-Lớp trưởng, bà là số một...

Con nhỏ nào đó ở trong sân được khen khoái chí cười tít mắt, mặt đầy hướng về phía cả lớp đang đứng cổ vũ mà nói:

-Tôi biết. Cảm ơn.-nói xong còn đứng vuốt tay, giờ hai ngón tay làm kí hiệu chữ V lên.

-Biết cái đầu bà. Đồ tự mãn.-cả lớp đồng thanh.

Vừa rồi tôi đang ngủ nướng ở nhà thì có người gọi điện làm tan biến mộng đẹp của mình. Tức mình chửi người ta vài câu. Kết quả là lại bị chửi cho một trận tàn xác, cuối cùng bị "người nào đó" bắt dẫn xác lên trường xem thi bóng rổ. Vừa xem mà vừa gáp dãi gáp gáp. Tối hôm qua thức khuya xem phim, cứ tưởng sáng nay được ngủ bù, ai ngờ ngày duy nhất được ngủ nướng trong tuần cũng bị nhấn tâm tước đoạt. Cũng may được an ủi một cái là trận bóng cũng khá đặc sắc, không đến nỗi khiến người ta bỏ về. Tự con gái lớp tôi cũng vinh quang đạt được giải nhất bóng rổ toàn trường.

-Sao, thấy tôi giỏi không?-vừa ra khỏi sân là Hà Vũ chạy ngay tới chỗ tôi ríu rít, không để ý những người khác đang tò mò quan sát, thậm chí cô ta còn

quàng tay qua vai tôi. Tôi bực bội hất tay cô ta xuống, chột dạ nhìn xung quanh. Ngay sau đó Hà Vũ lại tiếp tục sáp lại gần.

- Cậu mau thương cho tôi đi.

Tôi cảm thấy cơ mặt mình đơ ra, khoé môi giật giật, nhỏ giọng nói:

- Thường... cậu muốn thương... cái gì chứ?

Người kia mặt dày không kiên kị đang ở nơi công cộng mà nghiêng khuôn mặt về phía tôi, giờ ngón tay chỉ chỉ lên một bên má. Tôi không nghĩ nhiều kí cho "nhỏ đáng ghét" một cái lên đầu.

- Thường, thương cái đầu của cậu. Nằm mơ.

Hà Vũ xoa xoa đầu, ánh mắt uất ức nhìn tôi, cứ như tôi đang bắt nạt cô ta vậy. Đưa mắt nhìn một phía khác, chợt thấy một đám lớp tôi đang nhìn về phía chúng tôi, che miệng cười, thì thầm với nhau cái gì đó. Thấy ánh mắt của tôi bắn tới cũng không quay đi mà ngược lại có đưa lại giờ ngón cái, có đưa lại đưa tay làm biểu tượng cổ vũ, có đưa lại về mặt thông cảm. Tự dưng cảm thấy rất quẫn.

- Cậu không thương thì thôi. Để tôi mời cậu đi ăn một bữa ăn mừng chiến thắng với tụi này.- cô ta lại cầm tay phải của tôi, mở miệng nói, mặt nịnh nọt. Tôi vừa quay đầu lại nhìn thì bỗng nghe có tiếng xôn xao đằng sau, nhìn lại thì thấy cả đám đang xúm lại xem cái gì đó trong điện thoại. Là chụp hình sao? Chụp cái gì mà chụp? Cảm giác khoé miệng đang run rẩy, máu nóng vọt thẳng lên đầu, hét lớn:

-Mấy người đang làm gì thế hả?-nói xong định lao tới nhưng lại bị kéo lại, "nhỏ đáng ghét" vẫn chưa buông tay tôi, mấy đứa kia thấy tôi hét cũng ngại ngùng, nhìn thấy mặt tôi, run rẩy kéo nhau đi, không dám quay đầu lại. Sau đó tôi cảm thấy có người đang xoa xoa tay phải của tôi, nói "bình tĩnh". Trong người cũng còn đang tức, lớn giọng nói:

- Tất cả là tại cậu đấy. Cậu cố ý làm tụi nó hiểu nhầm phải không?

Nói xong thấy mặt Hà Vũ hơi đỏ, uỷ khuất cúi mặt xuống, không nói lời nào, mũi chân trái đi đi trên mặt đất. Thấy vậy tôi cũng không trách nữa, miễn cưỡng nói:

-Được rồi. Không phải nói muốn đi ăn mừng sao?-sáng tới giờ tôi vẫn chưa ăn gì. Bụng sắp dán cả vào lưng rồi.

Cô ta ngẩng đầu lên, giờ tay chỉ chỉ một hướng, vô cùng vô tội nói:

-Tụi nó bị cậu dọa sợ chạy mất hết rồi, còn ăn mừng cái gì nữa?

Tôi vô đầu, tụi nó không ăn nhưng tôi vẫn phải ăn chứ. Chẳng lẽ tự mình đi ăn không được sao?

-Như vậy sẽ không có ai trả tiền.

Đi chết đi! Giờ này còn lo không có ai trả tiền nữa. Không nhiều lời tôi dùng sức kéo luôn "nhỏ đáng ghét" đi, mặc cho cô ta la hét.

-Nè, ai sẽ trả tiền chứ?

-Cậu trả/.-tôi lạnh lùng đáp lại

-Tại sao phải là tôi chứ?

-Cậu nói là mời tôi ăn.

-Tôi đâu có nói sẽ trả tiền. Ý tôi là đi ăn với lớp, trích tiền quỹ ra trả cơ.-người nào đó vẫn ra sức chống cự, không để tôi lời đi.

-Cùng lắm thì tôi trả. Đi nhanh đi. Tôi chưa có ăn gì sáng giờ.

Hà Vũ lại nhảy dựng lên, thái độ thay đổi 360 độ:

-Cậu trả hả? Không được, không được. Làm sao tôi nỡ để cậu trả tiền chứ? Cứ để tôi trả, tôi trả cho. Tôi đang theo đuổi cậu đó nha. Cậu đừng có quên.-sau đó đường đường chính chính nắm tay tôi kéo đi. Tôi dờ khóc dờ cười.

Sau đó nữa thật sự là một hồi cãi lộn về vấn đề ai trả tiền. "Nhỏ đáng ghét" nhất quyết đòi thanh toán trong khi tôi không muốn mình là một đứa con trai mà lại để con gái phải trả tiền, dù cho người đó có phải là bạn gái của mình hay không đi nữa. Mãi đến khi chủ quán bực mình lên tiếng thì hai đứa mới ngưng lại, mạnh người nào người nấy tự xử phần của mình.

Lúc tôi ra ngoài lấy xe thì Hà Vũ vẫn còn ở bên trong chờ tiền thối. Tôi dắt xe đi một quãng, ngoái đầu vào trong xem cô nhóc đó đã xong chưa, không ngờ lại để xe đâm vào người khác. Tôi giật mình quay lại, thì ra là con gái, hơn nữa còn mặc đồng phục thể dục trường mình, phù hiệu bên ngực trái in lớp 10. Cô nhóc có dáng người nhỏ bé, tóc thắt thành hai bím tuyền ý rơi trên vai, không cao lắm, chỉ khoảng 1 mét rưỡi. Ly nước của cô nhóc đã bị rớt xuống đất, may là không văng lên quần áo, mà cái ống quần màu xanh đen có in một dấu bánh xe, chắc hẳn đó là thành quả của tôi rồi. Ái ngại nói câu "xin lỗi", sau đó hỏi xem có muốn tôi đền tiền ly nước không. Chỉ thấy người ta dịu dàng nói "không sao", bằng một giọng vô cùng ngọt ngào, mỉm cười

nhìn tôi, sau đó gật đầu một cái đi vào trong quán. Tôi vô thức nhìn theo cái bóng dáng nhỏ bé ấy, không phát hiện "nhỏ đáng ghét" đã đứng bên cạnh từ khi nào, hung hăng đá vào chân tôi một cái, lớn giọng nói:

-Nhìn cái gì mà nhìn. Thấy gái đẹp là tươm tướp tươm tướp. Đi thôi.-rồi tôi vừa từ trong mộng tỉnh lại đi khỏi đó, về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

-Lớp trưởng, bà sao vậy. Không tập trung gì hết.

-Phải đó. Đã bị tui nó dẫn trước 5-3 rồi kìa. Giờ phải làm sao đây.

-Vũ, bà có nghe tui này nói gì không? Hà Vũ, bà đang nhìn cái gì ngoài kia thế?

-À, không có gì đâu mà.-tôi cười gượng vài tiếng, miễn cưỡng trả lời. Tên nhỏ mọn đó đã hứa với tôi thứ bảy, tức là ngày hôm nay sẽ đến rồi mà. Bây giờ vẫn còn chưa thấy mặt mũi, trận đấu đã sắp kết thúc rồi. Chẳng lẽ hắn đã quên mất rồi.

-Vũ, bà còn đá được không? Hay cho người khác vào thế.

-Chắc là không sao đâu. Cứ để tui đá tiếp.-tôi tạm thời bỏ chuyện của hắn sang một bên, tập trung tinh thần vào trận bóng.

Tôi không gặp khó khăn khi ghi thêm hai bàn thắng nữa cho đội. Không ngờ trong lúc giành bóng không tập trung đã bị đối thủ hất ngã, làm khuỷu tay bị trầy một chút, chân cũng hơi ê ẩm. Mấy đứa bạn vội chạy lại hỏi thăm nhưng tôi liên tục nói "không sao", không cần đối người. Nghe có vẻ tôi hơi cố chấp, nhưng quả thật tôi mong được tự mình thi tiếp hơn là ngồi ngoài sân lo lắng.

Ừm, nói chung thì kết cục vẫn là lớp tôi thắng. May mắn thật! Nếu không tôi sẽ bị lôi ra kho tiêu. Rồi sau đó bỗng cảm thấy bức mình ghê gớm. Tên không biết giữ lời hứa Đồ đáng ghét, đồ đáng khinh bỉ.

*****

-Nhà anh có gần đây không?

-Ừ, cũng gần thôi. Còn em sống ở đâu?-tôi vừa đạp xe vừa nói, lòng bỗng dưng căng thẳng, cảm giác bàn tay đang đổ mồ hôi ngày càng nhiều.

-Chỗ anh thấy em lúc nãy đó, gần đó có một con hẻm, em sống ở trong.

-Thế bây giờ em định đi đâu? Hay đi chơi với bạn?

-À không phải, em đang định đi mua đồ. Là mua quà đó anh, sắp 20-11 rồi còn gì. Em định mua cho cô chủ nhiệm. Hiếm khi nhà trường cho nghỉ một bữa, phải tận dụng chứ.

-Thế à? Em nhắc anh mới nhớ. Anh chưa chuẩn bị gì cả.-thật ra không phải là tôi chưa chuẩn bị mà vốn là không định mua quà. Lớp tôi đã góp tiền mua quà cho cô rồi.

-Vậy anh em mình đi chung luôn nha.

-Cũng được.-tôi toát mồ hôi lạnh. May mà mình cẩn thận, lúc nào cũng chuẩn bị một số tiền trong cặp để phòng bất trắc.

Tôi lập tức chở cô nhóc đến một cửa hàng quà lưu niệm gần đó. Nói ra cũng thật trùng hợp, sáng nay đang chạy lộn ton trên đường thì gặp cô bé này đang đi bộ bên lề. Vừa nhìn là tôi đã nhớ ra, là cô nhóc mà tôi đã va phải chủ nhật tuần trước. Tóc dài vẫn được thắt thành hai bím thả sau lưng, trên người diện một cái áo thun trắng ngắn tay và cái váy đồ dài đến đầu gối, nhìn rất dịu dàng và dễ thương. Tôi liền chạy đến gần rồi hỏi xem cô nhóc có muốn đi nhờ xe không. Hình như người ta cũng nhớ tôi, mỉm cười gật đầu rồi không ngại ngần gì mà leo lên yên sau. Dễ tin người thật! Có khi bị lừa bán cũng không biết. Hồi một hồi mới biết là cô nhóc này là Minh Ngọc, học lớp 10A6.

-Lúc đầu em định mua vài tặng cô để may áo dài đó. Nhưng mà thấy trong lớp cũng có nhiều người mua lắm, nên em không tặng nữa. Em không thích bị đụng hàng chút nào.

Tôi vừa chạy vừa nghe Minh Ngọc nói chuyện. Cô bé có lẽ rất thích nói chuyện, cũng không vì tôi là người lạ mà e dè. Giọng cô bé vô cùng dễ nghe, rất ngọt ngào, rất nhẹ nhàng, khiến tôi mê mẩn. Vì vậy, tôi ngu ngơ theo người ta vào cửa hàng mua đồ mua đồ, để người ta chọn quà giùm, sau đó ngu ngơ

chờ người ta về tận ngõ, ngu ngơ cho người ta số di động, ngu ngơ chạy xe về nhà mình. Về tới nhà mới có thời gian để tận lực suy nghĩ: "Hình như mình quên mất chuyện gì đó thì phải?". Kết quả là buổi chiều chờ hoài chờ mãi cũng không có người nào đến kèm tôi học bài. Mặt dày cầm điện thoại gọi điện cũng không có ai thèm bắt máy, nhắn tin cũng không ai thèm trả lời. Nằm vật ra giường tự hỏi mình một câu: "Vậy là mình bị giận phải không?". Đinh Hà Vũ, cậu cũng thật nhỏ mọn quá!

*****

-Sao rồi? Vẫn còn giận tôi?-tôi xin cậu. Hai ngày rồi còn chưa hết giận sao chứ?

Đã vậy, "nhỏ đáng ghét" không chịu để ý tới tôi, lôi kéo mấy đứa khác ra canteen, chỉ còn tên Sang là diện có học bài không đi. Đợi mấy người đó đi rồi, cậu ta mới quay xuống bàn tôi, chặc lưỡi hỏi:

-Bị người ta giận rồi à?-lại chặc lưỡi lần nữa.-Ai bảo cậu thất hứa. Cậu biết không? Hôm đó Hà Vũ đá mà không tập trung, cứ vài phút lại nhìn ra ngoài sân tìm cậu, suýt nữa lại lớp bị thua. Còn nữa, đang giành bóng lại mất hồn nên bị đối thủ đẩy té, khuỷu tay bị trầy ghê lắm, mà chân sáng giờ vẫn đi cà nhắc. Đá xong mà cái mặt hầm hầm không ai dám lại gần trong phạm vi bán kính 5 mét, sau đó ngay cả phòng y tế cũng không đi, vọt về nhà. Ai cũng ngạc nhiên, mà bọn tôi ai cũng biết lý do chính là cậu.

Nặng đến thế sao? Tôi hoài nghi nhìn Sang, cậu ta nhún vai xem như đáp trả rồi quay lên. Có lẽ là thật. Thảo nào hồi nãy cái tướng đi của Hà Vũ thật kì lạ. Còn sáng giờ vẫn mặc còn mặc áo khoác, không biết tay bị trầy thế nào? Tôi không đến làm ảnh hưởng đến cô ta nhiều như thế sao? Nhưng mà không phải tôi cố ý mà, tôi quả thật đang định đến, chỉ là trên đường đi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thôi. Nhưng... thôi, dù sao tôi cũng có lỗi, đã hứa mà lại không giữ lời. Giận cũng phải, nhưng phải làm gì cho cô ta hết giận đây chứ? Chẳng lẽ bắt tôi phải đi năn nỉ Hà Vũ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

-Nói thật đi. Sáng hôm đó cậu làm cái gì? Đi chơi với em nào hả?-Hà Vũ đứng giữa lớp, chống hai tay lên bàn, hét lên.

Tôi hơi chột dạ cúi đầu, nếu nói sự thật chắc chỉ có nước chết với cô ta. Nhưng mà khoan đã, cảnh tượng này có vẻ gây hiểu lầm quá không, nhất là ở hoàn cảnh này: 28 cặp mắt còn lại trong lớp đang dán vào chúng tôi, cứ như chúng tôi là đôi người yêu đang giận dỗi vậy. Sang đứng bên cạnh tôi cười đầy ẩn ý, sau đó chạy biến. Tôi thờ dãi, lôi kéo Hà Vũ ra chỗ khác nói chuyện. Cô ta ngo ngắc nhìn xung quanh một lúc, có lẽ đã hiểu tình hình, chậm rãi nắm lấy tay tôi kéo đi, hại tôi đỏ mặt một trận, còn bị mấy đứa trong lớp trêu đùa.

-Coi như tôi xin lỗi cậu đi. Thật ra hôm đó tôi cũng định đi rồi, nhưng mà nhà có việc đột xuất. Cậu đừng có giận nữa. Mau già lắm.

-Hừ.-cô ta quay ra chỗ khác, trùng hợp có thằng nhóc lớp 10 nào đó đi ngang qua chỗ chúng tôi, nhìn không chớp mắt, tôi bức bối quay sang trùng mắt với nó:

-Nhìn cái gì mà nhìn.

Thấy thằng nhóc hơi run rẩy một chút, lại thấy vẻ mặt Hà Vũ như đang co quắp, tôi hoài nghi hỏi:

-Vũ, chuyện gì thế?

Chưa kịp nghe cô ta trả lời thì thằng nhóc đã bay lại, nắm tay cô ta, nói liên tục:

-Chị Vũ Vũ. Em nghe rất nhiều người nói chị có bạn trai rồi mà em không tin. Em không tin người bạo lực tàn nhẫn vô nhân đạo như chị mà cũng có người thích. Em càng không tin bạn trai chị sẽ đẹp trai được bằng em, chị nhìn đi, anh ta có chỗ nào hơn em chứ.

Tôi không không chế được mặt mình run rẩy. Diễn tuồng gì thế này? Nhưng tại sao lại lôi tôi vào? Để tôi làm khán giả trung thành cho hai người là được rồi. Nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc này cũng đẹp, đẹp trai thiệt, nhưng vẫn không bằng tôi. Tại sao nó có thể huênh hoang như vậy chứ? Tôi lại chờ hai người họ, muốn gọi Hà Vũ vào lớp nhưng thằng nhóc lại đẩy tôi sang một bên, nói:

-Anh tránh ra. Để tôi nói chuyện với chị ấy.

Sau đó quay sang nhìn Vũ:

-Chị Vũ Vũ, mặc dù em nhỏ hơn chị một tuổi, nhưng điều đó không thể ảnh hưởng đến tình yêu của chúng ta. Em biết chị cũng thích em, nhưng mà chị lại chê em nhỏ, không thể bảo vệ được chị. Chị cứ yên tâm, em sẽ trưởng thành, trở thành một người mạnh mẽ.-lại quay sang chỉ vào tôi-Đến lúc đó, tôi sẽ đến cạnh tranh công bằng với anh.

Nó quay lại nhìn cô ta cười ngọt ngào nói "Em đi đây" rồi chạy biến. Hai đứa chúng tôi đứng đó há hốc mồm nhìn theo. Hà Vũ từ lúc thằng nhỏ tới này giờ vẫn chưa nói được chữ gì. Mặt vẫn co quắp, nhìn rất hài hước. Tôi không khách khí cười lớn, cười đến đau bụng, cười đến khi người kia quay sang trừng mắt dữ tợn nhìn, đập cho tôi một cái, hét lớn:

-Ta như vậy mà nó dám nói ta bạo lực, dám nói ta tàn nhẫn vô nhân đạo? Cái gì mà chị Vũ Vũ chứ? Nghe nổi da gà hết rồi. Aaaaaaaa...

Tôi giờ tay bị hai lỗ tai lại, quay sang hướng khác giả ngu, mặc kệ "nhỏ đáng ghét" tiếp tục gào thét. "Chẳng lẽ thằng nhỏ nói không đúng sao chứ?"

*****

Buổi chiều hôm nay là trận bóng cuối cùng của chúng tôi, là thi chung kết toàn trường. Thi xong bữa nay thì kết thúc Hội khoẻ Phù Đổng rồi. Bóng đá nữ lớp tôi đã xong từ thứ tư tuần trước, kết quả chỉ đạt giải nhì của khối. Hà Vũ sau đó lại ép chúng tôi nhất định phải giành giải cao. Chỉ là, giải nhì toàn trường có được tính là cao đối với cô ta không đây.

-Tụi anh giỏi thật đó.-tôi khen thật lòng.

-Tụi em cũng rất giỏi mà. Đừng buồn. Năm sau tụi anh đi rồi sân khấu sẽ là của các em.-Đặng Vinh vỗ vai tôi an ủi.

Nói chuyện một lát, chúng tôi giải tán. Nói thật, Dù thua nhưng mà tôi không cảm thấy buồn chút nào, có lẽ do mình đã biết trước kết quả. ĐÔI bóng của lớp anh Vinh rất mạnh, đó là điều ai cũng biết, nên không ai trách chúng tôi, hơn nữa còn vỗ tay chúc mừng. Vũ đưa tôi chai nước đã được mở nắp sẵn, không nói tiếng nào, có lẽ còn chưa hết giận hờn. Sau đó, cô ta lấy khăn giấy lau mặt cho tôi, tôi loáng thoáng nghe thấy tụi nó đang xì xầm gì đó, cười đùa vui vẻ, nhưng mới thi xong, lười để ý. Lớp tôi rủ nhau đi ăn mừng. Tôi viện lý do mới thi xong rất mệt, muốn bỏ về, lại bị Hà Vũ cương quyết nắm đầu lại, kéo đi theo. Cuối cùng lại thấy ồn ào không chịu nổi, kéo "nhỏ đáng ghét" đi về. Trong khi mấy đứa kia đang định đi thêm tầng hai. Chờ Hà Vũ về nhà cô ta, tôi sẵn tiện ở lại họp nhóm, sách vở đã chuẩn bị sẵn từ hồi sáng. Nhà cô ta rất sạch sẽ, rất gọn gàng, có một lầu, phòng cô ta ở trên đó. Đặc biệt là căn nhà rất rộng, có vẻ dành cho một gia đình bốn năm người ở. Không hiểu sao cô ta chỉ ở đây có một mình. Tôi đã hơn một lần thắc mắc về điều này nhưng người kia luôn luôn đánh trống lảng, về mặt không muốn nhắc đến. Tôi nghĩ mình cũng không cần thiết phải soi mói làm gì, dù sao cũng là chuyện riêng tư gia đình của người ta. Nên về sau tôi cũng không nhắc đến nữa.

Nói chung là cách học nhóm này rất hiệu quả, tôi cảm thấy rất ổn, trên lớp cũng hiểu được bài. "Nhỏ đáng ghét" nói đợi kì nào tôi cảm thấy giỏi rồi thì không cần phải học thường xuyên như bây giờ nữa, đến lúc đó tôi có thể tự do rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Sau khi học xong, tôi đạp xe về nhà, liếc nhìn cái đồng hồ ở một nhà thấy cũng đã hơn 8h. Trời tối lắm rồi. Đang đạp thì tôi nghe thấy hình như có ai đó đang gọi tên mình.

-Anh Kha.

Tôi dừng xe lại, là Minh Ngọc. Giờ này mà còn ở ngoài đường sao? Thấy ánh mắt nghi hoặc của tôi, cô bé giơ cái thứ trong tay lên. Hũ tiếu? Thì ra là đi mua đồ ăn, mà sao giờ này mới chịu ăn tối. Tôi hỏi thì Ngọc chỉ cười hi hi mà không nói gì.

-Lên xe đi. Anh cho em quá giang. Tối rồi ngoài đường nguy hiểm lắm.

-Em chỉ chờ anh nói câu này thôi.

Cô bé lại cười nói với tôi rồi nhảy lên xe. Đi được một lúc thì Ngọc lại hỏi:

-Anh này. Hồi chiều em có xem anh thi đó. Các anh giỏi thật đó. Chỉ thiếu một chút xíu thôi là thắng rồi. Em thấy tiếc ghê luôn đó.

Tôi ngưng ngừng cười, hơi có cảm giác hư vinh, trả lời:

-Em thấy vậy chứ. Tụi anh không thể nào thắng được lớp anh Đặng Vinh đâu. Năm ngoái mấy anh còn đạt giải nhất bóng đá của huyện nữa đó.-chuyện này thì tôi được nghe Hà Vũ kể lại.

-Cái chị hồi chiều đứng kế anh, là ai vậy? Bạn gái?

-Không phải, tụi anh chỉ là bạn.-tôi lắc đầu

-Vậy thì tốt.-Ngọc nói rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe được, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

*****

-Kha, cậu về nhà trước đi. Chút nữa tôi sẽ đến nhà cậu sau.

-Cậu về bằng cái gì?

-Xe buýt. Tôi phải đi mua chút đồ. Lát nữa gặp.

"Nhỏ đáng ghét" nói xong cũng chạy mất tiêu. Tôi chậm chạp dắt xe ra cổng, cảm giác cô độc, bức bối. Thường ngày, tôi vẫn chờ cô ta về nhà, giờ không có cô ta nên cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Ra ngoài cổng trường, tôi vừa leo lên chưa kịp chạy thì Sang đã gọi tôi lại, hỏi:

-Có thấy Vũ đâu không?

Nhìn cậu ta có lẽ đang gấp, đầu đầy mồ hôi, tôi bình thản trả lời:

-Vũ có việc nên đi trước rồi.-vừa nói xong thì cậu ta như cơn gió phóng xe lao đi mất để mình tôi đứng đó hít bụi. Tôi thở dài, chẳng lẽ con nhỏ đó lại gây ân oán gì nữa sao?

Tôi chạy về nhà trước, chuẩn bị nước uống và sách vở sẵn sàng. Đang loay hoay trong bếp thì nghe có tiếng chuông cửa, tưởng Hà Vũ, ra ngoài nhìn mới biết không phải, là ba tôi. Ông mỉm cười, nói với tôi:

-Kha, ra mở cửa cho ba nhanh lên.

Tôi nghi ngờ ra mở cửa, bản khoăn không biết hôm nay ba đến làm gì. Khi đã ngồi xuống ghế rồi thì mới phát hiện không khí thật ngột ngạt. Tôi vào bếp mang bình nước lạnh lên nhà mời ông uống. Sau đó, con nhìn cha, cha nhìn con một hồi, vẫn không ai lên tiếng. Hai người không cùng hện mà đồng thời bung ly nước lên miệng uống. Uống xong, ba tôi lơ đãng nhìn xung quanh một hồi mới ngưng ngưng háng giọng, mở lời trước:

-À, ba đến để đưa quà cho con. Con đem cái này tặng cho cô chủ nhiệm. Cái này xem như cảm ơn cô đã quan tâm đến con. Nói thật là ba cũng nhờ cô đề ý con kĩ lắm. Tặng quà thì phải đằng hoàng một chút.-sau đó ông đem cái hộp này giờ vẫn cầm trong tay đặt lên bàn, trước mặt tôi, sau đó tiếp tục uống nước. Tôi thầm cảm thấy đau khổ trong lòng: Tại sao lại là quà nữa chứ? Vậy cái giò hoa giấy Minh Ngọc giúp tôi chọn bữa trước thì tính sao bây giờ? Khoan, bây giờ phải lo ba tôi trước đã. Tôi đành mở miệng nhỏ giọng "cảm ơn", sau đó lại uống nước. Khoảng 30 giây sau, ba tôi lại hỏi:

-Bữa giờ con học vẫn tốt chứ?

Tôi đặt cái ly rỗng xuống bàn, trả lời:

-Cũng được. Hà Vũ kèm con tới mấy buổi một tuần, chẳng những thế còn lôi con ra khảo bài văn, sử, địa đủ cả.

Đang nói thì nghe thấy tiếng chuông, tôi mới chợt nhớ ra lúc này "nhỏ đáng ghét" nói sẽ đến sau, liền lúng túng nói "Con ra mở cửa" rồi chạy mất. Cô ta nhìn tôi rồi chỉ chỉ cái xe máy mà lúc này ba tôi chạy tới đang ở trong sân và hỏi nhỏ:

-Ai đến? Ba cậu hả?

Tôi khẽ gật đầu, tránh đường cho nhỏ vào nhà, mặt Hà Vũ hơi kì dị một chút nhưng sau đó khôi phục nguyên trạng, cũng đi vào.

-Con chào bác. Con tới nhà chơi.

-Vũ hả? Sao rồi? Dạo này khoẻ chứ?

-Dạ, vẫn tốt. Con tới học nhóm với bạn ấy.

-Vậy hai đứa ở đây. Bác không làm phiền nữa. Bác đi về trước.

Tôi ra ngoài tiễn ông về. Vừa đóng cửa lại, liền thở phào nhẹ nhõm, lại chợt thấy Hà Vũ đang nhìn mình chăm chăm. Tôi khẽ ho một tiếng, ra hiệu vào trong nhà.

-Haizz. Thật là.... Giờ này ba cậu còn đến đây nữa. Mà Kha này, lúc này cậu có thấy ánh mắt của bác ấy nhìn tôi không. Thấy nó lạ lạ sao ấy? Cậu có thấy vậy không?--Cô ta vừa ngồi phịch xuống ghế là mở miệng nói.

Có gì lạ đâu chứ? Chỉ là ánh mắt của bố chồng đang nhìn con dâu thôi mà. Thật là! Mong là sau này ba tôi sẽ không ép gả tôi cho "nhỏ đáng ghét". Nhưng mà nếu có chuyện đó xảy ra, thì tôi sẽ...

-Kiến Kha.

-Gì vậy?--sao lại cắt đứt dòng suy nghĩ của người ta chứ?

-Mặt cậu...-cô ta ngập ngừng

-Mặt tôi thế nào?-tôi đưa tay sờ mặt mình. Đâu có dính gì chứ?

-Mặt cậu rất gian. Đang nghĩ gì vậy?

-Huỷ thi diệt tích.-tôi vô thức trả lời

-HẢ????-người nào đó hét lên.

-Phải rồi, cho cậu cái này.-tôi vào trong lấy cái giỏ hoa hôm trước đã mua ra.

-Cái này ở đâu thế?-cô ta sầm sùi nói, mở miệng hỏi tôi.

-Vốn dĩ muốn tặng cô, nhưng giờ ba tôi đã mang quà khác cho tôi. Cái này tôi không cần, cậu cứ lấy đi. Coi như cảm ơn cậu.

-Cậu cũng chẳng có tốt đẹp gì.-Hà Vũ ngoài miệng cứ liên tục lầu bầu, nhưng nhận thì vẫn nhận, nâng niu trên tay mình ngắm nghía.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

-Mà này, lúc chiều Sang có tìm cậu đấy. tôi gặp cậu ta ở cổng.

-Tôi biết. Tôi có gặp rồi. Cậu biết không? Tên đó đang muốn cách tán gái đó, nên tìm đến tôi thỉnh giáo. Nghe nói là con bé nào đó học lớp 10 trường mình. Tôi chưa thấy mặt, nhưng mà nghe Sang nói là học giỏi, dễ thương, ngoan hiền.

-Vậy sao?-tôi bất giác nghĩ đến Minh Ngọc. Có khi nào trùng hợp vậy không?-Con bé đó học lớp nào? 10A6 hả?

-Không phải. Là lớp 10A2. Sao vậy?

-...Không có gì.

-Nói thật là cậu ta đi tán gái cũng chẳng phải lần đầu. Hồi cấp 2 hai đứa tôi học chung lớp cậu ta từng bị "cảm nắng" vài lần, nhưng lần nào tỏ tình cũng bị từ chối. Nhẹ nhàng nhất là từ chối vì lý do "Chúng ta còn nhỏ", nặng nhất là bị chửi vào mặt vì tội đeo bám.Sau đó không biết đâu bị đập vào đầu mà chuyển sang thích tôi, sau bị tôi đập cho một trận, từ đó trở thành bạn bè cho tới giờ luôn.-Vũ ngồi kể tôi nghe vài chuyện thời cấp hai của họ, nghe có vẻ rất vui.

-Mà này, ngày mai làm lễ xong cậu ở lại chơi với bọn tôi nha. Xong là đi liền.

-Đi đâu?-tôi ngu ngơ hỏi lại

-Đi công viên giải trí. Có Sang, Trí, Diễm này, còn có Hưng và Thảo nữa.

-.....-tôi thật không biết có nên đi hay không. Không đi thì cũng chỉ quanh quẩn ở nhà, mà đi thì cảm thấy lười quá. Hong nữa cũng không quen đến mấy chỗ đó.

-Cậu cứ đi đi. Không phải ngại gì hết. Cậu đừng có suốt ngày ru rú ở nhà như vậy. Mốc hết bây giờ đó. Cậu không bao giờ đi chơi chung với lớp mình hết đó. Lần này ít người hơn mà, còn có tôi đi nữa, cậu đừng có lo.

-Được rồi.

-Vậy thì tốt. Tôi biết cậu sẽ đồng ý mà. Ngày mai nhớ đem quần áo theo thay nha. Mặc đồng phục khó chịu lắm.

*****

-Lễ Chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11 tới đây đã kết thúc. Kính chúc các thầy cô.....

Học sinh toàn trường chỉ chờ có câu này là nhanh chóng đứng dậy, dẹp ghế rồi ào ra cổng. Tôi với Vũ đợi mấy người kia tập trung lại một chỗ. Tôi mới

vừa phát hiện ra cái bữa đi chơi này là do con nhỏ phiền phức này bày đầu.

-Giờ tui mình qua nhà của Sang trước nha. Thay đồ rồi xuất phát. Kha, cậu để xe lại nhà của Sang luôn, chứ không để xe ở lại đây được. Có ai ở đây chưa ăn sáng không vậy?

Hình như tôi chưa ăn thì phải? Buổi sáng dậy muộn quá. Thấy tôi giờ tay Vũ hơi nhũn mảy lại, sau đó nói lát nữa dọc đường đi mua đồ, sẽ mua bánh mì cho tôi.

Nhà của Minh Sang khá gần trường, đạp xe chừng 10 phút là tới. Cả căn nhà chỉ có bà nội của cậu ta, không thấy ba mẹ Sang, có lẽ cô chú đã đi làm. Tôi thay đồ rất nhanh, trong khi tui con gái thay đồ, tôi tranh thủ gặm ổ bánh mì ngọt, xử lý hộp sữa mà "nhỏ đáng ghét" đã mua cho lúc nãy.

Bốn đứa con trai đều ăn mặc khá thoải mái, áo thun với quần jeans. Tôi mặc áo màu trắng, không có họa tiết. Thảo lại mặc một cái đầm màu xanh da trời dài đến đầu gối. Tôi để ý thấy Thảo với bước ra ngoài là mắt Hưng liền sáng lên, chạy đến nhìn nọt người đẹp. Còn Diễm mặc một cái áo kiểu sơ mi sọc ngang màu đen trắng, váy xoè màu đen, vừa bước ra là lập tức cãi nhau với Sang, thường nghe Vũ nói hai người này tính tình không hợp, cứ gần nhau là "như nước với lửa".

Hà Vũ thay xong sau cùng, tôi không mong cô ta mặc đồ gì thực nữ một tí, miễn không quá khó coi là được. Kết quả là cô ta lại mặc áo thun màu trắng không họa tiết giống tôi, nhưng mặc quần short ngắn. Mấy người còn lại thì cứ liên tục nói chúng tôi mặc đồ rất hợp, thông đồng chuẩn bị trước với nhau. Chuẩn bị trước cái gì cơ chứ? Đây là sự trùng hợp không mong muốn. Còn "nhỏ đáng ghét" thấy tôi nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm vào chân của cô ta thì lập tức nổi giận đạp tôi một cái, hăm hực bỏ đi ra ngoài. Lập tức trong căn phòng nhỏ của Sang vang lên tiếng cười của mọi người (trong đó không có tôi vì tôi đang bận thương tiếc cho bàn chân xấu số của mình). Phải công nhận là dáng của cô nhóc này rất đẹp, ba vòng có thể nói là đủ tiêu chuẩn, người lại cao. Rất hợp làm người mẫu, nhưng mà cái dáng đi và cá tính của cô ta thì thật là... Thật là lãng phí ông trời tốn công sức nặn ra cái khuôn đẹp đến thế!

Chúng tôi đi bộ ra trạm xe buýt, mất chỉ khoảng 15 phút. Trên đường đi có hiện tượng bảy đứa tách thành ba nhóm riêng. Hưng và Thảo tình tứ nắm tay nhau đi đằng trước. Sang, Diễm và Tri theo sau, vừa đi vừa cãi nhau ầm trời. Tôi và Hà Vũ đi sau cùng, tranh thủ thời gian để nói xấu mấy người ở đằng trước.

-Cậu xem, xem bọn họ kìa, thân thiết ghê chưa? Chúng ta cũng nắm tay luôn đi.-Sau đó cô ta thật sự kéo bàn tay tôi thật, lại bị tôi không thương tiếc hất ra.

-Tôi thấy dạo này cậu với ông anh kết nghĩa ít nói chuyện nhỉ?

-Ừ. "Có sắc quên bạn" rồi. Hưng không còn thời gian dành cho đứa em như tôi nữa. Vậy nên mới nói, tôi đã bị bỏ rơi. Nhưng không sao, không sao. Tôi còn có cậu mà.-nói xong cô ta còn dán vào người tôi, lại bị tôi đẩy ra lần nữa.

-Nè, sao cậu lại phũ phàng như vậy? Làm tổn thương người ta quá.

Tôi khinh bỉ cười cười. Ai mà làm tổn thương được cậu chứ? Chân vô thức bước nhanh hơn, cô nhóc kia lập tức la oai oái:

-Kiến Kha, cậu đi nhanh quá vậy. Từ từ thôi chứ. Ý chân dài thì chảnh hả? Tôi khinh!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sau khi đợi vài chuyến mới tìm được một chiếc xe buýt có vẻ vắng, chúng tôi lập tức leo lên, nếu đông quá thì phải chen chúc rất mệt. Hôm nay là ngày lễ nên khách rất nhiều, phải chờ đến trạm kế tiếp khách xuống bớt mới có thể tìm được chỗ ngồi, chỉ là phải tách ra ngồi xa nhau. Tôi và Hà Vũ ngó cả nửa ngày mới thấy được cuối xe có hai chỗ trống, lập tức bay xuống dưới. Vũ bỗng dưng kéo kéo ống tay áo tôi, chỉ về phía Hưng với Thảo đang ngồi ở phía trên, cách nhau hai hàng ghế mà cứ nhìn nhau tủm tỉm cười, rất thân mật. Tôi cứ tưởng cô nhóc này ghen tị với người ta, không ngờ chỉ thờ dài rồi nói với tôi:

-Thật ra cũng không phải là Hưng không có thời gian để ý tới tôi, anh vẫn hay hỏi thăm tôi lắm, nhưng mà tôi không muốn Thảo thấy khó chịu.

Tôi quay qua nhìn cô ta, người kia bắt đầu luyên thuyên kể:

-Hai người họ đang lẽ phải thành một cặp từ lâu rồi, lại phải kéo dài từ giờ. Nói nhỏ, thật ra tôi biết Thảo thích Hưng từ lâu rồi, nhưng mà là con gái ai lại muốn đi ngõ lồi trước chứ?

Tôi bỗng liếc xéo nhỏ. Con gái người ta như thế, tại sao cô cũng là con gái mà lại khác xa thế? Vũ có vẻ hiểu tôi nghĩ gì, lập tức phản bác:

-Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Thời buổi gì rồi chứ? Cọc đi tìm trâu là chuyện bình thường.

-Người ta là con gái không nói thì thôi, còn đằng này ông anh trời đánh của tôi còn nhát hơn cả con gái người ta, cứ chần chừ mãi. Tôi nghe nói lần trước có người tỏ tình với Thảo, ông anh tui đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, lập tức tiến hành săn người đẹp về tay.

Sau đó, tôi thấy cô ta ra hiệu tôi lại gần, nói nhỏ:

-Cậu có biết đôi phương là ai không?

Thấy tôi lắc đầu, Hà Vũ tiếp tục kể sất vào tai tôi nói nhỏ "Là anh Đăng Vinh". Tôi giật mình, thì ra là anh ta, tài giỏi như vậy mà cũng không giành được người đẹp à? Đồi lăm bắt công, tự dưng thấy ông anh trai trời đánh của Vũ may mắn. Đẹp trai quả là có quyền.

-Thật sự không ngờ người anh Vinh thích là Thiên Thảo lớp mình đó. Tôi chỉ nghe mấy anh lớp trên kể lại gần đây. Có lẽ vì vậy nên có một khoảng thời gian cứ thấy anh ấy buồn buồn tôi nghiệp ghê luôn.

-Thảo thật sự không thân với tôi lắm, nói thật là làm sao mà chúng tôi hoà hợp cho được. Bởi vì nó luôn cho rằng Hưng thích tôi. Còn nhớ hồi cấp một chúng tôi thân thiết đến cỡ nào. Hồi đó, tôi, Thảo với Hưng học chung lớp với nhau. Anh ta thích Thảo từ lúc đó cơ. Mỗi lần gặp Thảo là cái mặt anh ta cứ đơ ra, im lặng chẳng nói lời nào, làm đôi phương cứ tưởng hấn ghét mình. Cơ mà cái thời đó vui thật, con nít chẳng phải lo nghĩ cái gì cả.

Tôi vừa nghe vừa suy nghĩ vừa tưởng tượng. Tuổi thơ của Hà Vũ thật dễ thương, thật đáng hâm mộ, có bạn bè vây quanh, có những kỉ niệm ngây ngô, trẻ dại. Còn tuổi thơ của tôi chỉ biết có mẹ, có những người giúp việc lạnh nhạt đi đi lại lại trong nhà, chỉ có những đêm ngồi trong phòng chờ ba về đến ngủ thiếp đi, chỉ có những ngày sống cô đơn, khép kín nơi đất nước xa lạ. Nhưng tôi cũng biết thật ra tôi vẫn có một phần là do mình, nếu tôi không quá cô chấp, nếu tôi chịu mở lòng hoà nhập với người khác, biết đâu tôi đã có thể sống những ngày hồn nhiên vô tư như Hà Vũ.

Đang ngồi suy nghĩ những chuyện không đâu, tôi chợt thấy vai mình nặng nề, lướt nhìn qua thấy có người ngả đầu dựa vào người tôi. Ấy vậy mà miệng người kia vẫn đang nói, nói liên tục không có dấu hiệu dừng. Lúc ở cạnh tôi, "nhỏ đáng ghét" thường nói rất nhiều: những chuyện ở trong lớp, ở trong trường. Từ chuyện cô giáo dạy Sinh đang quen bạn trai rất giàu, ông thầy dạy Địa vừa mới lấy vợ trẻ đẹp đến chuyện tên A đang quen với cô B, anh C với anh D có mâu thuẫn kéo băng đánh hội đồng, tôi đều được nghe kể lại rõ ràng, thành ra tất cả mọi chuyện tôi đều nắm rõ. Cô ta đúng nghĩa là cái "đài phát thanh", chuyện bát quái trong trường chuyện nào cũng biết, thậm chí còn rõ hơn người trong cuộc. Tôi từng hỏi Hà Vũ, có phải sau này cô ta muốn làm ở ngành báo chí hay không, mà sao suốt ngày thu thập tin đồn trong trường. Cô nhóc chỉ nhe răng cười, nói đây chỉ là "thú vui tao nhả" của mình, không liên quan gì đến nghề nghiệp sau này. Nhưng điều lạ là lại không bao giờ kể về gia đình cô ta, tôi cũng không hỏi, cho nên tôi chẳng biết gì về người nhà của Hà Vũ. Trái lại với sự tích cực của Hà Vũ, tôi chỉ ngồi im lặng nghe. Có nhiều khi tôi thấy cô ta rất nhàm chán, rất phiền phức. Nhưng mà lúc không có ai làm nhàm bên tai mình thì lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Có lẽ tôi đã quen với sự ồn ào này, sự phiền phức này, đôi khi cảm thấy đó là một điều hạnh phúc, vì hiểu rằng bên cạnh mình luôn có một người bạn bên cạnh quan tâm, chia sẻ. Cho nên nếu một ngày quay trở lại với sự cô đơn, sự yên tĩnh mà mình đã từng nếm trải trước đây, tôi sợ mình sẽ không chịu nổi, sẽ cô đơn đến buồn chán mà chết.

-Cậu xem nè, đây là vé vào cổng của tụi mình đó.

Hà Vũ lấy ra mấy tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ, phe phẩy trước mặt tôi. Tôi cầm lại xem, đúng là vé vào cổng, lại còn là loại vé mời, còn có một số vé miễn phí trò chơi. Tôi thắc mắc nhìn cô nhóc, Vũ ghé sát tai tôi nói nhỏ.

-Tôi nhờ người quen làm ở trong đó xin giùm. Nói nhỏ cậu nghe, nếu không có vé mời, sợ là Trí sẽ không chịu đi với tụi mình đâu. Nhà cậu ấy khó khăn nên rất sợ tốn tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tôi hoảng hồn, miệng muốn la lên nhưng mọi âm thanh như bị nghẹn lại ở cổ họng, cảm nhận hơi thở mình ngày càng trở nên dồn dập. Chưa kịp phản ứng thì Hà Vũ đã nhanh hơn một bước, vươn tay nắm cái thứ quý quai ấy giật xuống, vứt qua một bên. Tôi vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ. Cô ta... vừa mới làm cái gì vậy? Người kia quay lại, ngai ngừng vuốt lại mái tóc ngắn của mình, cười với tôi một cái, lại dẫn tôi đi tiếp. Đi được một đoạn lại xuất hiện một bộ xương ngay vách hang động, phát ra tiếng cười man rợ. Chưa kịp sợ hãi thì thấy bộ xương lại bay sang một bên, còn cái con người không tim không phổi kia vẫn tiếp tục đi. Cao trào của câu chuyện là khi gần tới đến đích, một bóng dáng màu trắng thỉnh thoảng từ đâu nhảy ra, dọa tôi suýt ngất. Ngay lập tức Vũ buông tay tôi ra bay, nhào về phía cái bóng trắng kia đánh túi bụi. Một cuộc hỗn chiến xảy ra, hay chính xác hơn là chỉ có một người đánh, còn một người là hét ầm ĩ kêu cứu. Thì ra là nhân viên đóng giả ma à? Tôi ngây ngẩn đứng đơ ra một hồi mới xác định được cả hai đứa đang ở trong tình cảnh gì, vội lôi leo Hà Vũ chạy trốn chết ra ngoài cửa. Đùa sao? Để bảo vệ bắt được thì chết là cái chắc.

Chạy được một quãng khá xa, sau khi chắc chắn là không có người đuổi theo, cả hai chúng tôi ngồi phịch xuống bãi cỏ, thở hồng hộc. Tôi tức giận nói:

-Cậu làm cái trò quái gì thế!

-Tôi có làm gì đâu cơ chứ? Ai bảo anh ta làm tôi giật mình làm gì. Đây là phản xạ có điều kiện à. Không được để cho đối phương có cơ hội làm gì mình.

Tôi ảo não vuốt vuốt mặt. Làm cậu giật mình mới chính là công việc của người ta. Nếu không mọi người chơi trò đó làm gì? Cái gì gọi là phản xạ có điều kiện chứ? Điều là chống chế, điều là biện hộ.

-Tôi đã không muốn vào rồi... Tại cậu...

Được rồi. Là lỗi của tôi có được không? Tôi không nên ép cậu. Đáng lẽ nên nghe lời Hưng.

Vậy mà đến đó vẫn chưa xong, tôi chợt thấy Hà Vũ dính cái cái thứ gì đó đỏ, hoảng hốt gọi cô ta. Mà người kia chỉ nhìn nhìn tay mình một chút, lại đưa lên mũi ngửi, rồi chậm rãi đưa tay lên miệng ném thừ. Người kia nhăn mày nói với tôi: "Là sốt cả chua. Chắc là bị dính từ cái đều lúc này", tôi liền tròn trố mắt.

*****

Lúc về, xe rất đông khách. Trời đã gần tối, chúng tôi không thể đứng chờ lâu nên cứ tùy tiện nhảy lên một chiếc xe mà về, không có chỗ ngồi thế là đành đứng chen chúc với mọi người. Tôi với Hà Vũ đứng cách nhau vài người, thoáng thấy sắc mặt cô ta hơi khó coi, có vẻ như đang cố chịu đựng điều gì. Cứ tưởng cô ta thấy khó chịu trong người, thì ra là bị mấy tên con trai xung quanh đụng chạm. Đúng là không nên mặc quần ngắn đi ra đường, để người khác có cơ hội lợi dụng.

Tôi hơ vờ tay ra, lập tức kéo Hà Vũ lại cạnh mình. Dù sao như vậy cũng an toàn hơn, toàn là chỗ mấy bà cô đang đứng. Tôi cười cười lên tiếng:

-Sao? Bình thường hùng hổ lắm mà. Giờ lại đứng im chịu trận vậy?

Sắc mặt cô ta vẫn khó coi như cũ, ghé vào tai tôi, nói nhỏ:

-Bọn họ có dao

Tôi muốn toát mồ hôi, không dám quay lại nhìn mấy người lúc nãy, bất giác đứng sát vào người cô nhóc hơn. Dùng khẩu hình miệng hỏi xem cô ta có sao không. Vũ chỉ lắc đầu, lông mày vẫn nhíu chặt như cũ, sắc mặt trắng bệch. Trăm tiếp theo, mấy tên con trai đó xuống xe, cả hai chúng tôi mới tạm thời thả lỏng. Ngồi đầu xe mới chạy tiếp được một chút, lập tức thắng gấp, mọi người trong xe chao đảo. Tôi mất đà ngã về phía trước, mà phía trước chính là chỗ Hà Vũ đang đứng. Môi chạm môi trong phút chốc, tôi nghe trong đầu mình "oành" một tiếng rõ to. Sét đánh. Mặt cả hai đỏ lên. Tôi ngượng ngùng ho nhẹ một cái, quay mặt sang chỗ khác. Cũng may lúc đó mọi người trong xe khá hỗn loạn, không ai để ý tình hình bên này. Tôi khẽ liếc trộm Hà Vũ, tình cờ tầm mắt của cả hai chạm nhau, vội hoảng hốt quay đi. Cứ như thế cho đến lúc xuống xe, chúng tôi vẫn chưa dám nhìn thẳng mặt nhau, mơ mơ hồ hồ đi cạnh nhau. Có lẽ Hà Vũ không chịu được sự ngại ngùng này, tự mở đường sống cho bản thân, chạy lên nói chuyện với mấy đứa con gái. Ngược lại Hưng bỗng nhiên đi về phía tôi.

-Cậu không nghe lời tôi khuyên đúng không. Tôi có thấy cậu và con em tôi chạy như ma đuổi trong khu trò chơi.

Tôi cúi đầu ừ ừ, không nói gì, tự xem như thừa nhận.

-Hahaha. Đấy thấy chưa? Cậu không chịu nghe lời tôi. Hồi trước, tôi cũng dẫn nó vô nhà ma mấy lần. Lúc nào nó cũng phá hết mấy thứ trong đó. Có khi nó còn đánh nhầm người chơi nữa. Về sau không ai cho nó chơi mấy cái trò giống vậy.

Thì ra không phải lần đầu cô ta phá hoại. Thật bị ai làm sao!

*****

-Hôm nay cậu đi chơi có vui không?

Tôi nghiêm túc suy nghĩ. Nếu trừ cái lúc bị Hà Vũ kéo lên tàu lượn với cái trò ma quỷ gì đó thì có thể nói là hoàn hảo. Hơn nữa đã lâu rồi tôi không có đi chơi. Lúc nhỏ tôi chỉ được mẹ dẫn đi chỉ có một lần, cũng là lần duy nhất. Tôi từ tốn đáp:

-Rất vui. Quả thật rất vui.

Cả hai chúng tôi đều ăn ý không nhắc lại chuyện trên xe buýt. Dù sao đó cũng chỉ là vô tình mà thôi. Tôi dừng xe lại trước nhà Hà Vũ, leo xuống, quay sang nhìn cô nhóc:

-Hôm nay rất cảm ơn cậu.

-Có gì đâu mà cảm ơn. Chúng ta là bạn mà phải không?- Vũ tinh nghịch nháy mắt với tôi.

Trong lòng dâng lên một hồi xúc động, tôi bước tới ôm cô nhóc trước mặt một cái thật chặt, khẽ sát tai người kia nhỏ giọng nói:

-Có người bạn như cậu thật là tốt.

Hà Vũ cũng vòng tay ôm lại tôi, nhẹ nhàng nói:

-Cám ơn. Đáng tiếc, tôi vẫn không muốn chúng ta chỉ là bạn bè.

Tôi ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu ý, im lặng. Năm giây sau, tôi nhẹ nhàng buông tay, nhỏ tiếng nói "ngủ ngon". Trước ánh mắt chăm chú và thập phần quyến luyến của Hà Vũ, tôi đạp xe đi.

Ngày hôm nay cũng không tệ lắm nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Vốn là bảy người chúng tôi cùng đến đây, nhưng sau khi đến lại phân ra nhóm. Hưng với Thảo nắm tay nhau rồi đi trước, nói là muốn có thời gian ở riêng với nhau. Năm người còn lại mất to trừng mắt nhỏ với nhau một lát, Diễm, Sang và Trí lôi kéo nhau đi, lại nói là không muốn làm phiền tôi với Vũ. Trước khi đi, bọn họ còn quay lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt rất chi là mập mờ, tôi bất giác cảm thấy nóng mặt.

Nghe tiếng cô nhóc gọi, tôi chậm rãi dời tầm mắt của mình, hướng đến chỗ trước mặt. Không thấy thì thôi, nhưng thấy rồi thì xanh cả mặt. Tôi miễn cưỡng cười cười, nhìn Hà Vũ, cô ta lại biểu tình hào hứng, nhìn chăm chăm vào con tàu vẫn đang di chuyển trên không với tốc độ cao.

-Kiến Kha, là tàu lượn siêu tốc đó.

"Dĩ nhiên là tôi biết nó là tàu lượn siêu tốc. Tôi đâu có bị ngu." Tôi âm thầm gào thét trong lòng, trên mặt vẫn giữ nụ cười đầy miễn cưỡng đáng ghét đó, đột nhiên có một loại xúc động muốn bỏ chạy ngay lập tức. Quay sang một bên, cố gắng hít sâu một cái, quay trở lại, nói với cô nhóc vẫn đang ngắm đến mê mẩn kia:

-Hà Vũ, tôi đói rồi. Chúng ta đi ăn đi.-sau đó tràn đầy hi vọng mà nhìn cô ta, kết quả thấy người kia sẫm soi cái đồng hồ đeo tay một lát, sau đó nhún mày phản nản:

-Chúng ta mới đi được có nửa tiếng, cậu đã vội đòi đi ăn? Đừng quên trước khi đi cậu đã ăn bánh mì rồi, đói mới là lạ đó.

Tôi lấy tay chỉ chỉ vào đồng hồ, đáng thương nói:

-Nhưng mà bây giờ cũng đã 11 giờ rưỡi rồi.

Hà Vũ nhìn tôi một lát, lại quay đầu nhìn tàu lượn siêu tốc, thờ dãi nói với tôi:

-Cũng được. Nhưng mà lát nữa chúng ta phải quay lại đây chơi.

Đúng là vẫn không thoát được. Thôi trốn được bao lâu thì trốn vậy.

*****

-Chỗ đó...chỗ đó...-tôi nuốt nước miếng, ấp úng hỏi.

-Sao? À, chỗ đó hả? Chỉ là uốn lượn trên không thôi mà. Đừng lo.

-Chúng ta sẽ... lộn ngược?

-À, ừ. Có vài giây thôi. Trôi qua nhanh lắm. Đi mua vé nào. Lâu lắm chưa được chơi trò này.

Nói xong liền dùng vũ lực kéo tôi chen vào hàng người đang đứng. Tôi định trốn ra mấy lần, nhưng không được. Sau đó còn bị Hà Vũ ôm cánh tay cứng ngắc, không cho tôi có cơ hội thoát. Cuối cùng vẫn phải ngồi lên, thắt dây an toàn, chuẩn bị tinh thần... Chuyện gì đến sẽ đến.

.....

-Sao rồi? Sao rồi? Còn muốn nôn nữa không?

Tôi liếc mắt nhìn cô ta, còn không phải tại cậu sao. Đầu óc vẫn còn choáng váng, vẫn chưa xác định được phương hướng, chân như nhũn ra. Tôi ngồi bệt xuống đất, cảm thấy con buồn nôn đã giam bó liên không nhịn được thờ dãi. Cũng phải, ăn được cái gì là đều nôn ra cả rồi. Tôi nghi ồ bánh mì ăn

lúc trước khi đi cũng đều đã ra hết. Tôi chỉ còn cái bụng trống rỗng, nhưng không có muốn ăn gì. Còn ăn được mới là lạ đó.

-Thôi. Cậu nghỉ ngơi một lát. Tôi đi mua nước với khăn giấy.

Tôi chỉ kịp nghe câu đó xong, ngược nhìn lên thì đã chẳng thấy người đâu cả. Tôi bước lại cái ghế đá gần đó ngồi xuống nhắm mắt nghỉ mệt. Lát sau cảm thấy đã khá hơn, liền đứng dậy đi tiếp, chỉ có điều, có người cứ kè kè bên người, Quàng tay ra sau đỡ lấy vai tôi rất chặt, cứ như chỉ cần buông ra thì tôi sẽ lập tức ngã xuống. Lúc đầu còn thấy hơi ngại một chút, nhưng thấy Hà Vũ kiên quyết dìu tôi, cũng lười phản đối, thành ra cũng mặc kệ người ta đứng cạnh chỉ chờ tôi trở. Dù sao cũng toàn là người lạ, có sao phải để ý họ làm gì. Sau đó, chúng tôi lại chơi thêm mấy trò gì đó tương đối nhẹ nhàng. Đến nửa tiếng sau, người kia mới chịu thả tay tôi ra, để tôi tự đi. Lúc đó trời nắng khá gắt, chúng tôi chen vào một cửa hàng mua hai cái nón đội, nhìn rất ngộ. Tôi mệt mỏi nhìn xung quanh, chợt thấy cái gì đó, mắt sáng lên:

-Vũ, chúng ta chơi cái kia, thế nào?

Hà Vũ nhanh chóng lau mồ hôi trên trán, nhìn về hướng tôi vừa chỉ, lập tức về mặt trở nên kì quái, rõ ràng là không muốn chơi. Sau đó hoài nghi nhìn tôi, hỏi:

-Cậu đang nói cái nhà kia. Là "lâu đài quý ám" sao?

Thấy tôi gật đầu, cô ta hít một hơi thật sâu, nụ cười đầy miễn cưỡng:

-Cậu có chắc muốn chơi cái đó chứ? Thật ra chúng ta có thể chơi những trò khác. Ví dụ như là...

-Không cần. Chúng ta mua vé đi.-giọng tôi rất chắc chắn. Thấy vẻ mặt đau khổ của Hà Vũ, tôi lại cảm thấy tự tin. Đến lúc phải trả thù cô ta vì cái vụ "tàu lượn siêu tốc" gì gì đó rồi. Thậm chí trước khi vào cửa, cô ta quay sang hỏi tôi lần cuối cùng:

-Cậu chắc chứ? Không được hối hận nha.-thấy vậy tôi cũng hơi lo lắng trong lòng, nhưng với bản tính cố chấp của mình vẫn kiên quyết kéo người kia vào bên trong.

Tôi vốn cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc trước khi tách nhóm Hưng có kéo tôi qua một bên dặn dò rằng không được để Hà Vũ chơi những trò chơi như thế này. Cậu ta không nói rõ lý do, nhưng tôi liền có thể đoán rằng có lẽ cô nhóc này sợ ma. Nhưng kết quả là, tôi phải thừa nhận là mình quá đã khinh địch. Trong khi tôi vừa đi vào bên trong chừng năm mét đã lập tức thấy hối hận vì quyết định nông nổi của mình thì con nhóc kia vẫn ung dung mặt lạnh đi trước dẫn đầu cả đoàn người.

Bên trong là một mảng tối đen. Tôi phải nói rằng mình rất sợ tối, bám sát Hà Vũ không rời. Cô ta có vẻ hiểu nỗi sợ của tôi, giờ tay ra nắm chắc lấy bàn tay của tôi. Tôi cũng không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác, chỉ một lòng muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Khi đi qua một ngã rẽ, chợt có một tấm khăn trắng lướt qua đầu. Mọi người hoảng sợ hét lên, ngồi thụp cả xuống. Tôi vốn sắp ngã xuống nhưng bị một lực đỡ lại, kéo tôi đi nhanh về phía trước, vượt qua khúc rẽ, bỏ xa mọi người. Hai người chúng tôi đơn độc tiến về phía trước, bỗng trên không xuất hiện một cái đầu, tóc đen dài chấm đất, trên khuôn mặt trắng bệch đều là thứ chất lỏng màu đỏ ghê rợn...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Thời gian trôi qua thật nhanh...

Mới đây đã đến ngày thi cuối cùng của học kì I rồi. Mà ngày thi cuối cùng này cũng trùng vào lễ Giáng Sinh.

Tôi mang theo cặp mắt gấu trúc vào phòng thi. Việc tối hôm qua thức khuya ôn bài đã muốn rút hết toàn bộ sức lực của tôi. Đợi đến khi thi xong phải về nhà đánh một giấc mới được.

Vẫn còn sớm, chỉ mới có vài người trong phòng. Tôi tùy tiện ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, lấy vở ra xem lại công thức. Môn toán là môn khó nhất, là môn tôi sợ nhất, càng làm cho người ta hồi hộp hơn chính là lúc nào nó cũng là môn thi sau cùng. Mấy ngày nay tôi bị Vũ nhét cho một đống bài tập lượng giác và hình không gian. Ngày nào cũng phải làm tới tối khuya, làm tới điên cái đầu mà vẫn không xong nổi. Nếu lần này vẫn làm bài không được thì chỉ có nước... đập đầu vào gối chết đi cho xong nợ.

-Cậu ôn xong hết công thức chưa vậy?-Hà Vũ chạy vào phòng thi của tôi, ngồi xuống bên cạnh hỏi thăm, trên tay còn cầm ổ bánh mì đang ăn dở.

Tôi nhìn thoáng qua cô ta, khẽ gật đầu, nói:

-Công thức thi ổn rồi. Tôi đang xem lại mấy dạng bài tập.

Nói rồi tôi tiếp tục giờ tập ra ôn kĩ lại, bỗng nhiên một cánh tay duỗi ra, đem sách vở của tôi toàn bộ đóng hết lại, chưa kịp phản ứng thì Vũ đã lên tiếng:

-Không cần phải coi kĩ vậy đâu. Bài thi sẽ không cho khó lắm đâu. Máy cái này bữa giờ cậu đã ôn hết rồi mà, chắc chắn cậu chưa quên được. Bây giờ cậu mà ôn chỉ làm cho đầu óc thêm loạn thôi. Thoải mái một chút, thả lỏng một chút. Như vậy lát nữa mới có tinh thần mà làm bài, đừng cố ép mình quá. Nào, ngủ một giấc đi.

Khỏe miệng khẽ run rẩy. Ngủ? Sắp thi đến nơi rồi. Bây giờ lại kêu tôi đi ngủ sao? Tôi trừng mắt nhìn, lại phát hiện gương mặt Vũ không có vẻ gì gọi là đùa giỡn. Cô ta dọn dẹp sách vở của tôi gọn sang một bên bàn, dịu dàng nói:

-Nằm xuống bàn nghỉ một chút. Cậu xem mắt cậu đã thâm đen thành cái dạng gì kia. Lát nữa tôi sẽ gọi cậu.

Trong lòng bỗng thấy ấm áp, tôi ngoan ngoãn nghe lời gục đầu xuống bàn, nhắm mắt lại, tạm đình chỉ mọi suy nghĩ trong đầu. Cảm thấy mọi thứ thật bình yên, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy tiếng thì thầm học bài. Cứ thế được một lúc, thấy có người khẽ lay mình dậy. Tôi mơ màng, thấy trước mắt xuất hiện khuôn mặt phóng đại của Hà Vũ, vội mở to mắt nhìn. Cô ta chỉ cười, sau đó nhỏ giọng chúc tôi thi tốt, đứng dậy đi về phòng thi bên cạnh. Tôi vẫn còn chưa nắm rõ tình hình, ngơ ngác nhìn xung quanh, học sinh trong phòng đã đến đông đủ, đang bàn bạc sôi nổi. Nhìn đồng hồ thì thấy chỉ khoảng 7,8 phút gì đó thì giám thị sẽ lên đây, uể oải ngồi dậy chậm chạp đem sách vở cất vào cặp, loay hoay chuẩn bị bút viết đầy đủ.

*****

-Sao, thi có tốt không?

-Khá được. Chỉ có câu cuối là chưa có nghĩ ra.

Đúng là tôi làm được hết cả, chỉ trừ câu cuối phần hình là vẫn chưa nghĩ ra cách làm. Hà Vũ nghe vậy kéo tôi lại chỗ bảng lớp, lấy một viên phấn nhỏ vẽ tạm một cái hình lên đó, sau đó từ từ giải thích cho tôi cách làm. Tôi cảm thấy đầu ong ong cả lên, nghe tai này lại ra tai kia. Mơ mơ hồ hồ gạt đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, Vũ mới buông tha cho tôi, xoay người nắm tay tôi kéo đi, nói là ăn mừng thi xong gì gì đó. Nếu là vậy tôi cũng không từ chối, nhưng tại sao lại phải đi riêng hai đứa mà không phải đi chung với mọi người. Tôi nhìn nhìn những ánh mắt oán hận từ mấy người bạn thân của cô ta, cảm thấy mình thật oan ức. Làm như tôi cướp bạn của họ vậy.

Cũng không hiểu sao tôi lại hứng lên chờ Hà Vũ đến chỗ mình yêu thích kia, có lẽ là do tâm trạng đang tốt. Cũng đã lâu rồi không ra đây, dạo này bạn chuyện ôn tập thi cử quá. Ngày hôm nay trời rất đẹp, lòng cũng nhẹ nhõm hẳn. Tôi bảo Hà Vũ xuống xe, chậm chậm dắt xe đạp trên con đường mòn nhỏ xíu quen thuộc dẫn vào cánh đồng lớn. Cô nhóc bên cạnh tôi có vẻ rất thích thú, đôi mắt long lanh hết nhìn đồng lại nhìn tây, miệng khẽ cười rất vui vẻ.

-Đây là chỗ bí mật của cậu sao?

Tôi lặng lẽ suy nghĩ. Tôi chưa từng nói cho ai biết về nơi này, chắc cũng có thể xem là chỗ bí mật nhỉ? Nhận được cái gạt đầu của tôi, người nào đó lập tức vui vẻ hơn nữa, mắt híp lại, miệng cười đến không khép lại được, tiếp tục đảo mắt nhìn xung quanh. Tôi chống xe đạp, lại chỗ gốc cây lớn ngồi xuống, tựa người vào thân cây. Hà Vũ lấy từ rổ xe ra hai cây kem ốc quế đã mua lúc nãy tới đây, cũng chạy tới chỗ tôi, đưa tôi một cái, cười vui vẻ thưởng thức phần của mình. Cả hai bảo trì sự im lặng rất lâu, mãi đến khi kem đã ăn xong, liền tựa đầu vào thân cây lớn, chân duỗi thẳng, hưởng thụ gió trời mát mẻ.

*****

Đêm Giáng Sinh cũng không có gì đặc biệt cả. Chỉ là ngoài đường phố đông người đi lại hơn một chút, ồn ào hơn một chút. Tôi sợ chạy xe sẽ dễ đâm vào người khác, nên gọi Hà Vũ cùng dắt xe đi bộ. Đi trên đường, ngắm đường phố náo nhiệt, cũng là một trải nghiệm thú vị. Xa xa có những người mặc những bộ quần áo đỏ đỏ, gắn râu giả trắng như tuyết., rất thu hút trẻ con, không ít đứa nhóc ríu rít chạy lại đòi ba mẹ cho chụp hình chung với ông già Noel. Tiếng nhạc ồn ào, đều là những bài hát Giáng Sinh quen thuộc, kì lạ là tôi rất hưởng thụ sự náo nhiệt này, không cảm thấy có chút khó chịu nào. Có lẽ là do nhiều năm tôi chưa được đón ngày lễ trên chính đất nước của mình. Vừa suy nghĩ lại vừa lặng lẽ mỉm cười, cô nhóc bên cạnh tôi này giờ ngó nghiêng ngó dọc đường như đã đủ, bắt đầu lôi kéo cánh tay tôi không buông.

-Có muốn ăn bánh kem không? Ở nhà tôi có, về lấy đem ra ngoài ăn. Là tôi tự làm đó nha.

Ánh mắt cô ta tỏa sáng lấp lánh, tuy còn hoài nghi liệu bánh có ăn được hay không, tôi vẫn gạt đầu, chờ cô ta về nhà. Hà Vũ nhanh chóng mang ra một cái bánh kem, tôi nhìn thoáng qua, không lớn lắm, không có trang trí cầu kì. Chúng tôi đơn giản chỉ là dựng xe ngồi trên đường, người người vẫn tấp nập qua lại, cầm trên tay đĩa bánh kem xúc từng miếng từng miếng đưa vào miệng. Bánh có hơi khét một chút, nhưng hương vị vẫn ngọt ngào mà ấm áp hạnh phúc đến lạ thường..

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

-Kiến Kha, cậu dừng xe ở đây chút đi. Tôi khát nước, đợi tôi vào mua đồ uống.

Tôi đứng đó một hồi, trở nên buồn chán lấy di động ra nghịch. Một lát sau thấy cô ta đi ra ngoài, trên tay cầm hai ly trà sữa, còn đang vừa đi vừa nói chuyện với tên nhóc nào đó, đến cửa quán mới thấy hai người vẫy tay tạm biệt. Thì ra không phải mua lâu mà là vì bận nhiều chuyện. Đúng là con gái mà.

-Chờ lâu không. Nè, của cậu.

Nói rồi, Vũ đưa ly nước cho tôi, sau đó tự nhiên mà nắm lấy tay tôi đưa đưa, ngồi trên yên sau dựa vào người tôi thỏa mãn uống nước. Chuyện không ai ngờ tôi là ở đây lại gặp người quen, còn là Minh Ngọc nữa.

-Anh Kha.

Tôi giật mình, theo phản xạ đẩy người mà nãy giờ còn bám dính lấy mình ra làm cô ta suýt nữa té khỏi xe. Sau mới đau khổ nghĩ lại, như vậy có khác gì có tật giật mình chứ?

*****

Còn chưa kịp bình tĩnh lại thì tay mình bị捏 rõ đau, Hà Vũ ai oán nhìn tôi như muốn bảo tôi giải thích. Tôi liếc mắt nhìn Ngọc một chút, cô bé đang tò mò nhìn tôi và Hà Vũ.

-Anh này, chị này là bạn gái anh hả?

-Không phải. Chỉ là bạn thôi.-không hiểu sao sau khi tôi nói ra câu này thì cảm thấy có một luồng khí lạnh đang kéo đến, bất giác rùng mình một cái, mùa lạnh hẳn là tới rồi.

Vũ bước xuống xe, ánh mắt dò xét rơi trên người cô bé. Ngọc vẫn không bị ánh mắt này làm cho sợ hãi, vẫn mỉm cười đáng yêu, chủ động giới thiệu trước.

-Chào chị. Em là Ngọc.

Hà Vũ thu lại biểu tình nghiêm trọng của mình, tươi cười nói:

-Chị tên là Hà Vũ, chị là bạn học chung lớp với tên này. Em học chung trường với tụi chị luôn phải không. Chị thấy em có vẻ quen quen.

-Dạ. Em học lớp 10A6. Có lẽ trong trường hay gặp đó.

-Có lẽ vậy.

-Chị có chơi bóng rổ phải không. Em cũng có biết chút chút đó...

Hai đứa con gái liền thân thiết nói chuyện với nhau, hoàn toàn bỏ quên con người là tôi vẫn đứng ở đây từ nãy đến giờ. Cơ mà sao tôi vẫn cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình ấy nhỉ?

*****

-Con nhỏ này thật không thành thật.-tôi ngồi sau xe hần cảm khái nói

-Không thành thật? Ý cậu là sao?-Kha khó hiểu nghiêng đầu hỏi lại

Tôi nhớ lại bộ dáng hiền lành cùng với giọng nói quá mức dịu dàng kia, cảm thấy thật giả tạo. Con bé này không có tốt đẹp như vẻ ngoài của nó. Cảm giác của tôi, chưa bao giờ sai.

-Chính là, nó rất giả tạo. Dáng vẻ đáng yêu của nó, toàn bộ là giả vờ thôi. Đừng có dễ dàng bị nó đánh lừa như vậy.

-Cậu chắc chắn? Không phải là cậu đang ghen tị với con người ta chứ?-hắn rõ ràng là không tin tôi. Ừ thì, nói tôi không có chút nào ghen tị thì chính là nói xạo, nhưng sẽ không vì vậy mà tôi đặt điều nói xấu người khác.

-Sao cậu lại nghĩ như vậy? Người ta đâu đố tội gì với cậu? Lúc nãy còn nói chuyện thân mật lắm kia mà. Nếu cậu nói con bé giả tạo, thì cậu cũng đâu có kém gì.

-Tôi là như vậy đấy. Được chưa?

Cậu không tin thì thôi. Tôi chỉ dùng cách người khác đối xử với mình để đáp trả lại thôi mà. Chẳng lẽ tôi phải cất giọng chỉ trích người khác thì mới là người thành thật.

-Cậu đừng giận. Tôi không có ý gì đâu.

-Tôi không giận.-tôi lạnh nhạt đáp lại.

Bao nhiêu vui vẻ lúc trước đều biến mất tằm, tôi liền bảo hấn chờ mình về nhà. Tâm trạng tôi đang không tốt, cần thời gian để ổn định. Đến nhà tôi, tôi leo xuống xe, miễn cưỡng hường hấn nở nụ cười nói:

-Giáng sinh vui vẻ.

-Giáng sinh vui vẻ.-hấn cũng đáp lại, nhìn tôi một lúc, sau đó mới đạp xe đi. Còn tôi vẫn theo thói quen dõi theo chiếc xe đạp ấy, cho đến khi nó rẽ vào đường lớn, mất dạng

*****

-Anh Kha.

Nghe tiếng gọi, tôi quay đầu lại. Người gọi hấn như vậy chỉ có duy nhất một người, không cần nghĩ cũng biết. Không biết vô tình hay cố ý, từ lần gặp ngày đó, con bé này thường thường nhân những lúc tôi và Kha ngồi ở canteen, hay một góc nào đó trong trường, sẽ nhảy ra làm phiền. Mà làm cho tôi tức nhất chính là tên ngốc đi chung với tôi luôn tỏ vẻ "không có vấn đề gì", thậm chí còn vui vẻ trò chuyện với người ta, đá tôi sang một bên. "Trọng sắc khinh bạn" đến thế là cùng. Tôi âm ức nhìn hai người họ vui vẻ nói chuyện, đôi khi chen miệng nói một vài câu, nhưng lại bị hắt ngược trở ra. Sau một hồi tôi bức bối không chịu nổi, lẳng lặng về lớp. Đối diện ánh mắt thương hại của tên Sang, tôi không lưu tình trút hết bức bối lên người cậu ta, đánh xong liền cảm thấy thỏa mãn ngồi xuống ăn luôn ổ bánh mì cậu ta vừa mua chưa kịp ăn.

-Bà đúng là thô phi mà. Đánh đau muốn chết.

-Ai bảo cái mặt ông làm ai cũng muốn đánh. Lại đây tui coi.-Diễn một bên an ủi. Có phải cảm giác của tôi có vấn đề? Cớ sao nhìn hai người này có vẻ mờ ám? Chẳng lẽ...

Tôi cười nham hiểm nhìn hai con mồi của mình, thấy hai người bọn họ run rẩy không ngừng, mới vừa lòng quay đầu đi. Thời gian còn dài lắm...

*****

-Bà đang nhìn gì vậy? Lớp trưởng? Nè.

-Hả hả?? Gì vậy?-tôi giật mình

-Bà sao vậy?-Trí lại hỏi tôi

-Không có gì.

Bóng dáng kia nhìn rất quen thuộc, mà cái người đi bên cạnh còn quen thuộc hơn nữa. Tôi bất giác siết chặt nắm tay. Từ khi nào mối quan hệ của hai người đó trở nên thân thiết như vậy, còn hẹn nhau đi chơi nữa. Kiến Kha không chịu đi xem phim với tôi, là vì đi chơi với con bé đó sao.

-Bà sao vậy? Không khỏe hả?-Sang lại gần, hỏi thăm tôi, cậu ta dõi theo tầm mắt của tôi nhìn đến chỗ hai người kia, chột giật mình, hóa đá tại chỗ. Tôi im lặng đứng đó một lúc, sau đó nhanh chóng rời đi, thuận tiện kéo luôn mấy đứa bạn đi theo.

-Vậy có ..có xem phim nữa... không?-Sang ấp úng hỏi tôi

-Sao lại không? Vé cũng đã mua cả rồi. Ngu sao mà không xem?

Kết quả từ lúc vào rạp đến lúc ra rạp cả nhóm đều phải gánh chịu áp lực từ tôi. Bộ phim vui như vậy, nhưng ngay cả cười cũng không ai dám cười. Về nhà mới thấy mình thật đáng trách. Chỉ vì chuyện của mình ảnh hưởng đến bầu không khí chung, lại rút điện thoại ra nhắn tin xin lỗi từng người. Sau đó mới ôm buồn bức mà leo lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Buổi sáng chủ nhật, tôi thức dậy sớm, ngồi ngắm soi cái gương trên tường cả tiếng đồng hồ. Nhìn nhìn mái tóc đã dài đến vai của mình, tôi hài lòng gật đầu nở nụ cười. Nhớ có một lần tôi hỏi Kiến Kha thích mẫu người con gái thế nào, hấn lúc đó đã trả lời tôi rằng hấn thích những cô gái dễ thương khả ái, tóc

dài kiểu thực nữ. Cũng từ đó tôi không cắt tóc ngắn nữa, quyết tâm để tóc dài. Hắn có lẽ không nhận ra, bắt quạ tôi lại rất để ý chuyện này. Sau khi ngồi tự ki thêm một chút nữa, tôi đứng dậy, thay quần áo, ôm mấy cái đĩa phim vừa mới mượn được hô qua sang nhà tìm Kiến Kha. Hắn không chịu đi xem phim với tôi, lại muốn đi chơi với con nhóc đó, tôi đây sẽ bắt hắn phải xem phim với tôi. Bây giờ hình như còn hơi sớm thì phải, không biết người kia đã dậy chưa nữa?

Bắt chuyến xe buýt đi tới nhà hắn, xung quanh đây rất im lặng, ít có xe đi ngang. Cổng nhà hắn vẫn còn khóa, tôi đứng bên ngoài, cất giọng gọi, mà mãi vẫn không có ai ra mở cửa. Đứng đó thêm một hồi, cổ họng đã muốn khô rát mà vẫn không thấy Kha, tôi liền tức tối, luồn mấy cái đĩa vào trong sân trước, chính mình trèo cổng nhảy vào, mặc kệ con chó nhà bên cạnh nhìn tôi sù ỉnh ỏi, khi leo vào bên trong tôi còn đưa mặt chế giễu nó. May là cửa trong không khóa, tôi tự nhiên đi vào, phát hiện giữa nhà có một sinh vật lạ, mặc áo thun trắng ba lỗ, quần thể thao dài, tóc còn rối mù chưa chải chuốt, một tay ôm gối tay còn lại dụi dụi mắt. Thấy tôi Kha có vẻ giật mình, hết nhìn tôi lại nhìn về phía cổng, sau đó nghi ngờ hỏi:

-Tôi qua tôi ngủ đã quên khóa cửa sao?

-Không phải, tôi tự leo vào.

-Cậu... thật là... Mới sáng sớm lại leo cửa vào nhà người khác.

Tôi mặc kệ cậu ta, tự động xuống bếp mở tủ lạnh tìm nước uống, tiện thể còn bung ra đĩa xoài ở trong, lấy dao tự gọt ăn. Kha nhìn tôi nằm dài trên sofa nhà hắn vừa thông thả ăn uống thì nhíu mày, thờ dài, nói với tôi:

-Cậu ngồi đó chờ tôi, tôi đi rửa mặt.

Kha đi rồi, tôi mới nằm đó suy nghĩ, mới sáng sớm ăn xoài có vẻ không tốt lắm, liền đem cả đĩa cất vào trong tủ lạnh, chợt nghĩ đến đáng lẽ trước khi qua đây phải mua cái gì đó để vừa xem phim vừa ăn. Lúc này vội quá nên quên mất. Nhà tôi có chút đồ ăn vặt, nhưng mà giờ về nhà lại phải chờ xe buýt rất phiền phức, ở đây cũng gần chợ, mà hồi sáng cũng mang theo trong túi ít tiền, quyết định ra chợ mua đồ ăn.

-Cậu để chìa khóa ở đây vậy? Tôi đi mua chút đồ.-Cũng không thể leo cửa hoài, con chó kia sẽ hận tôi mất.

-Trên tủ ti vi đó. Cần tôi chờ đi không?

-Khỏi đi. Tôi đi nhanh lắm.

*****

Hai đứa đứng trong bếp, hắn hết nhìn đĩa bột lại nhìn đến mấy cái cánh gà đang sôi ở trong nồi, về mặt e ngại.

-Cậu thật sự biết chiên sao?

Tôi liếc mắt nhìn, nếu không biết tôi có dám làm bừa không? Mặc kệ về mặt lo lắng của con người nào đấy, tôi nhanh chóng vớt mấy cái cánh gà trong nồi ra, lăn vào trong bột.

-Cậu bảo đảm cậu làm được chứ? Nếu bị đau bụng thì sao? Ai sẽ chịu trách nhiệm?

-Tôi chịu trách nhiệm. Cậu lo cái gì chứ? Yên tâm đi, tôi vì cậu đã chịu đựng học nấu ăn hai tháng trời đấy.

-Học là một chuyện, làm được hay không là một chuyện. Hơn nữa, cậu định chịu trách nhiệm như thế nào chứ?

-Cùng lắm tôi nuôi cậu suốt đời được chưa? Biến cho tôi làm-chỉ chiên có mấy cái cánh gà thôi mà cũng mệt.

-Ai cần cậu nuôi tôi?-hắn làm bà làm bầm rồi nhanh chóng biến mất. Tôi hít một hơi thật sâu, kiềm chế suy nghĩ muốn giết người của mình, quay đầu lại trút giận lên cánh gà.

*****

Tôi nhanh chóng đem mấy gói bánh snacks lúc này vừa mới mua đặt lên bàn, mang ra mấy đĩa trái cây đã qua chọn lọc kĩ càng, sau đó mới nhìn đến tên ngố từ nãy đến giờ vẫn cố sẫm soi cái đĩa cánh gà, mặt vẫn tràn đầy vẻ phòng.

-Xuống dưới mang nước lên đây. Nhanh lên.

Hắn không cam tâm làm lười đứng dậy, miệng lầm bầm: "Không biết ai mới là chủ nhà", nhưng vẫn ngoan ngoãn bước xuống bếp. Lúc này tôi mới có thể nhìn đến mấy cái đĩa phim từ nãy đến giờ vẫn bị bỏ sang một xó. Bốn cuốn phim hành động Mỹ, hai cuốn phim kinh dị và một cuốn phim ma Thái Lan. Chọn một đĩa hành động trước, mở ti vi ngồi lên ghế xem. Kha cũng vừa lên đến nơi, đặt nước ngọt lên bàn, sau đó cũng tự mình chiếm lấy một góc, nhưng về mặt vẫn còn khá mệt mỏi, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Xem hết cái đĩa phim dài gần hai tiếng, hắn lúc này mới tỉnh táo hẳn, tự mình chọn một đĩa khác xem tiếp, ngược lại tôi đã có phần buồn chán, nằm dài trên ghế nhìn người kia, thấy ảm ức ghê gớm.

-Cậu với con nhóc gì đó đó, hay đi chung lắm hả?

Hắn không nhìn tôi, hai mắt vẫn chăm chú dõi theo màn hình, tùy tiện trả lời:

-Ai cơ?

-Con bé gì lớp 10 đó. Tên gì nhỉ? Ngọc... cái gì Ngọc nhỉ?

-Minh Ngọc.

-Hai người có vẻ thân. Có bao giờ hẹn với nhau không?

-Chỉ thỉnh thoảng mới gặp thôi. Không có đi chơi chung bao giờ.

Tôi âm thầm chửi rủa trong đầu. Thỉnh thoảng cái đầu cậu. Vậy chẳng lẽ cái người mà bữa trước tôi gặp gần rạp chiếu phim là quý hả?

-Cậu thích nó sao?

-Cậu nói gì?

-Cậu thật ra có thích con bé Minh Ngọc đó không?

Hắn im lặng, quay sang nhìn tôi, hai má lại hơi hồng, tôi chợt cảm thấy sợ hãi.

-Có không?-Tôi nhìn thẳng hắn, đơn giản hỏi lại, người kia lại trốn tránh ánh nhìn của tôi, sự chú ý đã chuyển sang màn hình.

-Thật sự thích con bé đó.-tôi thì thảo, một mực không nói gì chờ một câu trả lời từ hắn, khẳng định hay phủ định, đều có thể chấp nhận. Nhưng người kia chỉ nói với tôi: "Tôi cũng không biết", nhất thời lòng cảm thấy lạnh.

Cả bộ phim sau đó, tôi không tiếp thu được gì. Cả người chìm vào một tâm trạng hết sức tồi tệ. Không khí ngột ngạt mà khó chịu. Cuối cùng lại không chịu được mà bỏ về sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Từ sáng đến giờ Hà Vũ vẫn không nói chuyện với tôi. Không biết là có phải giận tôi không nữa. Chuyện ngày hôm qua, tôi đâu có phải cố ý, chỉ là tôi thật sự không biết, thật sự không rõ. Liệu tôi có thích Minh Ngọc hay không? Nếu không, tại sao tôi mỗi lần gặp cô bé lại thấy căng thẳng, mỗi lần đứng gần cô bé lại thấy hồi hộp như vậy? Cái thứ cảm giác đó, thật khác lúc ở bên cạnh Hà Vũ. Đây là cảm giác khi thích một người sao?

Vậy thì, còn Hà Vũ, phải làm thế nào đây?

Tôi vô thức liếc sang người bên cạnh, con nhỏ này lại thất thần nữa rồi, không biết đang nghĩ gì đây nữa. Nhìn vào cuốn tập của cô ta lại thấy chẳng chút mấy đường vẽ kì dị, ở giữa còn có cả một đứa con trai bị một đứa con gái đâm một kiếm vào bụng, tôi bất giác đỏ mặt hồi hộp.

-Vũ... Hà Vũ...

Cô Thư dạy hóa đứng trên bục giảng gọi mấy lần nhưng Vũ vẫn không có phản ứng, tiếp tục vẽ mấy đường chéo lên trên người đứa con trai trong vở. Tôi vội quay sang nhéo cô ta một cái, Hà Vũ quay sang đánh tôi hết mấy cái, tôi chịu trận không dám la lên vì đang ở trong lớp. Sau đó, cô nhóc này mới hồi hồn, liếc mắt trừng trừng nhìn xung quanh lớp, mấy đứa đang hóng chuyện vội vã quay lên, tư thế nghiêm chỉnh nhìn bảng. Vũ thu lại ánh mắt hung dữ vừa rồi, vẻ mặt tươi cười lấy lòng đứng lên, lấy giọng điệu dịu dàng hết sức có thể để nói chuyện với cô:

-Cô gọi em ạ.

Cả lớp, bao gồm cả tôi, ngay lập tức liền tròn mắt kinh ngạc nhìn con người này.

*****

Tôi và Hà Vũ chăm chú đi ra chỗ nhà xe, định về nhà, dọc đường cô ta vẫn không nói gì. Ít ra tình hình giữa chúng tôi đã thoải mái hơn rất nhiều. Vũ đeo lên ba lô, leo lên yên sau ngồi, tôi vừa đang định đạp xe đi thì nghe có tiếng người gọi lại. Là Minh Ngọc. Đạo này con bé thường xuyên tới tìm tôi, Hà Vũ rất bất mãn, tôi cũng biết. Thỉnh thoảng lúc Ngọc lại gửi vài cái tin nhắn lỉnh tinh, có khi hẹn đi uống nước Thế nhưng tôi không thể từ chối cô bé được, chính là không nỡ từ chối. Những chuyện này tôi vẫn không dám nói cho "nhỏ đáng ghét" biết. Đôi khi tôi sẽ cảm thấy như mình đang lén lút làm chuyện xấu, cứ như đang chơi trò bắt cá hai tay, nhưng rồi cũng tự trấn an mình là mình và Vũ chỉ là bạn bè bình thường, mình hoàn toàn không có lỗi gì.

-Anh Kha, anh đang định về á?

Tôi còn chưa kịp trả lời thì Hà Vũ đã quay qua đốp chát lại một câu:

-Biết rồi còn bày đặt. Nhiều chuyện.

Sắc mặt của Ngọc khẽ thay đổi, có vẻ xấu hổ, không dám nhìn tôi. Tôi ngượng ngùng nhỏ giọng "xin lỗi" rồi khẽ ra hiệu cho cô ta tạm thời đừng nói gì. Cô ta có vẻ không phục, mặt vẫn hầm hờ nhìn người ta, khiến chúng tôi đều thấy mất tự nhiên.

-Em tìm anh hả?

-Dạ, em muốn rủ anh đi ăn. Nhưng mà có lẽ anh bận rồi nhỉ?-nói rồi cô bé liếc nhanh cái người đang ngồi sau xe tôi, nhưng lại bị cô ta trừng mắt một cái, liền sợ hãi nhanh chóng dời mắt đi. Tôi bất đắc dĩ liếc qua Vũ một cái, nhưng không có hiệu quả, cô ta không để ý tới Ngọc nữa, quay sang nói với tôi:

-Cậu có chở tôi về không? Chẳng lẽ đứng đây chờ trời tối sao?

-Nếu anh không rảnh thì thôi vậy. Em về trước. Bữa nào gặp lại anh sau nhé.-cô bé nhỏ giọng đáng thương nói với tôi, sau đó cúi đầu bước đi. Tôi không có cách nào khác, thờ dài một cái, lại nghe con nhỏ đáng ghét đứng sau gọi mình:

-Cậu rốt cuộc có về hay không?

Tôi lắc đầu, bất đắc dĩ ngồi lên xe đạp. Thái độ của Hà Vũ đối với Minh Ngọc ngày càng tệ, lúc đầu chỉ là ngăm ngăm, còn bây giờ thì khó chịu ra mặt.

-Cậu đừng có thái độ như vậy nữa được không?

-Thái độ gì chứ? Cậu phải chở tôi về nhà. Chẳng lẽ cậu định bỏ tôi lại mà đi với con nhỏ đó sao?

-Tôi không có ý đó, nhưng mà cũng nên nói sao cho đàng hoàng một chút. Cậu cư xử như vậy sẽ làm Ngọc thấy buồn.

-Chỉ có buồn thôi sao? Biết đâu bây giờ nó vừa đang đi trên đường vừa rửa xả tôi đến không còn gì đấy. Có khi nó còn lấy hình tôi đem phóng phi tiêu.

-Tại sao cậu lại ghét con bé như vậy chứ?-tôi khẽ thờ dài.

-Tại vì nó không phải là người tốt đẹp gì. Hơn nữa, nó cứ luôn bám theo cậu.

-Hà Vũ, cậu có thể thích tôi, nhưng mà tôi không nhất định phải thích cậu. Tôi cũng có quyền thích một người khác.

Phía sau xe bỗng trở nên im lặng. Qua một lúc sau mới nghe thấy người kia nói rất nhỏ:

-Vậy bây giờ ý của cậu chính là cậu thích con nhỏ đó chứ gì?

-Không phải, tôi cũng không biết. Nhưng mà tôi chỉ có thể xem cậu là bạn, là bạn mà thôi. Cậu có hiểu không?

-Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao cậu không thể thích tôi? Tại sao vậy hả?-Hà Vũ bỗng ôm chầm lấy tôi, đầu đập mạnh vào lưng tôi, tôi giật mình, suýt lạc tay lái.

Tôi bối rối, không biết nên làm gì. Cô nhóc vẫn ôm tôi không buông, đầu vẫn tựa vào lưng tôi, thì thầm nói:

-Tôi vẫn chưa bỏ cuộc đâu. Tôi chờ đến khi cậu chính thức nói với tôi "Cậu thích con bé đó". Bằng không tôi vẫn sẽ làm oan hồn tiếp tục bám theo cậu.

-Sao phải như vậy chứ?-tôi hỏi

-Vì tôi thích cậu, rất rất thích. Từ lần đầu gặp đã thích cậu.-người kia ừ ừ nói, không buồn ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ nhàng dụi dụi vào lưng tôi như một con mèo nhỏ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ, một cô gái có tính cách như Hà Vũ, khi thích một người lại có dáng vẻ như thế này: trẻ con, dịu dàng, cố chấp, tất cả chỉ vì một người.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Chương trình học kì II cũng vừa mới bắt đầu không lâu, cho nên việc học hiện tại tương đối khá nhẹ nhàng, hơn nữa bọn học sinh chúng tôi còn đang có xu hướng đón tết sớm. Có đứa đã lập ra một danh sách dài những việc cần làm khi nghỉ tết, có đứa thì gia đình đã lo đặt trước vé đi du lịch. Tôi vẫn đang từng ngày mong ngóng ba và di gọi điện về cho mình. Mọi năm ba và di sẽ về Việt Nam ăn tết chung với tôi. Năm nay sẽ có thêm một thành viên khác nữa cũng về đây, là em trai tôi. Mấy tháng trời không gặp, không biết có mập lên không nữa? Chẳng biết giờ đã lớn chừng nào rồi. Tuy nói lâu lâu di vẫn gửi hình em bé về cho tôi, nhưng mà dù sao nhìn người thật vẫn tốt hơn nhìn hình nhiều, đúng không?

Ba tôi hiện đang sống ở Mỹ hai năm trước thì tái hôn. Lúc nghe tin đó tôi còn nhớ rõ tôi đã vui sướng đến cỡ nào. Ba tôi năm nay đã gần bốn mươi rồi, cũng nên tìm một người bầu bạn lúc về già. Di ấy thật sự là một người rất tốt, rất hiền hậu, cũng từng có một đời chồng nhưng chưa có con, có lẽ vì vậy nên di rất thích tôi, đối xử với tôi rất tốt. Khoảng mấy tháng sau khi cưới thì nghe tin di có thai, là con trai. Mười mấy tuổi đầu tôi mới có một đứa em, nên tôi rất thương nó.

-Kiến Kha, Tết năm nay cậu có tính đi đâu chơi không?-nhân lúc cả hai đang ngồi ở ghế đá trong sân trường ăn sáng, tôi liền hỏi hấn.

-Còn mấy tuần nữa mới Tết mà. Lo chi sớm.

-Không sớm, không sớm đâu. Bây giờ lo là kịp. Cậu có muốn đi chơi với gia đình tôi không?

-Gia đình cậu?

-Ừ. Có muốn đi không?

-Thôi khỏi đi. Gia đình cậu tôi đi không tiện lắm.

-Gi mà không tiện chứ? Cậu sợ gặp ba vợ hả?

-Ba vợ cái gì chứ? Cậu đừng có nói lung tung.-hấn giận đỏ mặt.

Tôi sờ mũi mình, ngại ngùng cười, hấn bực bội quay mặt sang một bên, không thèm nói chuyện nữa. Tôi lười để ý, tiếp tục cúi mũi vào cuốn tiểu thuyết vừa mới mượn được. Trong lòng suy nghĩ vẫn vợ thì nghe thấy giọng một người làm tôi giật cả mình:

-Chị Vũ Vũ.

Tôi hoảng hồn, luống cuống vớt cuốn sách lên người hấn. Hấn hơi nhú mày nhìn cuốn sách trên tay, ghét bỏ để nó sang một bên, mới chịu nhìn lên nhìn thẳng nhóc này giờ vẫn đang cười toe toét đứng trước mắt chúng tôi. Cả ba nhìn nhau một hồi, tôi mới miễn cưỡng lên tiếng:

-Nhóc con, tìm chị hả?

Thằng bé mở to hai mắt nhìn tôi, gật gù đầu, sau đó thì cái ghế đá lại xuất hiện thêm một người nữa, ngồi chen giữa tôi với hấn. Kha nhú mày, tận lực ngồi ngay mép ghế, tránh như tránh tà vậy. Lâu rồi chưa gặp lại thằng nhóc này, không hiểu sao hôm nay lại có hứng chạy tới đây tìm tôi nữa.

-Hai người đang ngồi tâm sự sao?

-Không phải.

Tôi chưa kịp trả lời thì hấn đã vội cắt ngang, mặt đỏ lên. Tôi trừng mắt, tên nhóc ngồi ở giữa thích ý cười phá lên, bắt đầu vào chủ đề chính:

-Vũ Vũ, chiều nay đi ăn kem không? Em biết quán này mới mở.

Ờ, cũng lâu rồi chưa có ăn kem. Tôi len lén liếc sang cái người vẫn đang giả vờ bình tĩnh ăn sáng nhưng lỗ tai vẫn đang hoạt động hết công suất kia, nghĩ ngợi một chút rồi từ chối. Có đi ăn cũng phải đi với hấn, tại sao phải đi với tên nhóc này chứ?

Thằng nhóc năn nỉ tôi một hồi mà không đạt được mong muốn, vừa giận dữ vừa chán nản đứng dậy rồi đi. Hấn lúc này mới dịch sát lại gần tôi, lặng lẽ hỏi:

-Thằng nhóc đó vẫn hay tìm cậu hả?

-Không có. Cả tháng trời rồi không có gặp. Chẳng biết giờ từ đâu chui ra nữa.-tôi uể oải trả lời

-Cậu có hứng thú với nó không?

-Không, không, không. Tôi chỉ có mỗi mình cậu là đủ lắm rồi. Còn sức đâu mà để ý người khác.

-Tôi thấy thằng nhỏ cũng được lắm. Đẹp trai nha.

-Đẹp.Chị đây không có hứng với mấy em giai bé nhỏ đâu.

Tôi cười nói, đánh hấn một cái, sau đó tự nhiên mang vai hấn làm chỗ dựa, nói nhỏ:

-Mà cậu cũng đừng nghĩ nhiều. Thăng nhóc đó chỉ là nhất thời. Nó không kéo dài được bao lâu đâu. Nên cũng không cần phải lo lắng làm gì. Cứ chờ xem

-Chờ cái gì chứ?

-Thăng nhóc này còn bé bỏng lắm, thứ thiêng liêng như tình yêu làm sao mà nó có thể hiểu được chứ?

-Phải rồi, phải rồi. Cậu lớn hơn nó được bao nhiêu tuổi chứ? Như nhau cả thôi.

-Gi mà như nhau chứ? Chị đây đã trải qua bao sóng gió của cuộc đời rồi. Không còn ngây thơ bé bỏng nữa đâu. Cho nên mới nói, cậu đừng có mơ mà thoát khỏi tôi.

Đang nói chuyện với nhau rất vui về thi bổng dung một giọng nói từ đâu vọng lại:

-Hai người làm ơn đừng có tình tứ như vậy được không? Dân chúng FA đang biểu tình đông đảo bên đây nè.

Tôi ghé mắt nhìn, thấy cả lớp đang đứng bên kia thích thú nhìn chúng tôi chằm chằm. Tôi không nghĩ ngợi đưa tay vẫy vẫy tụi nó, lập tức nhận được mấy chục ánh mắt khinh bỉ bắn ngược lại. Tôi ngưng ngừng thu tay về, phát hiện tên ngố ngồi bên cạnh có vẻ không được tự nhiên cho lắm, có lẽ là không thích bị người khác soi mói. Tôi liền kéo hấn ra chỗ khác, nhưng vừa mới đi được vài bước đã bị "kì đà cán mũi". Con nhỏ Minh Ngọc gì đó từ đâu nhảy ra chặn đường chúng tôi lại. Tôi nhủ mảy, dùng vẻ mặt chẳng mấy thân thiện nhìn nó. Con nhỏ này lại không thêm để ý tới tôi mà chạy tới trước mặt hấn, tùm tùm cười nói:

-Anh Kha, anh có rảnh không? Anh giúp em cái này được không? Gấp lắm í. Được không anh?

Tụi chưa kịp tức giận vì cái giọng "nhão nhẹt" đó thì đã thấy Kha gạt tay mình ra, dịu dàng nói với con bé kia:

-Cũng được. Anh cũng không có gì làm.

Nói xong theo con bé bỏ đi mất. Tên đáng ghét kia, cậu quên nguyên một con người đang đứng sừng sững ở đây là tôi sao? Ít ra cũng phải nói với tôi một tiếng chứ? Bực bội quay đầu lại, thấy mấy đứa trong lớp nhìn mình vừa tò mò vừa thương hại, tôi trừng mắt nhìn tụi nó một cái, rồi mới ừ ừ bỏ đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Buổi sáng, tôi vào lớp cũng khá sớm. Liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh, cái ba lô đã nằm sẵn ở đó, chứng tỏ cô ta đã đến lớp rồi. Vậy người đầu rồi nh? Sự tò mò của tôi nhanh chóng được giải đáp. Một bóng người từ bên ngoài nhanh chóng vọt vào trong lớp, miệng la lớn: -Mấy đứa, có tin mới nè. Sau đó vội vã vọt lại sau lớp, lại chỗ bàn của tôi, tôi vừa kịp nhận ra người đó là Hà Vũ thì đã thấy cả lớp xúm lại, vẻ mặt nghiêm túc như đánh trận. Cô ta nhanh chóng leo lên bàn ngồi, trước khi tôi kịp lên tiếng ngăn chặn, nên chỉ đành bất lực nhìn cuốn vở tội nghiệp của mình đang bị cô ta vô tình đè lên. -Thầy "bụng phệ" của lớp chúng ta đó, sắp lấy vợ rồi.-Hà Vũ giảm nhỏ âm lượng, nhẹ nhàng nói, mọi người lập tức trở nên xôn xao. Tôi lặng lẽ dịch người lại gần nghe ngóng. Thầy "bụng phệ" lấy vợ sao? Quả là một tin bất ngờ nha. -Nghe nói vợ của thầy là cô thủ quỹ trường mình đó.-Vũ lại tung ra một câu nữa, mọi người càng nhiệt tình sôi nổi bàn tán. Sở dĩ gọi là thầy "bụng phệ", cũng là vì thầy có cái bụng rất to, người ta nói là vì thầy uống rượu bia "hoi bị nhiều". Thầy tên là Sơn, dạy môn địa của lớp tôi, năm nay đã ngoài 40 tuổi nhưng vẫn chưa có vợ. Chắc là do quá "kén cá chọn canh" đi, mà gia đình nhà thầy cũng không phải chỉ có một đứa con trai nên không lo lắng nhiều. Còn cô thủ quỹ của trường tôi, năm nay cũng đã bốn mươi, lấy chồng nhưng năm năm trước đã ly hôn còn có một con gái đang học đại học. Đừng hỏi tại sao tôi biết nhiều như vậy. Chỉ là có một con ruồi nào cũng vo ve vo ve bên lỗ tai tôi đủ thứ chuyện, không muốn biết cũng không được. Ấy da, thật không nghĩ hai người đó lại thành đôi nha. Đời thật lắm điều bất ngờ.

***** Hôm nay là ngày học cuối cùng trước khi nghỉ Tết Nguyên Đán. Vì vậy tâm trạng lũ học sinh chúng tôi có vẻ hưng phấn lạ thường. Thầy cô bộ môn cũng thoáng hơn một chút, một số thầy cô còn cho chúng tôi nghỉ tại lớp, không cần học bài mới. Thầy "bụng phệ" hôm nay không có dạy, chắc là lo chuẩn bị đám cưới, nên chúng tôi được nghỉ được một tiết cuối buổi chiều, có thể về nhà sớm. Bản thân tôi lại bị Hà Vũ dính lấy, mua hai cây kem ốc quế, mấy thứ trái cây chạy xe đạp đến chỗ cánh đồng kia để "xử lý". Trên đường đi, Hà Vũ ngồi đằng sau xe nghêu ngao hát, đường lại lúc này khá vắng nên tôi nghe thấy rất rõ, nhưng đều là mấy bài hát tiếng anh mà tôi không biết. Sợ kem sẽ bị chảy hết, tôi cố gắng hết sức để đạp, một hồi liền cảm thấy ghen tỵ với cái người đang nhàn nhã ngồi sau lưng. -Một rồi hả? Có muốn tôi chở cậu không? Tôi thờ dãi, con nhóc này lại bắt đầu giờ trò chọc ghẹo tôi nữa rồi. Tôi mặc kệ người kia đùa giỡn với mình, giả bộ trấn tĩnh chạy xe tiếp, nhưng tai vẫn lắng nghe những lời người kia luyên thuyên, không bỏ sót câu nào, khoe miệng khẽ cười. Ngồi nhàn nhã dựa vào thân cây to, tôi cảm thấy thời tiết hôm nay thật là mát mẻ ôn hòa quá. Bên cạnh Hà Vũ đã xử lý xong cây kem, đang ngồi loay hoay với bịch dưa hấu, tự mình lấy một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng nhắm nháp, lại lấy một miếng khác đưa tới trước miệng tôi. Tôi chần chờ một chút rồi cũng há miệng ra, neoh mất lại hưởng thụ. Bỗng nhiên có một âm thanh khác phá vỡ sự

yên bình vốn có ở đây. Tôi lười biếng lờ đi động từ túi quần ra, nhìn cái tên xuất hiện trên màn hình, chợt ngẩn ra, liếc cô nhóc ngồi kế bên, phân vân không biết có nên nghe máy hay không. Vũ cũng nhận ra sự khác thường ở tôi, ngó qua màn hình, biểu tình không kiên nhẫn dứt khoát giật lấy cái điện thoại từ tay tôi, ấn nút từ chối cuộc gọi. Tôi hơi hoảng hốt, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, lấy lại điện thoại, hét lên: -Cậu làm cái gì thế? Sao lại tự tiện tắt điện thoại của tôi? -À, lỡ tay ấn nhầm thôi-cô ta bĩu môi, tùy tiện trả lời, quay lại tiếp tục ăn dưa hấu. -Lỡ tay cái đầu cậu. Rõ ràng là cậu cố ý. -Cậu nghĩ sao cũng được. Tôi xoa trán, thật không biết phải làm sao. Cố gắng áp chế cơn giận của mình, dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể nói rõ với Hà Vũ: -Cậu đừng có trẻ con như vậy được không? Ngọc cũng là bạn của tôi. Cậu cũng là bạn của tôi. Đừng có làm tôi khó xử. -Cậu có thật sự chỉ coi nó là bạn? Đối với cậu, tôi hay nó quan trọng hơn? -Cậu sao lại ngây thơ như vậy? Cưng nhiên lại hỏi tôi vấn đề này. Làm sao tôi trả lời được? -Cậu là thật không trả lời được, hay là đã có câu trả lời mà tôi không nên nghe? Cậu thật ra là thích con bé đó đúng không? Đây không phải là lần đầu tiên Hà Vũ hỏi tôi điều này. Tôi lần nào cũng phủ nhận hoặc trốn tránh. Hôm nay cũng lại đụng đến vấn đề này một lần nữa. -Cậu không nói gì, tức là đúng rồi phải không? Lời tôi nói là đúng phải không? Cậu thích con bé đó có đúng như vậy không?-Hà Vũ bám riết không tha, cứ như nhất định phải nghe một câu trả lời rõ ràng từ tôi mới chịu yên. Tôi sẵn cũng đang bực trong người liền bất chấp mà hét lên: -Đúng vậy đó. Tôi thích Ngọc đó. Cậu đã vừa lòng chưa? Tôi không có thích cậu. Nhất thời xung quanh trở nên yên lặng. Sau một hồi xúc động thì tâm trạng tôi bắt đầu ổn định hơn, lại bắt đầu cảm thấy hối hận, không dám nhìn mặt cô nhóc bên cạnh. Mãi một lúc sau, tôi mới nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ mà có vài phần run rẩy: -Về thôi. Phải rồi, tâm trạng không tốt, nên về nhà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tôi không biết Hà Vũ đang suy nghĩ những gì, chỉ cảm giác trong lòng cô ta ẩn chứa rất nhiều tâm sự, giống như tôi hiện tại. Sau cái buổi chiều chúng tôi cùng đi ra cánh đồng đó, tôi nhận thấy hình như có cái gì đó đã thay đổi. Nhưng Vũ vẫn đối xử với tôi như bình thường, cứ như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ngọc đôi khi vẫn gọi điện cho tôi, nhưng vì gần đây trong đầu phải lo lắng rất nhiều chuyện, hoặc có lẽ bởi vì cô bé chính là nguyên nhân mâu thuẫn giữa tôi và cô nhóc phiền phức kia, nên tôi không thiết tha nghe điện thoại cho lắm. Có lẽ là vì thấy được thái độ không nhiệt tình của tôi, sau đó Ngọc cũng ít gọi hẳn. Ngược lại mấy hôm nay ba tôi lại liên tục gọi bảo tôi Giao thừa phải về nhà. Tôi từ chối hết mấy lần, thật không muốn về cái nhà đó chút nào. Cuối cùng thì ông cũng nhượng bộ, nhưng mừng 1 vẫn phải về nhà, đó là điều khó tránh khỏi.

Ngày mai cũng đã là Giao thừa rồi. Hôm qua Hà Vũ có nói sẽ sang giúp tôi quét tước, dọn dẹp nhà cửa. Chắc giờ này cô ta cũng sắp đến, tôi đang định đi chuẩn bị số thứ cần thiết, thì nghe thấy tiếng con chó nhà bên cạnh sủa inh ỏi, tiếp đó nghe thấy một tiếng "bịch" phát ra từ sân nhà mình. Tôi giật mình chạy ra ngoài, liền thấy một người mặc áo thun đen, quần shorts đen, đội nón cũng màu đen, nói chung là cả người mặc đồ đen đang ngang nhiên tiến vào nhà mình. Tôi bất đắc dĩ liếc mắt về cánh cửa vẫn đang khoá, lại nhìn cái người ngồi trên ghế sofa thản nhiên rót nước uống, khẽ thở dài một cái.

-Cũng không phải là ăn trộm, cậu cứ leo cổng nhà tôi làm gì?

-Đội cậu lâu lắm. Như thế này nhanh hơn nhiều.

Tôi vò đầu, cũng bước tới ghế ngồi xuống. Hà Vũ bộ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh dò xét một hồi lâu, rồi mới quay sang hỏi tôi:

-Bao lâu rồi cậu chưa dọn nhà?

Tôi cẩn thận ngắm nghía: lúc mua nhà là đầu năm học, cũng đã hơn năm tháng, mà từ lúc đó đến nay chưa có dọn lần nào.

-Hơn năm tháng rồi-tôi cẩn thận trả lời.

May mắn là mặc dù tôi không phải người sống ngăn nắp gọn gàng, nhưng cũng không đến mức bê bối, cho nên căn nhà hiện tại cũng không đến nỗi nào. Chỉ là nhìn Hà Vũ có vẻ không hài lòng cho lắm, nói đúng hơn là khuôn mặt cô ta rất bất mãn.

-Hừ, năm tháng? Ít nhất mỗi tháng cậu cũng nên tổng vệ sinh một lần chứ. Vậy cậu có lau nhà mỗi ngày không?

Tôi gật đầu, lúc này Vũ mới thôi sẫm soi cái sàn nhà. Sau đó cô ta tiếp tục nhìn quét sang trần nhà và cửa sổ, nhứ mày mở miệng sai bảo:

-Cậu đem mấy cái rèm treo cửa gỡ xuống hết đi. Chúng ta đem đi giặt hết.

Tôi nhanh nhẹn tháo hết mấy tấm màn treo xuống, ngắm nghía chúng một hồi rồi thở dài. Mấy tấm vải này đã bẩn đến mức muốn ngả sang màu đen cả rồi. Nhà tôi vốn không có máy giặt. Bây giờ phải tự giặt tay mấy cái này, tôi bỗng thấy hận vì nhà mình nhiều cửa sổ như vậy.

-Cậu cứ để đó lát tôi giặt, còn cậu đi tìm cái ghế nào cao cao một chút leo lên lau trần nhà đi, à, cả quạt trần nữa. Bụi đóng dày quá.

Tôi bỏ mấy cái màn vào trong thau để vào một góc, nhanh chóng vào phòng mình lấy ghế. Hà Vũ chuẩn bị sẵn xô nước sạch và giẻ lau. Tôi đứng trên

ghế lau trần nhà trước, được một lúc lại đưa ghế xuống cho người bên dưới xả nước, sau đó lại đưa lên cho tôi. Cả hai ăn ý khó tả. Chừng nửa tiếng thì lau xong, lưng áo chúng tôi cũng đã sớm ướt đầm. Ngượng ngùng nhìn nhau một lát, Vũ bảo tôi đem mấy cái quạt máy trong nhà xuống, còn cô ta thì đi giặt màn. Hai người, mỗi người chiếm một góc sàn nước, người giặt đồ, người rửa cánh quạt, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

*****

-Ngày mai cậu có đi đâu không?

Tôi thờ dãi, lắc đầu nói "không", cô ta ngạc nhiên tròn mắt quay qua tôi hỏi:

-Thật sao? Cậu không tính về nhà ba cậu sao?

Tôi lại lắc đầu, Vũ ngừng tay nhìn tôi một lát rồi nói:

-Vậy cậu định làm gì? Chẳng lẽ nằm ở nhà cả ngày?

Tôi không trả lời. Sau vài giây im lặng, cô nhóc đi lấy một cái thau sạch bỏ mấy cái màn đã giặt xong vào, rửa tay lau khô kĩ càng rồi mới nhìn đến tôi nãy giờ vẫn lì lì một góc:

-Nếu vậy thì cậu qua đón Giao thừa với gia đình tôi đi. Ba tôi sẽ không ngại đâu, ông ấy thật sự rất dễ tính.

Qua nhà Hà Vũ sao? Như vậy không biết có kì cục lắm không. Đúng ra thì tôi nên từ chối, nhưng nhìn đến ánh mắt tha thiết của người nào đó, hai chữ "không cần" sắp ra khỏi miệng cũng bị nuốt ngược trở về. Hơn nữa, nghĩ đến cảnh ngày mai mình phải ở nhà ngồi trên ghế cô đơn ôm gối cắn, liền cảm thấy thật bi thảm. Cuối cùng tôi đành cắn răng phun ra một chữ "ừ".

Hà Vũ hài lòng, xoa đầu tôi như đang vuốt ve con cún, miệng cười khanh khách. Cơ mặt tôi khẽ run rẩy, nhưng không nói gì, tiếp tục cầm đầu rửa quạt. Cô nhóc kia chọc phá tôi đủ, liền tung tăng chạy vào phòng tôi mang dra giường và mấy cái bao gối ra ngồi tiếp tục giặt.

Một lát sau, chúng tôi ra ngoài sân vừa phơi đồ vừa đùa giỡn. Sau đó nữa, tôi phải hì hục lau cửa kính, lại gỡ mạng nhện quét bụi ở trên tường, Vũ nhân nhả lau bụi trên tủ, bàn ghế, các vật dụng, đồ trang trí, sắp xếp dọn dẹp. Rồi phải lau sàn nhà lại lần cuối cùng mới miễn cưỡng xem như xong, cũng đã gần hai giờ. Chợt nhớ ra lúc trưa cả hai còn chưa có ăn gì.

-Hôm nay phải cảm ơn cậu nhiều. Tôi mời cậu ăn một bữa.

Hà Vũ ngồi phịch xuống ghế, mệt mỏi vờn vai đuổi ta đuổi chân, lười biếng nói với tôi:

-Để chiều đi. Giờ tôi muốn ngủ.

Nói xong người kia nhanh chóng khép mắt nằm xuống sofa. Tôi nhìn một lát, cũng bước tới cái ghế dài khác, đánh một giấc.

Đúng là nên nghỉ ngơi trước.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Mới sáng sớm tôi đã thức dậy, chạy lẩn tẩn khắp nhà, bay từ chỗ này sang chỗ khác. Ba và dì thấy vậy, chỉ nhìn nhau lắc đầu cười, cũng không ngăn cản tôi. Em trai tôi vừa mới ngủ dậy, mở to mắt nhìn tôi. Thăng bé đã được tám tháng, mập mạp trắng trẻo dễ thương, ai nhìn thấy đều muốn ôm. Tên của nó là Trọng Vũ, Đinh Trọng Vũ, là do ba tôi đặt.

Tôi đã nói với ba và dì hôm nay rủ Kha đến nhà chơi. Ba không có ý kiến gì, còn rất cao hứng là đằng khác (Ông là người luôn có suy nghĩ "càng đông càng vui"). Riêng dì lại nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức, ảm, hết sức mờ ám, làm tôi ngượng ngùng mãi.

-Vũ, con đừng có chạy lung tung nữa. Qua giúp dì bế bé Tin một chút, dì đi lấy đồ.

Tôi ngọt ngào "ạ" một tiếng, chạy lại đỡ em từ tay dì, nựng má thằng bé mấy cái, đến khi nó khó chịu giẫy dụa mới ngưng lại, bế nó đi coi phim hoạt hình.

Vừa mới ngồi được một lát thì nghe tiếng chuông cửa, biết ngay là ai đến. Tôi lập tức vui vẻ đứng dậy, mang theo bé Tin tung tăng chạy ra mở cửa. Đứng bên ngoài chính là hân, hôm nay mặc áo kiểu sơ mi đỏ kẻ ô đen, quần jeans đen, vẻ rất đứng đắn lịch sự làm tôi ngỡ ngàng hết năm giây mới tỉnh lại

được.

-Đến rồi hả?-tôi bước đến mở cửa.

Hắn ngại ngùng cười (siêu cấp dễ thương luôn), nhẹ nhàng "ừ" một cái, rồi đem xe đạp dắt vào trong sân.

-Tôi ăn mặc thế này có ổn không?-hắn khẽ nhăn mặt nhìn quần áo trên người hỏi tôi.

-Được lắm. Nhìn thật đẹp trai đó. Tôi nhìn còn thấy mê nữa.

Tôi hào phóng gĩa ngón cái khen ngợi, thoáng thấy mặt hắn đỏ lên, liền quay mặt đi tùm tùm cười. Sau đó nhìn bộ dáng lo sợ của hắn tôi lại tốt bụng cất giọng an ủi:

-Cũng đâu phải cậu đi ra mắt ba mẹ vợ đâu mà căng thẳng dữ vậy. Đừng có lo quá. Thả lỏng thần kinh chút đi.

Nói xong liền hài lòng nhìn mặt hắn còn đỏ hơn lúc này, nhưng vẫn mạnh miệng phản bác:

-Gì mà ba mẹ vợ chứ? Nói nhăng nói cuội. Có tin tôi xử cậu ngay tại chỗ không?

-Cậu đang đứng trên địa bàn của tôi đó. Dám xử không?-tôi tràn đầy tự tin nhếch miệng cười khinh bỉ, cổ làm ra vẻ lưu manh, bé Tin trên tay tôi bỗng bật cười khanh khách như phụ họa.

-Sao lại đứng ngoài này? Vào nhà, vào nhà trước đã.

Di bé thẳng bé từ tay tôi, nhìn qua hắn, khẽ cười một cái:

-Con là bạn của Vũ sao? Tên là gì?

-Dạ con chào cô. Con tên là Kha, học chung lớp với bạn ấy.

-Ừ. Kha hả? Vào trong đi con.

Di ầm bé Tin đi xuống bếp gọi ba, tôi nháy mắt ra hiệu với hắn, cùng nhau đi vào trong. Ba tôi ra liền ngay sau đó. Cách một cái bàn, ông khẽ đẩy gong kính lên, dùng ánh mắt dò xét nhìn hắn chăm chăm. Phòng khách bỗng chốc yên tĩnh. Hắn không dám lên tiếng, ba tôi vẫn âm trầm, còn tôi ngồi im lặng cảm thán. Ba à! Chỉ là bạn thôi chứ có phải bạn trai đâu mà soi mói kĩ thế. Kha bị nhìn đến sợ hãi, đá chân tôi cầu cứu. Tôi lại vô tội nhún vai tiếp tục ngồi xem. Mãi đến khi di mang nước lên, rồi ngồi xuống ghế nói chuyện, không khí mới thoải mái hơn một chút. Mà ba tôi cũng vui vẻ cười nói, không còn bộ dáng nghiêm túc như vừa rồi.

-Hồi trước con có du học ở Mỹ à? Chú và vợ cũng định cư ở bên đấy hơn chục năm rồi.

-Con sang đó từ năm 10 tuổi ạ, mới về đầu năm học này, học ở lớp của Vũ. Mà Vũ là lớp trưởng của con, giúp đỡ con rất nhiều, nên hai đứa cũng chơi thân với nhau.

Tôi ngồi bên cạnh cười thầm. Chính là ông trời, là định mệnh đã dẫn lối, đã sắp xếp chúng ta gặp nhau, đã đẩy cậu vào tầm ngắm của tôi. Vì vậy cậu ngoan ngoãn chấp nhận đi.

-Chú sống ở Mỹ, vậy sao Hà Vũ lại ở đây ạ? Sao chú không đưa cậu ấy qua bên đó luôn.-hắn vừa nói vừa liếc qua tôi. Tôi cảm phần nghi: nếu tôi qua Mỹ thì còn có thể gặp cậu sao?

-Chú cũng định như vậy. Lúc đầu là do sợ bận việc không có thời gian lo cho Hà Vũ, mới để nó ở đây. Sau này chú ổn định rồi, muốn đón nó qua bên đó, ai ngờ con bé này bướng quá chừng, nhất quyết không chịu đi. Nó ở lì trong phòng khóc suốt mấy ngày, còn tuyệt thực nữa chứ. Cuối cùng chú cũng chịu thua, cho con bé ở lại VN.

Ba đừng có nhắc lại chuyện cũ được không? Lúc đó là do con vẫn còn nhỏ, vẫn còn "trẻ người non dạ" thôi mà.

-Mà cũng không hẳn là nó ở một mình đâu. Vốn ở đây có người giúp việc, nhưng hè năm ngoái đã xin nghỉ về quê. Nó cũng lớn rồi, tự lo được, nên chú cũng không tìm người mới nữa.

Di bỗng đứng dậy nói:

-Được rồi. Mọi người cứ nói chuyện tiếp đi. Em đi nấu cơm.

Tôi liền đứng lên:

-Di, con nấu phụ đi.

-Con biết nấu không?-di quay lại nghi ngờ nhìn tôi.

-Con biết chứ. Con đã tập nấu ăn đó nha.

-Sao tự đứng lại học nấu ăn hả? Con là bị cái gì kích thích?

Tôi bất giác quay sang nhìn hấn, sau năm giây, cảm giác hai má mình đang dần nóng lên, gương mặt nhìn chỗ khác. Chợt nghe thấy tiếng cười của dì, thấy ánh mắt của dì đảo qua đảo lại hai người chúng tôi, sau đó mang về mặt "đả hiếu" đi vào nhà bếp. Tôi nhìn hấn một lát rồi cũng lật đật chuồn mất, để lại hai người ở phòng khách "mất to trừng mắt nhỏ".

*****

-Kha, con nếm thử xem có được không? Có hợp khẩu vị không?-dì vừa nói vừa đặt chén com trước mặt hấn.

Hấn nhỏ giọng "ạ" một tiếng, cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

-Ăn có được không? Nồi thịt kho tàu này là bé Vũ phụ trách đó. Trên bàn cũng có mấy món do nó tự tay làm. Con xem có ăn được không?

-Dạ. Ngon lắm. Dì cứ để con tự nhiên.

Phát hiện hấn đang nhìn mình, ánh mắt ẩn chứa ngạc nhiên, tôi thản nhiên mỉm cười đáp lại, sau đó liền bắt đầu động đũa. Trong lòng cảm giác rất thành tự.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

-Thằng nhóc này cũng được đó.-Dì nói với tôi khi cả hai đang ở nhà bếp rửa chén. Tôi không biết nói gì, đành "ạ" một tiếng. Dì lại làm như lơ đãng nói tiếp:

-Nhìn con người cũng hiền lành, tử tế, cũng đẹp trai. Mà hình như nó không đẹp trai bằng thằng Hưng nhỉ?

-Đúng là không bằng thật. Nhưng không sao, con thích thế.

Tôi nói xong quay sang thấy dì đã ngừng tay nhìn mình chăm chăm.

-Con thích thằng nhóc đó thật hả?

-Dì, không có đâu, đừng nghĩ nhiều.-tôi xấu hổ nhỏ giọng nói, lại nghe thấy tiếng cười êm tai truyền đến từ người bên cạnh:

-Dì có phản đối cái gì đâu. Lúc dì bằng tuổi con cũng như vậy, đã từng cảm nắng hai ba lần rồi, nên dì hiểu. Chỉ là đừng để mấy cái chuyện tình cảm này ảnh hưởng việc học, phải ưu tiên chuyện học trước.

-Dạ con biết mà.-Dì của tôi đúng là một người rất tâm lý. Ba tôi thật có phúc mới lấy được người phụ nữ tốt như vậy.

Sau khi ăn xong bữa, ba và dì theo thói quen đi nghỉ trưa. Tôi và hấn ngồi trên ghế nhìn nhau một lúc, quyết định xem phim. Tôi mượn cái laptop của ba để lên mạng. Sau vài lần đến nhà hấn xem phim, tôi phát hiện Kha không dám xem mấy loại phim ma, phim kinh dị, cộng với thái độ của hấn ngày đó ở nhà ma của khu vui chơi, tôi kết luận tên này quả đúng là rất nhát gan.

Mãi xem phim mà ngủ quên lúc nào cũng không hay, khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang dựa vào người Kha, mà cảm hấn cũng tựa vào đầu tôi, tay hấn còn đang vòng qua người tôi nữa chứ. Nói gì thì nói, tình cảnh đúng là lãng mạn nha. Nhìn xuống cái mền đắp trên người cả hai, lại nhìn qua cái laptop đã được gấp lại để ngay ngắn. Không lẽ là dì?

Tôi âm thầm rơi lệ trong lòng. Tại sao lại để dì thấy cảnh chúng tôi "tình tứ" như vậy chứ? Tôi tự đứng lười đứng dậy, toàn là người nhà, còn sợ gì nữa. Thế là lại tiếp tục dựa vào hấn ngủ tiếp.

*****

Mơ màng tỉnh dậy, thấy khắp người mỏi nhừ, xương cốt rã rời, cảm giác như có gì đó đè nặng trên vai mình. Tôi mờ mịt mở mắt, ngờ ngác nhìn cái người đang đem mình làm gối mà ngủ rất tự nhiên. Cô nhóc vẫn còn chưa dậy, hô hấp đều đều, tóc cọ vào cổ tôi hơi ngứa ngứa. Tôi khẽ giơ tay lên vuốt mái tóc đã dài hơn so với trước của Hà Vũ, động tác nhẹ nhàng vì không muốn đánh thức người này. Tôi nhớ có lần tôi nói không thích con gái tóc ngắn, rất không nữ tính, cô ta liền bảo sẽ không cắt ngắn nữa, hứa sẽ nuôi tóc dài cho tôi xem. Tôi lúc đó vẫn cứ tưởng là nói chơi, không ngờ sau đó cô ta lại rất

giữ lời. Người này, có lẽ thật sự rất thích tôi.

Nhẹ nhàng rút cánh tay mình đang đặt bên hông người kia ra. Không ngờ cô ta vẫn bị giật mình mà tỉnh dậy, hai mắt mơ màng nhìn tôi, sau đó như nhớ ra điều gì, hai má đỏ lên, lúng túng ho một cái, đem cái chăn cầm lên:

-Tôi đem chăn đi cất trước.

Tôi khẽ cười, nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều, không ngờ lại trễ vậy rồi. Tôi mượn nhà vệ sinh tắm rửa, thay một cái áo thun và quần jeans lửng, bót gò bó hơn buổi sáng. Lúc tắm xong còn nghe loáng thoáng thấy tiếng Vũ và cô đang nói chuyện:

-Nhóc con, đi mua cho con mấy cái váy đầm sao con lại không mặc chứ?

-Thôi đi mà đi. Tha cho con. Con không hợp với mấy cái thể loại đó đâu.

Tôi nghĩ ngợi một chút, Hà Vũ mặc váy chắc là đẹp lắm, chỉ là do không muốn thôi. Ít nhất cô ta mặc váy đồng phục không hề khó coi chút nào.

Phòng bếp vang lên tiếng xào nấu, mùi thơm thức ăn bay tới kích thích vị giác làm cho tôi cảm thấy đói bụng. Chú Huy (ba của Hà Vũ) từ trong phòng bước ra, nhìn tôi bằng ánh mắt rất kì lạ, rồi sau đó lại ngồi xuống ghế đối diện mở ti vi lên xem.

Một hồi yên lặng, chú mới hỏi tôi:

-Con với bé Vũ thật sự chỉ là bạn thôi sao?

-Dạ. Tụi con chỉ là bạn.

-Vậy thì tốt.

Chú ấy gật đầu, sau đó ngập ngừng nói tiếp:

-Không phải chú chê con, nhưng mà bây giờ mấy đứa còn nhỏ lắm, nên tập trung vào việc học.

-Dạ, con biết.

-Ừ biết thì tốt. Hồi sáng chú nghe con nói ba con là chủ khách sạn, là khách sạn nào thế?

Tôi đang định trả lời thì nghe thấy tiếng chuông cửa, ba của Hà Vũ lập tức đứng lên chạy ra ngoài, tôi vẫn giữ nguyên tư thế tiếp tục xem ti vi. Khách đến là một phụ nữ trung niên cùng với hai người một nam một nữ cỡ tuổi tôi.

-Thằng bé này là ai vậy anh?-người phụ nữ hỏi chú Huy.

-À, là bạn của con nhóc nhà anh. Kha, đây là cô Hoàng em gái của chú, cô ruột của Hà Vũ đó.

-Con chào cô.

Thì ra là anh em. Vậy chắc hai đứa sinh đôi đứng đằng sau là con trai của cô.

-Tôi nay tụi em qua đây ăn tiệc, không có vấn đề gì chứ?

-Dĩ nhiên là được. Càng đông càng vui mà. Ha ha ha.

Chú Huy vừa cười xong thì tôi cảm thấy hình như có một cơn gió thoảng qua, thoáng cái đã thấy Hà Vũ dính chặt lấy cô Hoàng, làm nũng nói:

-Cô, con nhớ cô lắm đó. Sao dạo này đi không đến chỗ con?

-Con bé này...

Lúc hai dì cháu thân mật ôm ấp nhau, tên nhóc này giờ vẫn đứng nhìn chột bước sang chỗ tôi chào hỏi:

-Chào. Em là Dũng. Anh là bạn trai chị Vũ hả?

-Không phải. Là bạn thôi mà.-tôi lắc đầu.

Thằng nhóc liếc tôi một cái, rõ ràng là không tin, nhíu mày nghi ngờ nói:

-Thật sao? Tết nhất còn qua nhà người ta. Nói là bạn chỉ có ma mới tin.

Thế là thằng bé mặc định tôi là bạn trai của Hà Vũ, sau đó lôi kéo tôi chơi bộ trò chơi điện tử mà cậu ta mang qua đây.

Sau khi ăn cơm chiều, mọi người vừa ngồi nghỉ vừa nói chuyện. Một lát sau thì có Diễm, Hưng và Thảo ghé sang chơi. Còn có mấy đứa nhóc trong xóm cũng lon ton chạy sang, ngồi mở to mắt nhìn tôi và Dũng hững hờ chơi trò đua xe, miệng nhồm nhoàm nhai bánh. Không khí trong nhà rất ồn ào náo nhiệt (chủ yếu là vì mấy đứa nhóc dành bánh với nhau), tôi lại không thấy bức mình. Mà những người lớn trong nhà cũng không tỏ vẻ khó chịu, chỉ lẳng lặng cười nhìn tụi nhóc đang nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Đến khoảng gần 8h thì mọi người lần lượt ra về, còn phải lo chuẩn bị đón Giao thừa, tôi và Hà Vũ nằm trên ghế xem ti vi, có mấy phim hài rất vui, cô Lê (đi của Vũ) và chú Huy đang ở trong phòng chơi với bé Tin.

Chúng tôi kiên quyết chờ đến 12h chờ Giao thừa. Chúng tôi ngồi xem hết chương trình Táo quân, lại thêm một tập phim Đài Loan, cuối cùng buồn chán lại ngồi xem Tom và Jerry. Hà Vũ thỉnh thoảng lại che miệng ngáp một cái, hai mắt như có nước, từ từ dịch lại gần tôi, rồi lại ngả người dựa vai tôi, lười biếng nói:

-Buồn ngủ quá đi. Kiến Kha, cậu không thấy mệt sao?

-Mệt chứ sao không. Mà cậu buồn ngủ lắm sao? Hay là cậu ngủ đi, lát tôi sẽ gọi.

Hà Vũ lại ngáp một cái, nhắm mắt ôm tay trái của tôi dùng đầu cọ cọ, thanh âm mang theo chút buồn ngủ:

-Không được. Tôi mà ngủ cậu gom hết đồ nhà tôi rồi chạy mất thì sao?

Cả người tôi cứng nhắc, mãi không nói nên lời.

*****

-Cậu xem, còn 15' nữa là tới giờ rồi đó. Bây giờ chuẩn bị đồ là kịp. Tôi đi nấu nước đây.-Vũ hào hứng kéo tay tôi, chỉ vào đồng hồ treo tường nói.-nói xong cô ta vọt vào trong bếp, tôi không biết làm gì nên đành nhắm mắt theo đuôi.

-Đột lát nữa tôi dẫn cậu ra ngoài xem pháo hoa, cũng gần đây thôi, ra khu đất ngoài kia thấy rất rõ.

-Hai đứa lấy mấy cái đĩa bỏ bánh kẹo lên đi. Còn mâm ngũ quả nữa, tụi con chuẩn bị đi.-ba của cô ta đứng ra phân phó nhiệm vụ. Hà Vũ lấy mấy thứ trái cây trong tủ ra, nhanh chóng bày ra một cái đĩa lớn, đem lên phòng khách.

Còn vài phút nữa là 12h, trong sân trước đã có sẵn một cái bàn gỗ, trên bàn có mâm ngũ quả, có bánh kẹo, có hoa và mấy tách trà nóng. Chú Huy đứng trước bàn, hướng mặt ra cổng, thấp nhang khấn, tôi và Hà Vũ ở một bên đứng xem. Chương trình ti vi vẫn đang phát, MC đã bắt đầu đếm ngược. 10, 9, 8...

Cô nhóc bên cạnh nắm lấy tay tôi, ngẩng đầu mỉm cười. Tôi cũng tùm tùm cười đáp lại.

3, 2, 1... Happy New Year!!!

Cùng lúc đó, trên trời vang lên tiếng pháo nổ, tất cả ngẩng đầu nhìn lên.

-Ở đây nhà nhiều lắm, nhìn không rõ. Để tôi dẫn cậu ra kia.

Ở ngoài cổng vang lên tiếng trò chuyện, là hàng xóm bên cạnh sang đây "xông đất". Vũ dẫn tôi ra ngoài, tiện tay cầm theo một thùng bánh lớn, nhón nhơ chạy trên đường.

Gần đây có một mảnh đất trống, xung quanh chỉ có mấy ngôi nhà thấp, tầm nhìn không bị ngăn cản. Vì vậy ở đây xem pháo hoa rất rõ ràng. Mấy đứa nhóc trong khu còn thức cũng chạy tới đây chơi với nhau, nô đùa ầm ĩ.

Chúng tôi ngồi bệt xuống đất, nhìn tụi trẻ con đứng tại chỗ, ánh mắt háo hức ngắm từng chùm pháo hoa rực rỡ bùng sáng trên không trung. Tôi liếc sang Hà Vũ, cô nhóc lúc này đang dựa vào tôi, khuôn mặt bị ánh sáng nhuộm màu xanh đỏ, hai mắt long lanh nhìn tôi mỉm cười. Tôi hơi nín thở, ngại ngùng quay đi, lại thấy một gói bánh gio lên trước mặt mình. Tôi lấy một cái bánh nhét vào miệng, rất ngọt. Cô ta hí hóp mắt cười, gọi mấy đứa nhóc ở xa lại. Tụi con vô tư tham ăn thấy có bánh là kéo nhau lại, ồn ào tranh nhau. Đợt lúc chia xong bánh, ba mẹ bọn trẻ đã đến tận nơi rồi từ từ đưa về nhà.

-Chúng ta cũng nên về thôi.

Vừa nói xong, tôi nghe thấy điện thoại mình báo tin nhắn, mở ra xem, là "nhỏ đáng ghét", nhìn lại thấy Vũ cầm đầu mải miết nhắn tin. Tôi mở tin nhắn ra đọc:

"Kiến Kha, năm mới vui vẻ, càng ngày càng đẹp trai, học giỏi hơn và luôn gặp nhiều may mắn. P/s: rất thích cậu đó nha."

Tôi khẽ cười thành tiếng, cô nhóc kia liền phần nộ lườm tôi một cái, quay phắt đi. Tôi soạn tin trả lời, nhưng không biết ghi cái gì, bấm rồi lại xóa, xóa rồi lại bấm, cuối cùng chỉ gửi bốn chữ "Happy New Year". Quả nhiên cô nhóc này không thấy hài lòng với tin nhắn ngắn gọn súc tích của tôi, tức giận "hừ" một cái rồi phui mông đứng lên. Pháo hoa đang đến đợt cuối nên dày và đẹp hơn rất nhiều. Vũ đứng nhìn một chút, sau đó bất chợt ôm tôi, ôm rất chặt.

Tình huống bất ngờ, tôi sững ra mất vài giây rồi mới từ từ vòng tay ôm lại, trong lòng khẽ thấy sự nhẹ nhàng, ấm áp và ngọt ngào dần lan toả.

Trên đầu pháo hoa vẫn từng chùm lung linh nở rộ...

Tôi thoải mái siết chặt vòng tay hơn nữa, nhắm mắt lại hưởng thụ sự yên bình này. Giữ nguyên tư thế đó một lúc, thấy người kia khó chịu cự quảy tôi mới lưu luyến buông tay.

Bỗng thấy trên môi có cảm giác ấm nóng, tim tôi chợt đập mãnh liệt, mãi vẫn không thể trở về vận tốc ban đầu. Nhiệt độ trên mặt cũng dần tăng lên. Cho đến khi Hà Vũ ngưng ngừng vọt về nhà trước, tôi vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần.

Vừa rồi, là Hà Vũ mới hôn tôi?

Tại sao tim tôi lại đập mạnh như vậy?

Tại sao trong lòng tôi lại cảm thấy trong lòng vui vẻ như vậy?

Chẳng lẽ...

Hà Vũ, hình như tôi đã lỡ thích cậu mất rồi.

.....

-Cậu định về bây giờ luôn hả? Trễ rồi, sao không ở lại luôn, nhà tôi còn phòng mà.-Mặt người nào đó vẫn đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào tôi nói chuyện, hơi cúi đầu, chân đi đi trên mặt đất.

-Không cần đâu.Ngày mai tôi phải qua nhà ba, nên về nhà sớm chuẩn bị.

-Vậy... cậu về đi. Nói chuyện sau.

Vũ tiễn tôi ra cổng, sau đó như mọi khi đợi tôi đi khỏi mới quay vào nhà.

*****

Ngày mừng một trôi qua rất nặng nề. Ba tôi liên tục có bạn bè hoặc nhân viên đến thăm hỏi và biếu quà, toàn là những người mà tôi không quen biết. Thần kinh hầu như không lúc nào thả lỏng, phải ngồi một bên, ngẫu nhiên trả lời một số câu hỏi củ khách, nhưng phần lớn vẫn là nghe người lớn bàn luận chuyện đời. Quà là chán muốn chết. Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy an ủi chính là mình nhận được không ít lì xì.

Đến tối lúc về nhà tôi mới có thể hoàn toàn thả lỏng, tùy ý thoải mái nghỉ ngơi. Ngả người nằm trên sofa một hồi, không có gì làm, nhằm chán liền nghĩ tới Hà Vũ. Không biết giờ này cô ta đang làm gì nữa?

Không biết có phải do chúng tôi có thần giao cách cảm hay không? Đang nghĩ tới người ta, người ta liền nhắn tin cho tôi.

"Kiến Kha, hôm nay rất vui nha. Tôi có lì xì nhiều lắm đó. Tối nay còn được đi chơi Vũng Tàu với gia đình bạn của ba nữa. Ba ngày nữa không được gặp nhau rồi (T.T) . Tôi sẽ nhớ cậu lắm đó. Nhớ chờ tôi trở về nghe rõ chưa?" Tôi khẽ cười, nhìn chăm chăm màn hình một hồi lâu, mới bấm gửi một tin "Đi chơi vui vẻ", cất điện thoại leo lên giường, ôm tâm tình thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Hà Vũ, ngủ ngon nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Hà Vũ quả thật ba ngày sau đó mỗi ngày đều nhắn tin cho tôi kể tình hình. Tôi không trả lời, cũng không chủ động gọi, nhưng vẫn cẩn thận đọc từng chữ. Ngoài ra tôi vẫn thường chạy xe đạp lang thang dạo phố, nhưng đi một mình lại có cảm giác thiếu thiếu. Hôm nay cũng vậy, ở nhà buồn chán, nên mới xách xe ra ngoài, không ngờ lại đụng phải người quen.

-Anh Kha, lâu rồi không gặp.

Căn bản là trốn không kịp, tôi cứng nhắc quay đầu lại, miễn cưỡng kéo ra khoé miệng:

-Ừ. Lâu rồi không gặp. Dạo này khoẻ không?

-Dạ cũng ổn.-Ngọc ngưng ngưng nhìn tôi, hai tay chấp lại để sau lưng.

-Vậy thì tốt. Anh đi đây.-sau đó tôi định phóng xe đi thật.

-Nè, lâu rồi mới gặp mà sao anh lại chuồn lẹ thế. Không muốn nhìn thấy em sao hả?-cô bé chu môi lên giận dỗi, thái độ rõ ràng là trách móc.

Tôi cảm thấy hơi khó xử, không biết nói thế nào. Thật ra thì hiện tại tôi cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Ngọc, chỉ vì Vũ không thích.

Hà Vũ không muốn tôi gặp, tôi cũng sẽ không gặp. Huống chi cô bé đó chính là nguyên nhân gây ra những mâu thuẫn hiếm hoi giữa chúng tôi. Mà cũng không biết từ khi nào, tôi đã không còn căng thẳng khi gặp Minh Ngọc, không còn thấy hồi hộp nữa. Có lẽ tôi đã hết thích cô bé, hoặc có lẽ tôi chưa bao giờ thích. Tất cả những cảm giác kì lạ lúc trước, chắc chỉ là sự bối rối đối với một người mới vừa quen biết không lâu, muốn cho đối phương có ấn tượng tốt với mình. Đặc biệt khi tôi hiểu ra mình đã thích cô bạn thân, mới cảm thấy rõ ràng tôi đối với Ngọc là cảm giác gì, chỉ là một người bạn, không hơn không kém.

-Anh, sao vậy? Tự dưng lại thất thần làm chi?

-À, anh không sao. Xin lỗi.-tôi vội vàng định thần lại.

-Anh bận lắm à? Không đi chơi với em được sao?-giọng nói nghe có vẻ tiếc nuối.

-Ừ. Anh đi trước vậy. Gặp lại sau.

-Dạ. Bye bye anh.

*****

Những ngày tươi đẹp thường qua đi rất mau, thoáng cái những ngày nghỉ Tết đã hết. Tiếp theo dĩ nhiên là những ngày học mệt mỏi dài đằng đẵng. Ba và dì cũng tạm biệt tôi dẫn bé Tin về Mỹ.

Có điều, dạo gần đây Kiến Kha có vẻ rất lạ, tuy tôi không hiểu là lạ ở chỗ nào. Chẳng hạn như, buổi sáng vào lớp, hắn mỉm cười với tôi nói chào buổi sáng. Chẳng hạn như ngồi học trong lớp, đôi khi tôi tình cờ quay sang lại bắt gặp hắn đang nhìn mình chăm chăm. Chẳng hạn như, buổi trưa ở lại trường hắn sẽ tươi cười tự nguyện giúp tôi đi mua cơm. Chẳng hạn như...

Tôi sắp bị tên đó làm cho lú lẫn mất rồi. Biểu hiện của hắn cứ như một tên nhóc mới biết yêu, suốt ngày cười nói vu vơ.

Mà khoan đã! Yêu sao?

-Dạo này cậu đang có chuyện gì vậy?-không chịu được thái độ kì quái của hắn, một ngày đẹp trời nọ, lúc ra chơi, tôi kéo hắn tra khảo.

-Đâu có gì đâu. Cậu đừng có nghĩ nhiều.

-Đừng có giấu tôi. Chúng ta là bạn bè mà. Có chuyện vui phải kể nhau nghe chứ?-tôi tràn đầy tò mò, còn có lo lắng muốn tìm hiểu chuyện này.

-Cậu thật là. Nghĩ gì vậy chứ?

Hắn vẽ mặt bất đắc dĩ đưa tay xoa đầu tôi, vui vẻ mỉm cười. Miệng tôi méo xẹo, vậy mà hắn còn dám bảo là không có gì. Ai tin được chứ?

-Cậu còn không chịu khai ra. Vậy nói đi, gần đây cậu thất thường cái gì vậy chứ?

-Tôi thất thường hồi nào.-hắn đơ mặt hỏi lại.

-Thì ngày nào cũng thấy cái bản mặt của cậu tươi như hoa. Đã vậy gặp tôi còn chào buổi sáng nữa chứ. Có phải gần đây cậu bị úng nước hự hết rồi không?-tôi đưa tay dè lên trán hắn dò xét, may là nhiệt độ bình thường.

-Không phải là cậu đang gặp "mùa xuân" đấy chứ?-tôi vẫn thoải mái đùa cợt, chỉ là trong lòng lại cảm thấy lo sợ và bất an.

-Ừ.-hắn đỏ mặt thừa nhận, nhất thời tôi cảm thấy trống rỗng.

Nhớ đến ngày đó ở chỗ cánh đồng, Kha đã nói với tôi hắn thích con bé kia. Đã một thời gian, tôi không dám đụng chạm hay nhắc lại chuyện này. Đến bây giờ có lẽ đã không còn trốn tránh được nữa rồi. Nhưng trong lòng tôi quả thật rất khó chịu, rất không cam tâm. Tại sao người Kha thích lại không phải tôi, mà là Minh Ngọc chứ? Dựa vào cái gì chứ?

Hắn tựa hồ cũng đã phát hiện ra sắc mặt khó coi của tôi, vội vàng mở miệng muốn nói gì đó, lại bị người khác cắt ngang:

-Lớp trưởng, cô Hồng gọi cậu xuống phòng giáo viên.

Tôi như được giải thoát, nói một câu "Tôi đi trước" xong liền chuồn mất dạng. Tôi sợ, tôi chưa sẵn sàng, tôi lo lắng mình sẽ phải tiếp nhận được tin hai người họ đang quen nhau.

Có lẽ bây giờ nên tạm thời tránh đi là tốt nhất.

Tôi thật không hiểu. Vốn là đang rất vui vẻ, tại sao lại chuyển thành cái dạng này chứ?

*****

Rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải là Hà Vũ hiểu lầm cái gì rồi chứ? Sao bỗng dưng sắc mặt lại tệ như vậy?

Không lẽ cô ta nghĩ người tôi thích là một người khác? Tôi đúng là có từng ở trước mặt Hà Vũ nói mình thích Minh Ngọc, nhưng mà lúc đó tôi chỉ là đang tức giận thôi. Tôi không muốn vì thế mà cô ta hiểu lầm tôi.

-Kha, cậu có người tìm đó.-Trí từ ngoài đi vào, ánh mắt nhìn tôi rất kì lạ.

Lúc tôi đi ra thì thấy Ngọc đang đứng đợi ở bên ngoài, vẻ mặt tươi cười nhìn mình. Tôi thật hơi bất ngờ. Đây là lần đầu tiên cô bé đến tận lớp tìm tôi.

-Anh Kha.

-Ừ. Tìm anh có việc hả?-tôi bối rối gãi đầu, giọng nói không được tự nhiên.

-Em định rủ anh đi canteen.

-Chỉ vậy thôi?-thật chỉ đơn giản thế sao? Tôi thấy thật đáng nghi.

-Dạ, chỉ là muốn rủ anh đi chung thôi.

Tôi thở dài, từ tốn nói:

-Thôi anh không đi đâu. Em rủ bạn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Cô bé hơi ngần ra một chút, sau đó mới nói:

-Sao vậy? Sao lại không đi chứ?

Ngọc ôm lấy cánh tôi đứng đưa qua lại, ngọt ngào làm nũng:

-Đi đi anh. Đi với em đi mà.

Tôi rối trí, cố gắng gỡ tay mình ra nhưng con bé cứ như gấu koala bám chặt lấy tôi không buông. Nhưng tôi vẫn không chịu thua hiệp, lắc đầu nói:

-Thôi, lát nữa anh có bài kiểm tra, giờ muốn ôn bài một chút. Em rủ bạn đi đi.-Hà Vũ cũng chuồn mất dạng rồi, tôi cũng không muốn đi đâu.

-Thôi vậy.-giọng con bé nghe buồn buồn.-Nè, cho anh cây kẹo này, bữa nào gặp lại sau.

Ngọc nhét cây kẹo mút vào tay tôi, vẫy tay tạm biệt rồi chạy đi. Tôi bắt đầu đi lắc đầu nhìn theo, sau đó đi vào lớp. Vừa bước vào lớp tức nhận được hàng loạt ánh mắt phóng tới, sắc như dao, khiến cho tôi cảm thấy vừa khó hiểu vừa chột dạ như mình vừa mới làm việc xấu. Tôi cố gắng trấn tĩnh, bước nhanh về chỗ ngồi.

Sang ngay lập tức về mặt nghiêm trọng quay xuống nhìn tôi, nghi ngờ nói:

-Cậu với con nhỏ lúc này là sao?

Tôi hơi ngẩn ngơ, chưa kịp tiêu hoá vấn đề, theo bản năng đáp:

-Là bạn.

-Thật sao?-Sang nhíu mày hỏi lại. Tôi gật đầu một cái khẳng định, sau đó nghe thấy cậu ta hậm hực nói:

-Tốt nhất là vậy.

Tôi lờ mờ hiểu ra vấn đề. Ở trong lớp hầu như mọi người đều tự xem tôi và Vũ là một cặp, mặc dù chúng tôi chưa bao giờ công bố hay thừa nhận. Trong khi sự thật thì hai người chúng tôi rất trong sáng, chỉ thuần túy là bạn bè bình thường (ít nhất cho đến tận bây giờ vẫn mới chỉ là bạn). Mà mấy đứa bạn của Vũ lại vô cùng bao che quan tâm bảo vệ cô ta.

Một lát sau, tôi thấy Vũ đã về trước cửa lớp, nhưng chưa kịp bước vào thì bị Diễm kéo sang một bên. Tôi không biết hai người họ nói những gì, nhưng theo suy đoán của tôi, chắc chắn là Diễm kể cho cô ta nghe chuyện lúc này Ngọc đến lớp tìm tôi.

Lúc Vũ vào lớp, ánh mắt âm trầm và phức tạp nhìn tôi, tôi bỗng cảm thấy hoảng sợ, cụp đầu xuống ngồi yên lặng. Người kia không có nói gì, chỉ nhẹ nhàng bước lại ghế ngồi xuống, lấy một quyển sách vùi đầu vào đọc. Cũng từ lúc đó không hề nhìn tôi thêm lần nào nữa.

*****

Những ngày sau đó, tôi thường chứng kiến con nhỏ không biết điều đó tiếp tục đến tận lớp tôi tìm Kha. Tôi có cảm giác nó đang diễn trò trước mắt tôi, đang trêu chọc tôi, muốn khiến tôi tức chết. May mắn là tới bây giờ cũng chỉ có con bé đó mặt dày mày dạn bám theo Kiến Kha của tôi, chứ hẳn chưa bao giờ chủ động đi tìm nó.

Tôi đã hơn một lần cảnh báo với hẳn rằng con bé đó không phải là người thật thà, phải nói nó là một diễn viên trời sinh, làm cho tất cả mọi người bị vẻ dễ thương của nó đánh lừa. Có bữa tôi nhìn thấy con nhỏ đó đi với một đám bạn có vẻ "bụi bặm", không ngượng miệng mà tuôn ra những lời lẽ hết sức thô bỉ. Vào ngày nọ tôi thấy nó cùng một anh giai nào đó đứng giữa đường chẳng chút e dè "khoá môi" nhau.

Còn có trong trường học, một buổi chiều tôi lại nhìn thấy nó cùng với một anh lớp trên khác đang tình cảm khoác vai nhau ngồi tâm sự ở một góc vắng người. Thật là không biết xấu hổ.

Lúc tôi mới phát hiện những điều này thì tôi liền kể ngay với Kha, muốn hẳn tránh xa người này một chút. Nhưng lúc đó hẳn lại nhăn mặt, nói tôi là vì ghen tị nên đặt điều nói xấu người ta. Tôi thừa nhận tôi thật sự có ghen tị, nhưng mà tôi đâu có phải loại người mặt dày đê tiện đi rêu rao bêu xấu người khác như vậy chứ. Thật sự tôi rất oan ức, rất oan ức.

Tôi xin đảm bảo những gì tôi nói ở trên là thật. Nếu tôi có đặt điều nói造谣 sẽ bị sét đánh cháy thành heo quay.

Thật ra thì nếu con bé này có xấu tính hay lăng nhăng gì đó tôi cũng không quan tâm, nhưng có điều đối tượng nó nhắm đến lại là người mà tôi thích. Vì thế nên tôi không thể nào chấp nhận được. Dù Kha không thích tôi, tôi cũng thật lòng mong hẳn sẽ gặp được một người tốt, chứ không phải loại người như thế kia.

*****

-Chủ nhật này cậu có rảnh không?-hắn nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi tôi, tôi sẵn đang bực bội trong người, liền gằn giọng nói một chữ "Không". Hắn hơi bất ngờ, vội vàng hỏi lại:

-Sao vậy? Cậu bận cái gì thế?

Tôi gằn giọng quay mặt sang hướng khác, lạnh nhạt nói:

-Không liên quan tới cậu.

-Cậu... Được rồi, tôi nói cậu nghe, chủ nhật này ba tôi khai trương chi nhánh khách sạn mới, muốn tôi đi dự tiệc. Khách đến sẽ rất đông, hơn nữa còn được yêu cầu mang theo một người bạn, có lẽ để khiêu vũ.

Hắn đây là muốn tôi đi cùng sao? Tôi được dịp lên mặt, tiếp tục bướng bỉnh nói:

-Thì sao?

- Cậu đi chung với tôi đi.

- Tại sao cậu lại muốn tôi đi?

- Thì cậu là bạn tôi mà.

- Sao cậu không mời công chúa nhỏ của cậu đi? - tôi nghe thấy giọng mình đầy giễu cợt vang lên.

Hắn nhú mày, không hài lòng nhìn tôi, từ tốn mở miệng:

- Ba tôi rất quý cậu. Ông ấy muốn tôi dẫn cậu theo.

Giờ chứ? Thì ra là ba cậu muốn tôi đi. Tôi còn tưởng là... Hoàng Bảo Kiến Kha, cậu là tên đáng ghét nhất tôi từng thấy.

- Vậy cậu...

- Hừ. Không đi. - tôi bực bội hét lên.

- Haizz. Làm gì phải nóng như vậy chứ. Không đi thì thôi, tôi đành phải đi rủ Minh Ngọc vậy. - nói rồi hắn định nhấc chân bỏ đi, tôi bị chọc giận liền la lớn:

- Tên kia, cậu... cậu giỏi lắm. Cậu thử đi một bước nữa xem.

Hắn hơi dừng lại, quay mặt lại nhìn tôi, chân bước tiếp về phía trước một bước, giọng đầy thách thức:

- Đó, cậu làm gì được tôi.

- Cậu... Được rồi, đi thì đi.

Kha vô tội chớp mắt nhìn tôi, giả bộ ngây ngô hỏi:

- Chẳng phải bữa đó cậu bận việc sao? Liệu có đi được không? Tôi thấy vẫn nên nhờ Ngọc thì tốt hơn.

Dám trêu chọc tôi? Tôi làm mặt lạnh, nghiêm túc nói:

- Này, phải nghe lời phụ huynh rõ chưa. Cậu dám mời người khác, lại còn là loại người như thế, không chừng ba cậu đuổi thẳng.

Hắn gượng cười, ánh mắt khó chịu liếc nhìn tôi, muốn lên tiếng. Tôi vội vàng cắt ngang, phát tay:

- Được rồi. Được rồi. Tôi không nói xấu công chúa nhỏ của cậu nữa. Đừng có đưa ra cái vẻ mặt đó với tôi. Còn không mau nói cho tôi biết thời gian địa điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Chủ nhật là ngày duy nhất trong tuần tôi được ngủ nướng. Sáng sớm lúc vẫn còn chìm trong mộng đẹp, điện thoại di động chợt reo lên. Tôi mơ mơ màng màng cứ tưởng là đồng hồ báo thức, vươn tay ấn lung tung cái bàn phím. Điện thoại tắt, tôi vui đầu vào chăn định ngủ tiếp. Ai ngờ năm giây sau điện thoại vang lên lần nữa. Tôi tiếp tục tắt, điện thoại lại vang lên. Tôi đã muốn tỉnh ngủ, nhận ra đó không phải chuông báo thức, liền vò tóc ngồi dậy, nhìn di động. Trên màn hình hiện lên tấm hình của một người con trai đang tựa vào ghế ngủ gật, tay còn ôm gấu bông (hình tôi chụp trộm). Là Kiến Kha. Mới sáng sớm hắn đã gọi cho tôi làm chi?

- Alo. Tôi nghe nè.

- Ừ. Cậu gọi tôi làm gì thế?

Tôi bình tĩnh nhìn đồng hồ, cố gắng áp chế ý nghĩ muốn giết người xuống, hít sâu một hơi, sau đó mới hét lên:

- Lẽ có sớm cỡ nào cũng phải 11 giờ mới bắt đầu. Bây giờ mới có 6 giờ, cậu gọi tôi làm cái quái gì. Đùa nhau à?

Hết xong tắt điện thoại nằm xuống giường ngủ tiếp. Thế giới tạm thời yên tĩnh được một lúc, cái âm thanh đáng ghét lại một lần nữa vang lên.

-giọng nói đáng thương từ đầu bên kia truyền qua, tôi hơi ngẩn người, theo bản năng nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Giọng hắn nghe vô cùng tội nghiệp, vô cùng dễ thương. Tôi nhất thời mềm lòng, dịu dàng nói:

-Được rồi. Cậu chờ chút đi. Tôi qua đó liền đây.

Thế là tôi đành phải tạm biệt chần ằm nệm êm cùng cái giường thân yêu của mình, vọt vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi.

Mọi người cứ việc khinh bỉ tôi đi. Tôi chính là mối trùng "mỹ nam kế" đó, chỉ là, tôi cam tâm tình nguyện trùng phải.

Mà Kiến Kha có thể được tính là mỹ nam không nhỉ. Thôi kệ, chỉ cần tôi thấy hắn đẹp trai là được.

*****

-Cậu dậy sớm thế?-tôi hỏi hắn

-Ừ. Hôm qua ngủ nhiều nên sáng thức sớm, sau đó thì không ngủ lại được. Buồn quá nên kêu cậu đến chơi.

Tôi suốt học mấu. Cậu không ngủ được thì liên bất tôi phải thức luôn à?

-Vậy giờ cậu muốn làm gì?

-Đi ăn sáng trước đã.-hắn tỉnh bơ nói.

Tôi mặt lạnh ngồi sau xe để hắn chờ đi, trong lòng rầu rĩ. Đáng lẽ giờ này tôi còn đang say trong mộng đẹp mới phải. Ngược nhìn cái tên vẫn ung dung ngồi phía trước, tôi buồn bã gờ hai tay vòng qua hông hắn, siết lại. Người kia không có bất kì phản ứng gì, cũng không nói gì. Tôi hài lòng, hai tay siết chặt hơn nữa, thản nhiên đón nhận những tia nắng ấm áp. Tôi ngồi thanh thoi một lát, chợt thấy khác thường. Hình như này giờ hắn đã chạy qua chỗ này mấy lần rồi thì phải?

-Kha, sao cậu cứ chạy lòng vòng vậy?

-À...à...ờ. Tôi..

-Sao thế? Mau nói.

Hắn vội vàng dừng xe lại trước một cửa tiệm, rồi vội vàng leo xuống, mặt đỏ một cách bất thường, ấp úng trả lời:

-Tôi chỉ định đi tìm xem chỗ nào bán ngon thôi mà.

Tôi đưa mặt mình kề sát hắn, thấy khuôn mặt kia càng trở nên đỏ đến lợi hại, lúng túng đến mức không dám thở mạnh. Tôi bật cười ha ha, nhìn bộ dạng dễ thương của đó. Kiến Kha, cậu đây chính là đang ngượng ngùng sao?

Tôi ngưng lại, bước vào trong quán trước, tránh cho có người vì bị tôi cười nhạo làm cho quần bách bỏ chạy mất. Hắn cất xe, lẻo đẻo như cái đuôi nhỏ đi theo sau (rất đáng yêu a). Chủ quán sau đó bung hai tô phở để trên bàn. Tôi vừa lấy đũa ra, chưa kịp ăn, một con gió xẹt qua, và một bóng người xuất hiện trên bàn.

-Anh! Chị Hà Vũ!

Tôi "hừ" một tiếng, không để ý vui đầu ăn, đồng thời ngồi chờ xem hắn sẽ làm gì.

-À em đi đâu vậy?-hắn lúng túng.

Tôi ở trong lòng chửi thầm "Nói thừa. Đến đây để ăn phở chứ chẳng lẽ đến ngắm cảnh."

-Em đi ăn sáng.

Mà lại thêm một người rảnh rồi trả lời câu hỏi vô vị đó nữa, hai người này đúng là nhàm chán. Sau đó trên bàn im lặng, hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng tôi đang ăn phở. Kha ngồi một bên lúng túng nhìn cái tô. Con bé bên kia ngại ngùng nhìn hắn.

Tôi ngồi đó cắn đũa giả ngu nhìn chủ quán đang bận bịu. Cuối cùng vẫn là tôi chịu thua trước, thờ dãi nói với Minh Ngọc:

-Đã đến thì ăn đi.

Tên còn lại được dịp hùa theo, hấp tấp nói "Ừ. Đúng rồi", sau đó bị tôi trừng mắt, lại như quả bóng xì hơi ủ rũ vui đầu vào tô. Tôi vừa lòng, xem ra tên này còn biết nghe lời.

*****

Đợi lúc Hà Vũ đi vào trong trà tiền, còn lại tôi và Ngọc ngồi tại bàn, con bé tiến lại ngồi cái ghế kế bên tôi, vốn là của Hà Vũ, thì thầm:

-Anh và chị Hà Vũ đang hẹn hò sao? Cứ thấy hai người dính lấy nhau suốt.-Ngọc nháy mắt, giọng nói của cô bé nghe có vẻ như đang đùa, nhưng tôi vẫn rất chân thành đáp lại:

-Ừ. Giờ chị ấy là bạn gái anh.

Sắc mặt cô bé chợt thay đổi, nụ cười trên môi cứng lại, có vẻ hơi ngỡ ngàng, hoàn toàn không ngờ tôi sẽ trả lời như vậy. Ngọc nhìn tôi một lúc, sau đó liếc sang chỗ Hà Vũ vẫn đang đứng đợi tiền thối, nghiêm túc hỏi:

-Chuyện từ khi nào? Tại sao anh không nói chuyện này với em?

-Cũng được một thời gian rồi. Anh quên nói với em. Giờ nói chắc cũng không xem là muộn chứ hả?-tôi nói xong, hơi chột dạ nhìn Vũ. Cô ta mà biết tôi nói như vậy có khi nào sẽ bảo tôi đặt điều làm hỏng thanh danh người khác không? Chắc là không, ngược lại có khi cô ta còn sẽ vui mừng, cảm động rơi nước mắt nữa.

-Mà tiện đây anh cũng muốn nói: sau này em nên ít đi tìm anh một chút. Anh sợ bạn gái anh sẽ ghen đấy.-Tôi muốn nhân cơ hội này nói rõ, dù Ngọc đối với tôi có ý hay không cũng được, chỉ là đừng ngày nào cũng tìm tôi, Hà Vũ sẽ rất khó chịu, mà ngay cả tôi cũng không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

-Tại sao phải như vậy?

Giọng con bé run run, trong phút chốc làm tôi cảm thấy có chút không ổn, nhưng cuối cùng vẫn quyết định phải thẳng thắn:

-Em cũng biết mà, Hà Vũ không thích em, càng không thích anh gặp em. Anh chỉ là không muốn bất kì rắc rối nào xảy ra, ảnh hưởng đến tình cảm của bọn anh. Em có hiểu không?

-Chẳng lẽ chỉ vì anh có người yêu mà không muốn gặp em nữa? Ngay cả bạn bè cũng không làm được sao?

Tôi lẳng lặng nhìn khuôn mặt Minh Ngọc, bộ dáng của cô bé giống như vừa gặp đả kích, hai mắt đỏ hoe tưởng chừng sắp khóc. Trong lòng âm thầm thở dài, tôi vẫn là mềm lòng, nhẹ nhàng an ủi:

-Em đừng như vậy. Anh chỉ bảo là chúng ta ít gặp mặt một chút thôi mà, chứ có nói là xem nhau như người dưng đâu. Anh vẫn sẽ xem em là đứa em gái anh quý nhất.

-Thật không? Nếu em gặp chuyện gì cũng có thể đến tìm anh sao?

-Ồ... dĩ nhiên.-tôi qua loa đáp, mắt nhìn Vũ đang quay lại đây.

-Đang nói gì thế?-cô ta ôn hòa hỏi, nhưng ánh mắt sắc bén lại bắn tới chỗ tôi, lạnh cả sống lưng.

-Không có gì. Chúng ta đi về thôi. Tạm biệt em.

Tôi vội vàng chào Minh Ngọc rồi lôi Hà Vũ ra bên ngoài.

-Hừ, cứ từ từ. Cậu vội cái gì chứ? Sợ tôi làm hại "công chúa bé nhỏ" của cậu sao?

-Nói linh tinh gì thế.-tôi vừa bực mình vừa buồn cười. Cái gì là "công chúa bé nhỏ" chứ?

Cô ta hậm hực leo lên yên sau ngồi, bướng bỉnh quay mặt chỗ khác không thèm nói chuyện với tôi nữa. Tôi dờ khóc dờ cười, bước lại gần:

-Nè, không phải cậu giận đấy chứ?

-Hừ. Đây mới không thèm giận.

Còn nói là không giận nữa, mặt đã đen như vậy rồi. Con nhỏ này, thật là ngang bướng quá đi mất.

-Đi thôi. Tôi chờ cậu đi hóng mát.

*****

Chúng tôi đến cánh đồng kia, tìm đến gốc cây thì lập tức nằm xuống. Trời hôm nay rất mát, nắng sớm cũng rất nhẹ nhàng. Tôi khẽ nhắm mắt, hồi tưởng lại một số chuyện cũ. Hình ảnh của mẹ lập tức hiện lên trong đầu, tôi như chìm vào hồi ức, không để ý đến mọi chuyện xung quanh.

Lần cuối cùng mẹ đưa tôi đến đây là lúc bệnh của mẹ đã trở nặng, không còn cứu chữa được nữa. Ngay khi khám xong mẹ liền đến ôm tôi đến chỗ này, ngồi ngẩn người cả buổi trời, mặc cho tôi riu rít, mặc cho tôi không ngừng gọi, mẹ vẫn như cũ ngẩn người. Đó là lần duy nhất mẹ không để ý tới tôi.

Khẽ mở mắt tôi dường như còn có thể nhìn thấy, hình ảnh một người phụ nữ, trong lòng là một đứa nhỏ, ngẩng đầu nhìn về phía khoảng trời rộng lớn trước mắt.

Ngẩn người một lúc tôi thấy mệt mỏi, cẩn thận nhích lại gần Hà Vũ một chút, nhìn khuôn mặt của người kia, lần nữa nhắm mắt lại.

Một lát sau, tôi mơ màng cảm giác có người đang đánh thức mình. Tôi ngồi dậy, đưa tay dụi mắt, cảm giác vẫn còn muốn ngủ thêm một lúc nữa.

-Nè, cậu có thấy hơi trễ rồi không?

Tôi giật mình ngó đồng hồ đeo tay, không ngờ nằm đây cũng đã hơn hai tiếng.

Thế là cả hai lật đật chạy về nhà. Hà Vũ vào phòng tôi, nhìn sơ qua mấy bộ vest mà ba đã mua cho tôi, im lặng nhìn qua nhìn lại, nhìn đến đỏ cả hai con mắt rồi chỉ tổng kết một câu:

-Đẹp hết đi. Mấy thứ này chỉ dành cho người trưởng thành thôi, cậu mặc già lắm.

Nói thật thì tôi cũng hận mấy thứ này lắm, không biết ba mua làm cái gì, tôi cùng lắm chỉ mới là học sinh thôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, bỗng dưng trong lòng tôi lại có mối lo lắng khác.

-Vậy cậu có sợ mi không?

-Có. Ở trong tủ ấy.

Cô ta rất tự nhiên đi lại mở tủ xem. Lục lọi một hồi, cô nhóc đem ra hai cái sơ mi dài tay, cùng kiểu dáng chỉ khác ở chỗ một cái màu trắng, cái kia màu xanh da trời. Tôi nheo mắt, cẩn thận lựa chọn, cuối cùng lấy cái màu trắng. Hà Vũ lại đưa thêm cho tôi một cái quần tây đen và dây thắt lưng, tôi liền nhận lấy rồi vào nhà vệ sinh để thay.

Lúc ở bên trong, tôi nghe loáng thoáng tiếng người kia hỏi mình:

-Gần đây có tiệm uốn tóc nào không?

-Có đấy. Cậu đi thẳng một chút là thấy. Nhưng mà để làm gì vậy?

-Tôi đi trang điểm.

Trang điểm? Tôi cũng nhắc, ngày người mất một lúc. Cô nhóc đó cũng chịu đi trang điểm sao?

Lúc tôi thay xong ra ngoài, thấy căn phòng trống trơn, liền hiểu Vũ đã ra ngoài tiệm. Trong khi rảnh rỗi không có gì làm, tôi mang đôi giày da ra, ngồi lau đi lau lại hết mấy lần, đến khi sáng bóng mới chịu để xuống, bật ti vi xem. Tiếp tục mơ mơ màng màng...

-Nè, dậy, dậy đi. Trời ơi là trời. Sao lúc nào cũng ngủ thế này?

Tôi lồm cồm bò dậy, phát hiện mình bị đá khỏi ghế sofa. Còn kẻ gây họa đang đứng ở một bên, "oai phong lẫm liệt" phẫn nộ nhìn tôi.

Tóc để xoã, hai bên đầu cài thêm hai kẹp tóc hình ngôi sao, phần đuôi hơi uốn quăn rũ xuống trên vai, gương mặt cũng được trang điểm nhẹ, rất ưa nhìn.

Lần đầu tiên tôi nhận ra cô bạn thân của mình cũng có thể xinh đẹp đến thế.

Hà Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, quần áo cũng thay xong, là một áo đầm kiểu ôm, dài gần đến đầu gối, bó sát người. Cô ta mặc lên nhìn rất đẹp, không quá hở hang mà lại sang trọng.

Nhưng mà, tại sao phải là màu đen chứ? Cả đôi giày cao gót cũng là màu đen. Cô ta cuồng màu đen lắm sao?

-Sao lại mặc màu đen?

-Da tôi trắng, tôi thích mặc có được không?

Tôi ngâm miệng lại, tận lực bảo trì im lặng.

Sau đó cô ta lôi mấy thứ gì đó trong túi ra, tiến lại gần tôi, sau đó nhân lúc tôi chưa kịp phản ứng gì mà:

-Khụ... hụ... Cậu làm gì?

-Xịt nước hoa cho cậu. Sáng sớm tôi phải sang nhà Hưng mượn cho cậu đây, còn bị anh ta chửi cho một trận nữa đấy. Rồi, đưa tóc cậu cho tôi.-cô ta giờ cái chai gì đó lên.

Thế là giằng co hơn nửa tiếng, sau đó liền có một chiếc taxi đến chở cả hai đi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

-Bác, tụi con đến rồi nè.

-Vũ, lâu rồi mới gặp, dạo này thế nào?

Hai bác cháu đứng nói chuyện với nhau, tôi bị bỏ rơi một bên bị phản nghị: "Đáng lẽ hai người này là cha con mới đúng".

-Chào anh, dạo này khỏe không?-một người tiến lại.

-À, khỏe. Để tôi giới thiệu, đây là con trai của tôi. Còn đây là bạn gái của nó, con dâu tương lai của tôi đây.

Tôi im lặng quay đầu, giả ngu lơ đãng nhìn xung quanh. Gì mà con dâu tương lai chứ?

Tôi liếc nhìn cô nhóc đang đứng bên kia, hai má đỏ bừng trò chuyện, đột nhiên nghĩ: "Thật ra sau này cưới cô ta này cũng không tệ".

-Kha, con mau đưa bạn gái qua kia đi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Vũ hiện giờ vẫn chưa là bạn gái tôi. Nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn dắt tay cô nhóc này giờ được khen đến đỏ mặt sang chỗ tiệc buffet kiếm gì để ăn.

-Hà Vũ, cậu ăn uống từ tốn hơn được không? Sơn môi cũng trôi cả rồi.

-Kệ đi. Lâu lâu mới có dịp ăn uống miễn phí.

Nói xong, Vũ lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng, sau đó nhanh chóng quay sang hôn lên má tôi một cái, lại vui đầu ăn tiếp. Xung quanh nổi lên tiếng xì xào ngưỡng mộ.

Còn tôi, đã chết đứng tại chỗ.

-Xem kìa xem kìa, mấy đứa nhóc đó dễ thương quá trời luôn.

-Tụi con nít quý ấy mà.

-Thật làm em nhớ đến cái thời còn trẻ.

Mấy cô mấy thím chung quanh thì thâm to nhỏ. Tôi vừa kịp lấy lại tinh thần thì bất chợt trước mắt xuất hiện hai bóng người quen thuộc:

-Hà Vũ sao em lại ở đây?

Tôi hơi bất mãn, cậu ta coi tôi là không khí sao? Nghĩ tới đó, Hưng chợt quay sang nhìn tôi, nhều mày hỏi:

-Còn cậu...cậu... Cậu tên gì ấy nhỉ? Tôi quên mất rồi.

-Thôi cậu cũng không cần nhớ tên tôi làm gì.-tôi thở dài, sớm nghe Vũ nói tên này trí nhớ không được tốt.

-Ồ vậy cũng được. Vậy sao cậu lại ở đây? Sao hai người lại đi chung?

Tôi chưa kịp mở miệng thì có người từ đâu chen vào:

-Hưng, đã lâu không gặp, lại đây nói chuyện với bác tí nào.

Tôi lần nữa thờ dài, không ngờ ba tôi có quen biết với tên này.

-Đề bác giới thiệu, con trai bác, Kiến Kha. Còn đây là Vũ, con dâu tương lai của bác.

Phụt...

Hưng vừa mới uống một ngụm cocktail đã vội phun ngược trở ra, Thảo ở một bên chu đáo lấy khăn lau miệng cho bạn trai. Cậu ta nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, nghi ngờ đảo mắt qua lại giữa tôi và Vũ, hai hàng mi nhướn lên đặc biệt dò xét, đồng thời vẫn vui vẻ tiếp chuyện với ba tôi.

-Cũng xin giới thiệu với bác, Thảo, bạn gái của con.

-Dạ chào bác.-Thảo ngượng ngùng gật đầu.

Tôi liếc mắt nhìn Hà Vũ nãy giờ cầm mặt xuống bàn không dám ngẩng mặt lên, lặng lẽ trừng mắt một cái.

Được một lát, ba tôi phải sang bên kia bàn việc. Ông vừa mới rời đi, Vũ lập tức quay sang cười ngây ngô nói:

-Tôi đi vệ sinh một chút.

Sau đó cô ta toan chạy đi thì bị tôi nhanh tay hơn túm lại. Người kia lại tiếp tục vùng vẫy bỏ trốn, tôi cố gắng giữ người. Lúc không để ý, hai người lại tạo nên tư thế cực kỳ mờ ám.

Tách...

Tôi mờ mịt quay đầu lại nhìn, thấy Hưng đứng cầm điện thoại di động hướng về chúng tôi chụp hình. Tôi cứng ngắc buông tay, tận lực cách xa Hà Vũ. Cô nhóc kia thì lập tức bay lại giật cái điện thoại để xem, sau đó mừng rỡ nói:

-Tấm này đẹp đó, tôi về nhờ gửi cho em. Nhớ đó nha.

Tôi im lặng nhìn ly nước trong tay. Chờ mãi đến khi ba người họ ăn uống xong mới được về nhà.

.....

Khoảng hơn 2 giờ mới về tới nơi, tắm rửa xong lúc mở di động lên tôi liền thấy có một tin nhắn được gửi đến. Mở ra là một tấm hình, chính xác hơn là hình của tôi với Hà Vũ, được chụp ở bữa tiệc, chắc chắn do cô nhóc đó đã gửi. Trong hình, tôi giống như đang từ phía sau ôm lấy eo cô ta, mặt kề mặt, góc chụp rất đẹp mà chụp cũng rất đúng lúc. Tuy nhìn cả hai có vẻ gì đó hơi lộn xộn nhưng nhìn vẫn rất tình tứ, và mờ ám. Khẽ mỉm cười, tôi lưu tấm hình đó vào một thư mục riêng.

*****

Một buổi chiều nào đó giờ tan học, tôi đi lon ton trong sân trường, đang trên đường đến phòng y tế. Lúc ra chơi buổi chiều Kha tự dưng bị sốt, nhức đầu, tôi mới đưa hân lên đó xin thuốc rồi nằm nghỉ. Còn bây giờ tôi phải đến đón người về.

Lúc đến được đầu dãy hành lang thì tôi chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc đến đáng ghét:

-Chào.

Tôi không đáp lại, lòng thầm nghĩ không biết con bé này muốn làm gì.

-Đi đâu thế?-nó hỏi tôi, giọng điệu khinh khỉnh.

-Cung muốn hỏi chị đi đâu để làm gì?

-À không. Tại tôi thấy mọi lần anh Kha hay đi chung với chị đây. Sao hôm nay không thấy? Không phải là chị bị đá rồi đấy chứ? Thật tội nghiệp quá.

Đá, đá cái đầu mi ấy. Mà nếu có thì phải là ta đá hân mới đúng.

-Nhóc muốn giành Kiến Kha với chị sao? Còn không mau xem lại mình.

-Hừ. Tôi không cần thiết phải giành với chị.

-Phải rồi. Cung cũng đâu có thiếu mấy anh giai bên quanh. Tại sao phải giành một tên ngốc với chị chứ? Đúng không?

-Hà Vũ, chị đừng có khinh thường tôi. Rồi chị sẽ biết.

-Ồ, để chờ xem.

Con nhỏ đó hình như còn muốn nói gì, bỗng dưng sắc mặt thay đổi. Sau đó tôi nghe thấy nó giọng điệu cực kì uỷ khuất gọi nhỏ:

-Anh Kha.

Tôi nhìn đằng sau, quả nhiên là hắn, đang suy yếu nhũn mảy đi đến chỗ này. Đến thật biết chọn lúc nha.

-Sao vậy?-hắn nhìn tôi hỏi.

-Anh bị gì vậy?-con nhóc nhanh tay nhanh miệng cướp lời.

-Anh hơi mệt, nên ở phòng y tế. Giờ đang định đi về. Thôi anh đi trước. Tạm biệt.

Xong hắn lại tỉnh tứ chủ động nắm tay tôi về, tôi phóng ánh mắt giữu cột về phía con người bị bỏ rơi kia, có cảm giác chiến thắng. Tôi tận lực dựa sát vào bên người hắn, nghênh ngang rời đi, lòng hả hê: Như vậy thì còn có ai dám có suy nghĩ lệch lạc với "người của ta" nữa?

He he he...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Còn bây giờ tại mình tính sao đây?-tôi hết ngó hắn rồi lại ngó sang chiếc xe đạp ở một bên, vô cùng dè dặt hỏi.

Hắn tròn mắt nhìn tôi, bình tĩnh trả lời:

-Tất nhiên là cậu chở tôi về.

-Cậu đùa sao? Tôi làm thế nào mà chở cậu về được chứ?

-Vậy chẳng lẽ cậu bắt tôi tự chạy về? Lỡ trên đường đi tôi bị hoa mắt chóng mặt ngất xỉu thì sao? Lúc đó ai lo cho tôi?

Hắn nói cũng có lý nhỉ? Tôi suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn dắt xe đạp ra cổng. Vừa mới leo lên xe chưa kịp chuẩn bị, "bệnh nhân" đã nhảy lên yên sau ngồi, suýt thì ngã cả cặp. Tôi tròn mắt nhìn người kia, nhưng thấy hắn làm ra vẻ mệt mỏi đáng thương nhìn mình thì lại không nói gì nữa, thò dài gồng mình cố gắng đạp.

-Cậu nặng thiệt đó. Mệt chết tôi.

Tên kia thần nhiên "ờ" một tiếng, lại nói:

-Chẳng phải hồi trước cậu luôn muốn giành chở tôi hay sao? Sao giờ lại than vãn?

Những lúc đó tôi chỉ đang giỡn với cậu thôi. Chứ làm thế quái nào mà tôi chở nổi cậu? Tôi âm thầm kêu khổ, dòn sức đạp. May mắn nhà hắn cũng gàn, nếu không người bệnh tiếp theo sẽ là tôi mất. Đã vậy cái tên đáng ghét kia lại đúng lúc này mà ôm eo tôi, nói mệt mỏi muốn tìm người để dựa. Rõ ràng là lợi dụng, lợi dụng con gái nhà lành (mặc dù tôi rất hoan nghênh điều này).

Đội đến khi tới nhà hắn thì áo cũng đã đầm mồ hôi. Tôi đưa hắn vào trong phòng nằm, lại thấy căn phòng như cái ổ chuột. Cố gắng gạt bỏ sự bất mãn, qua một bên, tôi ôn hoà mở miệng hỏi:

-Nhà cậu có thuốc hạ sốt không?

Kha lắc đầu, dụi mặt vào gối, giọng khàn khàn nói:

-Không. Tôi ít khi bị bệnh nên không có chuẩn bị sẵn.

Thế là tôi lại phải chạy ra tiệm thuốc gần đó mua ít thuốc hạ sốt cho hắn, sẵn tiện mua một loại thuốc nhức đầu hay đau bụng gì đó phòng khi cần (đĩ nhiên là lấy tiền của hắn).

-Uống cái này trước đi. Để tôi lấy khăn nóng chườm cho cậu.-tôi đem li nước giao cho hắn, sau khi nhìn hắn ngoan ngoãn uống thuốc, mới xuống bếp nấu nước.

-Hà Vũ.-hắn đột nhiên gọi.

-Hà? Cái gì?

-Tôi đói bụng.

-.....

Tôi tưởng người bệnh thì phải chán ăn chứ nhỉ? Sao tên này lại kêu đói bụng?

-Được rồi. Cậu đợi tôi, tôi đi nấu cháo. Tôi đặt tô cháo lên bàn, gỡ cái khăn chườm đã chuyển lạnh trên trán người kia xuống. Thử đưa tay lên trán hắn kiểm tra, chưa thấy sốt chút nào. Tôi thở dài chán nản, ngó tô cháo còn đang bốc khói, nhẹ nhàng bảo:

-Còn nóng đó. Ăn đi.

Hắn nghe lời uể oải ngồi dậy, tôi tranh thủ đi dọn dẹp lại đồ đạc trong phòng một chút. Một lát sau tôi quay lại nhìn, cứ tưởng tên đó đã ăn xong rồi, không ngờ hắn lại chăm chú nhìn tôi. Tôi khó hiểu, lại gần hỏi:

-Sao thế? Không phải cậu nói đói bụng à?

*****

-Hà Vũ.

-Tôi đây.

-Đút cho tôi ăn đi.-hắn dùng vẻ mặt đáng thương nhìn tôi.

-Cậu tự ăn không được sao?

-Tôi rất mệt. Tôi muốn cậu đút.

-.....

-Đi mà. Hà Vũ...

-.....

Tôi cảm giác mắt mình đang giật giật, khoé miệng khẽ run rẩy. Không ngờ tên này lúc bệnh lại thích làm nũng tới vậy. Nhưng mà, dù sao cũng rất đáng yêu. Tôi cũng không từ chối, múc từng muỗng thổi nguội rồi đưa đến tận miệng, mà người kia chỉ có việc ngồi hưởng thụ.

Đợi hắn ăn xong nằm nghỉ, tôi mới tiếp tục dọn cái ổ bừa bộn của Kiến Kha, thỉnh thoảng thay khăn chườm nóng cho hắn. Khoảng một tiếng sau, hắn đã bớt sốt, trán chỉ còn hơi ấm ấm. Tôi âm thầm thở phào, trong lòng cũng bớt lo lắng, nhưng vẫn ở lại thêm một lát nữa xem hắn, sợ lại có chuyện gì.

Mượn máy tính trong phòng hắn, tôi lên xem tin tức, sau đó đăng nhập Facebook vào trang riêng của lớp, nói chuyện với mấy đứa bạn.

*****

Đang ngồi tám chuyện trên trời dưới đất với tên Sang, tôi bỗng nghe tiếng thì thảo rất nhỏ:

-Vũ.

Tôi giật mình quay lại nhìn, hắn vẫn nhắm nghiền hai mắt, môi khẽ động đậy:

-Tôi muốn uống nước.

-Ồ. Để tôi đi lấy.

Đợi tôi bưng cả ca nước lớn lên thì thấy hắn đang ngẩn người nhìn máy tính. Màn hình hiện hộp thoại nói chuyện của tôi với Sang, cũng chả phải thứ hay ho gì. Tôi lúng túng ho một tiếng, tắt màn hình, rót một ly nước đưa cho hắn, vô tình nhìn lướt qua quyền lịch đặt trên bàn, liền ngẩn người.

-Cậu sao vậy?-một cánh tay xuất hiện, đưa qua đưa lại trước mặt, tôi hồi phục tinh thần, nhận cái li rỗng từ hắn đặt qua một bên. Sau đó tiếp tục ngẩn người, nhìn hắn chui vào trong chăn nặng nề thiếp đi.

Hôm nay ngày 12 tháng 2, nghĩa là còn hai ngày nữa sẽ đến lễ tình nhân Valentine, chính là ngày mốt. Sao tôi có thể quên được nhỉ? Ngày mai phải đi mua quà vậy.

Tôi ngồi ghé suy nghĩ vẩn vơ, một hồi sau thì bắt đầu thấy mỏi lưng. Sợ ra ngoài thì lúc hắn cần lại không có tôi ở đây. Tôi quanh quẩn trong phòng một

hồi, liếc mắt thấy một bên giường đang trống, liền cẩn thận leo lên nằm, không làm kinh động đến người kia.

Cái nệm này êm thật đó! Thích thật!

Áo thun? Tầm thường quá. Hay là mua mấy vật trang trí nhỏ nhỏ? Không được, những thứ đó hợp với con gái hơn. Gấu bông, thú bông lại càng không nên. Nếu không thì tặng hoa? Mà thôi đi, hẳn không phải là loại người yêu thích cây cỏ, hơn nữa con gái mà tặng hoa cho con trai rất kì cục.

Haizzzzz.... Con trai thật khó tặng quà quá đi mất.

Kiến Kha, tại sao cậu lại không phải con gái? Tại sao tôi lại không phải con trai chứ? Nếu được vậy thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều rồi, tôi cũng không cần phải đau đầu như bây giờ.

*****

Lúc tan học, tôi thu gom sách vở trên bàn, vội vàng hỏi Kha:

- Chiều nay cậu có rảnh không?

Hắn mà dám nói không, tôi sẽ đập cho hắn một trận.

- Rảnh. Sao? Muốn rủ tôi đi ăn hả? Tôi nói trước, cậu trả tiền đi nhá.

- Cậu nữ đề con gái trả tiền sao? - tôi khinh thường hỏi

Hắn làm ra vẻ rất kinh ngạc, nhìn tôi nói:

- Cậu là con gái hả? Sao tôi không biết?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Hắn làm ra vẻ rất kinh ngạc, nhìn tôi nói:

- Cậu là con gái hả? Sao tôi không biết?

- Vậy tôi hỏi cậu: từ trên xuống dưới tôi không giống con gái ở chỗ nào?

Hắn khinh thường quét mắt nhìn tôi dò xét. Tôi chợt ý thức được mình đã lạc đề.

- Đủ rồi. 7 giờ tối nay cậu ra công công viên gặp tôi.

- Để làm gì? Cậu đừng có mà nghĩ đến chuyện hại đời con trai nhà lành đó.

- Trai nhà lành cái đầu cậu. Ai mà thèm? Hứ.

- Có chắc là không ai thèm không?

Nè, cái ánh mắt đó là sao? Không cần dùng kiểu nhìn đó để làm tôi chợt dạ chứ?

- Được rồi. Cậu không có ai thèm thì còn có tôi đây, lo gì? Nhớ nha, tối gặp. Tôi đi trước.

- Khoan đã. -tôi vừa nhắc chân chạy đi thì đã bị gọi lại.

- Sao hả? -tôi lại nghĩ là hắn có điều cần nói với mình, ôm tâm trạng chờ mong quay đầu lại.

- Cậu không về chung với tôi? Tính đi bộ sao?

Cả người cứng nhắc, suýt nữa thì quên chuyện này, tôi ngưng ngưng, mặt nóng hết lên.

- Thôi được rồi. Đi thôi. -hắn tỏ vẻ rộng lượng dặt tay tôi đi.

*****

Cô nhóc này, còn làm ra vẻ thần bí cái gì chứ? Tôi không phải tên ngốc không biết xem lịch, hơn nữa, ngày hôm nay còn có biết bao nhiêu người nhắc đi nhắc lại, làm sao mà tôi không để ý.

Valentine's, Hà Vũ, cậu muốn mời tôi đi chơi sao? Cậu muốn giành quyền chủ động?

Nói gì thì nói, cứ để con gái chủ động, thật mất mặt. Quà tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ tới lúc tặng. Phải nói là quá trình chọn quà cực kì hao tổn nhiều noron thần kinh và thời gian quý báu của tôi.

Lúc gần đến giờ hẹn, tôi thong thả đạp xe đi trên đường. Không thiếu những đôi tình nhân đang chờ nhau đi chơi, lề đường bày đầy những sạp hoa hồng đỏ tươi. Nghĩ đến cô nhóc nào đó, trong lòng chợt thấy vui vẻ, chân vô thức cũng đạp nhanh hơn. Bất ngờ đi động trong túi vang lên, tôi liền nghĩ là Hà Vũ nhắn tin nhắc nhở, nhưng không phải. Là Minh Ngọc.

Tôi không nghĩ nhiều, lập tức nhắn tin từ chối. Ngay sau đó, chuông điện thoại vang lên, cô bé trực tiếp gọi cho tôi.

-Hôm nay không được, em cũng hiểu, đúng không?

Giọng Ngọc càng ngày càng rõ ràng, tôi phát hiện con bé không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước mắt. Tôi ngắt điện thoại, căng thẳng đứng đó.

Cô bé đưa cho tôi một món quà, tôi chỉ nhìn thoáng qua một chút, không nhận, vẫn giữ thái độ lạnh nhạt.

Ngọc như không nghe lời tôi nói, cô chấp đặt món quà vào tay tôi, sau đó lại tò mò cầm hộp quà từ trong rổ xe đạp lên xem xét.

-Đây là tặng cho chị ấy?

-Ừ.-tôi gật đầu, nhìn thứ ở trong tay-Cái này vẫn nên trả lại cho em.

-Anh không cần nhận. Xem như là giữ gìn cho em được không?

Thế thì có gì khác nhau? Tôi bức bối, đang suy xét tình hình thì phát hiện ra có người đang ôm lấy mình. Sự tiếp xúc xa lạ này làm cho tôi có cảm giác hoảng hốt, theo bản năng muốn gạt bỏ. Nhưng càng gẩy dụa lại càng bị ôm chặt.

-Anh Kha, để cho em ôm anh một chút thôi, được không?-giọng nói ngọt ngào và đáng thương rót vào tai tôi. Tôi đứng im, cố gắng áp chế sự khó chịu trong lòng xuống, miễn cưỡng để con bé ôm lấy, nhưng cũng không đáp lại.

-Minh Ngọc, mong em sau này đừng có làm phiền anh nữa.

Rất nhanh, Ngọc buông tôi ra. Tôi không biết có phải do ảo giác của mình hay không, nhưng tôi thấy được miệng của con bé nở một nụ cười, rất không bình thường, có chút gian xảo, có chút quỷ quyết đắc ý giống như mưu kế đã thành. Trong lòng bỗng cảm thấy bất an, lo lắng. Nhưng nụ cười đó nhanh chóng biến mất như chưa từng tồn tại.

Có thể tôi đã nghĩ nhiều, hay trời tối nên nhìn không rõ chăng?

Hay là trong lúc vô tình đã để lộ bản chất? Nghĩ đến những tin đồn mình đã nghe, và những lời Hà Vũ đã cảnh báo, lòng tôi chợt lạnh. Con bé này, thật không nên tiếp xúc quá nhiều với nó.

Tôi cắn răng bần thần một hồi lâu, đến khi gạt mình tỉnh lại, mới phát hiện chỉ còn mình tôi đang đứng, con bé kia đã biến mất từ lúc nào rồi.

Mà sẵn tiện nó mang luôn cái hộp của tôi định tặng Hà Vũ đi luôn. Con nhóc này...

*****

-Vũ, bà sao rồi? Nói gì đi, đừng làm tôi sợ.

Sang ở bên cạnh tôi không ngừng hỏi thăm, nhưng tôi không muốn trả lời, vẫn nhìn chăm chăm vào hai người ôm nhau kia, hay tay cứ siết chặt rồi buông ra. Còn muốn ôm tới bao lâu nữa chứ?

Tôi vốn dĩ là nhờ Sang chờ đến chỗ hẹn, ai ngờ cậu ta lại tới trễ. Cũng thật trùng hợp, trên đường đi lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thật không cam tâm...

Nhưng mà, tôi có thể làm gì được đây? Đi ra phá đám họ sao?

Nhìn con nhóc kia ôm món quà tạm biệt tên ngốc ra về. Hắn vẫn còn đứng chờ người ra đó, xúc động đến thế sao chứ? Cậu rốt cuộc có nhớ mình còn hẹn hay không?

-Bà có muốn về nhà không?-Sang lo lắng, nhỏ giọng hỏi tôi.

Tôi nhìn cái người vẫn đang rồi rầm đứng phía xa xa, chợt nở một nụ cười tự giễu, sau đó lạnh lùng nói:

-Không cần. Cứ chờ tui đến công viên đi.

Cậu ta nhìn tôi, khẽ thở dài, nhưng vẫn chờ tôi đi. Trong đầu tôi lúc này trống rỗng đến đáng sợ, nhưng lòng thì như muốn loạn hết cả lên, âm ỉ đau. Tôi nắm chặt hai tay, cố gắng đè nén sự phẫn nộ và sợ hãi trong lòng. Cũng chẳng phải lần đầu tiên thất tình, vì có gì phải đau khổ bị lụy. Tôi tự an ủi bản thân, trong đầu lục lọi tìm kiếm những câu chuyện cười mình đã từng đọc, rồi ngồi cười một mình. Ngay cả Sang cũng nghĩ rằng tôi bị chấn động mạnh nên không còn ổn định. Thật ra tôi chỉ là quá lạc quan (dù có hơi không đúng lúc) mà thôi.

-Ông về trước đi. Để tui lại đây là được rồi.

-Ồ. Vậy tui về trước.-cậu ta lại lo lắng nhìn tôi một lát, sau đó mới đạp xe đi.

Tâm trạng tôi bây giờ lại bình tĩnh đến lạ thường, đến nỗi tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Đèn đường tỏa sáng một góc, xung quanh yên tĩnh, dù vẫn còn rất sớm. Đứng lặng người một lúc, tôi nhìn mấy cặp tình nhân đang tình tứ ngồi ở đằng xa, bỗng dưng thấy bức bối.

Tôi ngồi xuống ghế đá đợi, chắc hẳn cũng sắp đến rồi. Chỉ khoảng hai phút sau thì Kha chạy xe tới, bộ dáng rất vội vàng. Tôi bình tĩnh nhìn, rồi ngó sang món quà lúc này con nhỏ kia đã tự tay đưa cho hẳn hiện đang ở trong rổ xe. Tôi lại tự giễu cợt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Tôi ngồi đó, lựa chọn im lặng tiếp tục ngồi xem hẳn sẽ làm gì.

-Cậu đến có lâu chưa?

-Không có. Vừa mới đến thôi.

Hắn cũng bước tới ngồi xuống cạnh tôi, có vẻ hơi căng thẳng.

-Cậu mặc cái này rất đẹp.

Tôi bắt gặp đồ mắt, nhìn xuống người mình. Vì bữa hẹn hôm nay mà tôi phả lệ mặc một cái váy đen mà đi đã mưa cho mình nhưng chưa bao giờ đụng tới, chỉ vì muốn được hẳn để ý. Giờ mới bắt đầu cảm thấy hai chân gần như lạnh run.

Rất cuộc cả hai lại không ai nói với ai một lời. Hẳn nhìn tôi, tôi nhìn chiếc xe đạp, hai chân nhàm chán đi đi mấy ngọn cỏ dưới đất khiến chúng nát bấy. Cuối cùng hẳn cũng cảm nhận được thái độ kì lạ của tôi, mới dè dặt lên tiếng:

-Sao lại không nói gì hết. Chẳng phải cậu hẹn tôi ra đây sao?

-Ồ. Tôi cũng chẳng biết nói cái gì nữa.

Hắn bắt chợt liếc sang thứ đang để ở bên cạnh tôi. Tôi cũng nhìn lại, nhớ ra mục đích tới nay mình đến đây.

-Cái gì vậy?

Tôi âm thầm khinh thường trong lòng, tên này đã biết rõ còn cố tình hỏi sao. Khinh thường xong, thành thành thật thật trả lời hẳn:

-Sô cô la. Muốn ăn không?-tôi cầm lấy cái hộp giả vờ định xé giấy gói ra, liền bị ngăn lại, hẳn ngại ngừng nhìn tôi nói:

-Cái này là tặng tôi phải không?

-Không phải. Tôi tự mua tự ăn.

Hắn khẽ cười, ánh mắt vui vẻ nhìn tôi, gõ đầu tôi một cái rất mạnh:

-Còn bú rống bình. Rõ ràng là muốn tặng cho tôi.

"Hừ" một tiếng, không thêm đề ý tới hẳn.

-Cậu thật là...

Đột nhiên cảm giác có người đang ôm mình, cả người tôi cứng nhắc. Trong đầu đột nhiên nghĩ: Hình như đây là lần đầu tiên hắn chủ động ôm tôi.

-Hà Vũ.-người kia tựa cằm lên đầu tôi, nhẹ nhàng gọi, tôi khẽ giật mình, nhưng không muốn nhúc nhích, tựa vào vai hắn đáp:

-Sao?

-Lần này không thể tặng quà cho cậu. Cậu đợi tôi đi, tôi hứa sẽ đưa sau.

Tôi "ừ" một tiếng. Về phần những gì mình nhìn thấy trước đó, đã bị quăng ra khỏi đầu từ lúc nào. Chỉ cảm thấy không khí bây giờ rất ngọt ngào lãng mạn. Kha mở hộp, lấy một viên sô cô la ra ngoài, tôi lại thấy hai má nóng lên. Không biết hôm qua tôi nghĩ gì nữa, làm tất cả sô cô la đều là hình trái tim, giờ cảm thấy rất ngại. Tôi nghe thấy tiếng cười của hắn, không dám ngẩng đầu lên, tiếp tục cắm mặt xuống đất giả chết.

-Rất dễ thương. Ăn cũng rất ngon.-hắn vừa nói vừa lấy tay xoa đầu tôi như con cún. Tôi khó chịu đẩy cánh tay đáng ghét đó ra, đổi lại là một nụ cười của người kia. Kha lấy một viên sô cô la khác đặt trước miệng tôi, dùng ánh mắt ép tôi há miệng ra. Tôi ngoan ngoãn cắn một miếng, thỏa mãn nuốt xuống, rất ngọt, sau khi nhìn lên thì thấy hắn cũng nhét phần còn lại vào miệng mình, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi, sau đó cúi đầu...

Hắn hôn tôi???

Tôi hoảng sợ, suýt chút nữa đập thẳng tên ngốc đó lăn xuống ghế. Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi. Dù chỉ có môi chạm môi, nhưng cũng đủ làm tim tôi điên cuồng đập mạnh. Hai tay luống cuống không biết làm gì thì liền bị nắm lấy, hắn dờn khỏi môi tôi, tách ra một khoảng, dùng ánh mắt có thể nói là thâm tình âm áp nhìn tôi, khuôn mặt ẩn chứa ý cười.

Trong nháy mắt, tôi liền đưa ra kết luận.

Mình đang nằm mơ.

Chắc là lúc đi học rồi về nhà ngủ quên chưa dậy rồi. Phải tìm cách tỉnh dậy ngay, không thì sẽ thật sự trễ hẹn. Tôi định vươn tay cốc đầu mình mấy cái, chợt ý thức được hai tay mình vẫn đang bị cầm chặt. Hơi ấm truyền đến làm tôi sùng sốt, mơ mà cũng có cảm giác thực như vậy sao?

Tôi thờ dãi, vậy thật sự không phải mơ rồi. Tên này hôm nay bị nhập sao? Chứ tự nhiên vì có gì lại hành động kì lạ như vậy?

Lúc này tôi thấy hắn với "công chúa nhỏ" của mình tình tứ như vậy, chẳng lẽ là vui đến điên rồi. Không đúng, không đúng. Nếu nói vậy thì vì lý do gì hắn hôn tôi, còn dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi nữa chứ.

Thật ra tôi không thấy khó chịu, hơn nữa còn rất hưởng thụ những hành vi kì lạ của hắn. Làm cho tôi có cảm giác hắn cũng thích mình.

Sự thật chắc hắn cũng có thích tôi đi, bị tôi quán quýt lâu như vậy, nếu không động lòng thì thật quá sắt đá. Mà Kiến Kha của tôi là một con người giàu tình cảm, nào có chút gì gọi là sắt đá chứ.

Vậy rốt cuộc hắn có thích con bé kia không nhỉ? Ánh mắt tôi vô thức liếc về phía hộp quà nằm vẫn đang nằm trong rổ xe, quyết định phải hỏi chuyện này cho rõ ràng.

-Kha này, đó là cái gì vậy? Ai tặng?

Hắn nhìn rổ xe, sau đó lại quay đầu nhìn tôi, ánh mắt ẩn giấu lo lắng, tay tôi càng được siết chặt. Kha căng thẳng nhìn tôi hồi lâu mới mở miệng nói:

-Cái đó... Tôi nói cậu phải tin tôi đây.

Thấy tôi gật đầu, hắn mới dè dặt nói tiếp:

-Lúc này, tôi đang trên đường đi đến đây thì gặp một người. Là Ngọc đó.

-Thì thế nào?-tôi chớp mắt nhìn hắn chăm chú, dưới ánh đèn tôi thoáng thấy mặt người kia đỏ lên, trong lòng liền cười thầm.

-Nó đưa cho tôi cái đó, lúc đầu tôi không có muốn nhận đâu, thế đó. Nhưng mà nó cứ nhét vào tay tôi cho bằng được.

Tôi nhướn mày, ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chú vào hắn. Liệu có tin được hay không đây?

-Thật đó. Hà Vũ, tôi không có lừa cậu đâu. Chẳng những thế nhân lúc tôi không để ý nó lấy luôn quà tôi định tặng cậu chạy mất rồi.

Thế ra cái hộp con bé đó mang đi là quà của tôi sao? Còn có chuyện cầu huyết như thế nữa cơ á? Nhưng ít ra hắn không giấu tôi chuyện đã gặp Minh Ngọc, vậy chắc không có nói dối đi. Tôi lần nữa dựa đầu vào vai hắn, nhìn phía hàng cây xa xa đang nhẹ nhàng lay động theo gió. Bỗng nghe tiếng Kha nhẹ nhàng hỏi mình:

-Hà Vũ, cậu tin tôi sao? Tôi sẽ đòi quà lại cho cậu.

Tin? Sao có thể không tin? Tôi làm bạn của cậu cũng gần nửa năm rồi, ngày nào cũng dính lấy nhau như vậy, còn không hiểu được con người của cậu?

Dù không phải là hoàn toàn nhưng ít nhiều cũng hiểu được Kiến Kha của tôi không phải người xảo trá, sẽ không làm chuyện "bắt cá hai tay". Hèn gì tôi cứ có cảm giác là con bé này đã sớm nhìn thấy mình, còn muốn trêu chọc mình.

-Tin, tôi tin cậu. Còn về quà, con bé nó đã lấy thì cứ cho nó đi. Cậu mua cái khác cho tôi.

-Như vậy đúng là rất lãng phí tiền nha.-hắn nói.

Dưới ánh sáng đèn đường, tôi nhìn thấy hắn mỉm cười nhìn mình. Sau đó tay tôi được những ngón tay ấm áp của hắn đan vào, siết chặt vào nhau, ngọt ngào, hạnh phúc...

Chợt có cảm giác, hình như có thứ gì đó đã nảy mầm...trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Tôi ngồi trong lớp, tùm tùm cười. Ai cũng nhìn tôi như con bệnh nhưng mà tôi không để ý. Cuối cùng, tên nhóc ngồi kế bên cũng không chịu đựng được tôi nữa, gằn giọng hỏi:

-Đinh Hà Vũ, rốt cuộc cậu bị cái gì vậy hả?

Tôi nhìn hắn, sau đó lại tiếp tục cười một mình, hắn mang vẻ mặt bất đắc dĩ liếc tôi một cái, sau đó gãi tay gờ nhẹ trán tôi, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người chúng tôi nghe để nói:

-Cậu thật là. Vui thì vui chứ đừng có ngồi cười suốt ngày như vậy. Nhìn xem, ai cũng tưởng đầu óc cậu có vấn đề.

-Ai quan tâm chứ? Tụi nó cũng có bao giờ nghĩ tôi bình thường đâu. Đối với tôi quan trọng là cậu nghĩ sao. Thế nào?

-Tôi nghĩ sao à? Từ lâu tôi cũng đã biết cậu đâu có được bình thường như người ta.-hắn thản nhiên nói.

Tôi ức chế "hừ" một tiếng, lại nghe thấy hắn đang cười mình. Sao dạo này tên này hay cười vậy nhỉ? Vấn đề là hắn cười rất dễ thương, cứ làm cho tôi "điều đứng" suốt.

-Kiến Kha này.-tôi ngậm bút, nhỏ giọng gọi.

-Sao thế? -hắn vò đầu tôi, không thèm nhìn mà hỏi lại.

-Tôi thắc mắc nha, giữa chúng ta hiện giờ là loại quan hệ gì?

Hắn bình tĩnh liếc tôi một cái, lại vùi đầu chép bài, chỉ nhả ra một câu:

-Bạn thân.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, hắn không để ý tới tôi nữa, tập trung ngồi nghe giảng. Cái gì vậy chứ? Vậy chẳng lẽ từ đó đến giờ chúng tôi không phải bạn thân hay sao? Tôi dùng ánh mắt phóng cho hắn thêm mấy tia lửa nữa, mới hậm hực quay mặt lên bảng.

Bực mình là thế, nhưng ra chơi tôi vẫn phải ngoan ngoãn xuống canteen mua bánh mì cho hắn, sau đó ngồi tại chỗ đọc cuốn sách mới mua hôm qua. Một lát sau tôi vô tình liếc qua, phát hiện hắn đang chăm chú nhìn mình, có lẽ cũng đã được một lúc. Tôi hơi giật mình, nhưng cũng không yếu thế dùng mắt trừng lại. 10 giây... không hiểu sao trái tim tôi chợt đập nhanh hơn. 20 giây... tay chân như muốn phát run, không thể cử động. Được một phút, tôi cuối cùng chịu không nổi quay đi. Hắn lại không bỏ qua, một tay nheo nheo mắt của tôi thấp giọng nói:

-Xem này, xem này. Mặt đã đỏ hết rồi.

-Kệ tôi.-tôi bực bội đáp, đẩy hắn ra, mặt tiếp tục cắm vào sách.

Hắn không nói gì, ở một bên gặm bánh mì, tầm mắt vẫn thủy chung đặt trên người tôi. 5 phút sau, tôi không đỡ nổi ánh mắt đó nữa, trực tiếp thô bạo gấp sách lại:

-Cậu nhìn cái gì? Cắm cậu đấy, từ giờ không được nhìn tôi nữa.

-Tôi cứ thích nhìn đó. Cậu tính làm thế nào? Hừm?-nói xong lại lúi hai bên má tôi ra sức nheo.

-Cậu làm gì? Đau quá. Buông tay. Tôi không cho cậu nhéo đầu.

Tên Sang ngồi bần trên bất đắc dĩ quay mặt xuống, lạnh lùng nói:

-Tôi nói hai người nghe. Ở trước mắt toàn dân thiên hạ đùa giỡn với nhau như vậy, là muốn khinh bỉ bọn FA chúng tôi hay sao?

Xung quanh có thêm một vài đứa gật đầu đồng tình. Tôi phần nộ đập bàn hét lên:

-Nhìn cái gì? Quay hét lên đi. FA thì về nhà mua gấu bông mà ôm, đừng có cản trở chuyện tốt của chị đây.

Hắn vui vẻ tiếp tục ngồi nhìn tôi. Tôi thờ dài, sách cũng không thể đọc tiếp được nữa, lôi kéo hắn ra ngoài sân trường tìm chỗ khác ngồi.

*****

-Kha, cậu muốn ăn kem không?

-Hà Vũ, trời đang mưa. Ăn lạnh sẽ dễ bị đau họng.

-Cậu không ăn thì để tôi ăn.-tôi nói.

-Không được. Cậu ăn vào sẽ lây bệnh cho tôi.

-Thế quái nào mà tôi lây bệnh cho cậu được? Nếu sợ lây bệnh thì tránh xa tôi ra.

-Còn không biết lây bệnh bằng cách nào sao? Để tôi chỉ cho cậu.

Hắn đột ngột cúi đầu xuống, dường như sắp chạm vào mặt tôi. Tim tôi lại đập mạnh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mũi hắn chỉ chạm nhẹ mũi tôi một cái rồi nhanh chóng dứt ra, nhìn vào mặt tôi, nhỏ giọng nói:

-Đã hiểu chưa?

Tôi ngo ngác, chậm chạp gật đầu. Một lát sau mới ngộ ra chuyện gì vừa mới xảy ra, hai má nóng lên, mặt hắn vẫn kề sát mặt tôi. Bất chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc đến đáng sợ:

-Hai em đang làm cái gì ở đây? Học sinh lớp nào đây?

Tôi khóc không thành tiếng. Tại sao lại là cô giám thị?

*****

Tôi tựa vào thân cây lớn, thoải mái nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi. Hà Vũ nằm chán ở một bên tàn phá cây cỏ. Một lúc sau, cô nhóc không chịu được im lặng liền tiến lại phá đám tôi:

-Kiến Kha.

Tôi vẫn nhắm mắt, "ừ" một tiếng, chờ người kia nói tiếp, chỉ nghe thấy cô ta thờ dài một tiếng, lẩm bẩm nói:

-Rốt cuộc là cậu có thích tôi không vậy?

Lần này tới lượt tôi thờ dài, nhích sát lại gần cô nhóc một chút, buồn cười nói:

-Cậu nói thử xem?-Chẳng lẽ biểu hiện của tôi còn chưa rõ ràng đến thế sao? Tại sao đến bây giờ Hà Vũ vẫn hỏi tôi vấn đề này?

-Tôi không biết.-cô ta ủ rũ cúi đầu.

-Nhóc con đáng thương.-tôi bật cười.

-Cái gì chứ? Hừ, tôi không để ý tới cậu nữa.

-Không để ý tới tôi thật sao?

-.....

Hừm? Tự ái rồi? Tôi cười càng lớn, đem cô nhóc đang giận dỗi ở một bên kéo lại gần.

-Cậu đó. Thật không biết ngốc thật hay giả nữa. Đừng giận nữa.

-Kha này?-bỗng nhiên Vũ cực kì đáng thương gọi tôi.

-Oì?

-Có một lần tui mình ở đây, cậu đã từng nói cậu không thích tôi, sẽ không bao giờ thích tôi. Cậu còn nói người cậu thích là...

Tôi vội cắt ngang:

-Được rồi. Tôi hiểu cậu muốn nói gì. Chẳng phải cậu cũng từng nói "Chuyện tương lai không thể biết trước" hay sao? Lúc đó tôi chỉ là cứng đầu cứng cổ nói vậy thôi, cậu cứ coi như nào tôi lúc đó bị úng nước đi.

Tôi thật sự cũng không rõ mình bắt đầu thích cô ấy từ khi nào? Làm bạn thân luôn gần bó sát sớm chiều với nhau, tôi ít nhiều cũng có cảm giác, chỉ là không nhận ra từ sớm. Khi thứ tình cảm ấy càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu đậm thì cũng là lúc tôi không thể tìm cách phủ nhận nó được nữa. Nhiều khi tôi thấy bản thân mình thật nực cười, cứ như mới một tháng trước cứng miệng nói không thích người ta, một tháng sau lại chạy đến hôn người ta.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Tôi đang lặn xuống cầu thang thì liền đụng mặt người quen:

-Chị Hà Vũ, đã lâu không gặp.

Tôi hơi nhú mồm, giọng nói này vẫn đáng ghét như cũ. Tôi quay đầu lại nhìn, Minh Ngọc đang kiêu ngạo đứng đó, người hơi tựa vào thành cầu thang, vẻ mặt châm chọc:

-Thế nào? Đã lâu không gặp. Chị dạo này khỏe chứ?

-Dĩ nhiên.-tôi nghiêng đầu trả lời, có cần phải khách sáo tới vậy?

-Hôm Valentine hai người đi chơi vui chứ?

-Ồ, rất vui. Sô cô la ăn ngon lắm. Cảm ơn em đã tặng.-món quà của cô ta dĩ nhiên Kha đã cống nạp cho tôi, tuy nhiên tôi đã đem bỏ hết. Bộ mặt thật của đứa nhỏ này tôi không phải không biết, mà tôi không phải dạng dễ lừa, cho nên lúc đó tôi lựa chọn tin Kiến Kha, xem ra tôi đã làm đúng.

Mặt con bé rõ ràng biến sắc, nhưng vẫn bình tĩnh nói với tôi:

-Không có gì.

-Ây da, em không nhắc chị cũng quên mất. Hôm đó Kha nói với chị hình như em có cầm nhầm đồ của chị về thì phải. Phải không nhĩ?-tôi chống cằm, giọng điệu đầy giễu cợt.

-Không biết em đã lấy cái gì của chị nhĩ?

-Không nhớ thì thôi vậy. Đồ người khác đã cầm, chị cũng không muốn lấy về làm gì. Thôi thì em cứ giữ lại đi nhé. Nhưng mà nhớ, làm người đừng có vô sỉ như vậy.-tôi lại gần, nói nhỏ vào tai con bé.

-Chị... đừng có quá kiêu ngạo.

-Xin lỗi nha. Bản tính đã là như vậy rồi. Sửa không được.

Trong lúc đó, tôi vẫn quan sát Minh Ngọc, trong đôi mắt nó bỗng lóe lên một tia sáng kì dị. Sau đó nó hơi cúi người xuống, nghiêng người một cái, thân mình lập tức đổ xuống dưới. Cùng lúc đó tiếng kêu thảm thiết vang lên:

-Á...á...

Con bé bỗng dưng trượt từ cầu thang xuống, hét thảm một tiếng. Lập tức có mấy người chạy lại giúp đỡ. Tôi hí hửng, cái thể loại gì đây chứ? Cũng chỉ có mười mấy bậc thang, sẽ không có gãy tay gãy chân đi. Có vài người quay đầu đánh giá tôi, ánh mắt cứ như tôi là thủ phạm, tôi mặc kệ. Bỗng có một bóng người quen thuộc chạy về phía này, tôi thờ dãi đầy cảm thán, chầm chậm bước xuống dưới. Cầu huyết thật!

-Anh Kha...-con bé dè dặt nhìn hấn, hấn hơi nhú mồm, nhìn sang tôi, ánh mắt rất khó hiểu. Tôi nghĩ: Không phải hấn cũng nghĩ là mình đã đẩy con nhỏ đó chứ?

-Anh đưa em vào phòng y tế trước. Thấy tôi tới gần, con bé càng làm ra vẻ hoảng sợ, nắm tay hấn nói:

-Anh, chị ấy... chị ấy...

Hấn lại nhú mồm, nhìn tôi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thờ dãi, nói:

-Ở đây không có gì để xem hết. Mọi người đi hết đi. Đừng có tụ tập đông quá thầy cô lại nghi ngờ.

Mọi người không phục, nhưng vẫn tản đi, những người không muốn đi thì bị tôi dùng mắt trừng cho đi hết. Hấn nói với tôi:

-Cậu cũng về lớp trước. Lát tôi tìm cậu sau.

Thái độ của hấn là sao đây? Muốn đuổi tôi đi hay sao? Hấn không tin tôi?

-Cậu cứ về lớp đi. Chúng ta sẽ nói chuyện.-hấn nói xong thì đỡ Minh Ngọc đi.

Nói gì? Còn muốn nói gì nữa?

*****

-Anh Kha, em... Chị Hà Vũ...

-Nếu em muốn nói Hà Vũ xô em xuống lầu thì không cần. Anh sẽ không tin.

-Anh...

-Anh rất hiểu chị ấy. Vũ sẽ không gây ra mấy chuyện này.

-Anh tin tưởng chị ấy đến thế sao?

-Đúng vậy. Mà dù cho Vũ có thật sự làm như vậy, thì chỉ có thể do bị em chọc giận, anh vẫn sẽ đứng về phía chị ấy.

Thấy mặt con bé biến sắc, im lặng không nói lời nào, tôi tiếp tục lạnh nhạt nói:

-Minh Ngọc, anh nhớ đã từng nói với em đừng có đến gặp anh nữa, anh cũng không muốn em đến tìm Hà Vũ khiêu khích. Lúc này ở đó có nhiều người, anh không muốn làm em mất mặt. Nhưng đừng để anh nhắc lại thêm lần nào nữa, từ giờ không được gây phiền phức cho Hà Vũ nữa. Có nghe thấy không?

-Anh cũng thật biết bảo hộ bạn gái quá nhỉ?-con bé ánh mắt chăm chọc nhìn tôi.

-Anh chỉ muốn bảo vệ người anh quan tâm thôi.-tôi nhún vai đáp.

-Mà anh cũng biết rõ, mục đích em tiếp cận anh là gì. Chỉ vì Hà Vũ có đúng không?-tôi nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe.

Thấy đối phương khẽ run rẩy, tôi lạnh lùng nhếch miệng cười. Vài ngày trước, tôi đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Ngọc và một người bạn. Thì ra, con bé muốn ghét Hà Vũ của tôi, đầu tiên là muốn phá hoại chuyện tình cảm của Vũ, nên muốn nhắm vào tôi. Tôi không quá kinh ngạc, từ lâu đã nghe vô số lời đồn xấu về con người này, Hà Vũ cũng nhiều lần cảnh báo.

-Tuy tôi không biết tại sao em ghét Hà Vũ của tôi như vậy. Nhưng vì lý do gì cũng được, tôi không cho phép em đụng đến cô ấy, có nghe rõ chưa hả?

Tôi đánh mặt cho đối phương lời cảnh cáo cuối cùng, sau đó sai bước ra khỏi phòng y tế. Vừa ra bên ngoài, trong lòng thấy rất khó chịu, quay lại trừng mắt với cánh cửa phòng hết nửa ngày, thật sự muốn đánh con nhỏ đó mà. Tôi rút hai tay vào túi quần, chăm chap đi về lớp, đầu nghĩ đến cô nhóc nào đó có lẽ còn đang mang vẻ mặt giận dữ. Tôi bất chợt thờ dãi, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

*****

-Hà Vũ, cậu giận sao?

-.....

-Hà Vũ, nói chuyện chút đi.

-Nói cái gì, còn cái gì để nói chứ? Cậu lo cho con nhỏ kia đi. Cậu thả tin nó chứ không tin tôi. Tôi không muốn thấy mặt cậu. Đi đi.-Vũ lạnh nhạt nói với tôi. Từ lúc vào lớp tôi đã nhiều lần muốn mở lời, nhưng bị Hà Vũ lấy thân phận lớp trưởng ngăn lại, bắt giữ gìn trật tự. Tôi nhẫn nhịn đến hết giờ, kết quả cô nhóc này lại lạnh nhạt với tôi.

-Cậu bình tĩnh, chúng ta nói chuyện trước đã.

Cô ta "hừ" một tiếng, tức giận bỏ đi ra ngoài. Tôi vội vàng thu dọn đồ nhét vào cặp, vội vàng đuổi theo. Vừa ra tới nơi đã thấy cô ta leo lên xe đạp của tên Sang vọt mất. Tôi bức bối, ngứa chân đá đá mấy hòn đá xung quanh. Hà Vũ, cậu thật là! Giận tôi cũng không nên để cho người khác chờ về chứ? Tôi mở trừng mắt nhìn chiếc xe đang chạy càng ngày càng xa, đến khi không thấy bóng dáng nữa mới phần nộ thu hồi ánh mắt của mình, ủ rũ dắt xe đạp về.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

- Thế bây giờ bà tính thế nào?

Sau khi nghe tôi kể, Sang chỉ nhún mày hỏi tôi một câu như vậy. Tôi thờ dãi, buồn rầu nói:

- Còn có thể thế nào chứ? Cậu ta không có tin tui. Tui cũng không biết phải làm gì bây giờ.

- Cậu ta có tin hay không thì bà cũng nên giải thích chứ? Lúc nãy tui thấy Kha cũng có ý muốn nói chuyện với bà, đâu phải là không cho bà cơ hội để nói.

- Thôi đi. Lỡ cậu ta gọi tôi lại là vì muốn tra khảo chửi mắng thì sao? Tui sẽ không đứng yên để người ta sỉ nhục mình.

- Có lẽ bà nghĩ nhiều rồi đó. Nhìn mặt cậu ta như vậy đâu có giống đang tức giận. Chỉ có bà đang giận người ta ấy.

Thấy tôi yên lặng không nói gì, Sang liền lại gần vỗ vai tôi một cái, nhẹ nhàng nói:

- Hai người cần phải nói chuyện với nhau đi. Đừng có rầu rĩ như vậy nữa. Nếu bà phát hiện cậu ta không đáng để bà thích thì cứ thẳng chân đá một cái, rồi sau đó quay lại bên tôi. Tôi lúc nào cũng chờ đợi bà.

Lúc đầu cậu ta còn đang hoang mang mà nói chuyện, nhưng càng về sau giọng điệu càng khiến người ta buồn nôn. Sẵn đang ức chế trong người, tôi liền đem cậu ta làm bao cát để luyện võ.

- Ê, sao bà lại đánh tôi. Hà Vũ, không được "giận cá chém thớt" nha.

Chị đây chính là thích "giận cá chém thớt" đó. Ai cần được?

Trút được hết bức bối trong người cũng thấy dễ chịu hơn nhiều. Tôi liếc mắt nhìn Sang vẫn tận lực đứng cách xa mình, chợt cảm thấy buồn cười. Tôi liền gọi:

- Được rồi. Qua đây ngồi, tui có chuyện muốn hỏi ông.

Sang mang vẻ mặt thận trọng ngồi xuống cạnh tôi. Tôi quan sát cậu ta một lát rồi hỏi:

- Ông với Diễm là sao vậy?

Nghe tôi hỏi vấn đề này, sắc mặt người kia rõ ràng trở nên cứng nhắc. Sau một lát cậu ta nhỏ giọng nói:

- Hà Vũ, hình như tui thích Diễm mất rồi. Nhưng mà bà cũng biết đó Diễm không có thích tôi...

Hai người không hẹn mà cùng thờ dãi. Chuyện tình cảm thật là khó nói!

*****

Hôm nay Hà Vũ không đi học...

Từ sáng tới giờ tôi không học hành được gì, lời thầy cô nói cứ từ tai này sang tai kia đi mất. Không biết đã bao nhiêu lần tôi vô thức nhìn sang chỗ trống bên cạnh, lòng lại thấy lo lắng.

Hà Vũ rất chăm học, chắc chắn sẽ không vì giận tôi mà tùy tiện nghỉ học. Lẽ nào đã xảy ra chuyện? Vũ bị bệnh sao?

Mang tâm trạng lo âu đi suốt một ngày, tôi liền xách xe đạp chạy thẳng tới nhà cô ấy. Nhưng đến nơi, nhìn thấy cổng bị khoá, tâm trạng hết sức phức tạp. Phải chăng đã bệnh nặng tới mức phải nhập viện rồi?

Tôi rút di động ra gọi thử, nhưng mặc dù có gọi bao nhiêu lần vẫn là "máy bận". Tôi bức bối phát hiện mình không có số điện thoại bất kì người bạn nào của Hà Vũ. Tôi cắn răng, nhìn cánh cổng đang khoá, định chờ thêm một chút. Trong lòng tự an ủi mình: có lẽ người kia chỉ là có việc bận không thể đi

học, còn đang giận tôi nên không thèm nghe máy.

*****

-Cô à, đừng khóc nữa. Chắc con bé không đi xa đâu, có lẽ nó chỉ đến nhà bạn thôi.-tôi nhìn cô mình khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, lo lắng an ủi. Thằng Dũng sắc mặt căng thẳng ở bên cạnh không ngừng đi tới đi lui.

Cô vẫn tiếp tục khóc thút thít, nguyên một hộp khăn giấy mới mua cũng đã xài gần hết. Từ tối qua đến giờ chưa có ngủ, ai cũng mệt mỏi gần chết, nhưng không có tâm trạng nghỉ ngơi. Con bé Dung, con gái của cô tôi, cũng chính là em họ tôi, chiều hôm qua sau khi cãi nhau với mẹ, liền bỏ nhà đi, tới giờ vẫn chưa về. Lúc đầu mọi người tưởng là nó chỉ đi một lát, ai ngờ trời tối cũng không thấy nó đâu, lúc này mới bắt đầu cuống cuống đi tìm. Tôi nghe tin liền chạy qua đây xem tình hình, sau đó phải nghỉ học cả ngày cùng với cô đi khắp nơi tìm Dung

-Đều là tại cô. Nếu cô không nặng lời với nó, nó cũng sẽ không bỏ đi.-cô không ngừng khóc, hai mắt đều đã sưng to.

Tôi và Dũng nhìn nhau, khẽ lắc đầu chán nản. Công an thì đã báo rồi, các khu vực gần đây đã tìm hết, ngay cả nhà mấy đứa bạn cùng lớp với Dung cũng đã đi xem thử. Thật không biết con bé đã đi đâu nữa. Đúng là khiến người ta lo lắng mà.

Lần cãi nhau này, nghe Dũng nói là vì cô tôi phát hiện con bé có bạn trai. Cô tôi vốn không phải là người khắt khe mấy chuyện này, nhưng mà đạo này thành tích học của Dung càng ngày càng đi xuống, hơn nữa bạn trai của nó mặt mũi nhìn rất lưu manh, không phải đứa đàn ông hoàng. Cô tôi lên tiếng khuyên bảo, con bé lại cứng đầu không nghe, kết quả là nó trong lúc tức giận bỏ nhà đi.

Thế mà trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này, di động của tôi không ngừng reo. Là Kiến Kha gọi cho tôi, có lẽ vì chuyện hôm nay tôi nghỉ học. Tôi tắt máy lần, di động vẫn như cũ vang lên. Tên nhóc phiền phức này! Bây giờ tôi thật sự tôi không muốn nói chuyện với hắn. Vụ việc ngày hôm qua tôi còn chưa có tính sổ xong với hắn đâu. Tôi tiện tay đem số điện thoại của hắn vứt vào danh sách đen, khỏe miệng bắt gác khe cong lên.

-Chị họ à, giờ này mà chị còn cười cái gì?-Dũng bỗng dưng lắc đầu ngán ngẩm, lấy giọng điệu giấu cợt nói với tôi.

Khẽ ho một tiếng, che giấu sự chột dạ của mình, tiếp tục ngồi an ủi người cô đáng thương đang khóc đến nghẹn.

*****

Tôi ở đó chờ rất lâu, đến nỗi hai chân đã tê rần mà vẫn không đợi được người về. Lấy điện thoại ra xem giờ thấy cũng đã gần 6 giờ. Ngày mai buổi chiều còn có bài kiểm tra 1 tiết đồng loạt, tôi vẫn chưa có ôn bài gì cả. Tôi nhìn bên trong ngôi nhà vẫn tối đen như mực, lo lắng trong lòng vẫn chưa biến mất, nhưng không còn cách nào khác là phải đi về nhà.

Trước khi đi ngủ, tôi có đánh thêm vài cuộc điện thoại nhưng kết quả vẫn như cũ. Chẳng lẽ Vũ giận tôi tới mức đó hay sao. Tôi lăn lộn trên giường suốt một đêm, liên tục thở dài, thỉnh thoảng lại nhìn màn hình di động xem có hồi âm hay không. Tôi cứ nghĩ đến các khả năng làm Hà Vũ phải nghỉ học. Cuối cùng giấc ngủ ập tới lúc nào cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Buổi sáng Hà Vũ vẫn không có đi học. Tôi ôm tâm trạng lo lắng thấp thỏm vượt qua mấy tiết toán và tiếng anh. Giờ nghỉ trưa tôi ôm điện thoại gọi hết mấy cuộc, lần này không còn hiển thị máy bận nữa mà trực tiếp chuyển sang "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được". Tôi đổi qua gọi điện thoại nhà, cũng không ai bắt máy, chứng tỏ người đó còn chưa có về. Lát nữa còn có bài kiểm tra, chắc cô ấy sẽ phải lên trường sớm thôi.

Đúng như tôi nghĩ, trước lúc làm bài khoảng 15 phút, tôi đã gặp được Hà Vũ. Bộ dáng người kia coi bộ rất không ổn, hai mắt đều có quầng thâm, có vẻ thiếu ngủ trầm trọng. Tôi chỉ kịp nhìn thoáng qua bóng dáng đó không kịp nói câu nào thì đã thấy cô ấy bước vào phòng, tôi không cam tâm làm lùi về phòng mình chuẩn bị.

Làm bài thi mà tâm hồn cứ như đang lơ lửng trên mây vậy, không thể nào tập trung được, trong đầu toàn nghĩ đến cô nhóc kia. Tại sao chỉ có một ngày không gặp người kia đã mệt mỏi thành cái dạng đó. Mãi mê nghĩ ngợi một hồi, lúc nhìn lên đồng hồ phát hiện thời gian chỉ còn có 10 phút, lại thấy bài mình chỉ mới tính xong một nửa, lật đặt cầm đầu vào làm tiếp. Chuông reng, tôi nhẹ nhàng thở phào một cái, tuy rằng làm chưa xong hết nhưng miễn cưỡng mà nói thì vẫn trên trung bình. Quan trọng hơn hết là giờ tôi có thể đi tìm Hà Vũ rồi. Tôi vội vàng thu dọn, xách cặp chạy ra ngoài. Thấy cô nhóc nào đó đang hối hả chạy, tôi nhanh chóng đuổi theo. Trước khi đối tượng chuẩn mất, kịp thời nhảy ra chặn đường.

-Vũ, cậu làm gì chạy nhanh như vậy? Nói chuyện chút đi.

Cô ta thẳng chân đá tôi sang một bên, chạy về phía cổng, ném lại cho tôi một câu:

-Tôi đang bận.

Tôi không bỏ cuộc, chuẩn bị nhấc chân chạy theo, thì thấy có một người con trai chạy xe đạp đến, dừng ở cổng. Hà Vũ nhìn thấy không nghĩ ngợi gì lập tức leo lên. Xe và người đi mất, còn tôi đứng hoá đá ở đó, trong đầu chỉ có một câu "có gian tình".

Tên Sang từ đâu chui ra vỗ "bộp" một cái lên vai tôi. Tôi định thần nhìn lại, thấy khuôn mặt nham nhở của cậu ta đang mỉm cười nhìn mình.

- Chuyện của cậu với Hà Vũ đã giải quyết xong chưa? - cậu ta hỏi tôi.

Chán nản lắc đầu một cái, tôi nghe Sang nói với mình vài câu khích lệ, rồi sau đó mở to mắt mờ mịt nhìn cậu ta nắm tay Diễm cùng đi về nhà xe.

Hai người này thành một cặp từ khi nào ấy nhỉ? Sao tôi lại không biết? Bình thường thì giờ này Hà Vũ đã phải cung cấp tin tức cho tôi rồi chứ?

Mà nhắc đến cô nhóc kia... Hừ, Đinh Hà Vũ, cậu dám đi với người khác sao? Cứ chờ đó, rồi tôi sẽ xử lý cậu.

*****

Tôi rụt rè nhìn vào phía bên trong cánh cửa, ánh đèn rực rỡ chói mắt nhưng mờ ảo, tiếng nhạc xập xình đinh tai nhức óc. Tôi hơi nhú mào, nhìn hai người bảo vệ đứng gác ở cửa, lại liếc sang hai đứa nhóc bên cạnh, nói nhỏ với Dũng:

- Em chắc là hai đứa này có thể giúp mình vào bên trong?

- Bà chị cứ yên tâm. Tụi nó vào ra mấy chỗ này như cơm bữa ấy. Em cũng theo vào mấy lần rồi.

Tôi tròn mắt nhìn nó, hết chuyện làm hay sao mà lại chui vào chơi quán bar chứ?

Thấy tôi còn chần chừ, một đứa nhóc kiên quyết kéo tôi vào trong, dễ dàng vượt qua hai anh bảo vệ to con. Tôi chỉ im lặng nhắm mắt theo đuôi, tự biết đây không phải địa bàn của mình. Rất nhanh bọn tôi dừng lại ở một góc. Thằng, một trong hai đứa dẫn tôi vào, giơ tay chỉ về một phía nói nhỏ với tôi:

- Bà chị có thấy đám kia không? Tụi nó dạo gần đây hay tụ tập ở khu này lắm. Không biết ở nơi nào đến nữa. Cũng không cần lo, tụi nó chỉ được cái mác bề ngoài thôi, chứ chẳng có tài cán thực lực gì hết đó. Đánh một cái là gục liền.

Tôi nhìn theo, nhưng mục tiêu tôi chú ý đến không phải đám "choai choai" đó mà là cô bé đang ngồi gục ở trong góc kia, còn bị một tên ở bên cạnh ra sức sờ soạng. Tôi giận muốn sôi máu, ra hiệu cho Dũng, tiến lên lôi Dũng ra ngoài. Con bé đã muốn say, người toàn mùi rượu, hoàn toàn không có sức phản kháng bị tôi kéo đi thẳng ra ngoài. Đằng sau vang lên tiếng âm ỉ, đoán chừng sắp đánh nhau tới nơi, tôi không để ý, nhất định phải ra khỏi đây trước. Chuyện còn lại cứ để cho hai tên nhóc kia lo, dù sao tụi nó cũng có máu mặt ở đây. Không biết Dũng làm sao mà quen biết được những người này nữa. Dù tụi nó không hẳn là xấu, ngược lại còn có vẻ nghĩa khí, nhưng chắc chắn cũng không phải dạng dễ chọc.

Ở ngoài chờ 10 phút, Dũng cũng lui thui đi ra ngoài, một bên mắt sưng lên, tôi bật cười liên bị nó liếc một cái. Cả hai nhìn Dũng đang ngáy khò khò trên vai tôi, nhẹ nhàng thở ra một cái, bắt đầu "xách" nó đi về nhà.

*****

Tôi đi bộ về nhà, thăm nghĩ lên giường đánh một giấc bù lại hai ngày nay. Từ đằng xa tôi giật mình nhìn thấy hình như có người đang ở trước nhà mình. Đến gần hơn tôi mới nhận ra người kia là ai. Hắn ngồi trên yên xe đạp, mắt chăm chăm vào tôi, không nói gì. Được một lúc, hắn hất mặt về phía cổng, lạnh nhạt nói với tôi:

- Mở cửa đi.

Tôi nghe lời lục chìa khóa ra mở cửa, cảm giác hình như hắn đang giận. Không đúng, người giận phải là tôi chứ?

- Cậu nói đi. Tại sao hôm qua cậu nghỉ học?

Tôi bực mình, làm như tôi là phạm nhân ấy.

- Hừ, liên quan gì tới cậu.

- Cậu nói gì? Không liên quan tới tôi? Cậu nói lại thử xem. Há?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tuy không hiểu vì sao thái độ của hắn lại trở nên hung dữ như vậy, bất quá tôi vẫn bướng bỉnh nói:

-Tôi cứ nói đấy. Cậu làm gì tôi? Oái, đau quá... buông ra.

Kha nắm chặt tay tôi, làm tôi không thể nào cử động được, lại còn rất đau. Tôi đập đập hai chân, muốn đá tên này ra, nhưng mà hắn còn nhanh hơn tôi, mặt cúi sát xuống. Tôi ngậy ngậy cả người, miệng ấp úng chẳng nói được tiếng nào, lại còn cảm thấy nhiệt độ trên mặt đang tăng lên. Đến khi nhận ra mình đang bị đè ở trên ghế, tôi tức giận, vùng vẫy muốn đứng dậy, lại bị ấn ngược trở lại, trên môi lập tức cảm nhận được sự đau đớn.

-Tên chết bầm này! Sao cậu lại cắn môi tôi? Cậu là cún hả?

-Cứng miệng lắm. Cậu đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.-nói xong lại cắn má phải của tôi. Không đau lắm đáng ghét nhất là sau đó hắn lại đè mặt tôi ra nhéo, hết nhéo xong lại đến thọc lét, làm tôi cười đến run rẩy cả người.

-Cậu còn dám nói không liên quan tới tôi nữa không?

Tôi lắc đầu liên tục. Không ngờ đường đường Đinh Hà Vũ tôi đây cũng có ngày bị một tên nhóc đe dọa. Mắt mặt quá đi mất.

-Vậy nói đi.-hắn buông tôi ra, ngồi ngay bên cạnh.

-Cậu còn nhớ hai đứa em họ tôi không?-thấy hắn gật đầu, tôi mới nói tiếp-Hôm trước đứa con gái cãi nhau với cô tôi, sau đó bỏ nhà đi. Mấy hôm nay tôi phải giúp cô đi tìm nó. Ba ngày rồi tôi còn chưa có được ngủ.

Tôi đáng thương kể lể. Hắn giống như đang suy nghĩ gì đó, cầm bàn tay tôi áp vào má mình. Nhiệt độ truyền đến tay thật ấm, mặt hơi nóng, bối rối quay sang chỗ khác. Tôi ôm lấy cái gối gần đó, mơ hồ cảm thấy hơi buồn ngủ. Tên đáng ghét kia sao không chịu về sớm một chút để ta có thể thoải mái đánh giấc.

*****

Thấy Hà Vũ ngồi trên ghế gác ngán ngán dài, tôi cũng có chút đau lòng. Về mặt người kia mệt mỏi tiêu tuy chưa từng thấy, hai mắt đã muốn biến thành mắt gấu trúc. Tôi dịu dàng để Vũ dựa vào người mình, nghe cô ấy kể làm sao tìm được đứa em, tay thỉnh thoảng đùa nghịch những sợi tóc dài rớt trên vai mình.

-Kiến Kha, tôi buồn ngủ.-Vũ nhỏ giọng nói với tôi, khẽ cử động tìm vị trí thoải mái hơn để ngủ. Tôi lại lấy tay cố định đầu cô ấy lại, xoay cả người Vũ về phía tôi, bất mãn lên tiếng:

-Không cho cậu ngủ. Tỉnh dậy mau cho tôi. Tôi còn chuyện muốn hỏi.

-Cái gì chứ? Tôi muốn ngủ.-Hà Vũ lẩm bẩm nói, mắt nhắm mắt mở nhìn tôi kháng nghị, sau đó đem đầu chui vào người tôi dụi dụi.

-Nói cho tôi biết: Người hôm nay chở cậu đi là ai?

-Ai nào? Cậu nói gì?-người kia ở trên vai tôi lười biếng trả lời.

-Lúc kiểm tra xong ai chở cậu về?

-Thằng Dũng đó. Em họ tôi, cậu cũng gặp một lần rồi còn gì.

Đúng là tôi đã gặp rồi. Lấy được đáp án mình muốn, tôi cũng không làm khó cô ấy nữa. Vòng tay ôm lấy người bên cạnh, tôi hi sinh để cho Vũ dựa vào người mình, nhẹ nhàng nói:

-Mau ngủ đi. Cậu chắc mệt lắm rồi.

-Còn phải nói? Tên chết bầm, cậu còn dám tra khảo tôi? Tôi còn chưa tính với cậu chuyện hôm trước cậu không tin tưởng tôi, đuổi tôi đi.

Tôi khẽ cười. Người này trí nhớ cũng thật tốt quá đi. Đúng là giận dai mà. Tôi ghé sát vào tai cô nhóc, nói nhỏ:

-Cậu mới chính là nóng nảy nha, không chịu nghe tôi giải thích. Lúc đó tôi không phải không tin cậu. Nhưng tôi không nghĩ sẽ làm lớn chuyện này. Tôi cũng muốn có thời gian để nói rõ với Minh Ngọc, sau này nó sẽ không làm phiền tui mình nữa. Cậu yên tâm.

Chợt phát hiện người bên cạnh không có phản ứng gì, gọi mấy lần cũng không có động đậy. Cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng có quy luật, tôi hơi hơi nâng khoé miệng. Không biết những lời vừa nói cô ấy nghe được bao nhiêu nữa, nhưng mọi chuyện rắc rối này xem ra có thể kết thúc được rồi, đúng không?

Đợi đến khi chắc chắn đối phương đã ngủ say, tôi mới nhẹ nhàng đứng dậy, vào trong lấy chăn phủ lên người cô ấy. Nhẹ nhàng rút một thứ trong cặp mình ra đặt trên bàn, tôi nhớ lại biểu tình của Ngọc sáng nay lúc trả nó cho tôi. Rõ ràng con bé có một sự ghen tức khó thể che giấu, không hiểu tại sao nó lại ghét Hà Vũ như vậy. Nhưng tôi cũng không có rảnh rỗi đi tìm hiểu chuyện này, cũng không muốn tìm hiểu. Điều quan trọng là cuối cùng tôi đã có thể tặng món quà này cho Vũ rồi.

*****

Tôi mờ mắt mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm tôi chưa kịp thích ứng, khẽ nhắm mắt lại. Liếc thấy đồng hồ đã chỉ 9 giờ đúng, tôi mệt mỏi ngáp một cái. Lười biếng tiếp tục nằm trên sofa, chợt nhớ đến hôm nay là chủ nhật, có thể ngủ thêm một chút. Đang định ôm chăn "nướng" tiếp thì có một thứ thu hút sự chú ý của tôi. Một gói quà màu xanh được đặt ngay ngắn trên bàn. Tôi hơi kinh ngạc cầm nó lên, ngày hôm qua chỉ có Kha qua chỗ tôi, cái này chắc chắn của hắn không sai. Có lẽ của hắn tặng cho tôi đi.

Tôi nhẹ nhàng gỡ giấy gói ra, cẩn thận không để nó bị rách. Bên trong có một khung hình có dạng ngôi nhà, gồm ba khung riêng, mỗi khung giống như một tầng, nối liền với nhau, cửa sổ là nơi để hình. Những tấm hình trên đó tôi cũng rất quen thuộc. Một tấm được Hưng chụp ở bữa tiệc mà tôi đã gửi cho hắn. Một tấm lúc đội banh của lớp đá thẳng chung kết toàn khối, tôi đang dùng khăn giấy lau mồ hôi cho hắn thì bị tui trong lớp chụp được, đăng trên facebook của lớp, bây giờ nghĩ đến cũng thật ngượng ngùng. Tấm cuối là hình của riêng mình hắn, đặt ở tầng trên cùng, đang trong tư thế suy tư nghĩ ngợi ngồi ở bàn học, khuôn mặt vô cùng hút hồn, hình như bị chụp lén trong lớp. Vuốt ve khuôn mặt đó, tôi vô thức mỉm cười, tìm lại đập nhanh như đánh trống.

Ây da, không ngờ tên đáng ghét đó lại có thể nghĩ ra được cái này để tặng nha. Thật khiến người ta cảm thấy bất ngờ. Dễ thương quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Cứ tưởng xong chuyện này, tôi cùng Hà Vũ có thể an tâm thoải mái hên hò. Không ngờ mới được vài ngày, tôi lại bị cô nhóc đó bỏ rơi. Gần đây người này phải thường xuyên ôn tập, học bồi dưỡng để thi học sinh giỏi. Đợt thi này tương đương với kì thi quốc gia, gồm có các môn toán, lý, hoá, văn, tiếng Anh, sử, địa. Mỗi môn chỉ được cử ba học sinh để tham gia, nên việc tuyển chọn tương đối khắt khe. Hà Vũ của tôi sẽ thi Toán, tôi lại cảm thấy đây là môn đòi hỏi trí tuệ nhất, cũng là môn nặng nề nhất nên luôn cảm thấy rất lo lắng. Càng gần đến ngày thi thầy cô càng khó, càng gấp rút cố nhồi nhét kiến thức vào đầu học sinh. Cô nhóc đáng thương của tôi vào giờ ra chơi thường phải ngồi tại chỗ ôm một đồng bài tập để làm, bài nào cũng khó đến nỗi tôi mới nhìn vào đã thấy đầu vầng mắt hoa. Thời gian đi chơi với tôi cũng bị cắt xén không thương tiếc. Buổi chiều cô ấy cũng phải qua chỗ thầy Toán để học bồi dưỡng với hai bạn khác, vì không tiện đường nên tôi chỉ có thể ôm hận bất mãn ở một bên mờ mịt nhìn Vũ được tên con trai khác ở trong nhóm chờ đi.

Tôi biết chuyện này không thể trách ai được. Ai bảo cô nhóc của tôi quá xuất sắc làm chi? Nhưng trong lòng ít nhiều vẫn cảm thấy cô đơn tủi thân. Hà Vũ cũng có nhắn tin cho tôi mỗi khi rảnh rỗi, chủ yếu kể mấy chuyện linh tinh gì đó. Mặc dù tôi thích gặp mặt trực tiếp hơn, nhưng vẫn cố gắng không làm phiền đến cô ấy. Tôi biết cô nhóc kia đã dành rất nhiều thời gian và công sức đối với kì thi lần này, nếu mà rớt thì tôi thật không tưởng tượng được người kia sẽ buồn đến mức nào.

Một buổi ra chơi nào đó, tôi nhìn người ngồi bên cạnh đang vui đùa vào đồng bài tập, cuối cùng cảm thấy buồn chán không chịu nổi liền nhắc chân đi ra khỏi lớp thư giãn. Ngồi trên ghế đá mà tôi với Hà Vũ vẫn thường đến, tôi ảo não phát hiện không có "người nào đó" ở đây thì thật trống trải, yên tĩnh đến bức bối. Tôi đang định quay về lớp với cô nhóc của mình thì mất liền nhìn thấy Vũ đi tới bên này. Tôi cười cười, sau đó chạy lại gần cô ấy, giọng nói vô thức trở nên dịu dàng:

-Sao tự dưng lại chạy ra đây? Bài tập đã làm xong chưa?

-Vẫn chưa. Kha này, tôi làm cậu thấy chán lắm hả?

-Không có. Tôi biết cậu cần tập trung ôn thi. Nhưng mà có thể đừng liều mạng như vậy được không? Có người sẽ đau lòng đó.

-Ai đau lòng? Cậu sao?

-Tôi dĩ nhiên đau lòng.-tôi mỉm cười nói

-Kiến Kha.-giọng nói vô cùng đáng thương rơi vào tai tôi.

Lòng tôi thoáng chốc muốn tan ra thành nước. Tôi nắm tay cô ấy, lẳng lặng chờ người kia lên tiếng.

-Thầy Lam (thầy dạy bồi dưỡng cho Hà Vũ) làm tôi cảm thấy áp lực nhiều lắm. Thầy yêu cầu rất cao đối với chúng tôi. Thầy làm cho tôi luôn có cảm giác mình thật vô dụng.

-Có những lúc tôi làm không được hoặc làm sai một bài, thầy liền ngồi mắng tôi hết nửa tiếng đồng hồ, sau đó liền giao thêm một đồng bài tập tương tự. Tôi nào tôi cũng phải thức khuya để làm. Tại sao phải khắc khe như vậy chứ?

Tôi đau lòng vuốt tóc Vũ, động tác nhẹ nhàng, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng an ủi:

-Có lẽ do thầy đặt hết hy vọng vào các cậu, cho nên hơi khó tính một chút.

-Thầy làm như vậy tôi cảm thấy áp lực lắm. Tôi cũng chỉ là một con người bình thường thôi, làm sao đạt được đến yêu cầu cao như vậy chứ.

Tôi lẳng lặng siết chặt tay Hà Vũ, mong cô ấy có thể nhận lấy một chút ấm áp và sức mạnh từ mình. Thầm trách thầy Lam cũng thật hơi quá.

-Hà Vũ, cậu chỉ cần cố gắng hết sức có thể thì được rồi. Đừng để chuyện đậu hay rớt làm ảnh hưởng tinh thần của mình. Cậu còn có tôi đây, nếu cần xả stress hay trút giận tôi tình nguyện làm "thùng rác" cho cậu.

-Kha, cảm ơn cậu.

Tôi nhìn người đối diện, lẳng lặng mỉm cười. Đôi khi chỉ cần hai người luôn ở bên cạnh nhau là đủ.

*****

Buổi tối trước khi thi, Vũ được thầy Lam cho nghỉ học để ổn định đầu óc, giữ vững tinh thần. Tôi không nói hai lời liền kéo người kia ra ngoài đi dạo. Tiết trời buổi tối hơi lạnh, tôi sợ Vũ bị cảm lạnh lại ảnh hưởng đến bài thi ngày mai, liền lấy một cái áo thật dày khoác lên người cô ấy, lúc này mới cảm thấy yên tâm một chút. Tâm trạng Hà Vũ vẫn không tốt lắm, có vẻ hơi nặng nề, tâm trí cũng không biết đang để đâu, mấy lần bị vấp suýt ngã may mà có tôi đỡ được.

-Vũ, làm sao vậy?-tôi hỏi khi cô nhóc nào đó sắp tông cả vào cột đèn.

-Không có gì.-Vũ lắc lắc đầu.

-Cậu đang lo lắng sao?

Hà Vũ nhỏ giọng "ừ" một tiếng. Tôi buồn cười nắm tay cô nhóc lại ghé đá ngồi, để Vũ dựa vào người mình, cất giọng an ủi:

-Đừng có lo lắng quá. Chẳng phải tôi nói rồi sao? Chỉ cần cậu cố gắng hết sức là được rồi, kết quả không quan trọng.

-Tôi cũng biết vậy. Nhưng nếu cố gắng hết sức mà vẫn rớt thì chính là tôi quá vô dụng.

-Không cần khất khe với chính mình quá. Cậu đã được chọn để đi thi chứng tỏ cậu rất xuất sắc. Cả khối chỉ có ba người được chọn thôi đó.

Hà Vũ "hi hi" cười, hai mắt sáng lấp lánh nhìn tôi.

-Được rồi. Thả lỏng đi. Tôi dẫn cậu đi ăn gì đó.

-Kha, tôi muốn ăn kem.

-Không được. Kem lạnh lắm, bây giờ cậu phải chú ý giữ sức khỏe. Thi xong rồi muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Người kia uất ức đáng thương nhìn tôi, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Ăn xong tôi cũng không dẫn Hà Vũ đi lung tung nữa, chỉ ra rạp xem một bộ phim hài để thả lỏng rồi liền đưa cô nhóc về nhà. Trước khi tôi đi còn cẩn thận dặn dò:

-Vào trong ngủ sớm đi nhé.

-Nhưng bây giờ mới có 9 giờ thôi.

-Ngủ sớm dậy sớm. Ngày mai 5 giờ xe buýt chạy rồi. Thức khuya quá thì buổi sáng cậu sẽ không dậy nổi đâu.

-Ừ. Biết rồi.

Tôi hài lòng gật đầu, xoa xoa đầu cô nhóc:

-Không cần phải ôn lại bài, không cần tạo áp lực cho bản thân. Phải để đầu óc thoải mái tinh tảo mới tốt. Còn nữa, thi tốt nha, Hà Vũ.

Tôi đột ngột hôn lên má người kia một cái, cô ấy ngẩn người, một lúc sau thì mặt đỏ lên, ngượng ngùng tạm biệt tôi trốn vào trong. Tôi mỉm cười, từ từ đi bộ về nhà, lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Tôi nhìn chỗ ngồi trống bên cạnh, trong lòng thấp thỏm không yên. Sáng nay Hà Vũ nghỉ học để đi thi học sinh giỏi, nên bây giờ tôi phải ngồi một mình. Không biết cô nhóc đó làm bài thế nào rồi nữa.

Giờ ra chơi tôi ngồi tại chỗ định ngủ một chút, thì tên Sang quay xuống nói nhỏ với tôi:

-Kha, nói chuyện với tôi một chút.

Tôi xoay mặt lại, ngồi thẳng người, chờ cậu ta lên tiếng.

-Cậu với Hà Vũ thật sự đang hẹn hò?

-Có lẽ là vậy.-tôi mơ hồ đáp.

-Bắt đầu từ khi nào vậy? Sao hai người không nói cho tôi biết?-Sang ngạc nhiên hỏi lại.

-Sao chúng tôi phải nói với cậu?-tên này nói hay thật. Nghĩ mình là ai chứ?

Sang ngệt mặt ra một hồi mới bắt đầu phản ứng lại, chạy sang chỗ những người khác nhỏ to tâm sự gì đó. Tôi không để ý, nhìn chăm chăm điện thoại đoán xem chừng nào Vũ sẽ gọi cho mình.

*****

Tôi mở nguồn điện thoại, nhanh chóng gọi cho hắn. Người kia rất nhanh liền bắt máy, căn bản không để tôi chờ lâu. Nghe được giọng nói ấm áp của hắn, sự lo lắng trong lòng tôi dần dần tan biến, tâm trạng cũng bình ổn lại. Chưa kịp nói gì thì đã nghe người kia gấp gáp hỏi mình:

-Cậu làm bài thế nào rồi? Có tốt không?

Tôi phì cười, có cảm giác như hắn còn lo lắng hơn cả mình. Trong lòng không tự chủ được cảm thấy ấm áp. Nhẹ nhàng trả lời:

-Cũng được lắm. Hầu hết tôi đều làm được, chỉ bỏ có một câu.

Tôi nghe thấy người ở đầu bên kia thở phào một hơi, sau đó mới vui vẻ nói với tôi:

-Vậy là tốt rồi. Chắc chắn kì này cậu sẽ đậu, yên tâm đi. Chừng nào mới có kết quả?

-Có lẽ là tuần sau.

-Vậy sao?-giọng hắn hơi trầm tư, im lặng vài giây rồi mới tiếp tục-Cậu đang ở đâu?

-Đang ở trên xe về trường.-tôi trả lời.

-Cậu được nghỉ cả ngày hôm nay phải không? Vậy thì ở nhà cố gắng nghỉ ngơi đàng hoàng nhé, không được lên facebook đâu đó, ăn uống đúng giờ. Vậy đi nhé. Mai gặp lại. Tạm biệt.

Tôi chợt có cảm giác giống như con gái đang được cha dặn dò vậy.

*****

Trong giờ học, Hà Vũ đột nhiên quay sang tôi nói nhỏ:

-Ê Kiến Kha, hình như có kết quả thi học sinh giỏi rồi đó.

Tôi giật mình. Nhanh vậy? Chẳng phải hai ngày nữa mới có kết quả sao?

-Thầy mới nhắn tin cho tôi, nói trường vừa mới nhận được danh sách học sinh thi đậu, bảo tôi lên xem bảng thông báo.

-Ừ. Vậy lát ra chơi lên xem đi.

-Kha, tôi tự dưng thấy lo lắng. Lỡ đâu tôi rớt thì sao?

-Không có đâu. Cậu giỏi như vậy sao có thể rớt được. Đừng căng thẳng. Lát tôi đi với cậu. Có được không?-tôi quay sang trấn an.

Vũ miễn cưỡng gật đầu một cái, cố gắng chú tâm vào bài học, nhưng không biết hồn đã bay tới chỗ nào rồi.

Tôi cười cười nhìn vẻ mặt lo lắng của người nào đó. Không hiểu sao tôi có lòng tin tuyệt đối rằng cô nhóc của mình sẽ đậu.

.....

-Chúc mừng bà nha, Hà Vũ. Bà đậu rồi đó. Tôi ngưỡng mộ bà quá đi.-Tên nhóc nào đó cũng đi thi định nhào đến chỗ Vũ.

Tôi nhủu mày tỏ vẻ ghét bỏ, đá cậu ta sang một bên, giờ tay ôm cô nhóc đến giờ vẫn còn đang kinh ngạc kia vào lòng, khẽ thì thầm

-Vũ. Có thấy không? Cậu đã đậu rồi đó.

Người kia từ trong ngực tôi ngẩng đầu lên, hai mắt long lanh nhìn tôi nhẹ nhàng gật đầu. Lòng tôi chợt xao động. Tôi kiêu hãnh nắm tay người trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, cố tình lờ đi mấy ánh mắt ngưỡng mộ của những người còn lại trong phòng, ôm cô ấy đi ra ngoài.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tôi thân mật ghé sát vào tai người bên cạnh dịu dàng nói:

-Chiều nay cậu tự về được không? Tôi có chút chuyện. Mà 7 giờ tối nay tôi sẽ ghé nhà cậu, nhớ chuẩn bị đó.

Vũ có vẻ hơi thất mắc, hai mắt mờ mịt nhìn tôi, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Tôi xoa xoa đầu cô nhóc, khẽ nở nụ cười.

*****

Tan học, tôi đón xe buýt về. Vừa đến nhà tôi liền leo lên giường đánh một giấc. Ngủ được một lúc, tiếng chuông báo thức vang lên. Tôi mơ màng tỉnh dậy, nhớ đến hình như Kiến Kha đã nói sẽ qua đây. Tôi mờ mịt đi rửa mặt, thay quần áo, chải tóc, sau đó ngồi một chỗ ngắm người. Mở ti vi ngồi xem, nhớ đến hẳn lại ngồi cười vắn vơ một mình.

Được một lát thì nghe thấy gọi cửa, tôi biết ngay là ai, nhanh chóng chạy ra ngoài.

-Sao mặt mũi bơ phờ thế? -hắn nhủu mày nhìn tôi.

-Không có gì. Tôi thấy buồn ngủ thôi.

-Ừ. Đi thôi. Lên xe đi. Đã ăn uống gì chưa?

Tôi lắc đầu. Từ lúc về là ngủ cho đến gần giờ hẹn mới thức, đâu kịp ăn tối.

-Ừ. Vậy tôi đưa cậu đi ăn. Ăn nhiều vào. Nhìn cậu y như que củi ấy.

Tôi sờ sờ mặt mình, cảm thấy có chút uất ức. Tôi thì có chỗ nào giống que củi chứ? Nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời hắn. Gần đây không hiểu sao hắn luôn là người ra lệnh cho tôi vậy nhỉ?

Ăn xong, tôi hứng chí đòi đi dạo. Thế là, ở trên vỉa hè, tôi tung tăng đi đằng trước, còn hắn dắt xe đạp chậm chậm bước theo sau. Thỉnh thoảng tôi sẽ quay đầu lại cười với hắn, người kia cũng sẽ dịu dàng mỉm cười cung chiều nhìn tôi. Đi được một lúc, hắn bỗng nhiên vượt lên trên kéo tay tôi lại:

-Lên xe đi.

Tôi gật gật đầu, nhanh chóng nhảy tót lên xe. Kha chở tôi thẳng về nhà của hắn. Thái độ của đối phương hơi kì lạ, có vẻ lúng túng, mà khi tôi hỏi thì cứ ập a ập ứng mãi.

Vừa xuống xe là hắn chẳng nói gì lập tức đẩy tôi ra ngoài vườn. Tôi bất mãn la lên:

-Cậu rốt cuộc bị cái gì vậy?

Hắn lưỡng cuống nhìn tôi, sau đó bỏ vào trong nhà. Tôi nhìn theo, bực bội ngồi phịch xuống đất. Chợt nhìn thấy một ánh đèn trên ngọn cây nhấp nháy, nhấp nháy. Khoảng 2 giây sau, các bóng đèn khác lần lượt bùng sáng, sáng cả một góc sân lớn. Tôi ngẩn người, đầu óc trống rỗng nhìn chăm chăm vào tán cây lớn giăng đầy những ngọn đèn đủ màu, tím đập rộn ràng.

Thoáng nghe thấy có tiếng động đằng sau, tôi hồi phục tinh thần, quay đầu lại nhìn. Kha đang đứng ở cửa sau, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ, hình như đang cân nhắc xem có nên bước ra ngoài này không. Hắn có vẻ ngại ngùng, lưỡng lự một hồi mới lại gần. Hắn chìa bó hoa trước mặt tôi, thấy tôi đứng yên không nhận, liền cứng nhắc nhét hoa vào tay tôi. Tôi nhìn hắn, lâm vào trầm mặc.

Kha thấy tôi không có động tĩnh hay phản ứng gì, không khỏi cảm thấy rối rắm. Hắn lo lắng, ập úng mở miệng:

-Hà... Hà Vũ, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Tôi... cậu... Tôi muốn nói là tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

-Hà... Hà Vũ, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Tôi... cậu... Tôi muốn nói là tôi..

Người kia mãi không nói được gì, lặng lẽ hít sâu một hơi. Đến khi hần đã trấn định lại, khôi phục về bình tĩnh thường ngày, mới đến gần nhìn thẳng mắt tôi, vui vẻ nói:

-Vũ, đầu tiên tôi muốn chúc mừng cậu đã thi đậu. Tôi biết chắc chắn cậu sẽ làm được.

-Cảm ơn cậu. Hoa đẹp lắm -tôi nói.

-Tôi còn muốn tặng cậu cái này.

Trong tay Kha chợt xuất hiện một sợi dây chuyền bạc, có mặt là một hình trái tim màu đỏ với một mũi tên đâm xuyên qua nó. Tôi nhìn đến xuất thần, đến khi cảm giác trên cổ hơi lạnh lạnh, mới nhận ra hần đã đeo sợi dây đó lên cổ mình.

Tôi tràn đầy cảm động, hai mắt rung rung nhìn hần nói:

-Kha, cậu thật tốt với tôi.

-Ngốc, không tốt với cậu thì tốt với ai?-hần cười cười xoa đầu tôi.

Tôi chợt tâm huyết dâng trào, giọng điệu có phần chân thành, cũng có vài phần tình nghịch nói:

-Đã vậy, cậu làm bạn trai của tôi nha. Có được không?

Nói xong tôi chợt thấy sắc mặt hần đen thui. Tôi lo lắng, hoảng hốt, sợ mình đã nói sai làm cho hần tức giận. Bỗng nghe thấy Kha lên tiếng:

-Hà Vũ, ngay cả việc này cậu cũng muốn giành với tôi sao? Con gái phải bị động một chút chứ?

Tôi nhất thời chưa tiêu hóa kịp lời nói của hần, đứng đờ ra một chỗ. Hần lại cất giọng thì thầm bên tai tôi:

-Bây giờ cậu đừng nói gì cả, hãy nghe tôi. Chuyện này phải để con trai mở miệng có biết không?

Hần che miệng tôi lại, bắt đầu bày tỏ:

-Vũ, không biết là từ lúc nào, tôi đã dành hầu hết sự chú ý của mình cho cậu. Tôi thích nhìn cậu cười, tôi thích cảm giác khi ở bên cậu. Tôi không thích nhìn cậu lo lắng buồn phiền, sợ cậu giận tôi, không thêm đề ý tới tôi. Có thể nói tôi đối với chuyện tình cảm chưa có kinh nghiệm gì, vẫn còn rất mù mờ. Nhưng tôi sẽ không ngu ngốc đến nỗi không biết bản thân mình thích cậu. Tôi tin cậu cũng có thể cảm nhận được tình cảm của tôi, đúng không?

-Định Hà Vũ, làm bạn gái tôi có được không?

Hần không đợi tôi trả lời, đã xoay mặt tôi qua, nhẹ nhàng ấn trên môi tôi một nụ hôn. Sau đó tay hần dịu dàng mà cẩn thận vuốt ve hai má của tôi, sửa sang những những sợi tóc rối trên trán. Tôi gần như quên cả thở, chỉ biết đứng đờ ra đó, đầu óc mơ màng trống rỗng, hay tay vô thức bắt lấy áo sơ mi của hần, vô đến nhăn nhúm. Nghe được tiếng cười trầm ấm của đối phương, mặt tôi nóng bừng bừng, cố gắng tránh đi ánh nhìn dịu dàng quyến rũ kia, cảm nhận một đôi bàn tay ấm áp đang gắt gao nắm lấy tay mình.

-Kiến Kha, tôi quả thật rất cảm động. Cảm ơn cậu.

-Vậy cậu trả lời của cậu?

-Biết rồi còn hỏi -tôi thẹn thùng.

-Tôi muốn nghe cậu nói.

-Tôi... Tôi..

-Cái gì?-hần lại trêu chọc tôi.

-Được rồi. Tôi đồng ý để cậu làm bạn trai của tôi.-tôi hít sâu, vui vẻ trả lời

-Cái gì chứ? Vũ, cậu thật là.-trán tôi liền bị gõ một cái.

Hần khẽ cười, ôm chặt tôi. Tôi nhìn khuôn mặt dịu dàng của hần được ánh đèn nhuộm màu rực rỡ, nỗ lực ổn định trái tim này giờ vẫn đập thành thịch không dứt trong lồng ngực. Trong lòng cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Ở trong lòng hần, lắng nghe những nhịp đập rộn rã của hai con tim đang gần kề nhau. Giờ phút này, như thế là đủ. Tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên

ngày hôm nay.

*****

Giờ ra chơi, tôi với Vũ đang ngồi trên ghế đá trong sân trường, cả hai cúi mũi vào di động xem tin tức. Cảm giác thật bình lặng, dễ chịu.

-Chị Vũ Vũ, chúc mừng nha. Nghe nói chị đậu rồi.

Một tên nhóc từ đâu nhảy ra phá vỡ không khí ngọt ngào giữa hai người chúng tôi. Sao lại là thằng nhóc này chứ? Tôi tức giận nhú mày, hiển nhiên không quên cách đây không lâu nó đã nói thích Hà Vũ của tôi. Ngược lại, Vũ lại có vẻ khá cao hứng, cười với cậu ta:

-Đúng vậy. Tin tức của chú em cũng nhanh lắm. Thế nào? Chị mày có giỏi không?

-Đúng đúng. Chị Vũ Vũ giỏi nhất rồi. Chắc chắn không có ai giỏi bằng chị đâu.-thằng nhóc hùa theo gật đầu lia lịa.

Tôi bực bội, khề ho một tiếng, kéo theo cô nhóc đi.

-Sao vậy?-Vũ ngơ ngác nhìn tôi.

-Cũng chẳng có gì. Vào lớp thôi. Sắp vào học rồi.

*****

-Kha, muốn ăn kem không?

Tôi chìa cây kem ốc quế mình đang ăn dở trước miệng hắn. Mà hắn cũng không kiêng dè gì trực tiếp cắn xuống một cái, nắm tay kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, hai người cùng tình tứ ăn chung. Được nửa cây, tên Giang ngồi bên dãy ngoài cùng chịu không nổi liền lên tiếng chỉ trích:

-Tui xin hai người nha. Đang trong lớp ngồi anh anh em em thế kia, muốn làm dân chúng FA phần nộ sao?

Tôi bực bội đập bàn, giơ tay chỉ ra phía hành lang nơi Hưng-Thảo đang đứng, mạnh mẽ đáp trả cậu ta:

-Hai người đó cũng tình tứ kia, sao mấy người chỉ xía xói tui tui? Còn nữa, tui tui anh anh em em hồi nào?

Tất nhiên mọi người không phục, nhưng cũng không dám trêu chọc tôi nữa, lúi cúi nhau ra chọc Hưng và Thảo, khiến hai người đó bối rối đỏ hết cả mặt. Tạm thời trong lớp không có ai, tôi đắc ý đảo dạt tiếp tục ăn kem của mình. Hắn bỗng đứng huych vai tôi một cái, nói nhỏ:

-Này, tại sao chúng ta không thay đổi xưng hô?

Tôi khó hiểu nhìn hắn.

-Hay tui mình xưng anh em đi?-hắn tủm tỉm cười, tôi lại thấy da gà nổi hết cả lên.

-Thôi đi. Kì lắm-tôi xua xua tay, thẳng thắn từ chối.

-Tôi thấy hai người kia anh em ngọt ngào lắm.-hắn nhìn ra chỗ của Hưng, vẻ mặt ghen tị có chút đáng yêu.

-Đó là chuyện của họ, với lại, cậu không thấy như vậy rất ớn lạnh sao?

-Vậy tại sao cậu có thể gọi Hưng là anh?-hắn không đồng tình chất vấn.

-Thói quen từ nhỏ thôi.

-Tôi không cần biết. Tôi muốn nghe cậu gọi anh nha.

-Này nhé, tôi còn sinh trước cậu hai tháng đấy. Đáng lẽ cậu còn phải gọi tôi là chị đấy. Nào nào em trai, gọi "chị Vũ" đi.

Kha khẽ "hừ" một tiếng ôm lấy vai tôi, cầm tựa trên vai tôi làm nũng:

-Sinh trước hai tháng thì sao? Tôi muốn nghe cậu gọi "anh". Cậu rốt cuộc muốn làm bạn gái tôi hay chị gái tôi hả?

Tôi buồn cười đang định mở miệng thì nghe thấy âm thanh phần nộ của Sang:

-Hai người đó, trong lớp ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì nữa.

Kha không thèm để ý tới cậu ta, lẳng lặng tiếp tục ôm tôi. Tôi cũng lười phản ứng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Phải công nhận, từ lúc công khai quan hệ, chúng tôi càng ngày càng thân thiết. Tuy nhiên vẫn chú ý không biểu hiện tình cảm quá mức ở nơi công cộng, chỗ đông người (trừ trong lớp). Dù sao cũng không nên quá lộ liễu, người khác sẽ đánh giá.

Chương 68

Một buổi chiều nọ, hấn dẫn tôi đi ăn, sau lại chở tôi đến sân vận động gần đó. Nhóm anh Đăng Vinh hẹn tôi tới nay đi chơi bóng rổ, nghĩ đã lâu rồi không gặp mấy anh, nên cũng không từ chối. Kha cũng không có ý kiến gì đối với việc tôi đột nhiên huỷ hẹn với hấn, ngược lại còn tự nguyện đi theo chăm sóc, đưa đón tôi đến tận nơi, rồi ngồi ở một bên xem tôi chơi, ánh mắt luôn luôn dịu dàng chăm chú.

Khoảng gần 2 tiếng sau, trận đấu kết thúc. Đang định lại chỗ của Kha thì anh Vinh bỗng chặn tôi lại, hơi hắt mặt về phía hấn hỏi:

-Sao? Cậu ta "đồ" rồi?

Tôi vuốt tóc, tự hào trả lời:

-Dĩ nhiên. Anh nghĩ em là ai chứ? Cậu ta làm sao thoát được?

-Anh thật thông cảm cho Kha quá. Hà Vũ, em đừng dọa người ta chạy mất dép đó nha.

Hừ! Tôi đối xử với hấn rất dịu dàng đó. Hơn nữa, hấn mà dám chạy tôi sẽ đem hấn trời lại, xem còn chạy được không?

Hai anh em đứng bá vai bá cổ nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Được một lát tôi thấy Kha đi lại chỗ này, trong tay còn cầm theo chai nước. Hấn nhẹ nhàng kéo tôi ra khỏi người Đăng Vinh, vặn nắp chai nước, sẵn sóc cắm ống hút rồi mới đưa cho tôi. Tôi nhận lấy, bình tĩnh uống từng ngụm, nhớ đến lúc trước mỗi khi người kia chơi đá bóng xong tôi luôn mang nước đến cho hấn. Tôi hạnh phúc mỉm cười, cố tình phớt lờ ánh mắt trêu chọc của những người còn lại, thậm chí xua tay tỏ ý đuổi bọn họ về. Cả nhóm cười cười, vẫy tay tạm biệt, sau đó lần lượt rời đi. Hấn bỗng dừng chạy lại gần anh Vinh mượn quả bóng rổ, quay sang nói với tôi:

-Hà Vũ, dạy tôi chơi bóng rổ đi.

Tôi bật cười, thắc mắc hỏi.

-Sao tự nhiên lại muốn học?

-Tôi học xong sẽ chơi cùng với cậu. Chứ tôi không muốn đứng ở bên ngoài mà nhìn cậu chơi chung với một đám con trai.

-Kha, cậu ghen sao?

-Tôi không có.-nói không nhưng mặt hấn lại đỏ lên.

-Được rồi. Dễ lắm. Qua đây đi, tôi sẽ chỉ cho cậu.

-Ừ. Tôi đến liền.

*****

Tôi nhìn thấy Hà Vũ ngồi một bên cầm điện thoại di động bấm bấm cái gì đó liên hồi:

-Đang làm gì thế?

-Facebook.-người kia chỉ ngón tay trả lời, đầu vẫn không ngẩng lên.

-Không xem phim sao?-tôi nhìn màn hình ti vi đang chiếu một màn đấu súng gay cấn, khẽ nhủ thầm-Hay do phim không hay?

-Không phải. Thật ra tôi đã xem bộ phim này rồi.

Cô nhóc này thật là...

-Sao lại không nói sớm. Tôi mở phim khác.

Nói xong tôi liền đứng dậy tìm đĩa khác. Hà Vũ bỗng rồi ngăn tôi lại:

-Không cần đâu. Cậu thích mà, cứ xem tiếp đi.

Tôi hôn hôn hai má của Vũ, xoa đầu cô nhóc một chút.

-Ngốc, tôi chỉ muốn được ngồi xem phim với cậu thôi. Xem gì cũng không thành vấn đề, miễn cậu thích thì ok hết.

-Nếu tôi thích phim ma?-Người kia nghịch ngợm nháy mắt với tôi.

Tôi hơi cứng ngạo, bỗng dưng thấy lạnh sống lưng, muốn toát cả mồ hôi hột. Thế nhưng vẫn mạnh miệng hào phóng đáp:

-Được. Nếu cậu muốn.

Nói xong cũng thật muốn cắn lưỡi tự sát. Vì cái gì mà phải tỏ ra anh hùng chứ? Vì cái gì lại ngu ngốc không suy nghĩ liền đáp ứng? Nhưng nhìn đến ánh mắt mong chờ và nụ cười vui vẻ của người đối diện, tôi chợt thấy nếu có phải chịu đựng một chút cũng rất đáng.

Vậy mới nói, một khi đã rơi vào lưới tình thì con người ta dù có thông minh tới đâu cũng sẽ trở thành những tên ngốc hết thuốc chữa. Có lẽ tôi đang dần biến thành một trong những tên ngốc đó, chỉ là, tôi hoàn toàn can tâm tình nguyện.

Cũng may cuối cùng Hà Vũ không bật phim ma, nếu không chắc tôi sẽ phải mất ngủ cả tuần, có khi cả tháng ấy chứ.

*****

Một bữa, tôi sang nhà Kha để chơi. Không biết từ đâu hắt lại lời ra được một chồng giấy A4 khá cũ đưa cho tôi xem.

-Không ngờ cậu lại vẽ đẹp như vậy đó.-tôi hào phóng khen ngợi.

-Cũng bình thường thôi. Hồi trước ở bên Mỹ không có gì làm nên có khi sẽ mang giấy bút ra công viên ngồi vẽ.

-Cậu chưa từng học qua lớp mỹ thuật sao?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Không. Vẽ nhiều quen tay thôi.

Tôi ngắm nghía xấp giấy trong tay, đúng thật có vài tờ dưới cùng nét vẽ hơi cứng, còn đơn giản, nhưng về sau càng lúc càng đẹp.

-Cậu không có vẽ người hả?

-Không có. Tôi không thích vẽ người. Bất quá nếu cậu thích tôi có thể vẽ cho cậu một bức.

Tôi khẽ cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Tên này cũng thật biết cách làm cho người ta vui vẻ.

-Cậu có muốn sau này làm họa sĩ?

-Không có. Vẽ chỉ là sở thích, không phải thứ tôi theo đuổi. Hơn nữa, cái nghề họa sĩ không phải dễ sống. Nếu làm nghề này, sợ lúc đó không kiếm được tiền, tôi không thể nuôi được cậu và con của tụi mình.

Tôi đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu xuống giả vờ xem xét mấy tờ giấy. Hắn cười chế nhạo, ngồi xuống bên cạnh, ôm tôi hỏi:

-Thế còn cậu? Chơi bóng rổ giỏi như vậy, có bao giờ nghĩ tới chuyện tham gia đội tuyển quốc gia không?

Tôi không nghĩ ngợi lập tức lắc đầu. Đùa gì chứ? Tôi làm gì có bản lĩnh đó.

-Cũng giống cậu thôi. Chơi bóng là sở thích, tôi chưa từng nghĩ sâu xa như vậy. Tôi lại thích ở nhà để chồng nuôi hơn.

-Cũng được. Sau này tôi sẽ đi làm, để cậu ở nhà nấu cơm.

-Đừng có mơ. Ai nói sẽ lấy cậu chứ?-tôi cứng miệng la lên.

-Không lấy tôi thì lấy ai? Đừng quên ba tôi từng giới thiệu với mọi người cậu là con dâu tương lai của ông, lúc đó cậu cũng đâu có ý kiến. Chấp nhận đi, cậu sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vợ tôi, nếu không thì sẽ bị người ta chê cười đó.

-Cứ cho là vậy đi. Nhưng tôi không muốn nấu cơm. Tôi muốn mượn người giúp việc.

-Không được. Cậu phải nấu cơm cho tôi.

-Tôi không nấu đó. Cậu làm gì tôi?

-Nếu cậu muốn mượn người giúp việc thì tiền cậu tự trả.-hắn tủm tỉm cười, nói với giọng đầy thách thức.

-Sao có thể như vậy được? Tôi không chịu.-tôi dùng sức đẩy hắn ra.

-Kệ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Ngày tháng trời qua thật nhẹ nhàng. Mới đó mà đã đến thi học kì 2. Thời gian này ngoài ôn tập trên lớp, tôi còn thường mang sách vở đến "thỉnh giáo" Hà Vũ. Cũng có khi sẽ mượn có học nhóm để ở lì trong nhà bạn gái tôi mới chịu về.

Nếu là trước đây, đối với chuyện thi cử tôi cũng không có quá quan trọng, chỉ cần đủ điểm lên lớp. Nhưng bây giờ thì khác. Hà Vũ học rất giỏi, lúc nào cũng nhất lớp, cho nên bạn trai như tôi mà học tệ quá thì, cứ thấy kì cục sao ấy. Vì vậy tôi ôm rất nhiều áp lực.

-Kha, ăn dưa hấu này.

-Cám ơn cậu.

-Nghỉ tay chút đi. Đừng khiến bản thân mình kiệt sức.

-Nhưng còn bài này...

-Chút xíu làm tiếp. Nghỉ đi.

Tôi ngoan ngoãn đóng tập lại, bước đến ghế ngồi. Vũ dùng nĩa xiên một miếng dưa hấu đưa đến trước miệng tôi.

-Đừng có vui đầu học như vậy. Phải biết lo cho sức khỏe của mình chứ. Cậu bệnh thì khổ.

Tôi không trả lời. Người kia nhìn tôi một lúc, thờ dài nói:

-Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì. Cậu không nên quá để ý đến vấn đề này, không cần quan tâm người khác nói gì. Chỉ cần chúng ta vui vẻ là được. Đứa nói dám nói xấu cậu tôi sẽ xử lý nó.

-Hay tôi học tệ một chút, hai chúng ta sẽ ngang bằng nhau là được.-cô nhóc có chút đùa giỡn nheo cánh tay tôi.

-Thôi đi. Tôi không muốn làm "hồng nhan họa thủy", làm cho thành tích của cậu đi xuống. Mọi người sẽ khinh bỉ tôi.

Tôi thoải mái cười, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cũng bắt đầu đùa cợt:

-Vũ, tôi học dở như vậy, hay tôi nghỉ học nhé? Sau này cậu nuôi tôi đi.

-Đấy đấy đấy. Cách đây không lâu còn nói muốn làm trụ cột gia đình, để cho tôi ở nhà hưởng thụ. Bây giờ lại bảo tôi nuôi? Cùng tiếp tục mơ đi.

-Hà Vũ, tôi vô dụng như vậy, cậu có đá tôi không?-tôi ôm eo người kia làm nũng.

-Tôi tốn rất nhiều công sức, tiền của mới thu phục được cậu, làm sao nói bỏ liền bỏ? Còn nữa, không cho phép cậu coi thường bản thân. Rõ chưa?-Vũ bỗng nhiên nghiêm mặt nói.

-Biết rồi.

*****

Trước phòng thi, tên Sang lo lắng đi đi lại lại, chăm chỉ cầm cuốn tập xem lại bài, sau đó đột nhiên bay về phía này nắm vai tôi gào thét:

-Vũ, làm sao bây giờ? Tôi không nhớ cái gì cả.

Kha một cước đá bay cậu ta, lạnh lùng nói:

-Không nhớ thì cút qua kia học. Đừng ở đây làm "kì đà cản mũi".

Sang bị phần lườn chúng tôi một cái, chạy lại kẻ khổ với Diễm. Tôi chớp chớp mắt, nhìn người đang mang vẻ mặt vô tội đứng cạnh mình. Hắn tùy ý nhún vai, kéo tôi qua một bên, nhỏ giọng bảo tôi:

-Nè, hôn tôi một cái.

Tôi giật mình, theo phản xạ ngó xung quanh xem có ai nghe thấy không.

-Cậu lại bị cái gì nữa đây?

-Hôn tôi một cái, tôi sẽ có tinh thần làm bài hơn.-hắn đưa mặt mình đến chỗ tôi.

Tôi lại ngó nghiêng một hồi, đảm bảo an toàn mới nhẹ nhàng nhắm mắt đặt một nụ hôn lên má người kia. Hắn cười cười, mặt thoáng hồng, cũng hôn trả tôi một cái, giọng điệu dịu dàng:

-Cái này thưởng cho cậu.

Tôi đánh hắn một cái, bật cười hi hi. Sau đó khôi phục bộ dáng nghiêm nghị:

-Học bài xong hết rồi chứ?

-Thuộc lâu lâu rồi. Cậu cứ yên tâm.

-Tốt. Bài tập thì sao?-tôi lại hỏi tiếp.

-OK hết. Tôi qua cậu ôn cho tôi rất kỹ rồi còn gì.

-Được rồi. Kha, chúc cậu thi tốt.

-Tôi hiểu rồi. Sẽ không làm cậu thất vọng. Hà Vũ, phải làm bài cho tốt có biết không?

Tôi gạt đầu, quyết tâm tràn trề.

-Vũ, hay hôn một cái nữa đi.-nói rồi còn thật sự tiến sát tôi.

Tôi đang định đuổi tên này về phòng thì có người đi tới, chặn lười mấy tiếng:

-Này cũng thật tình cảm quá đi mất.

Trước khi đi người đó còn quăng cho một câu:

-Giám thị sắp vào rồi đấy nhé.

Tôi hét lên:

-Tên Hưng chết tiệt kia, đi mà tìm bạn gái của anh đấy. Sao lại rình tui em?

-Anh không có suốt mướt như hai người.-tiếng của Hưng từ bên ngã rẽ vọng đến.

-Thôi về phòng nào.-tôi thở dài, quay sang người bên cạnh nói.

-Vũ, cậu cũng kêu tôi là anh đi.

-Miễn.-tôi đá hắn.

*****

Nhờ siêng năng chăm chỉ, lại có một "gia sư miễn phí" như Hà Vũ ở bên cạnh, kết quả học của tôi cũng không đến nỗi tệ, nói đúng hơn là rất tốt. Từ hạng hai mươi tôi đã leo lên được top 10 của lớp-hạng 9. Ba tôi rất hài lòng, nghe đồn lúc họp phụ huynh ông rất vui vẻ, ngồi cười mãi.

Tôi thật ra có chút không tin được điểm mình lại cao đến thế. Hà Vũ lại cho đó là điều hiển nhiên. Cô ấy nói:

-Thật ra cậu vốn rất thông minh. Có điều cậu lại tiếp thu bài chậm hơn những người khác.

Có lẽ Vũ nói đúng: tôi hẳn rất thông minh.

-Thông minh cái đầu cậu! Đừng có nghĩ được tôi khen rồi tự mãn.

-Tôi tự mãn hồi nào đâu?-tôi bắt đắc dĩ trả lời.

Cô nhóc kia tiếp tục gặm bánh mì, không thèm nhìn tôi nữa. Tôi cười cười, tự giác nhích lại gần một chút:

-Vũ, tôi chưa có ăn sáng.

-Kệ cậu. Nói với tôi làm gì.-Vũ rất thành thực dùng hai tay bảo vệ khúc bánh mì của mình.

-Cho tôi cắn một miếng thôi.-tôi nhỏ giọng dụ dỗ.

-Không đâu. Cái này của tôi. Cậu tự đi mua ăn.

-Nhưng tôi đã đói tới mức chân tay bủn rủn rồi, không còn sức đi mua nữa. Nếu vẫn không được ăn nữa tôi sẽ chết mất.-tôi giả vờ đáng thương kéo tay cô ấy.

-Cậu đừng có xạo nữa. Lười thì cứ nói thẳng đi.

Vũ lẩm bẩm nói, nhưng vẫn bẻ cho tôi nửa khúc bánh. Tôi cười híp mắt nhận lấy, hôn lên má cô nhóc một cái như để cảm ơn, sau đó hài lòng thưởng thức khuôn mặt đỏ ửng của người kia.

-Ngọt ngào quá nha.-một giọng nói của ai đó chợt vang lên. Là tên Sang lăm chuyện đó.

-Phải đó phải đó. Nhìn hai người làm tui thấy tui thân quá đi.-Diễm cũng kịp thời chen vào phụ họa.

Tôi không nói gì, nghe bạn gái của mình nhẹ nhàng mở miệng:

-Thôi, hai người cho tôi xin đi. Làm như hai người không ngọt ngào ấy. Suốt ngày cứ dính lấy nhau, có kẻ ngốc mới nhìn không ra có "gian tình".

Thoáng nhìn thấy mặt hai tên "phá đám" kia đỏ hết lên, tôi liền không khách khí cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Một năm học đã kết thúc...

Hôm nay là lễ tổng kết năm học. Tôi ngồi ở trong sân, nhìn Hà Vũ liên tục lên nhận phần thưởng. Học sinh giỏi được một phần, hạng nhất lớp được một phần, nhất khối một cái ba lô, học sinh ba tích cực gì gì đó. Sau đó còn phải lên nhận phần thưởng của lớp, lớp đạt thành tích cao, tham gia phong trào, không có học sinh trung bình. Tôi buồn chán ngồi ngáp lên ngáp xuống, nhìn thầy hiệu trưởng phát biểu.

Vốn dĩ hôm nay muốn đi chơi với Hà Vũ, cuối cùng lớp lại muốn tổ chức liên hoan cuối năm. Người kia là lớp trưởng, đương nhiên không thể vắng mặt, tôi bắt buộc phải đi theo họ tổng.

Buổi liên hoan được tổ chức ở một quán ăn gần trường. Lớp tôi bình thường rất ồn ào, hôm nay cũng không ngoại lệ, thậm chí còn đùa giỡn ầm ĩ đến mức chủ quán phải ra nhắc mấy lần. Thịnh thoảng có vài người trêu chọc tôi và Hà Vũ, đến mức cả hai chúng tôi ngượng đến đỏ mặt mới chịu buông tha. Ăn no nê, tụi trong lớp còn định đi "tăng hai", nhưng tôi kiên quyết muốn về, còn kéo cả bạn gái về cùng. Mọi người đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn chúng tôi, ngồi tra khảo thêm 10 phút nữa mới chịu thả người.

Tôi định rủ người kia đi khu vui chơi, nhưng chưa kịp mở miệng thì cô ấy có điện thoại. Hình như là Hưng gọi. Nhắc đến tên này, tôi chợt nhớ đến mấy bữa trước mới bị cậu ta chặn giữa đường, dặn dò tôi phải đối xử tốt với em gái cậu ta. Đúng là làm chuyện dư thừa, cái này cũng cần cậu ta nhắc sao?

-Kha, Hưng gọi điện rủ tôi sang nhà anh ấy chơi. Có Thảo, Diễm, Sang, với Trí qua bên đó nữa.

-Cậu đồng ý rồi?

Người nào đó nhỏ giọng "ừ" một tiếng, lập tức cúi đầu nhận lỗi. Tôi thờ dãi, khó khăn lắm mới thoát được mấy đứa trong lớp, vậy mà...

-Tôi cũng không muốn đâu. Nhưng Hưng có vẻ kiên quyết lắm. Hình như có chuyện gì quan trọng.

-Được rồi. Đi thôi.-tôi phát tay nói.

Hà Vũ liền ngẩng đầu lên, nịnh nọt chạy lại ôm cánh tay tôi kéo đi.

*****

Lúc bọn tôi đến thì thấy Hưng với Thảo đang loay hoay nướng thịt. Nhà của anh có một cái sân rất rộng, trồng nhiều cây lớn nhỏ khác nhau. Tôi đứng

sau lưng Hưng hét lớn:

- Tụi em tới rồi nè.

Hưng xoay người lại, nhìn Kiến Kha nói:

- Cậu cũng theo đến hả Kha?

Tôi thấy hấn về mặt bất ngờ hỏi:

- Cậu nhớ được tên tôi rồi à?

- Tên của cậu có trên phù hiệu. - Hưng lạnh nhạt đáp, quay lưng lại tiếp tục nướng thịt.

Về mặt hấn chợt trở nên kì quái, có vẻ như đang nhăn nhó. Tôi vỗ vai hấn an ủi, sau đó cả bốn người cùng đi vào trong nhà.

- Hà Vũ, em xem có ai đã về này. - Hưng vừa nói vừa đẩy cửa ra.

Ánh mắt tôi lần lượt đảo khắp phòng, rồi dừng lại ở một người đang ngồi ở ghế sofa lớn, miệng há hốc. Kha đứng ở bên cạnh dường như tò mò, hơi nhướn mi nhìn tôi. Chợt tiếng cười âm ập từ phía bên kia truyền qua, thu hút sự chú ý của tôi:

- Anh Mạnh. Anh về rồi.

Tôi chạy lại gần phía người con trai đang ngồi ở đó, anh cũng đứng lên, ôm tôi một cái, dịu dàng vuốt tóc tôi:

- Ủ. Anh đã về.

- Sao sớm vậy? Chẳng phải anh nói năm sau mới về sao?

- Chẳng lẽ em không hoan nghênh anh? - anh nhún mày, lộ vẻ không vui.

- Không có nha. Em chỉ tò mò thôi.

Chợt có một lực kéo tôi ra khỏi người anh Đình Mạnh. Tôi nhìn lại, phát hiện sắc mặt âm trầm của hấn, mới nhớ ra hấn còn đang ở đây, ngại ngùng cười cười. Hấn nắm chặt tay tôi, ánh mắt lạnh lùng như muốn hỏi tôi đây là ai. Tôi luống cuống giới thiệu:

- Kha nè, đây là anh Mạnh, anh họ của Hưng đó. Anh, đây là...

Tôi chưa kịp nói hết thì đã bị hấn trực tiếp gạt sang một bên, tiến lên vươn tay chào hỏi:

- Chào anh. Em là bạn trai Hà Vũ.

Anh hơi ngần ra một chút nhưng rất nhanh mỉm cười ôn hoà bắt tay hấn:

- Ủ. Chào nhóc.

Không khí ngọt ngào căng thẳng lan tràn khắp phòng, chủ yếu áp lực từ hấn mà ra cả.

- Nè, lại đây đi. Ăn mừng anh Đình Mạnh về nước. - Hưng kịp thời cắt ngang.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng lôi tên nhóc nhà mình đi.

Thức ăn được đặt trên một tấm bạt to trải trong sân. Lúc này tôi đã ăn với lớp rất no, nên cũng không có ăn nhiều. Kiến Kha cũng vậy. Phần lớn các món đều vào bụng Hưng và Diễm hết. Đình Mạnh thì vẫn giữ bộ dáng lịch sự, từ tốn nhai nuốt. Anh ấy mặc áo sơ mi vàng nhìn thật là chín chắn nha. Đẹp trai quá đi mất.

Trong chén chợt mất đi một con tôm. Liếc qua trái liền nhìn thấy ánh mắt hăm hực của Kha như đang tố cáo tôi dám nhìn người con trai khác, còn nhìn đến xuất thần. Tôi cười cười, cũng gấp lại cho hấn một miếng thịt nướng. Hấn hí hửng, thoả mãn cúi đầu ăn tiếp.

*****

Mấy đứa con gái ở trong bếp rửa chén. Hưng tranh thủ ra ngoài vườn tưới cây. Nhất thời phòng khách chỉ còn mỗi tôi và Đình Mạnh. Tôi không được tự nhiên ngồi trên ghế, cảm điều khiển ti vi liên tục chuyển kênh. Đình Mạnh làm như lơ đãng hỏi tôi:

- Em với nhóc con..., à Hà Vũ học chung lớp?

Tôi đơn giản gạt đầu một cái. Anh ta liền hỏi tiếp:

-Hai đứa biết nhau lâu chưa?

-Tụi em biết nhau từ đầu năm lớp 11, gần đây mới chính thức yêu nhau.

-Vậy hả? Cũng chưa đến một năm. Hai đứa có chắc là hiểu nhau?-anh ta hơi trầm tư nói.

Tôi trào phúng trả lời:

-Vậy thì có sao? Sau này thời gian còn rất nhiều, tụi em sẽ từ từ tìm hiểu.

Đình Mạnh hơi thờ ra, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi tôi:

-Em có biết lúc nhỏ Hà Vũ từng mắc chứng tự kỉ?

Tôi hơi sững người, sau đó hoang mang lắc đầu một cái. Tại sao cô nhóc đó chưa bao giờ kể cho tôi nghe chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

-Hà Vũ vốn dĩ cũng có một gia đình bình thường. Ba mẹ của Vũ gặp nhau khi cả hai còn rất trẻ, sau đó họ cưới nhau. Chú Huy rất chiều chuộng vợ, dù chú biết rằng người đó lấy mình chỉ vì tiền.

-Cuộc hôn nhân không xuất phát từ tình yêu của cả hai phía, nên chẳng bao lâu đã xuất hiện vết nứt. Năm Vũ được một tuổi, công ty của chú Huy gặp vấn đề tài chính nghiêm trọng, khó giải quyết được. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, người vợ mình vẫn luôn yêu thương lại thẳng thừng đưa đơn ly hôn, sau đó bỏ đi theo một người có tiền khác, cả con gái cũng không cần. Công ty của chú cuối cùng phá sản, thiếu nợ khắp nơi, cả giấy tờ nhà cũng đem đi cầm. May thay sao đó được mấy người bạn lúc xưa tốt bụng cho mượn tiền trả nợ, trong đó có ba của anh và Hưng. Lúc đã vượt qua khó khăn, chú Huy qua mượn được vốn qua Mỹ làm ăn, càng ngày càng phát đạt. Hà Vũ từ khi mẹ bỏ đi vẫn ở lại căn nhà cũ, được người giúp việc chăm sóc, số lần được gặp ba chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

-Chú Huy không phải không thương con. Nhưng khi nhìn đứa con lại nhớ đến người phụ nữ vô tình kia, nên muốn trốn tránh. Còn Hà Vũ, từ nhỏ đã không được sống với ba mẹ, không được ba mẹ yêu thương, người giúp việc cũng bận rộn. Lúc đầu mỗi khi được gặp chú Huy cũng rất thích quấn quýt lấy ba, nhưng không bao giờ được ba ôm, được ba dỗ dành. Sau đó nó cũng không nhõng nhẽo nữa, bắt đầu trở nên yên tĩnh, thu gọn bản thân. Ba tuổi con bé vẫn không nói một chữ, chỉ quanh quẩn chơi một mình. Phát hiện con mình có xu hướng tự kỉ, chú Huy liền gửi nó vào nhà trẻ, nhưng Vũ gần như cô lập với mọi người, không đứa trẻ nào để ý đến nó, nó cũng không để ý đến bất kì ai, cứ như đang ở trong thế giới của riêng mình.

Lòng tôi cảm thấy đau xót, tầm mắt không tự chủ được hướng về phòng bếp nơi có thân ảnh kia đang hồn nhiên vui đùa. Vũ của tôi đã làm thế nào để trải qua những việc đó?

-Lần đầu tiên anh với Hưng gặp Vũ là lúc tụi anh đang đi chơi trên đường, vô tình nhìn thấy một đứa trẻ đang quanh quẩn chơi một mình ở trong sân, tay cầm viên gạch vẽ những đường dài ngoằn ngoèo kì lạ trên mặt đất. Bọn anh kêu thừ mấy tiếng, đứa nhỏ cũng không để ý.

-Tụi anh tốn không ít công sức mới dụ dỗ được nhóc con này mở lòng với mình nha. Không biết đã cho nó hết bao nhiêu đồ chơi, bao nhiêu bánh kẹo. Haizz... Vũ lúc đó rất ngoan ngoãn rất dễ thương, đi theo sau lưng gọi "Anh Hưng", "Anh Mạnh". Sau này nó mới có nhiều bạn bè. Nhưng nó vẫn cứ dính lấy anh và Hưng.

-Mùa hè năm con bé 8 tuổi, anh và Hưng có theo gia đình đi du lịch. Hà Vũ một mình ở đây, không biết đã trải qua thế nào, mà lúc gần nhập học tụi anh trở về, thấy con bé đột nhiên trở nên tiêu tụy, yếu ớt, nhưng gặp bọn anh vẫn lập tức chạy tới ôm chặt không buông. Nghe bác sĩ nói rằng nó có vấn đề về tâm lý, thường hay thiếu cảm giác an toàn. Cũng từ đó, anh với Hưng cũng không dám tùy tiện đi đâu chơi, có đi cũng phải mang nhóc con này theo. Sau này anh đi du học, Hà Vũ lúc đầu còn có chút khó khăn, thấy hoảng hốt lo sợ, thường xuyên gọi điện thoại cho anh bất kể ngày hay đêm. Mất một thời gian nó mới ổn định lại, sinh hoạt bình thường.

Tôi lẳng lặng tiếp tục nghe câu chuyện. Chợt nhớ ra có một khoảng thời gian, tôi mới quen biết Hà Vũ được không lâu, Vũ có những thái độ rất kì lạ. Có ấy hay lôi kéo tôi muốn đi chơi, hoặc đi vòng vèo ngoài đường một mình, tâm trạng hình như khá tồi tệ, nhưng lại không chịu nói ra bất cứ điều gì. Giờ tôi mới hiểu ra, lúc đó Hưng quen bạn gái, không còn thời gian cho cô ấy, dẫn đến tinh thần Vũ hay bất an, không ổn định.

-Kha, em hãy quan tâm đến con bé nhiều hơn.

.....

Đội Hà Vũ rửa chén bát xong, chúng tôi nhấc ghế ra vườn ngồi nghỉ. Nhìn cô nhóc nào đó yên bình nhắm lại hai mắt, tôi hơi ngồi dịch lại gần, tay khẽ vuốt ve mái tóc dài có chút rối. Nhẹ nhàng dùng ngón tay gỡ từng lọn tóc, tôi cất giọng hỏi:

-Tôi có nghe anh Đình Mạnh kể về chuyện trước đây của cậu.

-Vậy sao?-cô nhóc mở to hai mắt, ngốc nghếch nhìn tôi.

Tôi gật đầu, tay dịu dàng nâng Hà Vũ dựa vào người mình.

-Hồi nhỏ, có lần tôi đang ở một mình, nhà đột nhiên bị cháy. Tôi rất sợ, rất sợ. Trong lúc đó tôi mới nhận ra, mình chỉ có một mình. Lúc gặp nguy hiểm cũng không có ai giúp đỡ cả.

-Tôi hoảng sợ vọt ra ngoài sân, nhìn lửa dần lan ra toàn bộ căn nhà. Hàng xóm chạy tới, có người ôm tôi ra ngoài, đưa tôi đi khỏi đó. Lúc tôi được trở về, nơi đó hầu như cháy hết chẳng còn gì.

-Những chuyện lúc nhỏ, tôi không còn nhớ gì nhiều. Mà tôi nghĩ cũng không cần thiết phải nhớ đến. Tôi chỉ nhớ trần hoà hoạn đó, cùng người đã ôm tôi ra khỏi nơi đó.

Tôi hơi nhíu mày, Vũ nhận được ánh mắt của tôi, từ từ kể tiếp:

-Anh Đình Mạnh, anh ấy đã đưa tôi ra khỏi đó. Nhà tôi cháy, không thể ở, tôi về đây để sống với anh ấy, với Hưng. Dần dần tôi nảy sinh tâm lý ỷ lại hai người họ. Không có bọn họ tôi sẽ thấy bất an. Nhưng sau này tôi có cậu, có các bạn, sự sợ hãi đó cũng dần biến mất. Bây giờ thì tôi rất ỷ lại vào cậu đó nha. Ngày nào không được gặp cậu tôi sẽ không chịu nổi.-cô nhóc ôm lấy cánh tay tôi cười, vẻ mặt không có chút gì đau khổ, còn tôi thì lại đau lòng muốn chết.

-Vũ, thật ra cậu đối với Đình Mạnh là cảm giác gì?-tôi bỗng dưng nghĩ ra điều gì đó, hơi căng thẳng, nồn nóng hỏi. Cô nhóc cũng không che giấu, nói thẳng:

-Anh ấy là mối tình đầu của tôi.

Tôi im lặng, nắm chặt tay người bên cạnh. Dường như nhận ra sự cứng nhắc của tôi, cô nhóc mỉm cười:

-Đừng nghĩ nhiều. Cậu chỉ cần biết hiện tại người tôi thích là cậu.

Hiện tại? Vậy còn tương lai? Ai có thể đảm bảo được chứ?

Cuối cùng tôi lựa chọn im lặng. Ôm người kia vào lòng, trong đầu suy nghĩ làm sao cho cô nhóc của mình không tiếp xúc nhiều với Đình Mạnh. Quá khứ của Vũ tôi đã không có mặt, vậy thì bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

-Mới sáng sớm cậu chạy qua đây làm gì?-hắn ngáp ngáp dài hỏi tôi, hai tay còn đang ôm gối ngủ.

-Sáng sớm á? Tôi xin cậu, gần 10 giờ rồi. Ngủ tới giờ này còn chưa chịu dậy.

-Giờ chứ? Đang hè, dậy trễ là chuyện bình thường.

-Cậu chỉ biết có ăn với ngủ thôi. Sẽ mập như heo.-tôi lắc đầu thờ dãi. Thấy người kia không để ý tới mình nằm dài trên sofa ngủ tiếp, tôi giờ chân trực tiếp đá hắn xuống ghế. Nhìn Kha lồm cồm từ trên mặt đất bò dậy, tôi ngồi một bên vô cùng hả hê.

-Tôi qua mấy giờ mới ngủ mà giờ không dậy nổi?

Hắn xoa xoa trán, ngồi cạnh tôi, ai oán mở miệng:

-Đều là tại cậu cả. Hôm qua tôi thức khuya chat với cậu, bây giờ ngủ không đủ giấc.

-Tôi nhớ mình đã off lúc 11 giờ. Khuya cái khi á. Tôi còn dậy lúc 6 giờ đây này. Hay sau tôi cậu còn nói chuyện với nhỏ nào hả? Khai mau.

-Cậu đừng có nói bừa nha. Oan cho tôi.

-Hừ. Được rồi. Tôi có mang đồ ăn sáng qua nè. Tên gốc nhà cậu ngủ đã đòi quá nhì? Biết ngay giờ này cậu chưa thèm dậy nên mới mua cho cậu đó.

-Cậu mua đồ ăn thôi được rồi, mua sữa làm gì chứ?

-Con nít cần phải uống sữa mới mau lớn được. Nào, uống đi.-tôi tốt bụng khui hộp sữa ra đưa đến trước mặt hắn.

-Cái đầu cậu á. Tôi không phải con nít. Tôi không uống.-hắn vùng vẫy, muốn để hộp sữa ra chỗ khác, bị tôi ngăn lại, nhét thẳng ống hút vào miệng.

-Ngoan nào. Cùng nghe lời chị, uống sữa đi.

-Chị cái đầu cậu. Cậu nghĩ cậu là ai chứ?

-Tôi sinh trước cậu một tháng đó. Ngoan đi.-tôi xoa đầu hắn.

-Nhỏ hơn một tháng thì có sao chứ?-hắn lăm bắm, nhưng vẫn há miệng ngậm lấy ống hút.

-Ăn đi. Tôi đi vệ sinh một chút.

*****

Tôi uống hết hộp sữa, định mở hộp bún ra ăn thì ánh mắt vô tình liếc qua cái điện thoại di động của Hà Vũ đặt trên bàn. Tôi tò mò cầm nó lên xem, nhìn thấy hình nền của hai chúng tôi chụp chung, rất ngọt ngào. Hải lòng nở nụ cười, vuốt ve khuôn mặt của người con gái trên màn hình.

Có người gọi tới. Tôi giật mình, tay cũng trở nên luống cuống. Muốn đem di động đưa cho Hà Vũ, nhưng lại nhìn thấy màn hình nhấp nháy hai chữ "Định Mạnh". Tôi cắn răng, ngón tay đề xuống phím từ chối cuộc gọi. Tiếng ngạc chừng hắn.

-Điện thoại của tôi mới kêu hả?-tiếng Vũ trong phòng vệ sinh vọng ra.

-Không có.-tôi chột dạ trả lời.

Một tin nhắn được gửi đến. Tôi liền mở lên xem

"Sao lúc này lại tắt máy?"

Tôi không nghĩ ngợi gì xóa luôn tin nhắn, sau đó bình tĩnh ngồi ăn.

Vũ đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy ít trái cây gọt vỏ đặt trong đĩa mang ra phòng khách. Tôi dọn dẹp bàn, mang rác vứt vào thùng rồi đi rửa tay. Loáng thoáng ở bên ngoài có tiếng di động của Vũ vang lên, cô nhóc lập tức bắt máy.

Tôi ghénh cổ nghe ngóng tình hình, sau đó chui vào phòng ngủ đóng cửa lại. Ba phút sau tiếng gõ cửa vang lên.

-Kha, cậu ra đây.

-Tôi đang thay đồ. Có gì cậu cứ nói đi.

-Mới vừa này cậu tắt điện thoại của tôi?

Tôi nuốt nước bọt, mớ hồ "ừ" một tiếng

-Tin nhắn cũng do cậu xóa?

-Đúng.-tôi lấy tinh thần, kiên định trả lời.

-Tại sao? Tại sao cậu lại tự tiện xem điện thoại của tôi?

-Cậu là bạn gái của tôi. Giữa chúng ta không nên có bất kì bí mật gì.

-Vấn đề ở đây không phải tôi có bí mật gì. Cậu tự tiện xem điện thoại của tôi, xâm phạm riêng tư của tôi.

Hà Vũ lạnh giọng nói, khuôn mặt phẫn nộ nhìn tôi. Tôi cũng biết bản thân mình sai, cúi đầu không dám phát ra bất kì âm thanh nào. Một lát sau, tôi cảm giác "sát khí" xung quanh đã giảm bớt, khẽ bật cười. Cô nhóc này, dễ giận cũng dễ quên, không bao giờ giận tôi được lâu.

-Cậu cười cái gì? Tôi còn chưa có xử lý cậu đâu.-người nào đó trừng mắt, đấm mấy cái liên tiếp vào tay tôi. Tôi vui vẻ kéo cô nhóc vào lòng dỗ ngọt.

-Được rồi. Lần này là lỗi của tôi, từ nay tôi sẽ không dám nữa đâu.

-Cậu biết thì tốt. Kiến Kha, tôi không phải muốn giấu cậu chuyện gì. Tôi chỉ muốn nói rõ cho cậu, dù chúng ta là người yêu thì cậu cũng không thể tùy tiện dưng vào đồ, tùy tiện xen vào việc riêng của tôi. Nếu có người lục lọi phòng của cậu, hoặc mở máy vi tính, hoặc xem thư xem tin nhắn của cậu, thử hỏi xem cậu có bức mình không? Cậu phải tôn trọng đời sống riêng tư của tôi, OK?

-Tôi hiểu rồi mà.-cô nhóc này có vẻ làm hơi quá vấn đề. Nhưng không sao, tôi sẽ tôn trọng ý kiến bạn gái mình.

-Miễn cậu đừng có bí mật giấu tôi hẹn hò với đứa con trai khác thì tôi OK hết.-tôi làm ra vẻ thoải mái nói.

-Tốt. Cậu có gì cần hỏi không?

-Anh Đình Mạnh gọi cậu làm gì vậy?

Vũ hơi nghiêng đầu, thành thật trả lời:

-Anh ấy rủ tôi đi xem phim

-Không được. Cậu không được đi.

Người kia nhướng mi nhìn tôi, lạnh giọng:

-Cậu muốn xen vào đời tư của tôi?

-Không có.-tôi vô cùng ủy khuất.

-Đừng lo, anh ấy đâu chỉ hẹn với mình tôi. Các bạn khác cũng đi mà. Cậu muốn theo cũng được.

-Vậy tôi đi.-Dù sao tôi vẫn không yên tâm để Vũ đi một mình.

*****

Xem phim xong, tôi với Hà Vũ kéo nhau về trước. Đang đi thì tôi thấy một đôi đứng ở phía bên kia đường, người con trai nhìn có vẻ rất quen. Tôi kéo cô nhóc lại hỏi:

-Nè, thằng nhóc đó tại mình có quen không nhỉ?

Vũ híp mắt, đánh giá tên kia, hơi cười nói với tôi:

-Không nhớ sao? Thằng nhóc đó dạo trước nói thích tôi đấy.

-À, ra là nó. Dạo này hai người còn gặp nhau không? -tôi nghiêm mặt hỏi.

-Có. Tôi có gặp nó mấy lần.

Tôi nhú mày, cười nguy hiểm, người nào đó chốt dạ vội vàng giải thích:

-Cậu đừng có nghĩ nhiều. Chỉ tình cờ gặp mà thôi. Tôi từng nói với cậu rồi đó, thằng nhóc đó thực sự không có thích tôi đâu, cùng lắm thấy hứng thú trong một thời gian ngắn. Hơn nữa, cậu không để ý xem nó đang đứng với ai sao?

Tôi nhìn lại, quả thật thấy thằng nhóc nắm tay đứa con gái bên cạnh. Nghĩ lại, bớt đi một "mối họa" cũng tốt.

-Ngày mai cậu đi với tôi đến chỗ này.-tôi chợt nhớ tới một chuyện.

-Đi đâu chứ?-Vũ không hiểu, ngẩng mặt nhìn tôi hỏi lại.

-Đi rồi sẽ biết.

-Nhưng giờ tôi muốn biết.-cô nhóc ôm cánh tay tôi làm nũng.

-Không nói.-tôi mỉm cười, tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo

Chương 74: Chương 73

-Kha, con ăn nhiều vào. Mấy món này đều là di lam đó.-bác Lan vừa xới cơm vừa bảo hấn. Tôi ngồi một bên trầm mặc, ánh mắt vẫn dán chặt vào mấy món ăn. Thật đối đến sắp chết rồi.

Trên bàn ăn mọi người duy trì im lặng, im lặng đến mức tôi cảm thấy hơi áp lực. Nhìn tên nhóc bên cạnh mình đang thản nhiên vui đầu ăn uống không thèm nhìn đến ai, tôi đâm ra bức bối, trút giận lên miếng cá trong chén. Bỗng có một đôi đũa gấp ít rau bỏ vào trong chén của tôi, ngược lên thì thấy vẻ mặt vô biểu tình của người nào đó. Tôi khẽ cười, lại nhận thấy ánh mắt mờ ám của hai người lớn trên bàn đang hướng về phía này. Lấy chén cơm che mặt, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình.

-Kha, con ăn cá đi.-bác Lan gấp một miếng cá ít xương bỏ vào trong chén hấn. Kha cúi đầu, dùng đũa đẩy sang một bên, tiếp tục ăn nhưng tuyệt không đụng đến cá. Tôi liếc mắt, trông thấy bác Lan có vẻ thất vọng, không nói gì. Tôi trong lòng bất mãn, tên này đúng là, sao có thể phụ lòng tốt của người khác như vậy?

Muốn quan tâm hấn nhưng không được, hai vị phụ huynh liền chuyển hướng sang tôi. Chẳng mấy chốc trong chén cơm của tôi có một núi đồ ăn nho nhỏ.

-Con ăn thêm cá đi. Cái này món "tử" của bác đó.

-Đúng đó Hà Vũ. Con ăn nhiều vào. Dạo này nhìn con gầy lắm. Chắc học hành cực khổ lắm nhỉ? Thôi hè rồi thì cố gắng tắm bỏ đi.-ba của hấn cũng liên tục gấp cho tôi mấy thứ. Tôi khóc không ra nước mắt, vội vàng ngăn cản:

-Bác Long, cứ để con ăn tự nhiên được rồi.-tôi thì có chỗ nào ốm chứ, còn đang tính đến chuyện giảm cân đây.

Hai người đó nhanh chóng đem ra rất nhiều chủ đề để nói chuyện, tôi chú ý nghe, thỉnh thoảng sẽ đáp lại. Áp lực lúc đầu cũng biến mất, chỉ có tên kia là vẫn không nói gì, hờ hững nhét cơm vào miệng, có lúc sẽ gấp đồ ăn cho tôi.

-Kha, con ăn không nhiều lắm. Sao vậy? Đồ ăn di nấu không hợp khẩu vị sao?-bác Lan ân cần hỏi han hấn.

-Không có hứng ăn thôi.-tên kia lạnh nhạt nói, tôi âm thầm dùng chân đá hấn một cái. Hấn đột nhiên buông chén đứng dậy, mặt không thay đổi nói:

-Con ăn no rồi. Mọi người từ từ ăn. Vũ, cậu ăn xong chúng ta về nhà.

Tôi phức tạp dõi theo bóng lưng hấn rời khỏi phòng ăn, áy náy cười cười với hai bác.

-Nó vẫn như vậy. Không thể cùng bác ở một chỗ quá lâu.-bác Lan cười khở, thở dài một cái. Nhất thời mọi người đều không nói gì. Không khí tốt đẹp vừa nãy cũng tan biến. Tôi chậm rãi nuốt thức ăn, không cảm nhận được bất cứ vị gì. Sau đó tạm biệt hai người lớn ra về. Hấn đứng ở cổng, lạnh nhạt gật đầu với ba mình một cái, hoàn toàn không đoái hoài đến "đi" ở bên cạnh, nghênh ngang kéo tay tôi rời đi.

.....

-Cậu diễn mặt giận cho ai xem vậy hả?-tôi tức tối đá hấn nói.

-Tôi vốn không muốn đến đó, do cậu kéo tôi đến, không phải sao?-hấn tức giận.

-Đây là thái độ của cậu? Dù gì họ cũng là ba và di của cậu. Cậu không thể xử sự tốt hơn sao? Hay ít nhất cũng nên lịch sự một chút chứ?

-Tôi có chỗ nào không lịch sự? Tôi có chộc giận ba sao?

-Vậy còn di của cậu? Cậu không thấy sao? Bác ấy rất quan tâm tới cậu. Cậu không thể cho người ta sắc mặt tốt hơn được hả?

-Cậu biết gì mà nói? Mới gặp lần đầu, cậu hiểu người ta được bao nhiêu chứ?

-Thế cậu nói xem cậu hiểu được bao nhiêu?-tôi hỏi lại. Hấn vốn dĩ không cho họ có cơ hội hiểu mình. Từ lúc về nước đến giờ vẫn cứ trốn tránh. Tuy tôi cũng mới gặp bác Lan lần đầu, nhưng con mắt nhìn người của tôi xưa nay chưa bao giờ sai. Bác ấy chắc chắn là người tốt, đối xử với hấn cũng rất thật lòng. Cả bác trai cũng vậy.

-Bà ta là người đã phá nát gia đình của tôi. Chính bà ta đã làm cho mẹ tôi đau khổ. Chính bà ta đã giật dây ba tôi đem tôi gửi sang Mỹ. Bà ta căn bản không phải người tốt.-hấn cắn răng nói.

-Cậu dựa vào đâu để nói như vậy? Biết đâu cậu không hiểu tường tận đã vội kết án người khác.

-Tôi không cần hiểu, cũng không muốn hiểu. Như vậy đi, tôi về trước đây.

Hắn thả tôi ở cổng, quay xe phóng đi, không cho tôi kịp nói thêm điều gì, chỉ có thể hậm hực đi vào trong nhà. Có lẽ bây giờ, tâm trạng hắn cũng không ổn định cho lắm, cần có thời gian để suy nghĩ. Nhưng tôi không mong vì chuyện này làm cả hai xảy ra mâu thuẫn, không muốn chút nào.

*****

Đến tối tôi vẫn không gọi được cho Kha. Không biết hắn có về nhà chưa, có ăn uống gì chưa nữa? Trời bên ngoài đã tốiมืด, tôi lo lắng xảy ra chuyện gì.

Khoảng 8 giờ hơn người kia mới gọi lại cho tôi. Hắn xin lỗi vì thái độ không tốt đối với tôi lúc trưa. Tôi cũng không có để ý, miễn hắn không có chuyện gì là tôi yên tâm rồi.

Tôi cảm nhận được trong lòng Kha, người mẹ đã mất kia chiếm vị trí rất lớn, rất quan trọng. Thình thoảng tôi được nghe hắn kể một vài câu chuyện của mình lúc nhỏ, ánh mắt lấp lánh hoài niệm. Từng câu chuyện đều có sự hiện diện của mẹ, từng câu chữ đều chứa đựng vui vẻ ấm áp. Tuy không nhận được sự chăm sóc của ba nhưng có lẽ tuổi thơ hắn vẫn êm đềm hạnh phúc. Khi mẹ bệnh qua đời, ba mình lại nhanh chóng lấy vợ khác, hắn liền nhận định bác Lan là người đã phá hoại gia đình của mình. Có thể hắn nghĩ vì bác ấy cho nên ba mình mới bỏ rơi gia đình, không quan tâm đến vợ con.

Tôi hiểu rõ, khúc mắc của hắn với gia đình đã tồn tại từ rất lâu, rất lâu trước khi tôi xuất hiện. Muốn gỡ bỏ khúc mắc này không phải chuyện có thể giải quyết ngay được. Lúc này khó có thể khuyên nhủ được Kha. Vì vậy trước hết tôi cần hắn phải bình tĩnh lại.

Ít nhất thì bây giờ tôi cũng phần nào hiểu được suy nghĩ thật sự của đối phương. Dù sao vẫn còn thời gian, sau này có khi hắn sẽ nghĩ thoáng hơn và bắt đầu chấp nhận gia đình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Khó có được một hôm tôi dậy sớm trước 10 giờ. Nhìn ánh nắng rực rỡ trên đường, tôi thích chí gọi điện cho cô nhóc của mình.

-Hôm nay cậu có tính đi đâu không?

-Vậy sao? Hay tôi qua chờ cậu đi nhá?

-Chán thật. Tôi đang muốn sang chỗ cậu chơi.

Tôi cúp máy, lặng lẽ thở dài, đột nhiên có cảm giác bị bỏ rơi. Buồn chán ôm gối nằm trên sofa lăn lộn gần một tiếng đồng hồ tôi mới chịu đứng dậy, dắt xe đạp ra ngoài đường kiếm đồ ăn sáng.

*****

Tại sao chứ? Tồn gần nửa tiếng đi xe tới đây để mua sách, vậy mà ngoài cửa tiệm lại treo bảng "nghỉ bán một ngày". Thế là thế nào?

Thường thường tôi đều mua chỗ tiệm này, ở đây có rất nhiều sách tham khảo hay. Thôi thì để bữa khác quay lại vậy.

Không còn cách nào khác, tôi đón xe buýt để về lại. Xuống đến trạm, tôi đang định gọi cho hắn ra chờ về thì bỗng thấy có ai đó vỗ vai mình một cái. Tôi giật mình quay lại, anh Đình Mạnh đứng đằng sau lưng, mỉm cười nhìn tôi.

-Sao em lại ở đây?

-À, em đi mua sách. Nhưng tiệm nghỉ nên phải về tay không.

-Thế sao? Vậy bây giờ em rảnh phải không?

-Cũng không hẳn. Em định qua nhà Kha.

Anh nhú mày nhìn ta, hài hước nói:

-Này, có bạn trai rồi nên em muốn bỏ người anh này phải không?

-Nào có. Em chỉ ưu tiên thời gian hơn cho chuyện tình cảm.

- Từ lúc anh về nước tới giờ số lần anh thấy được mặt của em chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Hi hi. Vậy thì đành phải xin lỗi anh rồi.-tôi cười lấy lòng.

- Ăn kem không? Anh mới mua đây.-anh đưa tay vào túi ni lông lấy ra một cây kem đưa cho tôi.

Tôi vui vẻ nhận lấy, mắt liếc cái túi khá to trên tay anh, thắc mắc hỏi:

- Anh mua gì nhiều thế?

- Mấy thứ đồ ăn vặt linh tinh thôi. Nè, qua nhà anh chơi chút đi. Anh mới mua mấy đĩa phim rất hay.

Đình Mạnh kéo tôi đi, nhẹ nhàng ghé sát tai tôi nói. Tôi bối rối nhìn cánh tay đang đặt trên vai mình, lại không dám đẩy ra, chỉ có thể cố gắng giữ chút khoảng cách. Dù sao mối quan hệ giữa chúng tôi đã ngầm thay đổi rất nhiều, tôi cảm thấy không quen lắm đối với những cử chỉ quen thuộc như vậy.

- Thật ra mấy cái đó em đã xem qua hết rồi. Đạo này rảnh rồi nên em với Kiến Kha cũng hay xem phim lắm.

- Tiếc nhỉ?-anh nhìn tôi cười. Nhân cơ hội này tôi gỡ tay anh ra, né sang một bên.

- Thôi, anh về đây.-Đình Mạnh xoa đầu tôi, nhìn tôi thêm một lúc mới chậm rãi đi về.

*****

- Nè, sao mặt bí xị thế kia?-tôi chọc chọc cánh tay hắn, cất giọng trêu chọc.

- Lúc này cậu đi đâu thế?-hắn đột nhiên hỏi tôi.

- Tôi đi mua sách. Chẳng phải bảo cậu rồi sao?

- Thế sách đâu?

- Tiệm đóng cửa nên tôi đi về.

- Trùng hợp vậy sao?

Kha đột nhiên nhếch mép cười, mang vẻ đầy giễu cợt. Tôi cảm thấy khó hiểu, tên này lại dở chừng gì vậy chứ? Tôi không thèm để ý hắn, thuận tay đặt đi động và ví tiền xuống bàn, vào bếp lấy nước uống. Lúc trở lên thấy người kia đang cầm đi động của tôi xem xét cái gì đó. Tôi bực bội bước tới giằng lại:

- Cậu sao dám xem điện thoại của tôi? Chẳng phải tôi đã từng nói với cậu về vấn đề này rồi sao?

- Hà Vũ, cậu nói thật đi. Có thật lúc này cậu đi mua sách không? Hay cậu nói dối tôi để đi chơi với Đình Mạnh?

- Cậu nói gì?-tôi ngó người, chột nhận ra điều gì đó.

- Không phải sao? Tôi chính mắt thấy, cậu đi chung với Đình Mạnh. Hai người còn nói chuyện rất thân mật, ôm vai bá cổ nhau nữa chứ.

Nè, nè, nè. Dừng từ "ôm vai bá cổ" thì hơi bị quá đấy. Bọn tôi hoàn toàn trong sạch đấy. Tôi đang định mở miệng thì hắn đã nhanh hơn một bước chặn tôi lại:

- Cậu đừng nói với tôi trùng hợp. Tôi đã xem nhật kí điện thoại của cậu, rõ ràng tối hôm qua Đình Mạnh có gọi cho cậu. Có phải hai người hẹn nhau đi chơi sau lưng tôi?

- Cậu đang nói điện nói khùng gì thế hả? Cái gì "hẹn đi chơi sau lưng cậu". Nếu tôi muốn đi chơi với anh ấy, có cần phải giấu không?

- Tôi chỉ nói những gì mình nhìn thấy. Cậu có dám nói người tôi nhìn thấy lúc này không phải cậu không?

- Đúng vậy. Cậu nhìn thấy tôi. Nhưng điều đó không thể khẳng định tôi đã làm chuyện có lỗi với cậu.

- Thế cậu muốn giải thích thế nào?-hắn đưa về mặt thách thức nhìn tôi.

- Tôi trên đường về tình cờ gặp được anh ấy...

Thấy hắn hình như cũng không thật lòng muốn nghe, về mặt "sao cũng được" nhìn ti vi, tôi cũng không tiếp tục giải thích nữa, nói xong một câu liền bỏ về thẳng.

- Nói chung chỉ là tình cờ. Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ. Tôi không có làm gì sai cả.

.....

Tên nhóc chết bầm! Cậu dám đồ oan cho tôi? Cậu nghĩ tôi là con người như vậy? Mọi chuyện vốn chỉ là sự trùng hợp, tình cờ, hấn lại cứ nhiên cho rằng tôi "vượt tường". Rõ ràng hấn không tin tôi.

Tôi hôm qua, thực ra không phải anh Đình Mạnh gọi cho tôi, là em gái của anh ấy. Con bé mượn di động của anh để hỏi tôi mấy vấn đề ở trường. Năm nay nó lên cấp 2, học ở trường cũ của tôi, có nhiều thứ tôi sẽ hiểu rõ hơn ba mẹ nó.

Tại sao hấn lại không tin tưởng tôi chứ? Tại sao không chịu nghe tôi giải thích? Tôi không đáng tin đến vậy sao?

Đang buồn bực thì chợt nghe di động mình kêu inh ỏi, tôi chán nản định tắt máy, nhưng khi nhìn đến màn hình chợt sững người. Kha gọi. Lại muốn làm gì nữa? Tiếp tục gây sự sao? Tôi nhìn một chút, quyết định tắt máy, khoá nguồn không để hấn làm phiền nữa.

Kiến Kha, lần này tôi sẽ để cậu suy xét kiểm điểm. Tôi không hề có lỗi với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tôi với Vũ không nói chuyện với nhau gần một tuần rồi. Lần đầu tiên chúng tôi giận nhau lâu như vậy.

Nói thật hôm đó tôi bình tĩnh lại cũng thấy rất hối hận. Lúc ấy quá nóng nảy, không chịu nghe người ta giải thích đã vội buộc tội. Con người cô ấy như thế nào chẳng lẽ tôi không biết. Huống chi tôi cảm nhận được Vũ rất thích tôi, chắc chắn sẽ không lên lút bày trò sau lưng mình. Chỉ vì đối tượng kia là Đình Mạnh, nên tôi không yên tâm, không tự tin.

Từ khi Đình Mạnh về đây, tôi luôn cảm thấy anh ta không vừa mắt, phần lớn cũng bởi người này tài giỏi, đẹp trai, dịu dàng, còn là mối tình đầu của cô nhóc nhà tôi. Thật làm cho người bạn trai tôi đây cảm thấy bị uy hiếp. Nếu một ngày đẹp trời nào đó Vũ đá tôi đi theo tên kia thì tôi biết phải làm sao đây?

Ngày hôm qua lại nhìn thấy hai người đó đi chung nữa, nếu không nhìn thấy Vũ có ý cự tuyệt những hành động thân mật của Đình Mạnh, tôi đã thật sự nhảy ra đó đập cho anh ta một trận. Ít ra tôi có thể khẳng định bạn gái mình không có tư tưởng gì với người kia. Nhưng tình hình này nếu cứ tiếp tục thì chỉ sợ có người nhân cơ hội để chen chân vào.

-người ở đầu dây bên kia lạnh lùng trả lời.

-Cậu cuối cùng cũng chịu mở máy rồi.-tôi thở phào.

Tôi im lặng, trong lòng cảm thấy bị phẫn không nói thành lời.

-Vũ, tôi rất nhớ cậu.

Lần này tới lượt người kia im lặng, một lát sau mới nghe người kia "ừm" một tiếng, giọng nói rõ ràng đã có độ ấm hơn.

-Tôi tới qua chỗ cậu nhé.

-Cũng được.

Vũ nói xong liền cúp máy, không để tôi kịp nói thêm vài câu. Tuy vậy tôi vẫn thấy vui vẻ, ít nhất cô ấy cũng không từ chối. Tôi ôm tâm trạng vui vẻ ngồi trên ghế xem ti vi. Được một lát, điện thoại bàn chợt reo lên. Tôi lười biếng ưỡ ẹo oai không muốn động đây. Nhưng vì nghĩ rằng có thể Hà Vũ gọi đến nên trong nháy mắt tôi liền tỉnh hẳn, chạy ngay lại nghe. Đầu bên kia truyền đến một giọng nói vừa xa lạ, vừa quen thuộc. Tôi hơi ngẩn người, mở miệng có vài phần chán ghét hồ hững:

-Là con. Có gì không?

-Kha, ba con bị tai nạn. Hiện giờ ông ấy vẫn đang nằm trong phòng cấp cứu. Di lo quá. Con đến đây liền đi.

Tôi như bị sét đánh, hoảng hốt, vội vàng hỏi:

-Bệnh viện... Ở đâu?

.....

Tôi không biết tôi đã làm như thế nào để tới được bệnh viện. Vất vả hỏi thăm y tá ở quầy tôi mới tìm được đến nơi. Chỉ có một người đang ngồi ở đó, thấy tôi liền lập tức đứng dậy.

-Kha, con đã đến rồi. Di chờ con này giờ.

-Ba đang ở đâu?-tôi không có thời gian để ý đến những thứ khác, trong đầu loạn, rất loạn.

-Trong đó, ở trong đó.

Tôi nhìn cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng chặt, gấp đến muốn điên, đi qua đi lại. Nửa tiếng trôi qua, tôi đột nhiên không chịu nổi phát điên rút di động ra gọi cho Vũ. Âm thanh "tút...út" đều đặn vang lên, nhưng không có người bắt máy. Tôi bực bội gọi thêm mấy lần, vẫn chẳng thể nghe thấy giọng nói của người kia. Cô nhóc kia đang làm gì cơ chứ? Tại sao lại không nghe điện thoại?

-Kha, con mau lại đây ngồi đi. Đừng đi qua đi lại nữa. Chắc phải mấy tiếng nữa ba con mới xong. Con đừng có lo lắng. Sẽ không có chuyện gì đâu.- người phụ nữ kia hai mắt đã đỏ hoe, nhưng vẫn cố giữ thái độ trấn định an ủi tôi.

Mấy tiếng nữa trôi qua, đèn tắt, cánh cửa phòng bị đẩy ra. Tôi gần như lập tức đứng lên nhảy bổ về phía bác sĩ.

-Nạn nhân đã qua cơn nguy kịch. Tuy nhiên phần đầu bị chấn thương có thể sẽ để lại di chứng nên cần phải theo dõi một thời gian. Thuốc mê vẫn chưa hết, tạm thời bệnh nhân không tỉnh lại, chậm nhất ngày mai sẽ tỉnh.

Tôi âm thầm thở phào, sự hoảng sợ lo lắng cũng dần dần tiêu tan. Ba tôi sau đó được chuyển sang phòng hồi sức. Tôi vào thăm ông một chút, ngoài chân bị gãy ra, mấy chỗ khác chỉ bị xây xước nhẹ, không đáng lo. Nặng nhất vẫn là phần đầu, phải khâu hết mấy mũi. Sau khi xác định mọi chuyện đã ổn, trong lòng tôi dần an tĩnh trở lại, ra khỏi bệnh viện. Dù sao ông ấy cũng chưa tỉnh ngay được, tôi nên về đợi thì hơn. Dù sao cũng đã có vợ ông ấy chăm sóc rồi.

*****

Tôi chợt nhớ đến Hà Vũ, chân cũng chuyển hướng đến nhà cô ấy. Tôi gọi hết cả chục cuộc mà người kia không bắt máy. Sợ là đã có chuyện xảy ra.

Cô ấy kia rồi. Nhưng tại sao lại ở bên cạnh Đình Mạnh? Hai người họ đi chung với nhau?

Tôi cắn răng, đến trước mặt hai người đó. Vũ có vẻ ngạc nhiên, hỏi tôi:

-Sao đến sớm thế? Chẳng phải cậu nói tôi mới qua sao?

-Tôi đến sớm làm cản trở chuyện tốt của hai người sao?

-Lắm nhằm gì đó?-cô ấy nhủ mày nhìn tôi.

-Lần nào tôi nhìn thấy cậu cậu cũng đi chung với anh ta. Đều do trùng hợp cả sao? Hay vốn dĩ hai người luôn luôn ở cạnh nhau?

-Cậu nói cái gì vậy? -Vũ lên tiếng.

-Cậu đừng cố tình gây sự nữa. Chúng tôi không có gì.-Đình Mạnh giọng nghiêm túc bảo tôi.

-Tôi không muốn nói chuyện với anh. Vũ, cậu nói đi.

Tôi vừa nói vừa dùng sức đẩy tên khó ưa kia sang một bên. Anh ta không đề phòng, loạng choạng xô vào cánh cổng. Vũ đen mặt, lạnh giọng nói:

-Cậu muốn tôi nói gì? Thật phiền phức.

-Cậu nói tôi phiền phức? Tôi cần cậu chạy đến đâu tìm cậu, lại bị cậu nói phiền phức. Gọi điện cậu lại không nghe. Cậu xem tôi là gì?

-Cậu thật sự thích tôi sao? Hay chỉ hứng thú nhất thời?-tôi không không chế được hỏi.

-Vậy bây giờ cậu có muốn chia tay không?

Tôi cứng người, hoảng loạn. Tôi đâu có nghĩ đến điều này, chưa từng có ý nghĩ muốn chia tay, tôi chỉ nhất thời tức giận thôi.

-Không có.-tôi yếu ớt trả lời.

-Kiến Kha, cậu không có đủ tin tưởng tôi.

Đình Mạnh nghe vậy, nhẹ đặt tay lên vai Hà Vũ, hành động đó làm tôi thấy chướng mắt, hậm hực nhìn hai người họ.

-Cậu về đi. Từ từ suy nghĩ, kiểm điểm lại mình. Tôi không có lỗi gì với cậu. Kha, nếu tình cảm không có sự tin tưởng thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ phải chấm dứt.-tôi nghe thấy Vũ nói như thế, sau đó liền gạt bỏ tay Đình Mạnh bước vào nhà.

Chăm dứt sao? Tôi không muốn. Thật sự không muốn.

Lần này tôi lại quá nóng nảy nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

-Lần này anh thật sự hại chết em rồi.

Tôi ngồi trên ghế vò đầu bứt tóc, nhỏ giọng than oán, hoàn toàn khác xa hình tượng lạnh lùng lúc nãy. Đối phương vẫn dịu dàng mỉm cười như gió xuân, dường như không để ý tới tôi.

-Chùng nào em sang Mì?-Đình Mạnh chợt quay sang hỏi tôi.

-Ừm, ngày mai sẽ đi.-tôi tiếp tục nằm dài trên ghế, lười biếng trả lời.

-Không định nói với tên nhóc kia sao?

-Anh không thấy tình hình của bọn em sao? Tất cả đều tại anh. Tự dưng bám theo em về đây làm cái gì?

-Nè, nè. Thái độ gì thế hả? Lâu rồi anh chưa có đến nhà em, hôm nay định ghé qua một chút. Anh đâu có biết em đã hẹn với người ta. Mà này, định chia tay thật đấy hả?

Tôi lắc đầu:

-Lúc này em chỉ bức mình mới nói thế. Em chắc Kiến Kha cũng không chăm dứt đâu. Nhưng em cần cậu ấy phải tin tưởng em không, chứ nếu cứ như thế này thì sau này tình cảm rất dễ đổ vỡ, hai bên không muốn gặp mặt nhau nữa.

-Vậy bây giờ tính sao?

Tôi thở dài, hết sức sàu sảo nói:

-Chẳng biết nữa. Thôi đợi lúc về rồi sẽ tính.

-Không sợ qua bên đó rồi mất người yêu sao?-Anh khẽ cười, ánh mắt ôn hoà nhìn tôi. Tôi hơi lắc đầu, thành thật bảo:

-Không sợ. Em đi có một tháng thôi. Rất nhanh.

Nếu hẳn thật sự thay lòng chỉ có thể nói do tình cảm không đủ sâu, rung động mới dễ dàng phai nhạt, lúc đó tôi chỉ có thể yên lặng chấp nhận sự thật này. Nhưng tôi cảm nhận được, vị trí của mình trong lòng hắn không hề nhỏ, nếu không lúc nhìn thấy tôi ở chung với Đình Mạnh hắn sẽ chẳng tức giận đến thế. Tôi tin, chuyện tình cảm của chúng tôi sẽ không kết thúc như thế.

-Mai mấy giờ lên máy bay? Anh ra tiễn.

-Thôi đi. Em rất nhanh sẽ về. Tiễn làm gì mất công.

-Con nhóc này. Lớn rồi chẳng còn cần anh nữa.

Anh gõ lên trán tôi một cái, dịu dàng xoa đầu tôi. Tôi cười, bỗng chốc yên lòng hẳn. Tuy bây giờ tôi không còn nhớ cảm giác thích anh như thế nào nữa, nhưng người này vẫn luôn là người chăm sóc lo lắng cho tôi, vẫn luôn là người anh tôi yêu quý tôn trọng.

*****

Trong phòng bệnh chỉ có một người y tá đang kiểm tra cho ba, ngoài ra không còn ai. Ngồi đợi một lát thì có người đẩy cửa đi vào, tôi liền hỏi:

-Ba sao rồi?

-Lúc này đã tỉnh. Nhưng mệt quá nên lại ngủ thiếp đi. Nhưng xem ra ông ấy tốt lắm, đầu óc vẫn bình thường. Phải rồi, con đã ăn gì chưa? Dì có mua đồ ăn.

- Ăn rồi.-tôi không để ý lắm trả lời.

- Vậy con ở lại xem ba, dì ở phòng bệnh kế bên, có gì con cứ qua gọi dì.

Nói xong, người kia liền ra khỏi phòng. Tôi biết dĩ ấy là y tá, phải lo cho rất nhiều bệnh nhân khác, không thể cứ mãi túc trực ở đây được.

Ba vẫn phải dùng máy thở, khuôn mặt vô cùng xanh xao tiêu tụy. Tôi khẽ thở dài. Cứ tưởng là mình rất hận ba. Suốt những năm qua, tôi chán ghét ông không quan tâm đến mẹ con tôi, oán hận ông không cần tôi, bỏ rơi tôi. Nhưng lúc nghe thấy tin ông bị tai nạn, trong thoáng chốc, những oán hận chán ghét đó bỗng trở nên không thực. Tôi đã hoảng sợ, vô cùng hoảng sợ. Nếu ông mà không qua khỏi, tôi...tôi thật sự chẳng dám nghĩ nữa...

Tôi xem như đã hiểu rõ, không gì có thể thay đổi được sự thật chúng tôi là cha con, cùng chung một huyết thống. Ba xảy ra chuyện tôi cũng không thể nào vui vẻ được.

.....

Đứng ở cổng chờ nửa ngày mà không thấy người kia về, gọi điện cũng không có người bắt máy. Tôi lo lắng gọi cho Hưng, lại nhận được tin Hà Vũ đã sang Mỹ. Lúc đầu tôi bị giật mình, hoảng hốt. Hưng phải nhấn mạnh mấy lần cô ấy chỉ đi có một tháng sẽ về lại, tôi mới bình tĩnh. Ít ra cô nhóc không bỏ tôi đi luôn.

Đi cũng không báo trước với tôi một tiếng. Chẳng lẽ thật sự muốn chấm dứt? Nghĩ tôi sẽ đồng ý sao? Nghĩ tôi sẽ buông tay dễ dàng vậy sao? Không có đâu.

Nếu hiện giờ Vũ ghét tôi, cùng lắm tôi sẽ mặt dày bám theo người ta. Tôi chỉ biết, tình cảm của chúng tôi sẽ chưa kết thúc ở đây.

Chán chán là vậy.

*****

- Bà Tư.

- Cậu chủ đến rồi. Ông chủ đang ở trong đó.

- Dạ, lát nữa con vào.-tôi gật đầu đáp.

Bà Tư là người giúp việc của gia đình mười mấy năm nay. Bà đang mang khay đựng đồ ăn vào phòng thì bỗng như nhớ đến gì đó, quay lại nói với tôi:

- Cậu chủ có thời gian không? Nói chuyện với bà Tư một lát.

Tôi hơi kinh ngạc, nhẹ gật đầu sau đó ngồi yên tại chỗ.

-Nói cái này, đừng có trách bà Tư nhiều chuyện. Không biết cha con hai người đang làm gì nữa. Cậu về nước, không muốn ở nhà ông chủ liền chiều theo mua cho cậu một căn nhà khác. Trường của cậu đang học cũng là một trong những trường tốt nhất ở đây, tốn nhiều công sức mới xin vào được. Tiền học, tiền sinh hoạt hàng tháng ông đều lo đầy đủ. Ông ấy yêu thương cậu như vậy, tại sao cậu vẫn còn bất mãn?

Tôi cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Bà Tư không hiểu. Ông ấy vốn dĩ không cần con.

- Cậu nói gì vậy? Sao ông ấy lại có thể không cần?

- Năm đó, sau khi mẹ mất, ông ấy nhanh chóng lấy người khác, sau đó lại bắt con đi ra nước ngoài, rõ ràng vội muốn xây dựng gia đình mới, không cần đứa con này nữa.

- Không phải đâu. Năm đó cho cậu đi du học là ý của bà chủ mà.

- Sao? Của mẹ con?

- Có vẻ như cậu vẫn chưa rõ một số chuyện năm đó.-bà Tư thở dài.

.....

Ba vừa mới uống thuốc xong liền thấy tôi đi vào, ngẩn người một lúc mới hỏi:

- Con đến thăm ba đó sao?

- Ba thế nào rồi?-tôi gật đầu, hỏi.

-Đỡ hơn rồi. Chỉ có đầu cứ đau mãi.

- Vậy thì tốt. Ba chịu khó ăn uống nghỉ ngơi một chút, sẽ sớm khỏe thôi.

Tôi cúi đầu, trầm mặc không nói gì. Ba tôi khẽ ho một tiếng, về mặt tò mò hỏi:

- Vũ đâu, sao nó không tới thăm ba?

- Cậu ấy có việc qua Mỹ rồi. Khoảng một tháng mới trở lại.

- Vậy con bị người ta bỏ rơi?

Ba tôi bộ dáng "vui sướng khi người gặp họa" tiếp tục trêu chọc tôi.

- Thời gian này rảnh con có dự định gì không?

Tôi chần chờ một lúc mới nói:

- Ba, con muốn tìm việc làm.

- Sao lại nghĩ đến tìm việc?

- Con lớn rồi. Với lại hè cũng không có gì làm.

- Được rồi. Ba sẽ nhờ di để ý giúp con.

Tôi khẽ mỉm cười, vào nhà vệ sinh rửa mặt một chút. Chuyện tìm việc làm tôi đột nhiên nghĩ đến gần đây. Giờ đang hè, Vũ cũng đã đi Mỹ, tôi chẳng có gì làm nên rất nhàm chán. Tìm việc làm vừa giết thời gian vừa có tiền, lại vừa có thể rèn luyện bản thân. Thật sự rất tốt.

*****

- Bé Tin, lại đây với chị nào.

Tôi vỗ vỗ hai tay, hướng về phía thằng bé. Nó cười khanh khách, ôm chiếc xe đồ chơi bước từng bước về phía tôi. Bé Tin đi đã khá vững, đôi khi cũng sẽ bị ngã nhưng lập tức cựa quậy đứng lên, không hề nhõng nhẽo. Tôi ôm bé ra ngoài sân sau đi hít thở không khí trong lành. Đi với ba cũng đang ở ngoài đó.

Sau tiệc đầy năm của bé Tin tôi vẫn tiếp tục ở lại đây. Chuyện của tôi với Kiến Kha, hai người đều đã biết, tôi cũng không có ý định giấu giếm. Dĩ nhiên chẳng có ý kiến, chỉ có ba vẫn hay sung mồm sung mặt với tôi. Nhưng tôi biết ông ấy không phải ghét hẳn, chỉ không tán thành việc tôi yêu sớm.

- Con tính chừng nào về? - di chọc hỏi tôi.

- Dạ. Con đợi đến ngày nhập học rồi về luôn.

- Vậy cũng được. Để lần này di sẽ tắm rửa cho con. Ăn học gì lại gây đến thế này chứ?

Sao ai cũng nói tôi gây vậy nhỉ?

Lại không biết tên đáng ghét kia bây giờ thế nào rồi nữa? Lúc tôi đi nhìn thấy hắn cũng không được bao nhiêu cân thịt. Tôi lặng lẽ thờ dài, trong lòng thầm mắng bản thân thật không có tiền đồ. Mới xa nhau có mấy ngày thôi mà giờ đã nhớ đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Một bữa nọ, buổi trưa nắng rất gắt, tôi lười biếng ở trong nhà bật quạt nằm ngủ. Ba tôi đột nhiên gọi đến, báo rằng đã tìm được chỗ làm cho tôi. Công việc bùng bẻ phục vụ bình thường, địa điểm ở một quán cafe ở gần chỗ của ba.

Kể từ đó, ngày nào tôi cũng phải đến đó làm, ca từ 2 giờ chiều đến 8 giờ tối. Quán này cũng có nhiều học sinh, sinh viên tới làm việc, cho nên tôi cũng thấy dễ hòa nhập. Không cực nhọc cho lắm, chỉ có mấy hôm trời nóng, khách rất đông, làm không kịp lại bị phàn nàn. Làm ca chiều cũng có cái lợi, sáng muốn ngủ bao lâu cũng được. Cho nên tôi thường ngủ thẳng đến 10 giờ mới dậy, 2 giờ đi làm, 8 giờ rưỡi về tới nhà liền nghỉ ngơi lên mạng chơi game tới tận khuya mới chịu đi ngủ, sáng lại dậy trễ. Rảnh rồi sẽ nhớ đến Hà Vũ, sau đó lên facebook qua trang cá nhân của cô ấy xem. Ở bên đó người kia thường xuyên cập nhật status mới, đăng hình, chủ yếu là hình chụp chung với em trai. Tôi thường tự nhủ không gặp được người thì xem ảnh cũng

được.

Lại nhớ đến ngày nhập học sắp đến gần, người kia chắc sắp trở về rồi. Không biết dạo này cao gầy mập ốm thế nào? Ở bên đó được gia đình chăm sóc chắc không tệ đi? Tôi dạo này thường xuyên qua nhà ba để ăn cơm, tuy không nói chuyện nhiều lắm nhưng ít nhất cũng không cảm thấy khó chịu như trước, dù vậy tôi vẫn còn có chút xiu gò bó.

*****

-Ngày mai phải về rồi sao?-ba nhàn nhã ngồi trên ghế vừa đọc báo vừa uống cà phê, dịu dàng hỏi tôi:

-Dạ. Thứ hai tuần sau lên trường tập trung rồi. Con muốn về chuẩn bị.

-Bé Vũ nè, hay con ở bên này luôn đi? Ba lo thủ tục cho. Cả nhà mình đều ở đây, con sống một mình không thấy buồn sao?

-Con cũng đã quen rồi. Ba không cần lo đâu.

Trước đây lưu lại Việt Nam là vì Việt Nam có Hưng, có Đình Mạnh. Sau này tôi còn có Sang, Diễm, Trí, Thảo, Giang, Bình...tất cả bạn bè của tôi, họ đều ở đó. Kể cả Kha, người vẫn thường xuất hiện trong suy nghĩ của tôi, khiến tôi ngày nào cũng nhớ ngày nào cũng thương cũng nhớ, chắc hẳn cũng đang mong tôi trở về. Chính vì vậy tôi càng không muốn rời đi quê hương của mình.

-Được rồi. Xem ảnh mắt của con kia. Chỉ cần nhìn liền biết ngay đang suy nghĩ gì.

Tôi cười cười, đem ly sữa trên bàn một hơi uống sạch.

-Ba không thể quên được chuyện tình cảm của con. Thằng nhỏ đó làm người cũng tốt lắm, ba không có ý kiến. Nhưng con không được lơ là bỏ bê việc học, nếu kết quả của con thật lụi thì ba sẽ về xử cả con và tên nhóc kia, có hiểu không?

Tôi vui mừng, "dạ" một tiếng vô cùng ngọt ngào, nhào qua hôn ba một cái. Bé Tin này giờ vẫn ngoan ngoãn ngồi chơi xe hơi ngẩng đầu lên, hai mắt tròn xoe đảo qua đảo lại, đáng yêu vô cùng đáng yêu, cuối cùng chạy qua ôm hai chân tôi. Tôi bế nó lên, hôn hôn hai má bầu bĩnh. Bé Tin à, sẽ rất lâu thì hai chị em chúng ta mới được gặp lại đó.

-Vũ lại đây xem mấy thứ di mua cho con nè.

Di ôm một đồng túi đi vào, đóng cửa lại. Ngoài mấy thứ đồ ăn dinh dưỡng, sữa tươi, chocolate, tôi bị phần nhận ra năm cái túi còn lại đều là áo, váy, đầm đủ các kiểu.

-Dì, sao di mua mấy cái này? Phí tiền lắm. Con cũng ít khi mặc.

-Nuôi con gái hạnh phúc nhất lúc được sửa soạn, mua sắm quần áo cho nó. Dì không có con gái, con lại không nhận lòng tốt của dì. Dì, dì...

-Được rồi, con nhận, con nhận mà.

-Bé Vũ, con trở về phải nhớ ăn uống đầy đủ. Không được bỏ bữa có nghe chưa?-ba tôi cũng dặn dò.

Di bỗng đứng ghé tai tôi nói:

-Chừng nào con về nhớ gửi cho Kha ít đồ dinh dưỡng nha. Di thấy thằng bé nhìn cũng ốm yếu, con nên bảo nó ăn uống vận động nhiều vào. Bạn trai phải khỏe mạnh cao to mới có thể bảo vệ cho mình được.

Tôi gật đầu, hơi mỉm cười:

-Con biết rồi. Cảm ơn dì.

*****

-Chừng nào con lên trường?

-Dạ thứ hai này con sẽ lên trường tập trung sinh hoạt, sau đó gặp giáo viên chủ nhiệm. Tuần sau nữa sẽ nhập học.

-Hà Vũ đã về chưa?

-Con không biết. Nhưng chắc mai sẽ gặp thôi.

-Con đã chuẩn bị đồ hết chưa?-ba lại bắt đầu dông dài.

-Con thấy cũng chẳng có gì cần chuẩn bị cả.

-Mà này, hết tuần sau thì con nghỉ làm đi. Bắt đầu tập trung học.

-Con biết rồi.

Tôi vốn có ý nghĩ này. Đi học thì sao còn thời gian làm ở đó được nữa. thì ba đã nói:

-Ráng học đi. Sau này lại kiếm tiền nuôi ba. Rảnh rồi nhớ đưa Hà Vũ sang bên đây chơi, nghe rõ chưa?

*****

Tôi đang ở trong phòng chuẩn bị quần áo đồng phục, cặp vở, thì nghe thấy có người ấn chuông cửa. Vội vàng chạy ra xem, ngoài ý muốn nhìn thấy Đình Mạnh đang đứng đó.

-Có thời gian để nói chuyện với anh không?

Tôi gạt đầu, mở cửa mời anh ta vào trong. Sau một hồi ngó nghiêng ngó dọc khắp nhà, đối phương mới chịu ngồi xuống, uống một ngụm nước trong ly tôi vừa đưa tới.

-Dạo này em có liên lạc với Vũ không?

-Không có. Không biết cậu ấy có còn giận không? Bữa đó em hơi quá đáng.

-Kha này, bọn anh chỉ là anh em thôi. Em đừng bao giờ hiểu lầm. Vũ sẽ buồn lắm đấy. Anh thấy con bé thật sự rất thích em.

-Em biết. Em cũng rất thích cậu ấy. Ngày hôm đó em gặp chuyện không vui ảnh hưởng tới tâm trạng, nên có phản hơi cáu.

-Con bé qua bên đó cũng một tháng rồi, có khi nào kiếm được một anh trai cao to lịch lãm nào đó không nhỉ?-Đình Mạnh hơi hơi cười, lơ đãng nói.

-Em không tin cậu ấy sẽ quên em nhanh như vậy.

-Em không sợ sau lần cãi nhau này, Vũ sẽ trở nên ghét em, hai đứa cứ như vậy mà kết thúc luôn sao?-người kia cười bí hiểm, nói với tôi.

-Chuyện tình cảm của bọn em sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.-tôi không chút e dè nhìn thẳng anh ta, giọng tràn đầy sự kiên quyết.

-Tốt lắm. Đúng là trời sinh một cặp. Nói chuyện cũng giống y như nhau. Vậy anh yên tâm rồi. Nếu hai đứa đều thật lòng đối với cuộc tình này, thì nên trân trọng đối phương, tin tưởng đối phương nhiều hơn nữa.

Đình Mạnh ngồi lại một chút, liền tạm biệt tôi ra về. Lúc ra tới cổng, anh ta chợt quay lại nói với tôi:

-Kha, em phải chăm sóc con bé cho tốt.

Nói xong lời này liền nhanh chóng rời khỏi, không để tôi kịp nói thêm lời nào. Nhưng trong khoảng khắc Đình Mạnh quay đi, tôi đã nhìn thấy một tia cảm xúc rất lạ xuất hiện trong đôi mắt anh ta...

*****

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Sáng thứ hai, tôi vất vả lắm mới rời được giường. Tuy buổi tối đã cố gắng đi ngủ sớm nhưng sáng vẫn không thể nào dậy nổi, chắc do thói quen ngủ nướng trong hè.

Đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, thay quần áo, sau đó đứng trước gương chỉnh trang. Tôi lấy cái nón ở trên bàn nhẹ nhàng đội vào đầu. Tôi vô thức mỉm cười, cái nón này là món quà đầu tiên Vũ tặng cho tôi. Vì khi đó hai đứa chưa thân, tôi liền cất loạn trong tủ, hôm qua trong lúc dọn dẹp vô tình tìm được.

Một đứa con gái mới quen biết mình không bao lâu đột nhiên nói thích mình, khó mà tin cô ta thật lòng cho được. Cho nên lúc ấy Vũ tỏ tình với tôi, ngoài ngạc nhiên ra tôi còn thấy rất khó chịu vì cảm giác như bản thân đang bị đùa giỡn, đâm ra ghét cô ấy. Không ngờ chỉ có mấy tháng trôi qua, người đó thật sự trở thành bạn thân của tôi, bạn gái của tôi. Đúng là chuyện sau này không ai đoán trước được.

Tôi vào trường khá trễ, mọi người đã tập trung hết trong sân. Từ xa tôi đã nhìn thấy Vũ đang đứng ở đầu hàng nói chuyện với mấy người bạn, cười đùa rất vui vẻ. Một đứa đứng sau lưng cô nhóc, tính ý liếc qua tôi một cái, tự động lui xuống dưới nhường chỗ cho tôi. Tôi mỉm cười cảm kích, bước lại gần.

Vũ không nói chuyện, quay đầu về hướng thầy giám thị đang sinh hoạt, dáng vẻ nghiêm chỉnh vô cùng đáng yêu. Tay tôi như vô tình chạm vào tay cô ấy, nhẹ nhàng cọ cọ. Thấy người kia không có phản đối, tôi lớn gan hơn, từ từ siết chặt bàn tay mềm mại kia, mười ngón tay đan chặt vào nhau ấm áp. Tôi vô thức mỉm cười, tình huống nhận ra khoé miệng đối phương cũng đang khẽ cong lên.

Lần này bầu Ban cán bộ lớp, Hà Vũ vẫn tiếp tục giữ vai trò lớp trưởng. Tiếp theo chọn lớp phó học tập mới, tôi bỗng nghe có tiếng nói:

-Tui bầu cho Kha nha.

Mấy đứa khác cũng nhao nhao:

-Đúng đó, bầu cho Kha đi.

-Ừ. Tui cũng dành một vote cho bạn Kha.

Tôi ngơ ngác nhìn, không hiểu gì cả. Sang quay xuống nói với tôi:

-Tụi này vote cho cậu. Sau này cậu với lớp trưởng "song kiếm hợp bích", cùng nhau làm việc, có biết không?

Tôi ngộ ra. Xung quanh biết bao ánh mắt mờ ám bắn về phía này. Cô nhóc ngồi cạnh tôi cả khuôn mặt đã sạm đỏ bừng. Tôi ho một cái, che giấu sự lúng túng của mình.

Hà Vũ đập bàn một cái, lớn giọng nói:

-Nghiêm chỉnh một chút xem nào.

Cuối cùng tôi vẫn phải giữ chức lớp phó học tập.

Lúc ra về, hai chúng tôi song song đi ra khu giữ xe. Cô ấy không nói gì, tôi càng không chịu mở miệng. Không khí có vẻ kì dị, nhưng cũng có phần mập mờ, có phần lãng mạn ngọt ngào.

Tôi dắt xe đạp ra ngoài cổng, đằng sau Vũ chậm chậm bước theo. Chợt có cảm giác cả hai đã đi bên nhau, đã yêu nhau từ rất lâu, rất lâu rồi.

.....

Đến nhà bạn gái, tôi nhẹ nhàng thắng xe lại. Vũ xoay người lại nhìn tôi một lát, sau đó định đi vào trong. Từ sáng giờ cả hai chưa nói với nhau được câu nào, làm sao tôi có thể dễ dàng thả người như vậy? Tôi vươn tay ra, vô cùng thuận lợi kéo người kia lại. Vũ cũng không giãy dụa, ngoan ngoãn để yên cho tôi ôm. Hai tay vòng qua hông cô nhóc, hai khuôn mặt ngượng ngùng kề sát nhau. Tôi khẽ hỏi:

-Có còn giận tôi không?

Vũ đơ ra một lúc, sau đó lắc đầu, nói với tôi:

-Không. Đã hết giận từ lâu rồi.

-Vậy thì tốt. Vũ, tôi không tin tưởng cậu, đó là lỗi của tôi. Xin lỗi cậu. Sau này tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ cậu. Nhưng tôi rất thích, rất thích cậu, cho nên thấy cậu đi chung với Đình Mạnh, tôi liền thấy khó chịu.

-Cậu muốn tôi không gặp anh ấy nữa?

-Không có. Chỉ cần hạn chế một chút thôi.

-Vậy mà cậu dám nói tin tưởng tôi?-giọng nói lạnh nhạt ẩn chứa chút tức giận vang lên.

Tôi buột chặt cô nhóc đang bực bội kia vào lòng mình, dịu dàng nói:

-Tôi tin cậu, nhưng không tin anh ta.

-Tôi biết trong lòng cậu Đình Mạnh là một người anh tốt. Tôi sẽ tôn trọng anh ấy, không làm cậu khó xử đâu.-tôi lại nói.

-Kiến Kha.

-Hừm? Gì thế?

-Cái nón đó? Cậu còn giữ sao? Tôi cứ tưởng cậu đã vứt từ đời nào rồi chứ?

-Đã định đem bỏ rồi cơ đấy, sau đó nghĩ thấy tiếc nên giữ lại.

Tôi bỗng nhớ ra một chuyện:

-Hà Vũ, tôi chưa có tính sổ với cậu đấy. Đi mà không chịu báo trước cho tôi một tiếng. Cậu được lắm.

-Cũng định nói với cậu rồi. Nhưng ai bảo cậu đáng ghét quá nên khỏi luôn.-người kia bĩu môi, đánh nhẹ lên tay tôi.

-Sau này không được như thế nữa? Có biết không?

Vũ gật đầu, dựa vào người tôi.

Tôi đặt môi mình trên trán cô ấy, từ từ ấn xuống một nụ hôn nhẹ:

-Hà Vũ, sau này tôi muốn chăm sóc tốt cho cậu.

*****

-Đang nghe gì thế?-Kha chợt hỏi tôi.

-Nghe nhạc thôi. Có muốn nghe chung không?

Tôi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình ý bảo hấn ngồi xuống, sau đó gỡ một bên tai nghe của mình đưa cho hấn.

-Không lời. Nhẹ nhàng, êm dịu. Rất thích hợp để thư giãn đầu óc.-tôi tựa vào vai người kia nói.

Kha luồn tay khoác bên vai tôi, dịu dàng đùa nghịch mấy sợi tóc dài của tôi.

-Lớp trường, xuống canteen không?

Mấy đứa bạn cất giọng rủ rê, tôi đang định ngồi thẳng dậy thì bị một cánh tay đè lại. Hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt vô biểu tình của hấn, giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên bên tai:

-Hà Vũ phải ở cạnh tôi. Các cậu đi đi.

Tôi bị hấn kìm chặt không đứng lên được, chỉ có thể nhỏ giọng ủy khuất nói:

-Tôi đói bụng, muốn mua bánh mì.

-Được. Sang, cậu đi mua bánh mì giúp tôi, lấy nhiều chả một chút, đừng cho ớt.-hấn thoải mái vừa phân phó, vừa đưa tiền cho Sang.

-Ồ, hai cái người này? Vì cái gì tôi phải đi mua đồ? Vũ, cậu nói đi.

-Mua giúp tôi nha. Cảm ơn.-tôi nháy mắt, nói với cậu ta.

Không để ý ánh mắt bất mãn của Sang, tôi nắm tay hấn mỉm cười, lần nữa thả hồn vào những giai điệu êm dịu từ tai nghe truyền đến, tận sâu trong tim cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

-Lại không chịu ăn sáng sao?-hấn hỏi tôi, giọng điệu nghiêm túc.

-Sáng dậy trễ nên chưa kịp ăn.-tôi lúc lắc đầu trả lời.

-Vậy nãy giờ dám ngồi đây nghe nhạc? Thật là... Không biết quan tâm đến sức khỏe gì cả.

-Tôi quên thôi mà.-bĩu môi trả lời hấn.

-Ăn cũng quên cho được.-hấn cung chiều gỡ nhẹ lên trán tôi, bên trong tiếng cười ẩn chứa dịu dàng chỉ dành cho một mình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

-Dạo này cậu có luyện bóng rổ không?

Kha ôm trái bóng trong tay, lắc đầu nói với tôi:

-Không có. Cậu đi rồi tôi đâu còn biết chơi với ai. Hơn nữa, thời gian trước tôi còn bận đi làm.

-Cậu đi làm? Làm gì?-tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

-Nhân viên phục vụ quán cà phê đó. Cậu nói xem tôi có giỏi không?

-Ừ ừ ừ.-tôi không thêm đề ý về mặt tự mãn của người nào đó, hỏi tiếp-Bây giờ cậu còn đi làm không?

-Đã nghỉ. Ba tôi nói nên tập trung vào việc học.

-Đúng ha.-tôi gật đầu, vờn tay ý bảo Kha đưa bóng cho mình.

-Để tôi xem cậu có bị giảm sút phong độ không nhé. Thử cướp bóng từ tay tôi xem nào.-tôi cất giọng thách thức, đi vào trong sân.

.....

-Nè. Tôi bảo cậu cướp bóng cơ mà. Trả nợ buộc tóc lại cho tôi.

-Tên đáng ghét, cậu mau đứng yên cho tôi.-tôi hét lên, đuổi theo hắn.

Lợi dụng lúc tôi đang sơ hở, hắn nhanh chóng hôn "chụt" một cái lên môi tôi, sau đó nhanh chân "cuốn" mất bóng, xoay người liền đưa bóng vào rổ. Mặt tôi đỏ lựng, chỉ vào khuôn mặt đang dương dương tự đắc kia hét lên:

-Cậu ăn gian.

-Nào có. Tôi chỉ đang thể hiện tình cảm với cậu thôi.

Tôi nhặt bóng, tức tối ném vào người hắn. Hắn chỉ cần dùng một tay đỡ đỡ, khẽ mỉm cười dịu dàng nói với tôi:

-Để tôi giúp cậu buộc tóc lại.

Kha vòng qua sau lưng tôi, ngón tay vuốt lại những sợi tóc rối, nhẹ nhàng nâng niu như sợ tôi bị đau. Buộc xong, hắn vương hai cánh tay ôm lấy tôi, ngọt ngào hôn lên một bên má của tôi, không chút để ý những người xung quanh đang mở to mắt nhìn về bên này.

-Có người đang nhìn kia. Buông ra đi.

-Kệ họ. Bọn họ đang ghen tị với chúng ta đó.-tay hắn vẫn không rời khỏi người tôi, ngược lại còn siết chặt hơn nữa.

-Kì lắm đó.-tôi bĩu môi, dựa vào ngực hắn.

-Trời nắng rồi. Tôi dẫn cậu đi ăn kem.-Kha lau mồ hôi trên mặt tôi, dịu dàng nói.

-Được đó.-tôi gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn để hắn dẫn đi.

*****

Sáng chủ nhật, tôi gọi điện định rủ hắn đi ra ngoài. Kha dường như vừa mới thức dậy, giọng nói có phần uể oải.

-Cậu ở nhà đi. Tôi sang chờ cậu.-nói xong còn ngáp một cái.

Tôi tưởng tượng bộ dáng lúc này của người kia, có lẽ hắn đang tóc tai lộn xộn, hai tay ôm chặt gối ngủ, mắt nhắm mắt mở miễn cưỡng leo xuống giường đi. Đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, tay khẽ vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ.

-Cậu muốn đi đâu?

-Mua sách đi.

Hắn nhẹ nhàng phóng xe đi, tôi ngồi đằng sau chỉ đường. Tiệm này rất xa, hắn chở tôi đến nơi thì trán cũng đã đầy mồ hôi, lưng áo ướt đầm. Tôi đau lòng lấy tay quạt cho hắn, nhưng cũng không mát hơn được bao nhiêu. Kha nhìn tôi một lát, sau đó kéo tôi lại gần chỉ chỉ lên má mình. Tôi không nghĩ ngợi nhắm ngay hai cánh môi kia hôn lên. Hắn rõ ràng hơi ngẩn ra, sau đó dịu dàng xoa tóc tôi.

*****

Vũ kéo tôi đến trước quầy sách tham khảo, chọn vài cuốn tí mĩ xem xét. Tôi cũng cầm một cuốn bài tập toán lên xem, liền nghe thấy người bên cạnh nói:

-Cái này được đấy. Cậu có thể mua về, rảnh rỗi thì làm một vài bài.

Tôi gật đầu, lại tiếp tục chọn, thỉnh thoảng ngắm nhìn đáng vẻ chăm chú đáng yêu của người kia, trong lòng thấy thoải mái.

Hà Vũ còn giúp tôi lấy thêm mấy loại sách tham khảo. Trong lúc đó tôi mua thêm ít giấy vẽ và bút chì gỗ, thầm nhớ đến có lần mình đã hứa sẽ vẽ một bức cho bạn gái.

Mua sách xong, chúng tôi vào một quán nước gần đó nghỉ chân. Khoảng gần nửa tiếng mới chịu đứng lên đem cô nhóc nhà mình chở về. Đi ngang qua công viên, tôi chợt nổi hứng dừng xe, Vũ thắc mắc nhìn tôi hỏi:

- Gì thế?

- Hay vào trong một chút đi?

Nhận được cái gật đầu của Vũ, tôi nắm tay cô ấy, tìm một chỗ mát ngồi xuống:

- Một lát phải không? Tôi đi mua nước cho cậu nhé.

Cô ấy nói xong liền chạy đi, tôi cảm không kịp, chỉ có thể mỉm cười nhìn theo.

- Uống nước đi.-lúc tôi đang thất thần, Vũ đã quay trở lại, giờ chai nước đến trước mặt tôi. Tôi chỉ uống một chút cho thấm cổ họng. Nhìn người kia mang về mặt đau lòng xoa xoa hai cánh tay của tôi, môi khẽ cong lên.

- Không sao đâu mà.-tôi nói.

- Lần sau tại mình bắt xe buýt đi. Cậu sẽ không cực khổ như vậy nữa.

- Ừ. Nghe lời cậu.-tôi vô cùng ngoan ngoãn trả lời.

Chúng tôi ngồi trò chuyện vu vơ, nói về mấy chủ đề linh tinh nào đó, không hề cảm thấy buồn chán. Thành thạo Vũ sẽ ngồi nhìn chăm chăm mấy đứa bé đang chạy chơi trong công viên. Tôi phát hiện, cô nhóc của mình thật sự rất thích trẻ con. Thế là tôi bắt đầu ngồi nghỉ xem sau này lúc cả hai cưới nhau nên sinh bao nhiêu đứa thì đủ.

Người kia nhìn tôi lại lần nữa thất thần, đem chai nước lạnh đến áp vào mặt tôi khiến tôi giật mình muốn nhảy dựng cả lên. Bỗng thấy có vài giọt nước rơi trên cánh tay áo.

Trời mưa.

Hay thật, mới 15 phút trước còn "ánh nắng chan hoà" cơ đấy.

Tôi bị phần ngó cái xe đạp bị mưa xối ướt nhẹp đang ở bên kia. Lại nhìn cô nhóc đang được mình ôm trong lòng, sự bức tức bỗng biến đi đâu cả.

*****

Một buổi chiều rảnh rỗi tôi liền qua thăm ba. Sức khỏe của ông đã tốt hơn rất nhiều, thứ tư tuần trước liền xuất viện. Nhưng cuối cùng đến nơi không thấy ba đâu. Người mở cửa cho tôi là dì Lan.

- Con uống nước đi. Đến tìm ba sao?

- Ba con không có nhà sao?

Di ấy bỗng dưng thờ dài, lắc đầu nói:

- Ông ấy nghỉ cũng đã lâu. Khách sạn hiện giờ đang có chuyện gấp cần giải quyết, không có ông ấy là không được. Cho nên sáng sớm nay ba con đi làm lại rồi.

Tôi im lặng uống nước, lòng có hơi lo lắng. Ba con chưa có khỏe hẳn mà đã phải lo công việc rồi.

- Có muốn nói chuyện với dì một chút không?

Tôi gật đầu, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

- Con ghét dì, dĩ biết, dĩ cũng không có ý kiến gì. Nhưng mà không nên ghét bỏ ba con. Ông ấy thương con lắm, nhiều lúc dĩ còn thấy ghen tị nữa đấy. Ba con vốn là kiểu người trầm tính ít nói, lại ít khi bày tỏ tình cảm với người khác. Có thể con sẽ nghĩ ba không quan tâm đến con, nhưng thật sự thì người ông ấy quan tâm nhất chính là con. Kiến Kha, chuyện ba mẹ ly hôn chắc con cũng đã biết. Về cơ bản hai người đã chia tay. Cho nên ông ấy không có phản bội gia đình, cũng chưa từng có ý định bỏ rơi hai mẹ con.

Tôi lặng lẽ hít sâu một hơi, nói:

- Con hiểu rồi. Xin lỗi, con hiểu lầm hai người.

- Cũng không phải xin lỗi làm gì. Chỉ cần từ nay con đối xử tốt với ba là được. Tuổi già không có con cháu cô đơn lắm.

- Con sẽ.-tôi nói.

- Thế thì tốt. Chẳng được mấy khi chịu nghe lời như vậy. Rảnh rồi nhớ qua đây thăm ba con.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Chiều hôm đó, tôi đến nghĩa trang thăm mẹ. Phải mất một hồi mới tìm thấy mộ của mẹ. Về nước đã một năm, vậy mà tôi chỉ mới tới đây có hai lần, do đó vẫn không nắm được vị trí.

Mẹ, con trai tới thăm mẹ đây.

Lần này con đến trò chuyện với mẹ.

Tôi chợt nhớ đến lúc nhỏ, mỗi khi tôi khóc nói với mẹ rằng ba không thương mình, mẹ lại ôm tôi, dịu dàng khuyên nhủ tôi:

- Bé Kha, con đừng có trách ba. Ba rất yêu thương con. Con phải thông cảm cho ông ấy.

Mẹ tôi vốn chưa từng trách ba. Vì dù sao hai người đã chia tay trong êm đẹp, không hề có oán trách. Mẹ tôi chết vì bệnh tật phá hủy. Do lúc nhỏ tôi không hiểu chuyện, lại quá cố chấp nên cứ khăng khăng cho rằng vì ba không quan tâm đến hai mẹ con chúng tôi nên mẹ mới đau buồn sinh bệnh. Thật ra, ba chính là người đã làm bạn chăm sóc cho mẹ trong những ngày cuối cùng.

Bà Tư từng kể, ba vốn thương tôi. Thờ ải nhà tôi còn chưa khá giả được như bây giờ, ba lại phải lo đủ thứ chuyện, lo cho tương lai của tôi, lo cho việc học của tôi, lo cho gia đình này. Vì vậy bà không có thời gian ở bên hai mẹ con. Tuy không trực tiếp chăm sóc cho tôi như mẹ, nhưng ba vẫn âm thầm quan tâm tôi, để ý tất cả mọi chuyện của tôi. Chọn trường, nhập học, mướn gia sư cho tôi đều là ba. Bà Tư còn nói thời gian tôi ở Mỹ ba có một người bạn làm ở trường tôi, mỗi tuần đều định kì gọi điện cho người đó hỏi thăm tình hình của tôi.

Ba không hề chối bỏ tôi, cũng như ba không có phản bội gia đình. Nhưng tôi đã trách ông bao nhiêu năm nay. Do sự trẻ con, sự cố chấp của tôi.

Mẹ, con nghe lời mẹ. Con sẽ trưởng thành hơn, sẽ quan tâm gia đình mình. Người không cần phải lo lắng cho con nữa.

Đến lúc con phải đi rồi.

Mẹ, con hứa sẽ sống tốt. Người hãy an nghỉ đi.

Tôi ra khỏi nghĩa trang, nhìn lên trời xanh thở ra một hơi. Rất nhẹ nhõm.

*****

Lúc tôi vừa đi bộ đến nhà Kha thì thấy hán dất xe đạp ra ngoài đang định đi đâu đó. Tôi lại gần hỏi:

- Đang định đi đây vậy?

Hán mỉm cười nhìn tôi:

- Tôi đang định qua chỗ ba chơi. Cậu có muốn đi chung không?

Tôi đột nhiên thấy lạ. Cách đây không lâu lúc bảo hán sang nhà ba mình thì mặt mũi cứ hầm hầm như người ta mắc nợ mình. Sao bây giờ lại có thể trưng ra bộ dạng vui vẻ đó chứ? Tôi dùng ánh mắt đánh giá hán, nhưng cuối cùng cũng không đoán ra được điều gì. Người kia bị tôi nhìn đến bối rối, khó hiểu hỏi:

- Mặt tôi dính gì sao?

Tôi thở dài, nói "không có gì". Có lẽ do tâm trạng của hán hôm nay đặc biệt tốt đi. Cũng một thời gian rồi tôi không gặp bác Long, nghĩ cũng nên đi qua đó thăm người ta một chút. Vì vậy tôi lần xấn ngồi lên xe đạp của hán.

Bất quá chỉ hơn một tháng thôi tại sao nhìn bác Long lại xuống sắc như vậy nhỉ. Tạm thời bỏ qua mái tóc ngắn cũn trên người kia, sắc mặt của bác thoát nhìn khá xanh xao, cả người cũng ốm đi nhiều. Tôi hơi sững sốt, nghĩ muốn hỏi vài câu thì đã nghe thấy Kha lên tiếng trước:

-Ba thế nào rồi? Hôm nay sao ba không đi làm? Mệt sao?

Giọng nói của hấn vô cùng hòa nhã, khác với sự lạnh nhạt bất cần lúc trước. Tôi liếc mắt nhìn qua, cũng không phát hiện ra vẻ mặt của hấn có gì bất thường. Chẳng lẽ trong thời gian tôi qua Mi đã bỏ lỡ chuyện gì?

-Hôm nay chẳng có việc gì quan trọng nên trốn ở nhà một bữa. Hai đứa vào ngồi chơi. Hiếm khi tụi con qua đây.

Kha trông thấy bộ dạng mơ hồ của tôi, bật cười:

-Vào trong trước đã. Tôi nói cậu nghe vài chuyện.

Nhân lúc ba hấn xuống bếp tìm bác Lan thì hấn kéo tôi ngồi xuống ghế:

-Tháng trước ba tôi bị tai nạn giao thông.

Tôi mở to mắt, vô cùng ngạc nhiên:

-Chuyện từ khi nào?

-Cách đây gần hai tháng rồi. Cái ngày tôi với cậu cãi nhau ấy. Đình Mạnh cũng có mặt.

-Là ngày đó sao?-tôi giật mình, trong chốc lát như nhận ra điều gì đó.-Xin lỗi nha Kiến Kha, tâm trạng cậu đã không tốt mà tôi còn cãi nhau với cậu, phải chỉ lúc đó tôi chịu nhượng bộ một chút thì cậu không cần phải mệt mỏi như vậy.

-Không sao. Lúc đó tôi cũng có lỗi. Do tôi quá nôn nóng. Nói thật, Đình Mạnh giống như một cái gai trong lòng tôi, khiến cho tôi không lúc nào yên tâm được. Nhưng qua chuyện lần đó suy nghĩ của tôi đã tốt hơn nhiều. Tôi biết cậu không có tình cảm gì với Đình Mạnh, sự bất an đó chỉ là do tôi tự tạo ra, hoàn toàn không cần thiết. Sự tin tưởng vốn rất quan trọng. Trong tình yêu nếu cả hai có thể tin tưởng lẫn nhau thì tình cảm sẽ bền vững, chẳng cần phải lo sợ sóng gió. Cho nên, Vũ, cậu cứ yên tâm đi, tôi hứa không cãi nhau với cậu về chuyện của Đình Mạnh nữa đâu.

Tôi mỉm cười, thoải mái nắm chặt tay hấn. Tôi chợt nhớ ra mình có chuyện muốn hỏi:

-Hình như quan hệ của cậu và gia đình đã tốt lên không ít?

-Đúng vậy. Đã tốt hơn nhiều. Tôi đã biết được một số chuyện xảy ra mấy năm trước. Chừng nào về tôi sẽ nói rõ hơn với cậu.

-Kha, Vũ hai đứa vào trong bếp đi. Di mới làm bánh ngọt đó, mau đến ăn thử.-giọng bác Lan từ nhà dưới vọng lên.

-Phải đó, di con làm bánh là nhất đó. Mau xuống.-ba hấn cũng thêm vào.

Tôi nhìn thấy hấn khẽ lộ ra mỉm cười, nói với bác Long:

-Tụi con xuống liền.

-Bánh của bác làm quả thật ngon lắm đó. Bữa nào bác chỉ cho con làm đi.

-Này, đừng có nịnh bác làm gì.-bác Lan cười cười gõ đầu tôi.

-Không, con nói thật mà. Không tin đi cứ hỏi cậu ta xem.-tôi đá chân mày, chuyển hướng sang phía hấn.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn Kha. Hấn gật đầu, ra vẻ nghiêm túc nói:

-Ngon lắm. Di chỉ con nhóc đó cách làm đi. Mai mốt làm cho con ăn.

-Cái tên kia! Tôi nói sẽ làm bánh cho cậu ăn lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Lúc về đến nhà Kha trời cũng đã gần tối. Hấn vào tắm rửa trước, tôi ngồi ở trên ghế xem ti vi. Đó là một bộ phim Hàn đình đám hiện nay. Màn hình đang chiếu cảnh người chồng ngoại tình với cô thư kí của mình trong khách sạn, còn người vợ thì đang loay hoay ở dưới quầy tiếp tân. Tôi dự đoán sẽ có

một trận đàng ghen "kinh thiên động địa", nhất thời hai mắt toả sáng đầy chờ mong. Người vợ đang từng bước, từng bước tiến đến gần căn phòng, cửa phòng sắp bị phá. Đương lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, bỗng "phụt" một cái, cả căn nhà tối om. Tôi giật thót tim, theo bản năng lớn tiếng gọi tên hắn. Phòng tắm vang lên những âm thanh giống như đồ vật bị rơi xuống đất. Sau đó một bóng đen từ trong lao ra ngoài:

-Vũ, tôi ở đây.

Tôi sờ sờ tay hắn, phát hiện trên tay toàn nước, tóc cũng ướt nhẹp, có lẽ vội quá nên chưa kịp lau khô.

-Có nên không?

-Trên tủ ti vi có mấy cây đó.

Tôi nhanh chóng thấp nền lên, tìm khăn lau tóc cho Kha. Hắn ngoan ngoãn ngồi trên ghế, im lặng một lúc đột nhiên nắm lấy tay tôi.

-Để tôi kể chuyện cho cậu nghe.

Tôi gạt đầu, tựa vào người hắn.

-Lúc tôi còn nhỏ, mẹ tôi từng ngoại tình bên ngoài. Ngạc nhiên lắm phải không? Tôi cũng ngạc nhiên. Người mẹ tôi luôn kính trọng lại có thể làm ra chuyện như vậy.

-Thế giới của người lớn vốn rất phức tạp. Có nhiều chuyện chúng ta không thể nào hiểu được đâu. Hơn nữa, con người ai cũng sẽ phạm sai lầm. Mẹ cũng có quyền mắc lỗi. Nhưng dù sao bác ấy vẫn luôn yêu thương chăm sóc cậu, luôn làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

-Tôi biết. Cho nên tôi không có trách mẹ. Còn ba tôi, khi phát hiện mẹ ngoại tình, không có ý định làm lớn chuyện, im lặng giải quyết. Tình cảm hai người phai nhạt, quyết định ly hôn, chuyện này rất ít người biết, kể cả tôi cũng không biết. Mẹ không có nơi nào để đi nên vẫn ở lại nhà ba. Những năm sau đó mẹ tôi bị bệnh nặng đều do ba lo lắng tiền bạc, thuê người chăm sóc. Ba đối với mẹ tương đối đã có tình có nghĩa rồi.

-Thời trẻ ba tôi vốn là một người cuồng công việc, luôn làm việc không ngơi nghỉ như một cỗ máy. Có thể đó cũng một phần lý do làm mẹ chán ghét ông. Đối với tôi, ba dường như không quan tâm tới nhưng thật ra vẫn ở một bên âm thầm chăm sóc. Ba sau khi ly hôn mới quen biết dì, thật chất dì không có lỗi gì. Hơn nữa, việc tôi đi du học vốn là ý của mẹ, không hề dính dáng gì tới dì.

Kha chợt thờ dài một cái, nói với tôi:

-Bao nhiêu năm cô chấp như thế, đến cuối cùng mọi thứ đều không phải như mình đã nghĩ.

-Được rồi. Như vậy tốt lắm rồi. Không cần chán ghét hận thù lẫn nhau nữa. Cậu có thể hòa thuận với gia đình rồi. Tôi cũng đỡ lo.-tôi vỗ vai hắn nói.

Người kia dờ khóc dờ cười gõ đầu tôi:

-Đâu đến mức hận thù chứ?

-Phải rồi. Có nhiều chuyện xảy ra như vậy sao bây giờ mới chịu nói với tôi?

-Tôi vốn không có ý định giấu giếm gì cả. Cái này lại chẳng gấp gáp gì. Tôi còn phải bồi dưỡng tình cảm với cậu nữa chứ. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, lúc nào nói chuyện chẳng được. Chẳng phải bây giờ tôi đã kể với cậu rồi sao?

*****

Tôi chậm chậm dắt xe đạp đi trên đường, theo sau tôi là một cô nhóc mặt mũi hầm hầm, hung ác như một ăn tươi nuốt sống người ta. Tôi bất đắc dĩ nói:

-Được rồi. Chuyện này cũng có phải tại tôi đâu.

-Không phải tại cậu thì tại ai? Chạy xe lùi thúi thế nào lại cán ngay cây đinh?

-Do cậu néo tôi trước.

-Thì ai bảo cậu chọc tôi?-người nào đó ngang bướng cãi lại.

-Lỗi của tôi được chưa? Còn chưa lấy nhau cậu đã bắt nạt người ta như vậy thì sau này tôi phải sống sao đây.

-Sống thế nào là chuyện của cậu. Mà tôi nói sẽ gả cho cậu khi nào?-chân tôi liền bị đá một cái. Cái cô nhóc bạo lực này!

-Cậu không gả cho tôi thì tôi đành phải uỷ khuất chính mình gả cho cậu vậy.

-Cậu... Ai thèm lấy cậu chứ?

Tôi thấy đáng về nương nong của người nào đó, liền ngưng lại không đùa nữa.

-Bây giờ đến trường cũng đã trễ mất rồi. Mình cúp học luôn đi Vũ.

-Cái đầu heo nhà cậu. Lại dám rủ học sinh gương mẫu như tôi cúp học?

Nói thì nói vậy, nhưng cuối cùng cô nhóc vẫn lẻo đẻo theo tôi đi ăn sáng, rồi lên xe buýt đi loanh quanh khắp nơi trong thành phố.

*****

Một ngày đẹp trời nào đó, lớp phó học tập tôi đây bị bắt ngồi cập nhật điểm tháng của lớp vào sổ. Lớp trưởng Hà Vũ ngồi kế bên hỗ trợ.

-Mệt quá đi mất.-tôi nằm dài ra bàn than thở.

-Mới làm xong có một nửa thôi. Ráng lên. Cái này làm nhanh lắm. Tôi đi lấy trái cây giải khát cho cậu nha.

Cô nhóc hôn lên mặt tôi một cái rồi mới vào trong bếp. Tôi nhìn theo bóng dáng kia, khoé miệng khẽ nhếch lên, tự thừa nhận chính mình có chút giả vờ đáng thương.

Tôi nhấp một ngụm nước lạnh, nói với người kia:

-Tháng này cậu lại hạng nhất nữa.

-Ừ. Tôi biết.-Vũ thản nhiên trả lời.

-Đồ kiêu ngạo.-tôi bắt mồm lăm bằm.

-Cậu cũng giỏi lắm nha. Hạng 3 luôn.

-Ừ. Cũng bình thường.-tôi híp mắt cười.

Điểm của tôi đột nhiên tăng vọt đều có lý do. Cách đây hơn một tháng ba Long đã đặc biệt mời một gia sư đến dạy kèm cho tôi, sẵn tiện cũng kèm cho Hà Vũ. Tuy hai đứa học chung với nhau cũng ổn, nhưng vì đây là năm cuối cấp nên ba tôi rất lo lắng.

Gia sư đến nhà tôi vào thứ hai, tư, sáu. Mỗi lần như vậy phải học từ 7 giờ tối tới 9 giờ mới xong. Nhưng về cơ bản các buổi chiều còn lại và ngày chủ nhật tôi đều rảnh. Thế nên thường xuyên kéo bạn gái đi chơi khắp phố. Hàng quán nào cũng đã từng ăn qua, kể cả mấy tiệm lẻ đường, có chủ quán còn nhớ mặt nhớ tên cả hai đứa.

Tôi nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc bừa bộn trên bàn, quay sang hỏi người nào đó:

-Xong hết rồi. Bây giờ tụi mình làm gì?

-Cậu nghỉ ngơi đi. Tôi về nhà đây.

-Không được về. Ở lại chơi chút đã.-tôi lôi kéo không cho người ta đứng dậy.

-Haizz. Trời tối rồi còn muốn chơi gì chứ? -Vũ thở dài.

-Nhưng tôi không muốn xa cậu nha.-tôi lại giả giọng làm nũng.

-Tên nhóc đáng ghét cậu... Thật là...

-Vũ, hôm nay tôi nhìn thấy cậu đi chung với người khác nhé. Cậu nói đi. Tên đó là ai thế? Có đẹp trai bằng tôi không?

-Dĩ nhiên phải hơn cậu nhiều rồi. Người ta vừa đẹp trai vừa dịu dàng, lại hoà đồng thân thiện. Hoàng tử trong mộng của rất nhiều người nha.

Tôi mím môi, rất không vui trừng mắt nhìn bạn gái mình đang hồn nhiên khen ngợi người khác, buồn bực nói:

-Đã tốt như vậy thì cậu đi theo tên đó luôn đi, ở bên cạnh tôi làm gì?

-Này, ghen à?-cô nhóc ôm tay tôi hỏi nhỏ.

Tôi hậm hực trong lòng, trầm mặc không lên tiếng.

-Được rồi. Chỉ giận với cậu một chút thôi mà. Nói cậu nghe nhé. Trai đẹp đó chỉ để ngắm thôi, không đến gần được không. Người ta "hoa đã có chủ" rồi, có bạn trai đang hoàng đấy nhé.

-Cái gì hả?-tôi ngạc nhiên, hầu hết vẫn là hoảng sợ, chưa kịp tiếp thu tin tức này.

Cái thế giới này loạn thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Mới sáng sớm vào lớp chưa kịp vào chỗ thì đã nghe một tiếng gọi:

-Hà Vũ, lâu rồi không gặp.

Tôi run rẩy khoé miệng, cất lực đè nén chính mình, cất giọng lạnh lạnh:

-Nếu tui nhớ không lầm thì mình vừa mới gặp hôm qua.

Sang "hắc hắc" cười, đem móng vuốt đặt trên vai tôi, lảm nhảm nói gì đó.

Tiếp đến có một người sắc mặt đen thui lại gần, nhấc chân đạp Sang qua một bên, kéo tôi ngồi vào bàn.

-Mới sáng sớm cậu lại bức gì thế?-tôi nhìn bộ dáng tức giận của người bên cạnh, dè dặt hỏi.

-Không có gì.-Kha thản nhiên trả lời.

-Haizz... Tên đó đang oán trách bà vô tình đấy. Ai bảo ngày hôm qua bỏ rơi người ta làm chi?

Tôi đỡ trán, có chút khó hiểu. Tối hôm qua Diễm hẹn với tôi đi xem buổi hoà nhạc nên không đi chơi với Kha được, nhưng lúc đó hẳn cũng đâu có ý kiến gì. Sao bây giờ có thể vì chuyện này giận tôi được chứ? Chắc hẳn phải có lý do khác.

-Cậu bị sao vậy hả?

-Vũ, tôi hỏi cậu: tại sao tối hôm qua về lại không gọi điện cho tôi? Có biết tôi đã chờ bao lâu không?

Di động cậu lại không mở, điện thoại bàn cũng không thèm nghe. Có biết tôi lo thế nào không?

-Tại tôi về trễ quá nên ngủ luôn bên nhà của Diễm, nghĩ cậu đã ngủ rồi.-tôi nhỏ giọng ngập ngừng nói, nhìn thấy lửa giận trên đầu người nào đó càng dâng cao, cuối cùng im luôn.

-Lớp trưởng, cô Hồng tìm cậu đó.-một đứa lớp tôi từ ngoài chạy vào nói.

-A, tôi đi liền đây.-như được giải thoát, ba chân bốn cẳng định lùi mất.

-Hà Vũ, cậu đứng lại. Tôi còn chưa có xử lý cậu đâu.

-Cậu muốn gì? Tôi còn phải đi nữa.-tôi khóc không ra nước mắt nhìn người đứng chặn trước mặt mình.

-Hôn tôi một cái tôi sẽ tha cho cậu.

-Tên biến thái này, mình đang ở trong lớp đó nha, không thể làm chuyện như vậy được.

Hắn tùy ý nhún vai, bày ra bộ dáng không sợ chết tiến tới hôn tôi, thản nhiên nói:

-Cứ để tụi nó nhìn đi. Dù sao cũng đâu phải mới thấy lần đầu.

Lời này thành công lắm cho mặt tôi đỏ lên. Những ánh mắt sáng rực càng đổ dồn về đây.

.....

-Kha, nghe nói ở rạp có phim mới ra hay lắm.-tôi nói với hắn.

-Phim gì?-hắn lạnh nhạt hỏi.

-Đề tôi nhớ xem. Hình như, phải rồi, phim "Đoạt hồn".

-Sao nghe giống phim ma vậy?

-Nó vốn là phim ma mà.

Hắn không trả lời, khuôn mặt thoáng cứng ngắt, tôi cũng chẳng sốt ruột. Tôi vốn biết hắn sợ ma, nên không muốn ép buộc. Vì vậy tôi quay sang Trí đang ngồi bàn trên làm bài:

-Ê Trí, tối nay đi xem phim không? Nghe nói ở ngoài rạp có...

Có điều lúc tôi chưa kịp nói xong thì đã gặp một lực cản lại, Kha mang dáng vẻ hung thần ác sát kéo tôi ra đằng sau, còn mình thì đứng chắn trước mặt.

-Tôi đã nói không đi sao?

-Vậy cậu đồng ý?-tôi hơi nhướn mày khiêu khích, vui vẻ hỏi.

-Đi thì đi. Sợ gì chứ?

Hay! Cậu cứng miệng lắm đó. Để xem lúc đó sao đã.

.....

Tôi liếc cái "cửa nợ" này giờ vẫn chiếm cứ một góc sofa của mình, bực bội giờ chân đạp một cái. Kha ai oán nhìn tôi, nhích lại gần một chút lại một chút cho đến khi cả hai người dính sát vào nhau. Tôi nóng không chịu nổi, đẩy hắn sang một bên, bất mãn than thở:

-Chùng nào cậu mới chịu về hả? Sắp 9 giờ rồi. Mau về sớm đi không thì trời tối đi đường lại nguy hiểm

-Tôi cũng không phải con gái. Cậu sợ cái gì chứ?-hắn thân nhiên trả lời, hoàn toàn không có ý định đứng lên.

-Tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi.-tôi bắt đầu dỗi dảnh.

-Đã vậy thì tối nay tôi sẽ ở lại luôn. Cậu không cần phải lo gì cả. Sáng mai về sớm một chút là được chứ gì?

Kha nói xong thì thật sự nằm dài ra ghế, tay cầm điều khiển ti vi liên tục chuyển kênh. Tôi ôm đầu, cuối cùng cũng vạch trần sự thật:

-Thật ra cậu sợ ma không dám về chứ gì? Sợ phải ở một mình?

-Không có. Tôi đang lo cậu sẽ sợ đến không ngủ được.

-Vậy tôi phải cảm ơn cậu sao?-tôi cắn răng thốt ra từng chữ.

-Không cần khách sáo. Chuyện tôi nên làm thôi.

Đáp lại hắn một cái gãi phi thẳng vào mặt.

*****

Buổi sáng tôi qua nhà nước Vũ đi học. Người kia vừa từ bên trong bước ra, tôi liền thấy muốn chóng cả mặt.

-Vũ, trời lạnh lắm hay sao trùm kín như vậy?

-Ờ, trời lạnh lắm đó. Cậu cũng nên mặc áo khoác đi.

Tôi cảm thấy gân xanh trên trán mình giật liên hồi, lạnh lùng nói:

-Vũ, cởi áo khoác với nón ra, cả khẩu trang nữa. Nóng quá đi mất.

Tôi nói xong, trực tiếp lôi cô bạn gái của mình qua, tháo nón của cô ấy xuống, lộ ra một mái tóc ngắn ngắn.

-Oe, xấu lắm. Không được nhìn.-người nào đó ôm mặt quay sang hướng khác.

-Mới cắt tóc?-tôi bình tĩnh hỏi, ngón tay dịu dàng lướt qua những sợi tóc lạnh lạnh kia. Cũng không ngắn lắm.

-Tôi vốn chỉ muốn ngắn một chút. Nhưng cái chị trong tiệm đó vừa cắt vừa nghe điện thoại, kết quả lờ tay... Kha, cậu sẽ không ghét tôi đấy chứ?

-Humm? Tại sao lại ghét cậu chứ?-tôi nhiu mày, khó hiểu hỏi.

-Cậu từng nói thích con gái để tóc dài nha.

-Đó là lúc trước. Nếu tôi cứ khẳng định tìm một người giống như mẫu hình lý tưởng của mình, tôi căn bản sẽ chẳng có chọn cậu.

-Hừ. Nếu tôi xem trọng nhan sắc thì đã không thích cậu.

Tôi rất độ lượng không phản bác, đứng xem xét một chút. Sau đó mới gật gù đưa ra nhận xét:

-Nhìn rất đẹp. Làm tôi nhớ đến lần đầu tiên tại mình gặp nhau.

Cô nhóc kia sán lại gần, hiển nhiên rất có hứng thú với chủ đề này, hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn tôi:

-Kha, lúc gặp tôi cậu có ấn tượng gì?

-Chả có ấn tượng gì, chỉ biết cậu là lớp trưởng của tôi, còn rất nhiều chuyện nữa.

-Cậu im ngay đi.-người nào đó lạnh lùng nói.

.....

-Lớp trưởng. Sao tóc ngắn ngắn thế kia? Cắt tóc xả xui hả?

-Hay có chuyện gì buồn? Hai người chia tay rồi?

Chia tay cái đầu bọn mi ấy! Chị đây đang rất hạnh phúc. Tôi bức bối, chưa kịp phản bác gì thì thấy cả người mình đã bị kéo sang một bên. Kiến Kha về mặt lạnh lùng ôm tôi vào trong ngực, nhìn mấy con người đang đứng ngơ ngác nói:

-Nhìn cái gì?

-Không có gì.-xung quanh đồng thanh trả lời, sau đó tản đi, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng bắn về phía bên này.

-Buông ra được rồi đấy.-tôi đẩy đẩy hán, nói nhỏ.

Tôi ngồi xuống ghế, trong đầu lại suy nghĩ vẩn vơ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

-Ôi chào! Hôm nay hai đứa lại đến ăn chực đó hả?

Mặt tôi nổi đầy hắc tuyến, có cảm giác rất bất lực. Tôi cười cười, khó khăn mở miệng:

-Dạ, con chào bác.

-Đừng gọi bác nữa, gọi ba luôn đi. Sớm muộn gì con cũng sẽ trở thành con dâu của bác.

-Dạ thôi bác ạ. Chuyện sau này cứ để từ từ tính.

-Cười vợ phải cười liền tay chứ? Bây giờ chúng ta tính cũng vừa kịp.

-Đúng đó Vũ, em nghe lời ba đi.

"Em" cái đầu mi! Tôi quần trí, nói vài câu cho xong chuyện. Kha thì cứ tùm tùm cười. Tên này chắc muốn bị đập. Tôi hít sâu một cái, không nên quá so đo làm gì.

-Dạo này học hành thế nào rồi hai đứa?

-Cũng bình thường thôi ba. Ba thế nào?

-Dạo này có một ông khách hàng khó tính cứ suốt ngày lên phòng quản lý nhân sự lằng nhằng mãi. Không biết chừng nào mới chịu đi nữa...

-Nếu thấy phiền phức thì ba cứ trực tiếp đuổi người được rồi. Khách sạn thiếu một người cũng không đến mức đóng cửa chứ?-hán hơi nhíu mày nói.

-Chỉ có điều người ta là đại gia, tiền không phải vấn đề, nhưng danh tiếng rất quan trọng. Ai lại đem khách đuổi đi bao giờ? Thôi không nói linh tinh nữa. Chúng ta bàn chuyện chính.

Tôi nghe thấy thế, còn tưởng có chuyện gì quan trọng, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Trong tích tắc, vẻ mặt nghiêm trọng của bác Long biến mất, thay vào đó một nụ cười như gió xuân phơi phới:

-Hai đứa tính chừng nào cưới?

Con xin bác! Con còn đang học lớp 12. Làm ơn buông tha cho tuổi thơ của con. Đừng sớm như vậy đã muốn trói buộc tương lai của con.

-Hà Vũ, thái độ đó của em là sao vậy hả? Không muốn lấy anh sao?

"Em" cái đầu mi áy! Đồ mặt dày. Tôi bị ai phát hiện mặt mình đã nóng đến mức có thể chiên được trứng.

-Hay đợi hết năm nay nhỉ?-bác Long vuốt cằm suy tư nói-Khà, con nghĩ thế nào?

-Sao cũng được ạ.-hắn một bên nhu thuận đối đáp.

Tôi cam chịu, bỗng bác Lan, người từ nãy giờ vẫn yên lặng không nói tiếng nào lắng nghe cuộc nói chuyện, đại diện chính nghĩa mở miệng bênh vực cho tôi:

-Thôi thôi, hai người đừng có chọc con bé nữa. Mặt nó đỏ hết rồi kìa.

-Em bị gì vậy? Trời nóng quá hả?-người nào đó vô cùng sẵn sàng hỏi thăm tôi.

-Được rồi. Ăn cơm đi.-bác Lan vừa nói vừa gấp cho tôi vớ Kha mỗi người một cái cánh gà. Tôi híp mắt cười, ngọt ngào cong khoé miệng nói cảm ơn. Hắn hơi liếc qua tôi, rồi cũng nhẹ nhàng hướng bác gái cười một tiếng:

-Cảm ơn dì.

-Ừ. Hai đứa ăn nhiều vào mới có sức học.

*****

-Vậy gia đình cậu đã hòa thuận rồi?

-Ừ, khúc mắc đã được tháo gỡ, tôi cũng không cần thiết phải tiếp tục làm khó chính mình, làm tổn thương người khác. Như bây giờ, cảm thấy rất thoải mái.

-Thế thì tốt.

-Dì Lan vốn không có liên quan gì với chuyện rắc rối của gia đình tôi. Dì vốn là y tá ba tôi thuê để chăm sóc cho mẹ tôi vào khoảng thời gian cuối đời của mẹ. Tình cảm của ba và dì cũng nảy sinh vào lúc đó. Nếu tôi đã nhận định dì ấy là người tốt, người vô tội, tôi sẽ tự động đối xử tốt với dì.

Cô nhóc gật đầu, bất chợt dừng lại, nhìn chăm chú một phía. Tôi theo hướng đó nhìn qua, bắt gặp Đình Mạnh đang đứng bên kia đường. Thấy anh ta đang đi lại gần đây, tôi hơi bất mãn nhũn mày. Người bên cạnh tôi lại rất hào hứng, buông tay tôi ra chạy lên trước:

-Anh Mạnh, anh làm gì ở đây?

-Đi ngang qua thôi. Hai đứa làm gì ở đây?

Tôi nhanh chóng bước lên một bước, vươn tay giữ chặt cô nhóc nhà mình lại, khẽ trừng mắt một cái, từ tốn mở miệng:

-Em đưa Vũ sang chỗ ba em ăn cơm. Mới từ đó về.

-Vậy sao?-Đình Mạnh dịu dàng nhìn Vũ, không đoái hoài tới tôi. Tôi híp mắt đánh giá tình huống trước mặt. Đây chính là "liếc mắt đưa tình" trong truyền thuyết sao?

-À, phải rồi. Sẵn đây anh cũng báo với tụi em. Máy ngày nữa anh sẽ về Anh tiếp tục học.

-Em chứ tưởng anh ở lại luôn chứ?-cô nhóc kia ngạc nhiên hỏi.

-Chỗ này cũng không có việc gì làm. Chi bằng sang đó học tiếp.

-Chừng nào anh về?

-Có lẽ 3, 4 năm gì đó.

Hà Vũ ngập ngừng một chút mới lên tiếng:

-Chùng nào lên máy bay? Tụi em đi tiễn.

-Thứ năm. Sau này không gặp mấy đứa được nữa rồi. Buồn thật đấy.

Tôi nghe câu đó, khẽ nhếch miệng cười. Đình Mạnh cũng cười, xoa đầu Vũ, sau khi dặn dò mấy điều cũng vội vã rời đi. Tôi bắt gặp một tia cảm xúc hiện lên trong ánh mắt của anh ta, thậm chí cảm thấy may mắn, may mắn anh ta đã chậm hơn tôi một bước.

-Tiếc sao?

-Hả? Cậu nói gì?

Tôi "hừ" một tiếng, không thêm mở miệng. Vũ lại hỏi:

-Lúc này cậu muốn hỏi cái gì?

-Anh ta đi cậu thấy tiếc sao?

Người kia không thấy được sự tức giận trong lời nói của tôi, cúi đầu thành thật cảm thán:

-Sao lại không buồn chứ? Sau này không gặp được anh Đình Mạnh nữa rồi.-nói xong còn ra vẻ sầu não thở dài làm tôi tức muốn lộn ruột.

-Cậu còn thích anh ta sao?

-Nói nhăng nói cuội gì đó.- Vũ nhún mày tròng tôi một cái.-Tôi đối với anh ấy từ lâu đã không còn loại cảm giác đó nữa.

-Thế bây giờ là cảm giác gì?-tôi hỏi.

-Anh em tốt. Sao, cậu ghen hả?

Tôi không nói gì, hai má lạnh lẽo nóng lên.

-Tôi còn chưa xử lý cậu nha. Ngày hôm qua con bé nào ở trên facebook công khai tỏ tình với cậu? Còn nói cái gì sẽ có một ngày giành được cậu từ tay tôi?

-A, con nít không hiểu chuyện. Cậu đừng có trách nó làm gì.

Tôi đỏ mặt hời. Sáng giờ không thấy Vũ nói gì, tôi cứ tưởng cô ấy chưa xem cái status đó. Không ngờ người kia đã biết từ sớm, âm thầm đợi dịp công kích mình.

-Sao? Không có gì để nói?

-Tôi biết nói gì bây giờ? Cũng đâu thể cấm người ta thích mình.

-Phải rồi phải rồi.

-Được rồi Vũ, đừng giận nữa. Cậu biết tôi không hề có ý gì với con bé đó mà, ngay cả nó là ai tôi còn không biết nữa. Cậu thì khác nha, lúc trước cậu từng thích Đình Mạnh, tôi lo trong lòng cậu vẫn nhớ mãi không quên được anh ta.

-Chuyện cũ rồi. Tôi đã có cậu, cũng không còn thích anh ấy, dù cho bây giờ Đình Mạnh có thích tôi đi chăng nữa.

Tôi hơi giật mình, theo phản xạ nhìn người bên cạnh:

-Cậu biết?

-Trực giác của tôi từ trước đến giờ vốn rất tốt. Ánh mắt của Đình Mạnh nhìn tôi, không hề bình thường. Tôi chỉ không muốn vạch trần.

-Cậu sẽ không hối hận đấy chứ?-tôi hỏi đùa.

-Có gì để tiếc chứ? Nói cậu nghe nhé, thật ra tôi là người rất vô tình. Một khi tôi đã không thích cậu thì dù cậu có làm gì thì tôi cũng vẫn không thích. Còn nếu đã thích cậu, tôi sẽ không dễ dàng buông tha, chỉ trừ khi cậu đã có người yêu, tôi không thích làm kẻ thứ ba.

Nghe cô ấy nói, tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn. Tôi chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vũ, tự mình cảm nhận sự ấm áp bình yên người kia mang đến.

-Hà Vũ, sao cậu lại thích tôi nhỉ?

-Vừa gặp đã yêu nha. Còn cậu sao lại thích tôi?

-Thích chính là thích. Chẳng phải cậu từng nói thích một người thì đâu cần có lý do sao?

Cũng có thể tôi thích cậu vì sự quan tâm của cậu, sự ngang bướng cố chấp của cậu. Thích cảm giác được ở bên cậu, bình yên, ấm áp và hạnh phúc. Nhưng những điều này tôi sẽ không vội nói cho cậu biết. Hà Vũ, chúng ta còn rất nhiều thời gian, một ngày nào đó tôi sẽ cho cậu một câu trả lời hoàn chỉnh nhất.

-Lâu rồi chưa được ăn mấy món cậu làm nha. Thật nhớ quá.

-Bớt nịnh nọt đi. Tôi chỉ biết có mấy món thôi, tay nghề cũng bình thường.

-Tôi thấy ngon được rồi. Cậu từ từ học.

-Sao tôi phải học chứ?-cô nhóc chu môi cãi lại.

-Tôi đang huấn luyện cho cậu trở thành người vợ hiền lành đảm đang. Sau này tôi đi làm cậu ở nhà nấu cơm cho tôi.

-Cậu đừng có mơ.

Những ngọn đèn trên cao lặng lẽ chiếu sáng một mảnh đêm tối, hai bóng đen đồ dài trên con đường thân thuộc, sánh bước bên nhau không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Dõi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương Cuối

-Thật sao? Có chuyện như vậy nữa?

-Thật đó. Chính mắt tôi thấy, chính tai tôi nghe rõ ràng mà. Bà tin tôi đi.-Diễm hoa tay múa chân, liên tục khẳng định với tôi.

-Quái lạ! Cách đây không lâu tôi còn thấy người ta đi chơi với bạn gái nha.-tôi khó hiểu hỏi.

-Con nhỏ kia không phải bạn gái đâu. Hủ nữ chính hiệu đó.-Sang cũng thuận tiện thêm vào một câu.

-Cái thế giới gì thế này? Loạn, loạn rồi. Trai càng đẹp càng nguy hiểm mà.-tôi đỡ trán, không biết phải nói gì.

-Mà phải rồi, chuyện động trời như vậy sao bây giờ tôi mới được biết?

-Vũ ơi là Vũ, bà không còn bắt kịp tin tức nữa rồi, thật lạc hậu quá đi.-Diễm ôm vai Sang mở miệng trêu chọc tôi.

-Bà với tên nhóc kia suốt ngày dính lấy nhau, làm sao có thời gian rảnh rồi hóng chuyện như tụi này được?-Sang khinh bỉ liếc tôi một cái, đem tay vòng qua eo của Diễm.

Tôi nhìn bộ dáng thân mật quấn quýt không rời của hai người họ, trầm mặc không nói gì.

-Kia kìa, bạn trai đáng mến của cậu tới rồi đó. Đi đi, đừng để người ta chờ lâu.

Tôi nhìn theo hướng Sang chỉ, bắt gặp hấn ở bên kia đường đang ngồi trên xe đạp chờ. Trông thấy ánh mắt của tôi, hấn đáp lại bằng một nụ cười hết sức xán lạn. Tôi khẽ đỏ mặt, ngược ngùng chào tạm biệt Sang và Diễm, sau đó bước nhanh ra khỏi quán.

-Chờ lâu chưa?

Tôi nhỏ giọng hỏi, cảm giác tầm nhìn của hấn dừng trên người mình. Bỗng có một cánh tay duỗi ra xoa xoa đầu tôi, động tác hết sức dịu dàng.

-Không lâu lắm. Đã ăn no chưa hả?

-Ăn no rồi.-tôi thành thật gật đầu.

-Lên xe đi. Tôi chờ về.-hấn nhẹ giọng bảo.

-Thôi tôi chưa muốn về đâu. Kìa à, cậu chờ tôi đi chơi được không?

-OK, giờ đi đâu?

Tôi nói muốn ra chỗ cánh đồng ngồi một chút. Kha không nói gì, gỡ cái nón ở trên đầu mình xuống đội cho tôi sau đó phóng xe đi. Khí trời mát mẻ. Tôi ôm chặt lấy hân, ngẩng mặt đón nhận từng cơn gió nhẹ nhàng, cả người vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Đã lâu chúng tôi chưa đến chỗ này, có mấy chỗ cỏ đã mọc dày hơn lúc trước. Hoa dại cũng rất nhiều, chen chúc nhau trải dọc hai bên con đường mòn nhỏ.

-Phải rồi. Cho cậu xem cái này.

Kha lấy bảng vẽ này giờ vẫn giữ khư khư trong tay đưa đến trước mặt tôi. Đập vào mắt là một bức vẽ, nhân vật chính trong đó hiển nhiên là tôi và hân. Cả hai đều hướng mặt về phía biển, những sợi tóc tuy ý tung bay trong gió. Từng đường nét đều được khắc hoạ tỉ mỉ.

-Có đẹp không hả?-hân kề sát bên tai tôi thì thầm.

-Ừ. Đẹp lắm-tôi dùng sức gật đầu, dùng ánh mắt biểu dương hân.

-Không đẹp mới lạ. Cậu biết không? Trước đó tôi đã vẽ tổng cộng mười mấy bức rồi, chỉ bức này ưng ý nhất đó. Tôi đã dùng hết tất cả trí tưởng tượng của mình để vẽ nó.

-Tiếc thật, chúng ta chưa được cùng nhau ra biển.-tôi ôm bức tranh rầu rĩ nói.

-Rồi sẽ có cơ hội thôi. Một ngày nào đó, tôi sẽ nắm tay cậu ngắm mặt trời mọc trên biển.-hân vươn tay xoa đầu tôi, dịu dàng nói.

-Kha, hôm qua tôi có một giấc mơ lạ lắm-tôi ngả đầu vào vai hân, thoải mái hưởng thụ không khí trong lành.

-Mơ thấy gì? Có tôi không?-hân cung chiều vuốt tóc tôi.

-Có.-tôi gật đầu.

-Mau kể tôi nghe.

-Tôi mơ thấy gia đình của chúng ta.

-Vậy sao? Gia đình của chúng ta.-hân nhẹ nhàng hỏi.

-Ừ. Chúng ta còn có con, đứa lớn là con gái, đứa nhỏ là con trai, rất đáng yêu.

Kha khẽ cười, nụ cười toả sáng như mặt trời. Tay tôi lại được hơi ấm của hân bao bọc.

-Đúng. Con của tụi mình sẽ rất dễ thương-khuôn mặt hân lộ vẻ mơ màng.

-Trong mơ cậu là người chồng rất đảm đang, yêu vợ thương con, hằng ngày ở nhà lo chuyện bếp núc, đưa đón con đi học. Tôi phải đi làm nuôi gia đình, mỗi ngày trở về cậu đã chuẩn bị cơm nước đầy đủ, giúp tôi mang cặp vào phòng, nấu nước nóng cho tôi...

Càng nghe tôi nói sắc mặt hân càng đen, cuối cùng chịu không được bịt miệng tôi lại, dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn tôi.

-Cậu bớt có hoang tưởng đi.

Tôi gỡ tay hân ra, hì hì cười. Hân nhìn tôi, mở miệng nói:

-Gánh vác một gia đình là chuyện vô cùng cực khổ, làm sao tôi có thể để cậu chịu khổ?

-Vậy chúng ta cùng đi làm nuôi con nhé, được không?

Hân xoa đầu tôi, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, khẽ nói một chữ:

-Được.

Kha chợt tiến sát gương mặt của tôi, hơi thở của hân quấn quanh nơi chóp mũi, khiến tôi cơ hồ muốn ngừng thở. Tôi ngây ngốc nhìn hân từ từ dán lên môi tôi, dịu dàng, mê hoặc, ngọt ngào. Chạm rai nhắm hai mắt lại, cảm nhận một vòng tay mạnh mẽ siết chặt lấy eo mình. Cảm giác rụt rè thẹn thùng hiện hữu, như lần đầu tiên được hân ôm vào lòng, như lần đầu tiên cả hai môi chạm môi ngại ngùng.

Cảm giác rung động lan truyền đến tận tâm can.

Trong một khoảng khắc nào đó, đầu tôi chợt hiện lên một khung cảnh sân trường lúc tan học. Tôi đang đứng đối diện với hân. Nắng chiều nhẹ nhàng phủ lên cả hai. Tôi nghiêm túc nói với hân: "Tôi sẽ theo đuổi cậu!"

Nghĩ lại vẫn thấy bội phục mình lúc đó có thể can đảm như vậy. Dù sao thì tôi cũng đã thành công chứ nhỉ?

-Đình Hà Vũ, anh thích em.

Kết thúc nụ hôn, hắn đã nói với tôi như vậy.

Tôi nghe thấy giọng nói ngược ngịu của mình đáp lại hắn:

-Em cũng thích anh.

Dưới bóng cây cổ thụ, cặp tình nhân ngồi bên cạnh nhau, lắng nghe cuộc sống yên bình mà hạnh phúc. Hai bàn tay lồng vào nhau, đan chặt giống như không bao giờ muốn tách rời nữa.

*****

Không ai biết được tương lai sẽ như thế nào . Vì vậy lúc này còn được ở bên nhau thì phải nên quý trọng.

Nhưng dù sao đi nữa, tôi vẫn tin vào tình cảm của hắn, của chúng tôi.

Kỉ niệm đã qua mãi mãi in sâu trong tâm trí, rồi sau này Kha sẽ còn cho tôi rất nhiều, rất nhiều những thứ đáng nhớ khác nữa.

Con đường phía trước rất dài, đã có Kha đi cùng tôi, và tôi cũng bước bên cạnh Kha... đến khi cả hai còn có thể.

Đó chính là câu chuyện tình yêu của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tớ Sẽ Theo Đuổi Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.